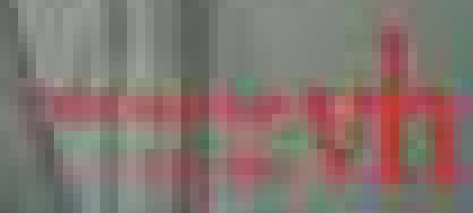

ĐÀO QUẢN LÝ

Thiên thân sở ngoại

Thiên Thần Sa Ngã

Tào Đình

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

Phần I - Chương một

Chương hai

Chương ba

Chương tư

Chương năm

Chương sáu

Chương bảy

Phần II - Chương tám

Chương chín

Chương mười

Chương mười một

Chương mười hai

Chương mười ba

Chương mười bốn

Phần III - Chương mười năm

Chương mười sáu

Chương mười bảy

Chương mười tám

Chương mười chín

Phần IV - Chương hai mươi

Chương hai mươi một

Chương hai mươi hai

Chương hai mươi ba

Chương hai mươi bốn

Chương hai mươi lăm

Chương hai mươi sáu

Chương hai mươi bảy

Chương hai mươi tám

Phần V - Chương hai mươi chín

Chương Kết

Tào Đình

Thiên Thần Sa Ngã

Dịch giả: Tạ Thu Thủy.

Phần I - Chương một

Khi thiên thần rớt xuống trần gian

"Một "tấn trò đời" với đủ âm mưu, thủ đoạn, tình tiết éo le, trớ trêu, tiền , tình, hi, nộ, ái, ố, tham... đầy bi hài đã diễn ra. Tất cả những người trong cuộc ai cũng nghĩ mình là kẻ nhận của trời cho, nhưng hoá ra đó chỉ là trò chơi oái ăm của ông trời, của số phận.

"Hạnh phúc không ở tiền bạc", song phải có bao nhiêu tiền người ta mới hiểu ra được điều này?"

Tôi vẫn thường nghĩ Nhậm Đạt Ngọc là một thiên thần.

Dịu dàng và nhã nhặn, điềm tĩnh, giống như một viên ngọc trong lúc người ta không chú ý, bỗng hé lộ ánh hào quang rực rỡ, rất tự nhiên, không hề khiên cưỡng. Nhẹ nhàng liếc nàng một cái, từ đầu khớp xương đến tận cùng góc tim đều lan toả một cảm giác thoải mái khôn tả.

Đăng quảng cáo tìm bạn đời là một việc quá tầm thường, nhưng nếu viết

mấy chữ "Đại tĩ phú" thì lại là một việc hiếm có. Thế nên quảng cáo vừa đăng lên đã có vô số cô gái hưởng ứng.

Thiên thần sinh ra ở Thiên giới, được nuôi dưỡng bằng thức ăn tinh khiết là sương trời, nhưng cũng bị mấy chữ đầy ma lực đó thu hút.

Và thế là thiên thần rớt xuống trần gian.

I

Tào Lợi Hồng nói rõ ràng, ai gặp Nhậm Đạt Ngọc chắc chắn sẽ phải công nhận Đạm Ngọc có dung mạo giống như tiên nữ Thiên đình. Điều này quả cũng làm tôi vì Đạm Ngọc suy nghĩ và tương tư.

Tôi đã xem qua tấm ảnh. Cô gái không trang điểm, dáng vẻ thanh nhã, nụ cười nhẹ nhàng, ánh mắt mềm mại, dưới ánh mặt trời hiện rõ một vầng hào quang màu vàng chanh nhạt. Chỗ tiếp xúc với chân mày, làn tóc ấy nhẹ uốn thành một đường cong mềm mại. Tận sâu trong đôi mắt thuần khiết ấy dường như có hàng ngàn con sóng dạt dào, chẳng hề vương chút bụi trần. Giống hệt một thiên thần.

Thời bây giờ, kiểu đăng quảng cáo tìm bạn đời phổ biến nhất là kiểu một số nhà doanh nghiệp thành đạt, thành công có thừa nhưng lại không đủ thời gian và sức lực đuổi theo cái thứ đồng danh tên gọi ái tình, nên phải dùng cái phương pháp thẳng thừng nhất để tìm cho mình một phu nhân như ý.

Tào Lợi Hồng là một người như thế. Vợ mất khi ông mới vừa vào tuổi trung niên, để lại một cậu con trai. Lợi Hồng cho đăng quảng cáo trên toàn quốc chỉ gồm mấy chữ: "Đại tĩ phú địch quốc". Thế nhưng cậu con trai đã vào cái tuổi có thể dùng chung mẹ kế với bố mình rồi.

Tào Lợi Hồng là một đại tĩ phú, đang tìm bạn đời. Còn tôi, tôi là luật sư.

Luật sư vốn là một nghề đáng kiêu ngạo, chẳng hiểu sao A Lam lại không nghĩ thế. Cậu ta nói: "Em nghe kể một chuyện rất buồn cười: một thiếu nữ trẻ cho rằng tất cả luật sư đều vô cùng chính trực và liêm khiết." Lúc nói câu đó, đôi mắt cậu ta liên tục "vô tình" liếc sang tôi loang loáng.

Mẫu quảng cáo tìm bạn đời này quả thực đã trở thành lựa chọn số một trên toàn quốc. Gần một trăm cô gái đã đến Thượng Hải xin phỏng vấn, tất nhiên toàn bộ chi phí đều do Tào Lợi Hồng bao cả.

Tào Lợi Hồng lúc nào cũng bận rộn, một trăm cô gái làm sao mà gặp mặt

hết cho được (đây là đặc quyền của những người có tiền). Thế nên, cái nhiệm vụ cao cả thay mặt cấp trên thụ lý vụ việc dĩ nhiên được trao cho cấp dưới là tôi.

Tôi gặp mặt các cô gái, xem xét cô nào đạt yêu cầu thì sẽ tiến cử trực tiếp gặp Tào Lợi Hồng (có một giả thuyết rất hay như thế này: những cô gái mà cha đã chơi chán thì sẽ nhường cho con). Cảm giác thật tuyệt vời, thử tưởng tượng mà xem, giống như Hoàng đế phong kiến tuyển phi, không gặp mặt hết được các cô gái, phải nhờ họa sĩ là tôi vẽ lại chân dung từng cô để dễ tuyển chọn. Vậy là cô nào cũng phải nịnh bợ tôi, hối lộ tôi, nếu không tôi sẽ vẽ cô thành ra xấu xí hoặc là bươm thối những điều không tốt về cô... Cứ thử đắc tội với tôi đi, rồi cả đời này kiếp này cô đừng hồng mà gặp được hoàng đế nhé!

Mãi rồi cuối cùng nhân vật chính Tào Lợi Hồng cũng xuất hiện, xé toang tấm màn huyền bí. Hoặc một cú điện thoại, hoặc một lần dùng bữa; vừa mắt sẽ tiếp tục vào vòng hai, không thích thì cho tôi biết - tí phú cũng chẳng phải là người xấu đâu, nhiệm vụ nói lời từ chối khéo léo ngọt ngào lại đến lượt tôi xử lý.

Đa số các cô gái, hoặc là sinh viên mới ra trường, hoặc là đã tốt nghiệp và có một công việc bình thường, không xuất sắc lắm. Trong khoảng từ hai mươi đến hai lăm là thời kỳ hoàng kim của người phụ nữ. Dáng vẻ kiều diễm của các nàng trong lứa tuổi này thật sự là giấc mơ của mọi chàng trai. Thế cho nên tôi thấy nực cười khi những cô gái mang khuôn mặt thiên thần, dáng vẻ tươi tắn, đang ở thời kỳ đẹp nhất của tuổi thanh xuân lại lần lượt xuất hiện trước mắt. Họ thể hiện như thể ta đây mang trong mình linh hồn cao quý của một thánh nữ vậy.

Thực ra thì không phải tôi khinh thường các cô gái đó; là tôi đang bất mãn đấy thôi. Tôi bất mãn với cái việc có người lại dùng tiền bạc và quyền lực như một thứ mồi giăng câu buông lưới, sau đó gỡ lưới ra để thấy bên trong là một đàn những nàng tiên cá xinh đẹp.

Nhưng dù sao thì tôi không thể để lộ suy nghĩ đó trước mặt các mỹ nhân. Tôi phải đóng sao cho thật giống một chàng trau hào hoa, ân cần, chăm sóc chu đáo cả những cô bị rớt lẫn những cô được chọn; mặc dù lòng đau như

dao cắt. Rồi tôi sẽ dùng điệu bộ vừa đứng đắn vừa hài hước để an ủi các cô, rằng thì các cô rất tuyệt, rất hay, còn nhiều cơ hội nữa. Tôi phải thay mặt Tào Lợi Hồng mời những cô gái đến Thượng Hải ứng thí dùng bữa. Khi các cô gái tụ tập với nhau thật thú vị. Có cô linh hoạt giống như một cơn gió, nổi lên như nhân vật chính của bữa tiệc; có cô yên lặng chẳng nói gì, vừa đùng đến đã e lệ đỏ bừng hai má, cười đầy rồi lại đổi sắc mặt ngay; lại có cô ngồi riêng một góc, hoa đẹp tự thưởng, mơ mộng sẽ được chú ý đến như một người khác hẳn những người xung quanh.

Cuộc sống thần tiên ngày trước hằng mơ giờ đã thành hiện thực, nhưng sao vẫn thật khó quen với nó. Tôi muốn chân thành khuyên những chàng trai mơ mộng được vô số người đẹp vây quanh rằng, có một cô gái là hạnh phúc, có hai cô gái là rất hạnh phúc, có ba cô gái là đại phúc, nhưng nhiều hơn thì có thể gọi là đám đi điếm rồi.

Rồi quãng thời gian bận rộn với việc mặc Âu phục xem ra rất đứng đắn, khoác vào dáng vẻ một người trí thức đầy hiểu biết và kinh nghiệm để gặp mặt các mỹ nhân cũng trôi qua. Tôi đã dùng toàn bộ khứu giác nhạy bén cùng năng lực quan sát của mình vào việc thăm dò xem ai đạt hoặc không đạt yêu cầu mà Tào Lợi Hồng.

Lần quảng cáo tìm bạn đời này, ngoại việc làm phong phú thêm thu nhập, ;ại giúp tôi luyện thêm được nhiều kỹ xảo tuyệt vời – trong vòng bán kính 10m, chỉ dùng miệng chứ không dùng tay tôi có thể phán đoán những cô gái đồng trinh là thật hay giả.

A Lam khi biết chuyện này đã không khỏi giật mình. Cậu ta bảo là tôi quá là đã luyện được mã thần rồi.

A Lam là một nhà thơ.

Quan điểm của mọi người chắc hẳn giống hệt tôi hồi còn đi học, cho các nhà thơ đều có chút quan hệ với thánh thần, mà người đời thì phục nhất thánh thần ở chỗ các ngài qua được ả mỹ nhân.

Nhưng sau khi tiếp xúc với A Lam, tôi liền thay đổi quan điểm sai lầm của mình. Mấy năm trời lăn lộn, luyện rèn trong xã hội, nhà thơ cuối cùng cũng phải biến chất. A Lam biết tôi đang giúp một tỉ phú tuyển vợ thì nằng nặc đòi theo, mong nhận được từ mỹ nhân một chút ân huệ. Tôi mắng cậu ta

chẳng biết gì;

- Cậu đúng là đại ngốc, vì đàn bà mà phải như thế có đáng không? Thời bây giờ chả cần có bất kỳ yêu cầu nào khác đối với chú rể đâu. Những anh tuấn, dệ dàng, dũng mãnh... - một chữ tiền là đủ bao gồm tất cả rồi.

Nói xong những lời này tôi cảm thấy mình đã nhìn thấu nhiều thứ lắm.

- Thôi đi, đâu phải con gái ai cũng vậy! Em vẫn tin tiền có thể mua được mọi thứ, trừ tuổi thanh xuân!

Thi nhân ai cũng mắc bệnh mộng mơ thì phải. Tôi nhìn cậu ta, cảm thấy A Lam quả là ngây thơ hết thuốc chữa. Rồi A Lam lại hỏi tôi, giúp một tí phú tìm vợ thì có lợi gì. Tôi nghĩ ngợi rồi nói:

- Được nhận nhiều quà cáp lắm, hầu như cô nào cũng mang tặng tôi một thứ gì đó.

Nói xong, tôi cảm thấy vô cùng đặc ý, nghĩ thế nào A Lam cũng nhìn tôi bằng đôi mắt kính phục.

Ai ngờ A Lam liếc tôi một cái sắc lém:

- Là em muốn nói có cô nào vì muốn gả vào nhà danh giá mà hiến thân cho anh không?

A Lam hỏi như thế, tôi bỗng cảm thấy hình như cậu ta đã trưởng thành lên nhiều.

Ngày xưa, A Lam ngây thơ lắm, biểu hiện rõ nhất là việc cậu ta theo đuổi các cô gái. A Lam theo đuổi các nàng chỉ bằng một phương pháp cố lỗ sĩ nhất: ôm cây đợi thỏ. Tôi thường dùng cái chuyện tỉ phú tuyển vợ được hàng loạt các cô gái hưởng ứng kia để cảnh báo cậu ta:

- Cậu không có tiền thì đừng mơ việc ra đường tìm bạn gái, chẳng còn cô nào cho cậu nữa đâu.

Mới đầu, A Lam chẳng chịu tin, sau nhận ra thì cũng đã muộn.

Cứ như cậu ta nói, thì đại khái là thế này: “Đến khi tôi thức tỉnh ở trần gian thì cũng đã bỏ lỡ mất mùa tình yêu rồi.” Lúc cậu nói câu này, chúng tôi đang uống rượu, câu nói được cậu “nhổ” ra khỏi miệng một cách cầu kỳ, khéo léo, lại nêm chút gia vị nước mắt lâm ly. Và cũng nhờ tác dụng của rượu nữa nên ai cũng nhiệt liệt hưởng ứng.

Một cậu A Lam như thế, chậm chạp và kém nhạy bén, giờ bỗng nhiên lại

hỏi được một câu sâu sắc đến thế, đúng là “trường đời” có công lao dạy dỗ rất lớn. Tôi bảo:

- Mấy đứa con gái đó mắt mọc trên đầu thì làm sao mà thấy tôi được? Cậu yên tâm đi, cái loại thích hy vọng hão huyền ấy thì...

A Lam nhổ nước bọt:

- Nếu mà có thật, anh nhất định phải cho em xem đấy. Xem để còn rút kinh nghiệm, xem để biết đứa con gái nào mà có thể hèn hạ, bần thiêu đến thế!

Tôi cười thoải mái gật đầu.

Hôm qua, tôi nhận được điện thoại của Nhậm Đạm Ngọc, thông báo nàng đã đến nơi. Chúng tôi hẹn gặp nhau lúc sáu giờ chiều bên bến Thượng Hải.

Hôm đó, tôi sắp ra khỏi cổng thì gặp A Lam. Hai chúng tôi cùng gật bản mình, tưởng như vừa trông thấy chó hoang mặc đồ hiệu.

A Lam nói:

- Anh diện đồ J&R trông chả khác gì chó sói đội lốt cừu non.

Tôi lườm cậu ta, trả miếng:

- Còn cậu khoác lên người đồ Pierre Cardin nhìn giống hệt một đứa bụi đời.

Rồi tôi vỗ vai cậu ta, bảo:

- Này người anh em, thật ra cậu không cần phải chau chuốt thế để đến gặp anh đâu.

A Lam quây quậy nói không phải đến vì tôi, mà là vì muốn đi cùng tôi tới gặp cô thiên thần trong truyền thuyết:

- Anh chả bảo hôm nay sẽ gặp Nhậm Đạm Ngọc còn gì. Bộ Âu phục này em mới mượn của đứa bạn. M... nó chứ, cái thằng keo kiệt. Nó sợ em mượn rồi lấy luôn không trả, còn cẩn thận kí tên lên áo nữa!

A Lam điệu bộ buồn rầu lật cổ tay áo cho tôi xem, nó thêm:

- À đúng rồi, đến lúc ấy anh nhớ bảo em là trợ lý của anh nhé!

Đến danh phận của mình cậu ta cũng chuẩn bị giúp tôi rồi, làm sao không đưa cậu ta đi cho được?

Suốt quãng đường, A Lam nói đi nói lại: “Xem thế là được rồi. Nhưng mà anh làm sao biết được cô ta còn là gái trinh hay không?” Rồi cậu lại mơ mộng một mình: “Giá mà được thử một lần thì hay biết mấy!”

Tôi đấm cậu ta một quả. Có xấu tính thì xấu tính một mình thôi, lôi kéo tôi

vào nữa là sao?

Nhưng trước khi gặp Nhậm Đạm Ngọc, chúng tôi còn phải tiếp một ứng viên khác nữa.

Chúng tôi ngồi đợi rất lâu, mãi sau mới thấy một cô gái mặc áo dài yếu điệu đi đến. Cái cô này kì quặc ngoài dự đoán của chúng tôi. Lúc nóng lúc lạnh, lúc trầm tĩnh, lúc lại hoạt bát nhanh nhẹn. Ấn tượng sâu đậm nhất của tôi về cô là lúc câu chuyện đang trầm xuống, cô ngược mắt nhìn trời. và sau khi ban cho tôi một ánh mắt đầy vẻ u buồn, chắc là ngại không có ai tán thưởng biểu hiện đặc sắc của mình, cô ta bật ra: “Quân bất kiến, Hoàng Hà chi thuỷ thiên thượng lai...” (Anh chẳng thấy, nước Hoàng Hà từ trên trời đổ xuống...)

Theo lý thi A Lam là một nhà thơ, chắc sẽ tìm được nhiều điểm chung với cô gái này. Nhưng cuối cùng tôi lại bị A Lam cho một trận:

- Tào Lợi Hồng không thể mê nổi cái loại dở người này đâu, bỏ đi cho rồi.

A Lam tuy hơi bị sốc và có chút nản chí nhưng vẫn muốn gặp mặt thiên thần, đành miễn cưỡng cùng tôi ngồi đợi Nhậm Đạm Ngọc. Đúng lúc đó, chuông điện thoại réo vang, rồi tôi nghe thấy tiếng thiên thần.

Ôi thiên thần đang nói chuyện với tôi đấy, thiên thần nói:

- Alô, chào anh, tôi là Nhậm Đạm Ngọc đây...

Tiếng nói của nàng thiên thần thật dịu dàng, thật ngọt ngào, thật mềm mại, dẻo quánh thơm tho, cứ như là... như là xôi nếp ấy.

Có lúc tôi buột miệng nói ra những điều mà một người làm nghề của tôi không bao giờ được nói. Hình dung một cô gái, bao giờ tôi cũng chỉ nghĩ đến đồ ăn mới khổ. Nhưng có lẽ rất nhiều năm nữa, mỗi khi nghĩ về thanh âm giọng nói thiên thần ấy, chắc tôi vẫn thầm khen mình giỏi, đã miêu tả chính xác và kỳ diệu đến không ngờ.

Chiều tối!

Cơn gió mùa xuân tháng Hai thoáng cái làm biến đổi cả đất trời. Thượng Hải trong cái tươi non của mùa xuân bỗng biến thành một biển hoa.

Tôi và A Lam ngồi bên bến Thượng Hải đợi Nhậm Đạm Ngọc. Nhìn những cô gái xinh đẹp từ mọi ngã đường lũ lượt lướt qua trước mắt, tôi cảm thấy những bông hoa đang thì xuân sắc này còn đẹp hơn gấp mấy lần ngọn

tháp truyền hình Đông Phương Minh Châu nổi tiếng đang sừng sững trước mắt. Đông Phương Minh Châu bất động vô hồn, còn những cô gái lại sống động với trăm dáng vẻ lãng lơ quyến rũ.

Nhìn hai cô gái xinh đẹp đang chụp ảnh cạnh tôi, cậu chàng A Lam bỗng bật cũng hứng chí muốn tham gia. Tôi cản lại, bảo cậu nên tỉnh táo một chút. Những cô nàng như thế, bao giờ chả xem thường loại người làm công ăn lương như chúng tôi. Giá trị của những người có hộ khẩu ở Thượng Hải bao giờ chẳng cao hơn chúng tôi một cấp. Tôi bĩu môi chỉ chẳng trai đang cầm cú chụp ảnh cho mấy cô gái.

A Lam thở dài một tiếng nghe rất tuyệt vọng.

Tôi liền lấy tấm ảnh Nhậm Đạm Ngọc ra. Thế này mới là mỹ nhân đích thực chứ. Đúng lúc đó,

A Lam liền nhắc nhở cái việc là tôi lúc nào cũng mang theo trong người tấm ảnh cô gái của tỉ phú. Lời cậu ta làm tôi hơi hoang mang, tôi chẳng thích thế này tí nào. Tôi nhận ra những cảm xúc tôi có với Đạm Ngọc cũng chỉ do dáng vẻ yêu kiều của nàng chứ không phải vì kính trọng hay quý mến gì. Tôi cố gắng nghĩ đến những ưu điểm khác của Đạm Ngọc ngoài vẻ xinh đẹp hiếm thấy. Nhưng vô ích. Tôi đau khổ nhận ra rằng mình cũng chỉ là một kẻ phàm tục mà thôi.

Nhân lúc tôi đang trần trở với những suy nghĩ bộn bề ấy, A Lam giật tấm ảnh từ tay tôi:

- Công nhận con bé xinh thật.
- Chỉ xinh thôi à?
- Nhưng mà trông thường quá.

Tôi lờm cậu ta một cái, bảo cậu ta đừng có làm ra vẻ như mình đã gặp nhiều người đẹp lắm rồi vậy.

- Thật đấy!

A Lam trợn mắt, vung tay chỉ phía trước mặt:

- Ví dụ như cái cô kia kia, chả giống hệt như trong ảnh còn gì?

Tôi gờm gờm lờm cậu ta, nhưng theo thói quen vẫn nhìn theo hướng ngón tay cậu chỉ.

Trời đất, tôi kinh ngạc đến mức thấy tim mình bỗng nhảy thót lên một cái.

Cô gái đó đang dựa trên hàng rào sắt trên vỉa hè. Nàng mặc quần jeans bó chặt, áo cánh trắng và đôi giày cao gót màu hồng táo. Một chân chống xuống làm trụ, chân kia thả lỏng, di di trên nền đất. Phần thân trên của nàng nhìn không rõ lắm, nhưng đôi chân thì rõ ràng vừa dại, vừa thon thả, cân đối, bắp chân thon duyên dáng. Mái tóc nàng mềm mại óng ả, dưới nắng chiều ánh lên một vầng hào quang, làn tóc nhẹ buông trên bờ vai uốn thành một đường cong mềm mại.

Bên bờ sông, cơn gió xuân vô duyên lừ lừ thổi tới, làm rối tung mái tóc nàng. Nàng đưa tay vuốt lại những sợi tóc ngổ ngược, làm lộ ra nửa khuôn mặt với những đường nét tinh tế đáng yêu. Sắc nắng phủ một màu vàng kim lên khuôn mặt và mái tóc nàng, khiến nàng trông còn đẹp hơn cả hoàng hôn. Lúc ấy, tôi chỉ ước mình được giống như cơn gió, thoả sức ve vuốt tà áo nàng, thảo sức ôm ấp hình dáng yêu kiều của nàng. Có loại con gái chỉ dùng để tiêu khiển một đêm. Có loại con gái lại khiến người khác chỉ cần nhìn ngắm họ thôi cũng cảm thấy hình như mình đang bắt kính, mạo phạm. Không nghi ngờ gì nữa, Nhậm Đạm Ngọc là loại thứ hai. Tôi có thể tự tin mà khẳng định cô gái này chính là Nhậm Đạm Ngọc. Liệu còn ai có thể khắc hoạ được 2 chữ thiên thần một cách rõ ràng và hoàn mỹ đến thế? Tất nhiên là chỉ có những nàng con gái của Thượng đế.

- Này!

A Lam lấy điện thoại di động huých tôi một cái:

- Ngắm người đẹp thì cũng phải ý tứ chứ! Kín đáo một chút được không ông ơi!

Tôi giật mình thoát khỏi giấc mơ màng, lấy lại vẻ mặt nghiêm túc, tôi hỏi một cách thô lỗ:

- Can có gì nào?

- Anh nhìn trắng trợn như thế làm cô ấy phát ngượng bỏ đi rồi còn đâu.

- Cái gì?

Tôi vội quay đầu lại nhìn. Nàng đã bỏ đi thật. Thế chỗ nàng, dựa vào hàng lan can sắt lúc này, là một người đàn ông trung niên. Gió lại thổi bay mái tóc ông ta, và ông cũng điệu dàng vuốt lại nó với một động tác y hệt nàng.

Tôi bỗng thấy trong lòng nóng như lửa đốt.

May mà thiên thần vẫn chưa đi xa lắm. Tôi chỉnh lại cà vạt, khẽ e hèm, lấy
điều bộ cực kỳ lịch sự đuổi theo nàng:
- Xin lỗi, có phải cô Nhậm Đạm Ngọc không? Tôi là luật sư Hà.

Tào Đình

Thiên Thần Sa Ngã

Dịch giả: Tạ Thu Thủy.

Chương hai

Máy bay dần giảm tốc độ và đáp xuống đường băng. Nhậm Đạm Ngọc vừa từ Trùng Khánh đến Thượng Hải. Sân bay đầy người, mỗi người đều mang những tâm trạng, những cảm xúc khác nhau.

Nếu như khi rời Trùng Khánh, lòng Đạm Ngọc lưu luyến không nỡ ra đi thì giờ đây, khi đặt chân đến thành phố quốc tế hóa Thượng Hải phồn hoa, cô cũng không tránh khỏi đôi chút xúc động. Nói về các một thời thượng, Đạm Ngọc thấy rõ mấy thứ đồ Adidas loại A từ Thiên Môn mua về mà người ta vẫn mặc ở Trùng Khánh so với cuộc sống ở đây què mùa không thể tả.

Trong túi Đạm Ngọc có tờ báo với mục quảng cáo: “Đại tỉ phú tìm bạn đời... chiều cao trên 1m70, hình thức khá, tuổi trung niên, thu nhập rất cao, hiện sống ở Thượng Hải... đối tượng yêu cầu cao trên 1m65, tuổi từ 20 đến 25, trình độ trung cấp trở lên, không có sở thích xấu, thuần khiết, trong sáng, chưa biết đến tình dục...”

Hai tháng trước, mục quảng cáo này đã làm phòng ký túc của Đạm Ngọc xôn xao. Tâm lý căm ghét tầng lớp đại gia làm các chị em trong phòng đem mẫu quảng cáo ra mà mắng nhiếc không tiếc lời.

Lúc đó Đạm Ngọc cũng có mặt. Nàng giữ thái độ im lặng từ đầu đến cuối. Ngày hôm sau, Đạm Ngọc chỉ lấy một bộ hồ sơ và một bức thư pháp viết mấy chữ “Thiên hạ đệ nhất quan”, thêm bản sao tấm bằng trình độ dương cầm cấp 10 gửi đến địa chỉ đăng trong quảng cáo. Hai tháng sau, nàng nhận được phúc đáp mời đến Thượng Hải phỏng vấn.

Những anh chàng không xu dính túi theo nàng không xiết, ký gì nàng không tìm đến một đối tượng có tiềm năng hơn?

Nàng vốn chẳng bao giờ quan tâm đến kiểu tình yêu sinh viên. Ở cái thế giới rác rưởi và ánh mặt trời, mệt mỏi và chán chường này, thậm chí đến bầu trời của trường đại học cũng bị phủ một lớp sương mù dày đặc, trong

lớp sương mù ấy, ngoài bản thân ra, bạn chẳng có thể nhìn thấy bất cứ ai cả. Trường đại học nhìn ngoài thì có vẻ trong sáng thuần khiết lám, nhưng ở tổng chần mới biết chần có rận, cứ giơ tay ra là quơ được cả nắm ái tình. Nhiều người khóc lóc vật vã vì bị người yêu phản bội, nhưng rồi vẫn say sưa với mấy loại sách báo tình cảm lãng mạn. Đạm Ngọc thấy họ ấu trĩ đến nực cười.

Nàng vốn không tin vào tình yêu. Cái thú gọi là tình yêu đó, lúc hạ giá có thể dùng một xu mua về cả mớ. Đạm Ngọc vốn ít nói. Những chàng trai theo nàng nhiều không kể xiết, cho nên hồi lên nhận giải thưởng cuối học kỳ một, vẻ điềm nhiên của nàng khiến mọi người đều kinh ngạc.

Đạm Ngọc cười thầm, nghĩ bụng nếu như thế giới là một trò bịp lớn với đủ các mảnh khoé từ sắc sảo đến tồi tệ, thì mình chẳng qua cũng chỉ là một tên trộm vặt vãnh mà thôi.

Ai mà chẳng có tham vọng đổi đời, ai cũng chỉ hy vọng một ngày nào có thể vênh vang lái một chiếc BMW đến quán cà phê sang trọng cạnh cái nơi ngày xưa mình thường ngồi uống sữa đậu nành. Cho dù y là một tên trộm vặt xinh đẹp đi nữa thì cũng không ngoại lệ.

Tuy nhiên, ở trong trường, cho dù là học sinh hay giáo viên, ai cũng đều bị vẻ đẹp dịu dàng của Đạm Ngọc làm cho mê muội. Chẳng ai biết trong lòng nàng là cả một biển quyết tâm mạnh mẽ luôn sục sôi, một điều hoàn toàn trái ngược với vẻ bề ngoài thánh thiện, hiền lành của nàng.

Những cô gái trẻ lúc nào cũng mơ mộng một ngày nào đó có một chàng hoàng tử cao to, đẹp trai, hào hoa, và giàu có sẽ đến với mình... Đạm Ngọc nghe những câu chuyện rất nhi nữ thường tình ấy của đám con gái xung quanh, cảm thấy họ sao mà trẻ con lạ.

Trước khi đến Thượng Hải phỏng vấn, Đạm Ngọc nói dối mẹ là đến Thượng Hải thăm bạn. Mẹ nàng tuy miệng vẫn làu bàu phàn nàn tốn kém, nhưng tay đã móc ngay ra năm ngàn tệ. Bà vốn chẳng bao giờ cần phải khắt khe với cô con gái, mọi ý nghĩ, tư tưởng, hành động của nàng luôn làm bà rất tự hào.

Dạo bước trên những con đường của thành phố quốc tế hoá, Đạm Ngọc thấy lòng tràn đầy vui sướng.

Đã đến đây rồi, thôi thì mặt mũi, tuổi tác người đàn ông đó có thể nào cũng phó mặc cho con tạo xoay vần.

Nhìn thấy ngọn tháp Đông Phương Minh Châu, ngọn tháp nổi tiếng cao thứ ba thế giới đang tắm trong ánh hoàng hôn, Đạm Ngọc thấy tràn đầy cảm xúc. Gió từ phía sông thổi tới. Gió mạnh đến mức nàng tưởng như ánh mặt trời sắp tắt phía xa xa cũng rung rinh lay động, nhưng ngọn tháp Đông Phương Minh Châu hùng vĩ thì ngược lại, vẫn đứng sừng sững đầy kiên quyết, thật là đáng cảm phục.

Đạm Ngọc đứng dựa vào hàng lan can sắt bên vỉa hè, cảm thấy mỗi tế bào trong cơ thể nàng đều rung động không yên, những luồng cảm xúc trong người nàng bỗng vô cớ rạo rực khôn xiết.

Đạm Ngọc bắt một chiếc taxi lượn vòng vòng qua những đường phố đông đúc, ăn bữa tối kiểu Pháp ở một nhà hàng xây theo kiến trúc nhà thờ cổ điển, rồi lại ghé quán cà phê uống một li cà phê kiểu Pháp, hưởng thụ cái thú một mình trầm ngâm theo đuổi vô vàn những ý nghĩ lãng mạn, nhớ lại ngày hôm qua vẫn còn ngồi uống sữa đậu nành bên lề con đường xấu xí đến khó quên của Trùng Khánh. Ai bảo tiền là không tốt nào? Đạo chơi chán chê, cuối cùng nàng mới quay về khách sạn đã dự định từ trước. Từ cửa sổ phòng khách sạn ở trên cao nhìn xuống, Thượng Hải về đêm giống y hệt một biển hoa rực rỡ sắc màu, ai đã từng chiêm ngưỡng cảnh này thì thật khó mà quên được.

Quần quật suốt một ngày, giờ Đạm Ngọc mới thoải mái nằm dài trên nệm giường êm ấm mà ngủ yên lành.

Ngày hôm sau, Đạm Ngọc gặp luật sư Hà trên bến Thượng Hải.

Anh chàng khoảng hai mươi tám tuổi, đôi lông mày rậm, cặp mắt sâu thẳm, mặc bộ complê sang trọng, nghiêm túc, mang dáng vẻ một chàng trai thành phố.

Luật sư Hà, giọng nói vừa trầm tĩnh, vừa ân cần, tự giới thiệu: “Chào cô Nhậm!”, tời giờ bàn tay dấm mồ hôi ra định bắt tay nàng. Đạm Ngọc khẽ nhú mày. Sau đó, anh ta chỉ người thanh niên đứng bên cạnh: “Đây là trợ lý của tôi, A Lam”.

Cậu trợ lý tên A Lam trình trọng chìa tay ra: “Chào người đẹp!”

Lúc bắt tay với cậu trợ lý, Đạm Ngọc thoáng nhìn thấy phía bên trong cổ tay áo cậu ta có ghi chữ “Vương Tuý Kiện”.

Rất nhiều năm sau này, mỗi khi nghĩ về lần đầu tiên gặp A Lam, Đạm Ngọc tưởng như vẫn còn ngửi thấy mùi chua chua trên người cậu ta, giống kiểu một bác phu xe Thượng Hải thời xưa, ngày nào cũng trường kỳ lăn lộn trên đường phố, mồ hôi lâu ngày kết thành một mùi khó chịu, cái mùi có đổ cả lọ nước hoa lên cũng không hết được.

Trong suy nghĩ của Đạm Ngọc, đàn ông trên đời chỉ có hai loại thôi, một là những ông chủ, hai là kẻ làm công cho các ông chủ.

Đạm Ngọc lịch sự cười nhẹ, nhìn 2 luật sư vẻ thản nhiên, nàng không muốn cho họ biết mình đã nhìn thấu sự nguy trang của họ. những kẻ nghèo khó vì chút thể diện cố tỏ ra ta đây sang trọng, cuối cùng, đến khi lộ ra lại càng trở nên đáng thương hơn mà thôi.

Luật sư Hà có hỏi Đạm Ngọc vài câu chằng vào chủ đề chút nào, kiểu như “nhân sinh quan”, “giá trị quan”, “ấn tượng đầu tiên về thành phố Thượng Hải”, nhưng nàng vẫn kiên nhẫn trả lời hết. Anh ta liên tục gật gù vẻ rất tàn thưởng. Hai người giả vờ rất khéo, ngoại hình tướng mạo đều ăn nhập, không thể chê được. Hôm đó, luật sư Hà đưa Đạm Ngọc về khách sạn, lúc sắp ra về còn bảo nàng rằng Á Đường (Tào Lợi Hồng dùng tên này trong mục quảng cáo tìm bạn đời) hẹn nàng tối mai gặp mặt trực tiếp.

Đạm Ngọc lặng đi một lát, rồi lịch sự cảm ơn, cố kìm nén trái tim hồi hộp đến mức như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Địa điểm nhà tỉ phú chọn để gặp mặt là nhà hàng Hoà Bình trên đường Nam Kinh Đông, nghe đâu là đặt theo tên một nhà hàng bên Pháp.

Trước khi đi, Đạm Ngọc phải mất đến ba tiếng đồng hồ cẩn thận điểm lên khuôn mặt một lớp trang điểm nhẹ, bới tóc cao lên để lộ vùng cổ và vai trắng ngần. Nàng chọn một chiếc váy khá kín đáo, có nét đẹp đoan trang của áo dài kiểu Thượng Hải xưa nhưng lại không hề có vẻ cũ kỹ và bảo thủ như thế.

Đạm Ngọc tốn khá nhiều công sức cho việc chọn giày. Nàng lựa một đôi giày cao gót bằng nhung đen có thêu hình con bướm, nhìn đơn giản mà cao quý.

Đạm Ngọc đã biết đi giày cao gót từ lâu lắm rồi. Giày cao gót – đó là vũ khí quen thuộc nhất của một cô gái, giúp chủ nhân hoàn chỉnh dáng vẻ yêu kiều của mình. Cặp mông tròn đầy, bộ ngực vun cao, như thế chỉ khi mang giày cao gót người ta mới đạt tới tầm dáng để chiêm ngưỡng. mang giày cao gót, dáng đi lắc mông yếu điệu là vũ khí cực kỳ lợi hại của người phụ nữ trong việc chinh phục người đàn ông. Khi người phụ nữ mang giày cao gót dạo bước trong làn gió nhẹ, hoặc biểu diễn đủ kiểu nũng nịu đáng yêu, hoặc sang trọng xa vời, thật sự là một cú đánh khiến đàn ông phải xây xẩm mặt mày.

Nói thật, nghĩ đến lúc gặp Á Dương, Đạm Ngọc có chút hồi hộp. Làm gì cso cô gái nào không để ý đến chuyện người bạn đời của mình trông ra sao, nhất là khi đối mặt với mấy chữ :Đại tỉ phú”? Đạm Ngọc cũng vậy, nàng không thấy tự tin lắm.

Bước vào sảnh nhà hàng, ngay lập tức Đạm Ngọc không khí cao quý và tinh tế phả vào mặt. Nhưng sau khi bước theo người phục vụ vào gian phòng thiết kế đặc kiểu Pháp, nàng thấy thất vọng ngay, thậm chí còn có cảm giác mình bị lãng nhục. Hai người đàn ông mặc đồ đen đứng hai bên bàn ăn, còn người đàn ông ngồi chính giữa lại đeo một chiếc mặt nạ!

Người đàn ông nhìn thấy Đạm Ngọc liền đứng dậy.

- Cô Nhậm có phải không? Tôi là Á Dương!

- Chào ông. – Đạm Ngọc trả lời.

- Mời cô ngồi!

Người đàn ông nói xong cũng ngồi xuống đối diện với Đạm Ngọc.

Đạm Ngọc nhìn thẳng vào khuôn mặt ông ta, cảm thấy mình đang bị làm nhục.

Đối phương thì biết hết mọi thông tin về mình, trong khi mình chẳng hề biết gì về ông ta, đến cái tên cũng là tên giả. Đây là điểm không hay thứ nhất. Hơn nữa, trong lúc nàng trang điểm ăn mặc kiều diễm như vậy để đến gặp ông ta, ông ta lại nghênh tiếp nàng bằng một chiếc mặt nạ.

Cái cảm giác này thật khó chịu, giống kiểu nàng đang khoả thân trước một người đàn ông ăn mặc sang trọng, để cho anh ta tha hồ thưởng thức thân thể mình vậy.

Tuy nhiên, Đạm Ngọc vẫn để nụ cười nhẹ thường trực trên môi, không để lộ những ý nghĩ của mình, những người đàn bà khôn ngoan ai mà chả có bản lĩnh ấy.

- Xin lỗi, để ông đợi lâu quá.

- Không sao! – Á Dương chìa tay ra, để lộ chiếc đồng hồ đeo tay hiệu Cartier. – Vừa đúng giờ đấy chứ.

Xem giọng nói và dáng vẻ thì ông ta chừng năm mươi tuổi, không cao, dáng người tầm thước, mặc bộ Âu phục cắt rất khéo. Đạm Ngọc chỉ thấy được có vậy. Tron giọng nói của Á Dương không mấy may biểu lộ một cảm xúc nào, cũng không hề có một câu xã giao nào thừa thãi. Đợi Đạm Ngọc ngồi xuống, ông ta lập tức hỏi nàng một câu hoàn toàn nằm ngoài dự tính của nàng:

- Tôi là một thương gia, chẳng biết ba cái thứ lãng mạn, cũng không thích vòng vèo. Hôm nay, chúng ta ngồi ở đây với mục đích gì thì cả tôi và cô đều rõ cả rồi. Tôi muốn cô cho tôi biết, cô gnhĩ thế nào về tiền của tôi?

Nói xong ông ta nhìn nàng, cái nhìn như rọi thấu mọi ngõ ngách tâm can nàng, khiến nàng suýt nghẹt thở. Đạm Ngọc lần đầu tiên biết thế nào là luống cuống. Đối diện với một người có ánh mắt xuyên suốt người khác như thế này, người ta khó có thể mà nghĩ ngợi cho tử tế, huống chi là giấu giếm điều gì. Đạm Ngọc nuốt nước bọt, nói một cách bình tĩnh và rõ ràng:

- Tiền của ông, người ra chỉ có thể chi tiêu hết chỉ trong vài ngày nhưng lại đủ cho tôi và ông dùng cả đời.

Nói câu này, Đạm Ngọc muốn chứng tỏ lòng thành với ngài đại tỉ phú. Nhưng vừa nói xong, nàng đã hối hận, cảm thấy câu trả lời này của mình không được hay lắm, đúng ra, theo như trí thông minh trời phú, nàng có thể sáng tác hay hơn thế nhiều. Đạm Ngọc cố nhìn vào gương mặt ẩn sau chiếc mặt nạ của Á Dương, hy vọng có thể đọc ra được chút gì. Nhưng không, gương mặt ấy vẫn hoàn toàn bình thường, không hề có chút biểu hiện hài lòng hay phật ý. Tay Đạm Ngọc bắt đầu nhớp mồ hôi.

Tiếp đó, Á Dương đưa mắt ra hiệu cho một trong hai người đàn ông đứng bên cạnh. Người phục vụ bắt đầu bày đồ ăn.

- Mong là cô Nhậm không chê đồ ăn Pháp.

Ông ta bỗng đổi chủ đề, nhưng điều đó lại làm Đạm Ngọc, vốn đang lo lắng về câu trả lời không hay của mình giờ lại càng thêm luống cuống.

Thoáng một cái, chiếc bàn phủ khăn trắng đã đầy những món ăn cao cấp nấu kiểu Pháp mà trước giờ Đạm Ngọc chỉ có thể thấy qua tivi. Từ chiếc khăn bàn được phủ cẩn thận, những đồ dao nũa tinh xảo đến thái độ phục vụ vô cùng bài bản của người bồi, tất cả đều làm Đạm Ngọc bất giác cũng phải chú ý ngồi thẳng lưng, sợ người khác cười chê rằng nàng không thuộc về những chỗ sang trọng như thế này.

- Phiền phức quá! – Á Dương bỗng nhún vai – Trong việc chế biến món ăn, người Pháp không chỉ coi trọng hương vị và cách thức bày biện, mà họ còn rất quan tâm đến không khí của bữa ăn. Họ cho rằng nghệ thuật ẩm thực cũng mang tính triết học.

Lúc Á Dương nói câu này, Đạm Ngọc đang chăm chú xem xét chiếc giá nên mạ bạc và cây nến màu trắng rất đẹp, ngạc nhiên, thậm chí hơi sốc vì cái sự đẹp đẽ một cách quá phô trương của nó, và cái bữa ăn đậm chất cung đình quý tộc nước Pháp này, nên không chú ý lắm đến những lời Á Dương đang nói. Đến lúc hoàn hồn trở lại, nàng lại tự trách mình sao lại có thể vô ý đến thế.

Á Dương chẳng nói gì nữa, chỉ dùng tay che miệng, khẽ ngáp một tiếng. Đạm Ngọc nhìn thấy, nàng hơi ngượng ngùng.

Á Dương bắt đầu dùng bữa, nhưng đồ ăn dành cho Đạm Ngọc vẫn chưa thấy mang lên. Á Dương cũng không có ý gì là mời nàng cùng ăn.

Năm phút trôi qua chậm chạp, cuối cùng đồ ăn cho nàng cũng được bưng lên. Lúc này, Á Dương đã ăn được một lúc. Ông ta nói:

- Cô Nhậm cũng ăn đi.

Có lẽ Á Dương lo Đạm Ngọc chưa biết rõ các quy tắc ăn uống theo cách phức tạp của người Pháp nên mới dùng bữa như vậy, điều này làm Đạm Ngọc không khỏi có chút khâm phục, đồng thời, cũng ngầm hiểu rằng người đàn ông này thuộc dạng không thể coi thường.

Á Dương nói chuyện với Đạm Ngọc rất nhẹ nhàng, nàng thấy ông giống như một người trí thức Thượng Hải chính thống, nho nhã lịch sự, từng người từng việc ở Thượng Hải đều thuộc lòng. Hiểu Thượng Hải đến

vậy, bất cứ ai, dù gốc gác đến mấy cũng nhận ra đúng là phong cách của dân gốc Thượng Hải. Những tố chất và hiểu biết của Á Dương khiến Đạm Ngọc cảm thấy hơi xấu hổ.

Bữa ăn được một nửa, bỗng nhiên Á Dương nhìn thẳng vào Đạm Ngọc, hỏi:

- Con trai tôi cũng gần bằng tuổi cô. Nếu như cô trở thành mẹ kế của nó, cô nghĩ nó có thể chấp nhận việc này không?

- Trên danh nghĩa, trách nhiệm của một người mẹ kế, tôi nghĩ, tôi có thể làm rất tốt.

Còn thực ra, tôi với cậu ấy sẽ giống như hai chị em thôi. Con gái bao giờ cũng trưởng thành hơn, trong khi những cậu trai bằng tuổi vẫn còn là những cậu nhóc.

Kèm theo câu trả lời này, Đạm Ngọc nở một nụ cười rất hồn nhiên, thân thiện như một cô chị gái thương em. Qua kẽ hở của chiếc mặt nạ, nàng thấy miệng Á Dương dường như nhếch một nụ cười.

Nghĩ đi nghĩ lại, Đạm Ngọc nói thêm một câu có thể cho là khá to gan:

- Với lại, tôi nghĩ nếu cậu ta có thể chấp nhận được cha mình thì cũng chấp nhận được lựa chọn của ông ấy.

Thoạt nghe câu nói này có lẽ hơi có xu hướng xúi giục, Đạm Ngọc nói câu này là muốn bày tỏ sự thành khẩn của mình, nhưng quả là hơi có mạo hiểm. Á Dương gật gù, điều này khiến Đạm Ngọc tự cho là có lẽ mình đã vượt qua được thêm một cửa ải. “Có lẽ nó sẽ thích bà chị mới này đây.” Đạm Ngọc cúi đầu cười e lệ, giả bộ như đang cắt đồ ăn nhưng trong lòng không khỏi có chút đắc ý.

- Cô Nhậm có vừa ý không? – Á Dương đột ngột hỏi.

- Gì cơ ạ? – Đạm Ngọc nhất thời chưa hiểu rõ ý ông ta.

- Là tôi hỏi về bữa ăn hôm nay ấy.

- À! Thật sự rất tuyệt. – Đạm Ngọc gật đầu kèm theo nụ cười nhẹ nhàng, lịch sự.

Câu nói này của Đạm Ngọc không hề có chút nịnh hót nào. Đến hôm nay, nàng mới biết vì sao sự lãng mạn, thời thượng và cả nghệ thuật ẩm thực của người Pháp lại được tôn vinh trên khắp thế giới. Từ món khai vị cho đến đồ

ngọt trắng miệng, mỗi thứ lại có đến năm bảy cách chế biến khác nhau, món nào cũng tinh tế vừa phải. Nếu nói về tinh thần, thấm thấu vào tận vật chất; nếu nói về tư tưởng, hoà hợp với cảm quan. Người Pháp thật là biết hưởng thụ cuộc sống. Bữa ăn giống như một cuộc triển lãm nghệ thuật âm thực vậy. Lại được mang lên thêm một chai rượu đỏ Chateau Margaux đắt tiền nữa, như để hoàn thiện cho công cuộc hưởng thụ cuộc sống của giới thượng lưu.

Cuối cùng đến đồ ngọt trắng miệng.

Tổng kết nhận xét về Á Dương, Đạm Ngọc thấy ông ta là một người điển hình của tầng lớp thượng lưu, ra lệnh cho nhân viên phục vụ cửa hàng cũng nghiêm khắc và oai vệ chả khác gì ra lệnh cho thuộc hạ dưới quyền.

Bữa ăn kết thúc, Á Dương đưa Đạm Ngọc về bằng xe hơi. Khi hai người ngồi ở băng ghế sau, ông ta bỗng nói:

- Tôi là một người không thấy hứng thú chuyện tình cảm, nên sẽ chẳng bao giờ chủ động gọi điện thoại cho các cô đâu.

Lúc ông nói câu này, hai người đang ngồi cùng băng ghế sau, khoảng cách không xa lắm. Đạm Ngọc khẽ ừ hử, trong lòng hơi có chút thất vọng.

Đây là câu nói phụ lòng nhất của nhà tỉ phú, Đạm Ngọc ghét nhất hai chữ “các cô”, như thể ông ta vĩnh viễn đặt mình vào vị trí chủ nhân. Đồng thời nàng cũng thấy hai chữ đó thật đáng sợ. Như thế nghĩa là nàng chẳng có chút ưu điểm nào hơn những người khác,

cũng chìm lìm trong đám những cô gái đến ứng thí ấy mà thôi.

Lần gặp mặt dùng bữa này về cơ bản chẳng có tiến triển gì. Nếu nói về cảm tưởng về nhà tỉ phú, nàng gần như chẳng có chút ấn tượng ngoài thái độ bình thản, bí ẩn khó đoán và dường như chẳng có gì đặc biệt với nàng.

Chiếc xe đưa nàng đến cổng khách sạn. Đạm Ngọc xuống xe, tưởng chiếc Bentley sẽ cứ thế đi tiếp, nào ngờ Á Dương cũng bước xuống:

- Hẹn gặp lại cô.

Đạm Ngọc hơi bất ngờ, không nghĩ mình lại được đối xử tử tế như vậy. Thấy mọi người xung quanh đều nhìn nàng và người đàn ông đeo mặt nạ với vẻ hiếu kỳ, khuôn mặt Đạm Ngọc ửng hồng lên. Sau này, Đạm Ngọc vẫn thấy vui vui mỗi lần nghĩ đến cái giây phút đỏ mặt ngượng ngùng ấy,

bởi vì các hành động khác, cái nào cũng có thể giả vờ được, chỉ có những cô gái khi e lệ đỏ mặt vì chẳng thể nào giả vờ mà có được.

Nhà đại tỉ phú tất nhiên chẳng bao giờ biết được, cái giây phút ửng hồng đôi má của Đạm Ngọc ấy là do hiếu kỳ của người xung quanh chứ chẳng phải là ngượng ngùng đơn thuần.

Á Dương thấy Đạm Ngọc như vậy thì khẽ mỉm cười nói:

- Đôi giày cao gót hôm nay rất hợp với cô đấy.

Trong giọng nói của ông lúc đó không hề có chút giả tạo nào, cũng chẳng cố ý nhỏ tiếng, dường như hoàn toàn chỉ là một câu tán dương đơn thuần. Nhưng vẻ vui mừng của Đạm Ngọc trước lời khen ấy thì lại là giả vờ hoàn toàn.

- Cảm ơn ông! – Đạm Ngọc nói, đồng thời khẽ cúi đầu, nói nhẹ nhàng. – Á Dương, tôi vào đây.

- Được rồi!

Đạm Ngọc đi thẳng vào sảnh khách sạn, không ngoái đầu lại một lần, không hề gửi cho nhà đại tỉ phú một chút ánh mắt tình tứ khiêu như “Em thích anh rồi đấy” hay đại loại như vậy.

Bước vào sảnh, ánh mắt chói loá rọi thẳng vào mắt Đạm Ngọc, làm nàng cứ thấy mọi người xung quanh nhòa đi, mơ hồ không có thật. Trong thoáng chốc, Đạm Ngọc bỗng tưởng như mọi thứ đều trôi vào lãng quên, đều tan biến, kể cả Á Dương lẫn những sợi tóc bạc ánh sáng trên đầu ông.

Á Dương quay lại xe, đưa tay gỡ chiếc mặt nạ xuống, để lộ khuôn mặt ung dung, bình tĩnh.

Người tài xế nhìn thấy sắc hồng đào trên khuôn mặt chủ mình:

- Sếp ạ, cô ấy xinh chứ!

- Đàn bà vừa đẹp vừa thồn minh là điều đáng sợ! Tào Lợi Hồng nói không hề dối sác mặt.

– Ta đi thôi.

Trong màn đêm, chiếc Bentley màu trắng lao đi như một cơn gió, không để lại một dấu vết nào.

Tào Đình

Thiên Thần Sa Ngã

Dịch giả: Tạ Thu Thủy.

Chương ba

Hơn một trăm cô gái đến Thượng Hải ứng thí, chỉ trong một tuần đã bị loại một phần ba. Những cô không vượt qua được cửa ải của tôi, thì chỉ cần an ủi vài câu là có thể dễ dàng tống về; những cô may mắn hơn gặp được Tào Lợi Hồng nhưng không được lòng ông ta thì cũng xin mời hồi sau gặp lại. Những cô bị oai ngay từ vòng đầu thì chỉ cần động viên vài câu: “Không sao, em vừa trẻ vừa xinh thế này thì sợ gì không có người yêu?” là trời yên biển lặng ngay. Nhưng những cô vượt qua được bao nhiêu khó khăn tầng tầng lớp lớp, đánh bại bao nhiêu địch thủ để được gặp mặt Tào Lợi Hồng, nhưng vì lý do này nọ mà bị rút đài thì chẳng dễ dàng an ủi như thế. Các cô đau khổ vật vã, sống chết cũng mặc, cảm giác kinh khủng như cô dâu xinh đẹp lộng lẫy ngày đầu tiên lên xe hoa bỗng nhiên biến thành quả phụ. Cứ như giữa các cô và nhà đại tỉ phú đã hiểu nhau, hợp nhau từ thời thanh mai trúc mã, từ thời đê đất đê nước đã có tình cảm sâu sắc không thể tách rời vậy. Tôi nhìn bộ dạng đau khổ cùng cực của các cô rồi tự hoài nghi, liệu trên cái thế giới này có còn tồn tại thứ tình yêu chân chính?

Thật ra, người phụ nữ bây giờ quả có bao nhiêu cái khổ, vì muốn được gả vào nhà danh giá mà phải rèn cho mình bản lĩnh và tâm lý vững vàng, để mà cạnh tranh với bao nhiêu người đẹp khác trên thế gian. Tất nhiên, xét theo những kinh nghiệm ít ỏi của tôi đối với phụ nữ thì tôi không thể nào nói ra những lời chí lý đến thế được. Câu này thật ra là do một cô gái tên Lý San nói với tôi.

Lý San hai mươi ba tuổi và vẫn còn là gái trinh.

A Lam nghe nói trên thế giới này vẫn còn một cô gái hai mươi ba tuổi mà vẫn còn trinh thì cảm động buột miệng than thở:

- Cô ấy hai mươi ba tuổi mà vẫn còn trinh nguyên sao? Cái này cũng phải động trời ngang ngửa với việc cô ấy mới mười ba tuổi mà đã biết mùi đời vậy

Lý San là mẫu người đẹp Giang Nam điển hình, trẻ trung, kiều diễm, các giác quan tinh tế nhạy bén, nhưng không hiểu sao vẫn phải đưa công cuộc trang điểm lên hàng đầu.

Lý San cũng đến Thượng Hải ứng thí, đã qua hết các cửa trước nhưng đến khi gặp Tào Lợi Hồng thì bị rớt đài. Lý do là Lợi Hồng chê cô ta trông thật ngớ ngẩn, ông ta bảo những búp tóc sấy quăn của Lý San trông giống y như mấy cái vòi bạch tuộc.

Con gái ai cũng thích mình đẹp, thích mình hợp thời trang. Hồi trước, phụ nữ chuộng một tóc thẳng tự nhiên kiểu quảng cáo Pantene thẳng mượt gì đó, rồi một thời gian sau các bà các cô lại chán tóc thẳng mà chuyển qua thích xoăn lượn sóng kiểu Madonna. Làm xoăn xong họ lại còn đắp thêm đến mấy lớp keo giữ nếp nữa. Kể ra cũng khó trách được sự kiên tưởng của nhà đại tỉ phú.

Các nàng chắc chắn là rất coi trọng nhận xét của phái nam đối với vẻ ngoài của mình rồi, nếu tôi mà *cobby* và *paste y* nguyên lý do Lợi Hồng từ chối Lý San cho cô ta, để cô ta cắt phăng mấy búp tóc ngay tức khắc mất.

Thế nên tôi nói với cô ta:

- Á Dương nói cô rất được, ông ấy rất thích, nhưng cô quá tuyệt vời, ông không muốn làm lỡ cuộc đời cô.

Cái kiểu mượn cơ rẻ tiền hạng nhất dùng cho trường hợp cô gái vẫn luôn tự tin quá mức như Lý San, hoá ra cũng không đến nổi tệ, cô nghe xong thì bần thần như đang nghĩ ngợi điều gì:

- Chắc cái ông tám phần mười già lão này gặp tôi thì tình ngộ rồi, không muốn làm tàn héo những đoá hoa của Tổ quốc thân yêu nữa.

May quá! Thế nhưng chiếu theo quy định chung, tôi vẫn phải đưa cô đi thăm thú Thượng Hải một vòng. Câu nói bất hủ đó Lý San thốt ra sai khi chúng tôi ra khỏi công viên và đang cùng ở trong nhà hàng ăn đồ biển.

- Con gái thật là trăm thứ khổ. Vì muốn gả vào nơi danh giá mà phải cố trang điểm cho lộng lẫy, cạnh tranh với mọi người đẹp trên toàn quốc để mong được lọt vào mắt xanh người đàn ông. Nếu có kiếp sau, tôi thà làm con của cho rồi, con của cả đời bò ngang, chết cũng chết trong sung sướng! Lúc nói câu nói này, Lý San đang dùng cả hai tay cầm hai cái cày của

vàng rộm, câu nói thốt ra đầy vẻ cảm động lâm li, những âm thanh thốt ra khỏi miệng mang theo vị thương cảm rầu rĩ, ai không biết dễ tưởng cô đang chiêu hồn cho mấy con cua đáng thương sắp biến vào miệng.

Nhiều năm sau, hồi tưởng lại câu nói của Lý San, tôi mới thấm thía rõ tâm tư của cô lúc ấy. Thế nhưng lúc này, tôi vẫn chưa hiểu gì.. Tôi ngồi cạnh Lý San, an ủi cô gái vì phú quý giàu sang mà sẵn sàng bán đứng cả tuổi thanh xuân tươi đẹp của mình. Toàn là những lời giả dối nực cười. Tôi bảo tôi rất hiểu lòng cô, nhưng cô nên kiềm chế nỗi đau, cô hãy hiểu cho những khó khăn của tôi – một trong những kẻ làm công ăn lương chỉ biết nghe theo lệnh của cấp trên, v.v và v.v...

- Tôi thật sự không biết sau này nên làm thế nào nữa. – Lý San nói, trong đôi mắt đã đọng đầy nước lóng lánh.

- Không đến nỗi thế đâu. Cô mới có hai mươi ba tuổi, đang trong quãng thời gian đẹp nhất của người con gái! Tôi tin chắc sau này cô sẽ có một người chồng rất tuyệt vời.

Tôi nhẹ nhàng an ủi cô, sợ nếu nói to quá thì những giọt nước mắt trong cô sẽ xối xả tuôn rơi không kìm lại được mất.

Lý San cúi đầu, tôi nhìn thấy những giọt lệ trong suốt rơi xuống, nhưng đôi bàn tay trắng muốt thì vẫn vân vê cái càng cua:

- Tôi thật sự hy vọng kiếp sau làm con cua cho rồi!

Nhìn bộ dạng của cô, tôi suýt nữa thì phì cười.

Hai chúng tôi thu hút bao nhiêu ánh mắt của những người xung quanh, người ngoài nhìn vào chắc tưởng cô gái gặp phải một anh chàng không biết điều. Khi một cô gái khóc thì tất nhiên người đàn ông phải thể hiện nghĩa vụ của đấng nam nhi một cách vô điều kiện. Nhưng tôi thì không những không làm thế mà lại còn cười. Chết thật! Tôi vội vàng đưa khăn giấy cho cô, nhẹ vỗ về đôi vai nhô cao rung lên vì tức tưởi.

Nửa tiếng sau, Lý San lau khô nước mắt và nói muốn vào nhà vệ sinh.

Tôi cảm tưởng như trong nhà vệ sinh nấp sẵn một chuyên gia trang điểm vậy.

Bước ra, Lý San lại tươi tắn xinh đẹp như thường, nhìn tôi nở nụ cười kiêu diễm:

- Chúng ta tiếp tục dùng bữa đi.

Tôi ngồi nhìn Lý San, từng miếng từng miếng, nhai rồi nuốt “kiếp sau” của cô ta vào bụng. Quả thật đàn bà là một kỳ tích của tạo hoá.

Những khi lòng không vui thì rượu quả là một người bạn dễ chịu thân thiết của con người. Hôm đó, Lý San buồn bã bao nhiêu thì cô uống nhiều bấy nhiêu. Hơi rượu bốc lên, Lý San đăm đăm nhìn tôi hỏi:

- Tối nay anh rảnh không?

Giọng điệu và ánh mắt của Lý San làm tôi lặng đi một lúc, lòng dạ rối rắm không hiểu ra sao. Định thần lại thì tôi bắt đầu mở cờ trong bụng. Theo con mắt của đàn ông nói chung thì ba thứ: đêm, đàn bà và tình luôn làm thành một bộ. Một cuộc hẹn hò ban đêm với người đẹp luôn là điều hiện diện trong giấc mơ của mọi đàn ông.

Gặp phải tình huống như thế này, người quân tử dĩ nhiên phải từ chối. Nhưng thường thì quân tử đều không phải là quân tử thật sự mà chỉ là tiểu nhân giả dạng thôi. Nên hầu hết họ là giả lá: “Muộn thế này rồi, để cô một mình tôi không yên tâm. Dù sao có người đàn ông ở bên cạnh bảo vệ cũng tốt hơn.” Thế nhưng phương pháp bảo vệ tốt nhất của họ thường là ôm nàng trên giường cho đến sáng.

Tôi thừa nhận không phải người quân tử, cũng không hề cố ý giải vờ quân tử trước thiếu nữ ngây thơ, thế nên trong lúc đầu vẫn òn mông lung dẫn đo nghĩ ngợi thì miệng tôi đã liến láu:

- Tôi về nhà bây giờ cũng chỉ đi ngủ thôi, chẳng có việc gì cả.

Sau đó, dường như có một con quỷ say đẩy tôi ra xe taxi. Tôi thật khâm phục Lý San, say đến nỗi nói không ra lời mà vẫn đọc lưu loát tên quán bar cho người tài xế.

Thật ra, tôi là một người bảo thủ. Trừ đàn bà ra, tôi phản cảm với tất cả những người xa lạ. Đã quen với quán rượu nào thì tôi chỉ đến cái quán đó thôi, tôi không thích thay đổi nơi khác. Cho nên khi bị kéo đến một cái quán tên Đồ Nha ở gần đường An Tây nào đó, tôi không khỏi chút hoang mang.

Quán bar hôm đó đông người khủng khiếp, tôi nhìn thấy Lý San lẫn đám người đang lắc mông điên cuồng, như thế chủ đề của quán bar hôm nay là

xem ai quay cuồng giống người điên nhất vậy. Và nếu xét người điên nào ở cấp bậc nhanh nhất thì nhất định không phải ai khác ngoài Lý San.

Cô nhìn thấy tôi cứ trù trừ mãi không dám bước xuống sàn, liền quyết liệt lôi tôi xuống bằng được để cùng nhau điên.

Lý San có dáng vóc không béo mà cũng chẳng gầy, lúc này cô nàng đã cởi tuột chiếc áo khoác ngoài để lộ chiếc áo đen gợi cảm ôm lấy bộ ngực đang rung nảy không ngừng trông rất gợi tình, cặp mông tròn trịa như mời gọi người khám phá. Từ góc tôi đứng, nửa thân dưới của Lý San trông giống như một con rắn đen dài, đẹp đẽ, mềm mại, uốn lượn, quay vòng trong vũ điệu quyến rũ đến mê người. Khoảng cách giữa tôi và cô rất gần, hai thân thể chúng tôi không ngừng **ng chạm vào nhau. Trong một khoảnh khắc tôi chỉ ước được chạm vào bộ ngực của cô ta, rồi ngâm tán dương: “Thật là mềm mại, dễ chịu quá”. Tôi cảm thấy mình thật bỉ ổi. Trong lúc tôi nhìn Lý San và nghĩ ngợi thì cô dường như chẳng hề để ý, vẫn say sưa cuồng nhiệt trong vũ điệu.

Nhảy thêm một lát rồi cũng chán, chúng tôi quay lại chỗ ngồi tiếp tục uống. Khi anh chàng DJ trên bục biểu diễn hét lên: “Hai tay của các bạn đâu rồi?”, đám đông trước mặt tôi bỗng trở thành những kẻ tù binh giờ cao cả hai tay lên.

Tôi vốn tưởng sẽ được hưởng chút ân huệ gì đó từ thân thể của Lý San, nào ngờ cô ta đưa tôi đến quán bar, mà chẳng hiểu sao tôi bây giờ lại không hề có chút hứng thú nào với việc nhảy nhót và uống rượu.

Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ.

Tôi lúc đó phải nói là chán ngán cực độ. Tiếng nhạc mạnh trong quán bar lúc ấy, đối với tôi giống y hệt như tiếng gầm gào đau thương của một đàn thú dữ.

Lý San nhảy mãi cuối cùng cũng thấm mệt,, quay về ngồi bên cạnh tôi. Tôi cũng muốn về.

- Gì cơ? – Cô ta nghe không rõ, vừa hét hỏi lại vừa cười, nụ cười có vẻ gì hơi điên dại.

- Điiiiiii Vêeeee!!!! – Tôi ghé sát vào tai cô ta mà hét.

- Ồ! – Lý San cười hình hích, miệng ngậm ống hút, giả làm điệu bộ như

một cô gái tuổi teen. Cô ta dựa vào người tôi. – Tôi nói với anh chuyện này!

- Gì thế?

Tiếng nhạc âm ỉ như đấm vào tai khiến hai chúng tôi muốn nói câu nào cũng phải hét đến rát cổ họng.

- Giúp tôi nói với Á Dương, cho tôi ở lại!

Vẻ mặt cô ta lúc này thật thê thảm.

Vẻ mặt cô ta lúc này thật thê thảm, rõ ràng là vô cùng bối rối, rõ ràng là đang sợ tôi từ chối, cố gắng một cách tuyệt vọng, giả vờ như mình chỉ vừa mới nghĩ đến việc đó thôi.

-Hả?Cái gì? - Tôi hét hỏi lại.

Thật ra, tôi đã nghe rõ câu nói của cô rồi, thậm chí nghe rất rõ ràng. Nhưng tôi không biết

nên trả lời sao, và hỏi lại là phản ứng tự nhiên, hoàn hảo nhất cho những tình huống từ trên trời rơi xuống. Thật là may mắn, cô ta không nói gì nữa.

Lý San cắn chiếc ống hút cắm trong ly nước chanh, nghiêng người nhìn đăm đăm bức tường sau lưng với ánh mắt lạ lùng, vô cảm.

Tôi nhìn cô gái xinh đẹp ngồi trước mặt. Hoá ra trên đời này, thật sự có loại người như thế, vì muốn được gả vào nhà danh giá mà đến lòng tự trọng cũng chẳng cần. Người ta đã đuổi mình đi rồi, mà vẫn còn lẳng nhăng cố van nài: “Cho tôi thêm một cơ hội nữa đi”.

Tôi nhận lúc cô ấy không để ý, khẽ liếc cô một cái, rồi thuận đà nhìn theo hướng ánh mắt cô. Bức tường đằng sau Lý San là một bức tranh trường phái trừu tượng.

- Bức tranh đẹp quá! Anh nhìn xem, ánh mắt của người phụ nữ kia chỉ có thể là ánh mắt của một người mẹ.

Lý San lộ vẻ vui mừng như một cô học sinh tuổi teen chỉ bức tranh ở giữa.

- Ừ!

Tôi đáp lại. Thật ra tôi chẳng hiểu tí gì về hội hoạ, hội hoạ trừu tượng lại càng mù mịt. Trong mắt tôi, những bức tranh này giống hệt như bị đám trẻ mẫu giáo nghịch màu, không cần thận đánh đổ lem nhem vậy. Chẳng thấy gì hay ho cả. Nhưng bây giờ, những bức hình nghệ thuật càng khó hiểu, người

ta lại càng tôn vinh. Tôi lại không phải kiểu người thích chạy theo mốt. Tuy vậy, tôi vẫn ra vẻ khâm phục rất thành thật đối với nghệ thuật và nói:

- Thật là hoàn mỹ!

- Người mẹ luôn luôn là vĩ đại nhất!

Cô ta đột ngột cảm khái.

Gần đây, hình như các cô gái đều thích bày tỏ với tôi các đạo lý ai ai cũng biết thì phải, chắc để tỏ ra ta đây có tư tưởng cao siêu. Nhưng Lý San thì rõ ràng là thông minh thật sự. Chỉ dùng một câu thôi, cô ta dễ dàng lôi kéo được sự đồng cảm của người đối diện. Thế nên, tôi bỗng cảm thấy mình nên trầm tư. Tâm trí tôi trở về quê hương và người mẹ thân yêu.

- Thực ra tôi cũng đã có bạn trai. Anh ấy rất tốt. Nhưng sau đó tôi đề nghị chia tay. – Lý San nói.

Bắt đầu rồi đấy, đàn bà luôn thích bắt đầu bằng cái tâm sự đầy nước mắt đó. Những chuyện tình cảm cảm động, ướm át tôi nghe được trong một tháng gần đây có lẽ đã đủ để viết một cuốn tiểu thuyết.

Công nhận là một người đàn ông tốt phải biết tôn trọng quá khứ của phụ nữ. Phụ nữ chọn tôi để tâm sự những điều đau khổ thì tôi cũng đau khổ thôi. Nhưng tôi thật sự hy vọng, họ hãy để cho tôi lựa chọn thời gian và địa điểm nghe thì hay hơn nhiều.

Đó là trên giường, sau khi làm tình xong, còn tôi lăn ra ngủ hay không còn tùy thuộc vào độ hấp dẫn của câu chuyện và mức độ du dương trong giọng của người kể.

Thấy tôi chẳng tỏ thái độ hiếu kỳ hay háo hức gì, Lý San lại hỏi tiếp:

- Hai chúng tôi đều rất đau khổ, nhưng tôi không còn cách nào khác. Bạn trai tôi rất nghèo, còn mẹ thì bị ung thư... Vừa đúng lúc ấy, tôi đọc được mẫu quảng cáo tìm bạn đời trên báo...

Tôi cố gắng dò xét thái độ của cô ta lúc kể chuyện. Có vẻ như các cô gái bây giờ đều là những diễn viên bậc thầy. Ánh mắt cô ta nhìn đăm đăm bức tranh treo tường mà cô đặt tên là “Mẹ”, đôi mắt đã bắt đầu thấp thoáng những giọt lệ.

Vũ khí lợi hại nhất của đàn bà là những giọt nước mắt. Đàn bà từ lúc lọt lòng mẹ đã biết dùng món vũ khí này để khuất phục đàn ông rồi.

Tôi cũng là một đàn ông, thế nên tôi bị thứ vũ khí ấy dụ dỗ. Một cô gái xinh đẹp đáng thương đang khóc kìa. Lòng tôi bỗng chùng xuống. Ai mà dám dùng sinh mạng của mẹ mình ra lừa đảo cơ chứ? Bất giác, tôi chạm vào mu bàn tay cô ta, vỗ về cô ta như một người anh trai dỗ dành cô em gái:

- Bệnh của mẹ cô giờ thế nào rồi?

- Mẹ tôi vẫn đang nằm viện. Bác sĩ nói cần một trăm nghìn họ mới chịu phẫu thuật.

Vừa đúng lúc đó, chiếc đèn vẫn quay tròn trên trần bỗng rọi ánh vàng lọt vào đúng khuôn mặt Lý San. Tôi nhìn thấy giọt nước mắt lăn trên làn da mịn màng của cô, rơi xuống dưới. Chìm khuất vào lớp áo len. Biết miêu tả thế nào cho đơn giản và chính xác nhất điệu bộ đáng thương của cô lúc ấy nhỉ? Lúc đó tôi suyt nữa thì nói: “Để tôi cho cô vay.”

- Thế nên, tôi xin anh hãy cứu lấy mẹ tôi! – Cô ta hét lên.

Ngay sau đó, ánh đèn vàng lọt đã đổi màu xanh lục. Cô ta nhào tới, chụp bàn tay tôi một cách kích động: “Cho tôi ở lại đi!” Lập tức tôi cảm thấy như ngồi trước mặt tôi là một con hồ ly tinh đang giả điệu bộ thương tâm, trong khi khoé mép vẫn còn vương chiếc lông gà.

Ồ, cô em bé nhỏ, nếu cô là hồ ly thì tôi sẽ là một con sói.

Tôi không hề đổi sắc mặt, đẩy móng vuốt của hồ ly ra và nói:

- Thế này, thật làm khó cho tôi quá...

Rồi dùng ánh mắt thông cảm, mượn một câu thơ của A Lam:

- Mùa đông thường làm người ta nhớ mùa xuân. Người mẹ nào rồi cũng phải ra đi. Mẹ cô chắc cũng không muốn cô dùng cả tuổi thanh xuân để đánh đổi lấy sinh mạng cho mình đâu.

Cô ta lẩm bẩm rất nhỏ rồi lại dừng lại. Tôi nhìn miệng cũng đoán chắc cô ta nói:

“Nhưng...”

Lý San không nói tiếp nữa, đôi mắt đờ dại nhìn đám người trên sàn nhảy. Tôi không biết cô ta đang nhớ về người mẹ bị bệnh hay lo lắng vì bị tôi lật tẩy.

Thực ra, khi bạn đã tham gia thế giới chết vì tiền này thì mỗi câu bạn nói

người ta đều sẽ thêm vào một dấu chấm hỏi.

Lý San lại gọi thêm một cốc bia nữa.

Cô uống cho đến khi đứng không vững, chân nam đá chân chiêu. Tôi đành phải vừa công vừa dìu, đưa cô về khách sạn.

Tôi đưa cô về đến phòng, và tất nhiên những sự việc sau đó diễn ra theo một mô típ rất thông thường.

Cô ta nôn ọe ầm ĩ vào chiếc áo tôi đang mặc làm nó bốc mùi chua lèm, tôi đành phải đi tắm và mượn chiếc áo khoác tắm của cô.

Khi bước ra khỏi phòng tắm, tôi thấy Lý San vẫn nằm nguyên trên giường.

Tôi nói to:

- Tôi về đây.

Cô ta không trả lời.

Tôi thề là lúc đó tôi đến gần cô chỉ vì muốn đắp chăn cho cô, nhờ về đêm lạnh lại ồm thì khổ. Ai ngờ tôi đắp chăn xong, bàn tay lại vô thức đảo một vòng trên khuôn ngực mềm mại. Đầu tôi bỗng vụt hiện ra hình ảnh Lý San cuồn nhiệt trong điệu nhảy, thân thể rực lửa. Đôi mắt tôi cũng hùa theo mà phản tôi.

Lúc này mới phát hiện ra cửa phòng chưa đóng, làm tôi lạnh toát cả người, vội rút tay lại như một tên trộm bị phát hiện. Lúc đó, tôi tự thấy sao mình giống một tên lưu manh cấp thấp thế.

Nghĩ thế, tôi bèn đi ra cửa, định về nhà.

Bây giờ đi ra khỏi phòng, đóng cửa lại. Thế là xong.

Cửa đóng lại, kêu “rầm” một tiếng. Ôi hỏng rồi. Tôi vẫn còn ở bên trong phòng. Tệ nhất là khi tôi quay lại giường Lý San thì cô đã tỉnh (hoặc là cô ta chưa hề ngủ). Lý San nửa nằm nửa ngồi trên giường, dáng vẻ cực kỳ yêu kiều nữ tính với vẻ quyến rũ chết người của hồ ly, đôi mắt nheo nheo khiêu khích.

Sự kết hợp không lời ấy quả là một thứ thuốc độc chí mạng.

Đột nhiên, tôi thấy cổ họng khô rát. Tôi nuốt nước bọt, rồi cùng với những giọt nước tinh khiết ấy, tôi cũng anh dũng lao tới ngẫu nhiên luôn cả thứ thuốc độc ngọt ngào trên giường kia...

Lúc chúng tôi làm chuyện đó, Lý San không hề rên rỉ, thoả mãn hay là hét

lên một cách dâm dăng như thông thường. Cô ta chỉ lặp đi lặp lại một câu rất mất hứng:

- Chưa bao giờ tôi nghe thấy hoàn mỹ quá cũng là một cái tội! Nếu đã thế thì để tôi có tí khiếm khuyết đi!

Tôi suýt tí nữa thì liệt dương.

Ôi giờ! Hoá ra cô ta vẫn còn nghĩ đến cái lý do tôi đã bịa ra về việc vì sao cô không được lọt vào mắt xanh ngài tử phú.

Làm xong việc, nhìn vệt máu đỏ thẫm lem nhem trên tấm ga trải giường, tôi cũng có chút hoảng hốt. Lý San thì lại nhìn tôi, dường như cố nén một nụ cười, nụ cười ráta kỳ dị. Tôi thấy lạnh toát dọc sống lưng, trong đầu những ý nghĩ, những dự đoán lướt qua rất nhanh. Cô ta sẽ làm gì? Khóc nức nở hay làm âm lên? Hoặc yêu cầu tôi bồi thường, yêu cầu tôi chịu trách nhiệm? Cũng có thể cô ta sẽ lượm đâu đó một thằng bé và bảo là con trai tôi, bắt tôi đền chắt khoảng hai trăm nghìn tiền nuôi dưỡng?

...

Loại nào thì cũng chết cả, tôi không hề muốn vậy.

Ai ngờ, câu đầu tiên của cô ta giống y như một tiếng sét đánh ngang tai:

- Đi nói ngay với Á Dương, để tôi ở lại!

Tôi trợn mắt lên. Bà cô này vẫn chưa hết hy vọng hay sao?

- Nhưng... cô... tôi... vừa rồi... - Tôi thấy khó mở miệng, bàn tay vê vê tấm ga, ám chỉ việc cô không còn phù hợp với yêu cầu “trong trắng trinh bạch” của Tào Lợi Hồng nữa rồi.

- Cái này anh không cần phải lo! Anh chỉ cần đi thuyết phục Á Dương cho tôi ửo lại thôi! Với lại “quá hoàn mỹ” không thể coi là một khuyết điểm được.

Hình như cô này tương tư quá hoá điên rồi thì phải.

- Làm sao làm thế được?

- Anh mà còn không đi thì tôi sẽ nói toàn bộ chuyện hôm nay với Á Dương!

Xong! Biết ngay là cô ta sẽ dùng chuyện này để uy hiếp tôi mà. Tôi nhìn người đàn bà mà lúc này trở nên giống như một con bò cạp đầy nọc độc. Bảy chữ người xưa vẫn thường nói “độc nhất là lòng dạ đàn bà” đem nhổ

vào mặt cô ta quả là thích hợp vô cùng.

- Để tôi thử xem! – Tôi đáp qua quýt.

Cô ta nghe thế bỗng xoay 180 độ, trở về cái vẻ vui mừng rất trẻ con:

- Thế thì chịu thua anh rồi!

Lúc này rượu đã ngấm, tôi thấy mệt.

Tôi lăn lưng xuống nằm cạnh cô ta, an phận với sự sắp xếp an bài của cơn buồn ngủ. Trước khi ngủ, tôi thầm nghĩ đến A Lam: “Người anh em à, lời cậu thành sự thật rồi đấy! Anh hôm nay quả nhiên trúng độc đặc rồi”.

Tôi đang chìm dần vào giấc ngủ êm đềm, bỗng nghe tiếng chuông cửa, nhất thời quên mất đây là khách sạn. Tôi lồm bồm: “Mẹ nó chứ, muộn thế này mà đứa nào còn đến quấy rầy không biết?!” Vẫn trong cơn mơ màng, tôi mặc vội chiếc quần lót ra mở cửa. Cái đầu óc u mê của tôi bỗng tỉnh trở lại. Ôi thiên thần Nhậm Đạm Ngọc.

- Chào anh! Lý San về chưa?

Thiên thần hỏi tôi, câu hỏi tặng kèm một nụ cười nhẹ nhàng, điềm tĩnh.

Tào Đình

Thiên Thần Sa Ngã

Dịch giả: Tạ Thu Thủy.

Chương tư

Gặp Á Dương về, rất lâu sau, Đạm Ngọc vẫn chưa bình tĩnh lại được. Giống như những kỳ kiểm tra hàng tháng hồi học phổ thông, chừng nào vẫn chưa biết mình thi như thế nào thì vẫn còn hồi hộp, cứ thế cho tới tận giây cuối cùng. Khi thầy cô chấm bài bước vào cửa lớp, bọn học sinh lập tức vây kín, đứa nào cũng đua nhau hỏi xem điểm số của mình ra sao. Bây giờ, trong những người nàng quen, thân cận với Á Dương nhất chỉ có mỗi anh luật sư. Thế nên, Đạm Ngọc lập tức gọi điện cho luật sư Hà Duy xin gặp.

- Tôi muốn gặp anh một lát.

Đạm Ngọc nói trong điện thoại. Không hỏi anh ta có thời gian hay không mà đưa ra ngay yêu cầu, đây là một trong những đặc quyền của những người đẹp như Đạm Ngọc. Thế giới đầy rẫy những con sói nhỏ dại thèm mồi Hà Duy cũng không giấu nổi dục vọng của anh ta. Chẳng phải mỹ nhân chỉ cần ngoắc ngón tay thôi là được rồi sao? Thế nhưng đối với lời đề nghị của Đạm Ngọc, Hà Duy chỉ nói được đúng một câu: “Xin lỗi cô Nhậm, tôi đang bận.” Đạm Ngọc có cảm giác mình đã bại trận rồi. Là một người đẹp, thất bại này làm tổn thương mạnh mẽ lòng tự trọng vốn quen được cưng chiều của nàng. Thế nên cả ngày hôm đó, Đạm Ngọc không sao vui lên được. Nhi Nhi hai lần đến rủ nàng đi dạo phố nàng đều từ chối.

- Đạm Ngọc! Đi dạo phố với bọn em không? Dễ gì mà đến được Paris của phương Đông này, sao chị lại bỏ qua cái thú mua sắm được nhỉ?!

Đạm Ngọc có thói quen tắm bồn vào buổi sáng sớm. Nhi Nhi nói câu này đúng lúc Đạm Ngọc vừa ngâm mình xong và quần vội chiếc khăn tắm rộng. Cô ta trầm trồ mãi, nói từ trước đến giờ chưa thấy ai có nước da đẹp như nàng. Đạm Ngọc chỉ cười.

Nhi Nhi là người bạn đầu tiên của Đạm Ngọc ở Thượng Hải, cũng là một trong những cô gái đến Thượng Hải vì mẫu quảng cáo tìm bạn đời.

Vào buổi tối mấy hôm trước, Đạm Ngọc vừa về khách sạn, mở cửa phòng đúng lúc cô gái phòng bên ló ra. Cô gái không chút ngại ngùng, nhìn Đạm Ngọc nở nụ cười thân thiện.

Một lát sau, vẫn là cô gái đó bấm chuông phòng Đạm Ngọc, chẳng quanh co gì giới thiệu ngay mình là Nhi Nhi.

Nhi Nhi là một cô gái có lối nghĩ đơn giản, như lối nói của người Trung Quốc là kiểu con gái chỉ có tể bào đơn. Điều này thể hiện rất rõ ràng ngay từ lần gặp đầu tiên. Nhi Nhi nói: “Chị cũng đến phòng vấn phải không? Em vừa nhìn là biết ngay rồi! Chị xinh đẹp vậy cơ mà. Cái lão già háo sắc đó xếp tất cả những người đến phòng vấn vào cũng khách sạn này hết cả”. Cô nàng lúc nào cũng gọi Á Dương là “lão già háo sắc”.

Nhi Nhi bảo cô đến đây, tiếng là phỏng vấn chứ thực ra là muốn nhân cơ hội du lịch miễn phí một chuyến, thậm chí chủ động thổ lộ là cô còn mang cả bạn trai theo.

Lúc đó, đã mười một giờ đêm, nhưng Nhi Nhi vẫn một mực kéo bằng được Đạm Ngọc đi ăn đêm ở Thành Hoàng Miếu. Chỉ mới hai ngày quen nhau mà Nhi Nhi đã dốc hết gan ruột ra với Đạm Ngọc, kể cả lời trăn trối của cha cô trước khi mất, lúc nào cũng có thể thoải mái cười lăn lóc hoặc khó âm ỉ, dường như mục đích duy nhất của cô nàng trong cuộc đời là bảo đảm giây tiếp theo luôn được vui vẻ thoải mái. Câu nói Nhi Nhi thường xuyên dùng nhiều nhất khi ở bên cạnh Đạm Ngọc là: “Chị xinh quá! Đẹp nghiêng nước nghiêng thành ấy”.

Lần đầu tiên Đạm Ngọc có cảm giác những lời khen giữa phụ nữ với nhau cũng có lúc không mang ý ghen tị.

Nhi Nhi đến tham gia phỏng vấn, đem theo bạn trai, đến giờ chưa gặp được nhà tỉ phú, nhưng cô nàng vẫn vui vẻ như thường, rủ Đạm Ngọc đi dạo phố. Đạm Ngọc nghĩ, sống như cô nàng, vô tâm vô tư, không mục tiêu rõ ràng, không chí hướng, rốt cuộc là hạnh phúc hay đáng thương?

- Lý San hôm nay được là “lão già háo sắc” đó mời dùng bữa rồi chị ạ. – Nhi Nhi nói có vẻ bí mật.

- Thật à? – Đạm Ngọc bỗng có cảm giác thất bại. Những mỹ nhân bao giờ chẳng hy vọng mình là duy nhất trong con mắt đàn ông.

- Tất nhiên là thật rồi! Hồi sáng, trước khi đi cô ta còn đến tận phòng em, nói là để mượn đôi kính. Em thừa biết là cô ta chỉ lấy cớ thế thôi, thực ra cố ý khoe khoang ấy mà! Cô ta á, trang điểm như sắp đi dạ hội, lại còn nói là sau này sẽ không quên một người bạn như em đâu. Em ghét nhất loại đàn bà như thế. Cứ như là sắp lên chức thiếu phu nhân rồi không bằng!

- Ha ha! – Đạm Ngọc cố gắng cười.

Nhi Nhi lại rủ nàng đi mua sắm. Nàng từ chối, lấy cớ không có hứng thú. Cô nàng cố vật nài nũng nịu thêm một lát, thấy nàng không có vẻ hưởng ứng đành bỏ đi.

Đạm Ngọc tiếp tục ngâm mình thêm một lát nữa, chậm chậm tám lại bằng vòi sen. Nàng ngồi im lặng trước bàn trang điểm, chăm chú ngắm mình trước gương. Cứ như thế cả một buổi sáng, chẳng hề động đậy.

Buổi trưa xuống nhà hàng dùng bữa, nàng lại gặp Nhi Nhi, đằng sau là một cô nàng là một anh chàng còng lưng vác hai túi đồ lớn, vẻ mặt dường như không còn chút kiên nhẫn nào. Nhi Nhi lại gọi Đạm Ngọc, rủ nàng đi mua sắm, hoàn toàn quên mất việc bị vấp phải sự phản đối của nàng buổi sáng. Đạm Ngọc nhìn anh chàng đứng bên Nhi Nhi, khẽ lắc đầu.

Cô gái ngây thơ sống trong thứ hạnh phúc đáng thương!

Buổi tối, Nhi Nhi – vui vẻ như mọi ngày vẫn thế - xộc vào phòng Đạm Ngọc, đem tất cả đồ mỹ phẩm mới sắm bày ra giường khoe với nàng. Nàng nhìn đồ mỹ phẩm lao động nặng nhọc cả ngày của Nhi Nhi, tâm trạng buồn chán làm nàng không nở nổi một nụ cười động viên cho cô bạn.

- À, em biết rồi. Chị xinh đẹp như vậy tất nhiên là không cần mấy thứ này rồi. Vẻ đẹp tự nhiên là hay hơn cả!

Nhi Nhi khen nàng rất chân thành, làm nàng cũng vui vẻ hơn chút ít.

- À đúng rồi, Lý San chưa quay về chị ạ.

- Gì cơ? Đạm Ngọc thấy tim mình giật thót lên một cái, cảm giác thất bại bỗng trở lại.

- Đúng thế mà! Cô ta đi gặp lão già háo sắc đến giờ vẫn chưa về! Liệu có phải... - Nhi Nhi cười hì hì, tay phát một động tác chỉ quan hệ nam nữ.

- Liệu sẽ như thế nào nhỉ? – Đạm Ngọc hơi thấy hoang mang, hiểu rồi nhưng vẫn cố hỏi, không dám đối mặt với câu trả lời.

- Ôi giời! Để ý chuyện ấy làm gì! Dù sao lão già háo sắc ấy chọn ai cũng chả liên quan gì đến em cả! À đúng rồi, hôm nay trên truyền hình sẽ chiếu lễ trao thưởng thì phải! Chị bật tivi giúp em đi, nhanh lên chị!

Nhi Nhi quả là người ruột để ngoài da, bộ não chỉ là thứ đồ trang trí. Nàng ta dĩ nhiên là không biết đến những ý nghĩ đó của Đạm Ngọc, vẫn mãi la lối đòi xem ti vi.

Đạm Ngọc vẫn thần thờ bước tới bật tivi. Ngồi xem cũng Nhi Nhi trên ghế sofa, mắt nhìn đấy nhưng tâm trí không hề để vào những hình ảnh trên truyền hình. Nàng đang rối loạn với hàng trăm những phỏng đoán khác nhau. Tâm trạng nàng u uất và bồn loạn như thể một người đang đứng bên vách đá cheo leo, lúc nào cũng có thể bất thần bị đẩy một cái từ đằng sau.

Nhi Nhi xem tivi được một lát bỗng quay sang Đạm Ngọc:

- Ôi khát quá, khát quá đi mất! Đạm Ngọc, chị có khát không?

- Hả? À! Ủ, để chị đi lấy đồ uống.

- Có sữa không chị? Có cà phê không? Em thích uống cà phê sữa.

Đạm Ngọc nhìn cô nàng. Miệng Nhi Nhi vẫn liến láu trong khi mắt vẫn dán chặt vào màn hình không hề động đậy.

Đến bái phục cô nàng này.

- Có đấy. – Đạm Ngọc nói, đi về phía tủ buýp phê.

Pha xong tách cà phê, Nhi Nhi lại kêu nóng quá, bắt Đạm Ngọc để ra ngoài cửa sổ để gió thổi cho nguội bớt. Đạm Ngọc hơi ngạc nhiên. Con bé này sao mà lắm yêu sách thế.

Nhi Nhi rời mắt khỏi màn hình, nhìn Đạm Ngọc cười lấy lòng, nàng chẳng có cách nào khác đành chiều ý cô bạn.

Nàng bước tới bên cửa sổ, mở tung hai cánh. Làn gió mát lạnh nhân đó ùa vào đầy căn phòng, thổi thấu vào tận trong tim Đạm Ngọc làm nàng bất giác rùng mình.

Gần 11h đêm rồi, có lý do gì giờ này Lý San vẫn chưa về?

Bên ngoài cửa sổ, đèn đường làm thành những dải sáng trưng, đèn xe nối nhau tụ thành một đám. Tắc đường rồi thì phải.

Đạm Ngọc bỗng thấy một tia hy vọng, có khi Lý San chưa về vì kẹt tắc

đường cũng nên.

Nàng chợt thấy mình giống như một kẻ đáng thương, đau khổ ngồi nhà đón xem người ta đi chơi vui vẻ hay chán chường.

Nhưng chỉ được một lát, tia hy vọng của nàng lại vỡ vụn: nếu như Lý San đi gặp Á Dương từ sáng thì bây giờ tắt đường có làm gì được?

Nàng quay lại nhìn cô gái gốc nghềch đang xem tivi với vẻ thoải mái nhất trần đời:

- Đây, hay là phòng Lý San xem thử đi, xem cô ta đã về chưa. Nhờ có chuyện gì thì sao?

- Cũng được chị ạ! Em cũng đang nghĩ thế!

...

Chuông cửa phòng Lý San reo lên! Nhưng ra mở cửa lại là Hà Duy.

Đạm Ngọc ngạc nhiên. Anh chàng luật sư thường ngày lịch sự, đạo mạo, giờ chỉ mặc mỗi chiếc quần lót dạng quần đùi màu xanh, người để trần, xuất hiện trong phòng một cô gái. Nhìn thấy Đạm Ngọc, anh ta lộ vẻ vừa luống cuống vừa giáo hoạt... Điều đó là Đạm Ngọc thấy khinh thường anh ta hơn.

Nhi Nhi đứng đằng sau thấy thế kêu “á” lên một tiếng.

- Chào anh, có Lý San ở đây không?

Đạm Ngọc hỏi, vẫn mỉm cười bình tĩnh. Chàng luật sư rõ ràng là đang hoảng hốt, bản tay rõ ràng là đã định vôn về gấu áo nhưng lại bị phát hiện ra làm gì có áo mà về, đành phải đổi sang quần lót vậy. Anh chàng dùng cả hai tay mân mê mép quần, lúng túng hồi lâu vẫn chưa nói được câu nào.

Chiếc quần của anh chàng xấu xí đến khó quên. Thậm chí đến mức rất lâu sau này, có lần Đạm Ngọc nhìn thấy vỏ hộp bánh gatô mà xanh lăn lóc trên đường liền ngay lập tức nhớ đến chiếc quần chỉ đáng vứt đi của anh luật sư ngày ấy.

- Lý San chưa về hả anh? – Đạm Ngọc hỏi lại lần nữa.

- À! Ờ! Về... Về rồi... ở bên trong... - Chàng luật sư lắp bắp nhưng lại cố gắng dùng thân mình che lấp bên trong.

- Bọn em muốn tìm cô ấy có việc! – Nhi Nhi từ đằng sau lưng nói với vào.

- À! Cô ấy... cô ấy, chắc đang bận! Cô ấy...

- Ha ha, không sao. Bọn em chỉ lo cho cô ấy thôi. Được rồi, hai người nghỉ ngơi tiếp đi. Bọn em không làm phiền nữa.

Đạm Ngọc quay ngoắt kéo tay Nhi Nhi bỏ đi, khuất dần sau hành lang.

- Chị làm sao thế? Mình chẳng phải là muốn tìm Lý San à?

- Không cần tìm nữa đâu.

- Vì sao thế?

...

Đạm Ngọc nắm tay Nhi Nhi đi trên tấm thảm đỏ trải trên hành lang khách sạn. Nàng tưởng như con đường trải thảm đỏ này là con đường đưa nàng vào sảnh đám cưới huy hoàng, nơi nàng đường hoàng bước tới đỉnh cao tiền bạc và danh vọng.. Bước một bước, nàng đều có thể tự tin quay đầu nhìn lại từng dấu chân in đậm vững chắc đằng sau.

Hoá ra là Lý San ở với người khác; hoá ra anh chàng luật sư vì bận “chiến đấu” với “tình địch” nên mới “không có thời gian”; hoá ra một đối thủ nữa của nàng lại bị rớt đài.

Đạm Ngọc bước đi ung dung, trên môi nở nụ cười đắc thắng.

Buổi sáng hôm sau, Đạm Ngọc lại chuẩn bị ngâm mình. Nàng trông như một đứa trẻ, sung sướng ngắm dáng vẻ mình trong gương, dáng vẻ của người chiến thắng. Tâm trạng vui phơi phới, nàng khe khẽ hát. Mùi thơm thanh mát của sữa tắm khiến nàng cảm thấy thật dễ chịu. Bong bóng xà phòng kết thành từng chuỗi óng ánh đầy màu sắc. Ngâm mình trong nước ấm, tinh thần sảng khoái, Đạm Ngọc nghịch ngợm chu miệng thổi bong bóng bay tung. Nàng cảm thấy hôm nay là ngày đẹp nhất kể từ hôm tới Thượng Hải đến nay.

Chắc con nhóc Nhi Nhi lại sắp đến gọi cửa đây.

Nhi Nhi là một cô gái rất dễ là người khác vui vẻ, những lúc ở bên cạnh cô nàng thật thoải mái nhẹ nhàng, Đạm Ngọc đã quen ngày ngày có Nhi Nhi ríu rít bên cạnh rồi.

Quả nhiên năm phút sau chuôn cửa réo vang, Đạm Ngọc theo thói quen thường ngày hét lên bảo sẽ ra ngay. Nàng quơ vội chiếc khăn tắm quấn quanh người rồi ra mở cửa.

Sợ người qua lại nhìn thấy, Đạm Ngọc đưa tay mở khoá rồi lùi ra sau cánh

cửa, đợi Nhi Nhi ló đầu vào.

Lạ chưa, sao đợi mãi vẫn chưa thấy ai nhỉ? Chắc con nhóc này lại định đùa mình đây. Nàng cố tình lấy giọng không vui nói to:

- Còn không vào là tôi đóng cửa bây giờ đây!

Bỗng thấy một người cao hơn Nhi Nhi đến một cái đầu vội vã nhào vào, miệng kêu to:

- Đừng đóng!

Đạm Ngọc suýt nữa thì hét lên. Là luật sư Hà!

- Anh vào đây làm cái gì thế hả?

Đạm Ngọc hai tay giữ chặt nếp gấp của chiếc khăn tắm phòng nó phản chủ tuột xuống bất ngờ, đôi mắt trừng lên giận dữ nhìn người đàn ông trước mặt.

- A! Tôi... cô..., cô gọi tôi vào mà!

Còn may, Hà Duy cũng không đến nỗi không biết thế nào là người quân tử. Anh ta vội quay người bước ra ngoài, miệng cầu nhàu bực bội:

- Đúng là xui xẻo!

Đạm Ngọc cũng lăm bằm, chốt chặt cửa phòng và quay trở vào phòng tắm.

- Tôi cũng xui xẻo chả kém!

Hà Duy làu bàu với cái trần nhà, rồi hạ giọng lăm bằm:

- Nhưng mà là một sự xui xẻo dễ thương. Ha ha.

Hai phút sau, Đạm Ngọc lại hiện ra trước mặt Hà Duy, ăn mặc lịch sự đẹp đẽ và nữ tính như thường.

Hà Duy ngồi trên ghế sofa. Anh ta liếc nhìn đôi chân của Đạm Ngọc:

- Quả nhiên là đi giày cao gót trông đẹp hơn thật!

Đạm Ngọc lúc này đang đi dép lê.

- Anh thôi nói linh tinh đi được rồi đấy. Anh đến đây là để nói tôi đi giày cao gót đẹp hơn thôi à?

Đạm Ngọc rót cho anh ta một ly nước rồi đổi giọng châm chọc:

- Tối qua anh đi chơi vui chứ?

- Cô Nhậm, tôi phải nói rõ chuyện này, tôi với Lý San chẳng có gì cả! Hôm

qua mới là lần thứ hai chúng tôi gặp nhau. Xin cô về sau đừng nói đến chuyện này nữa. Thật sự... chúng tôi... là do cô ấy uống say quá, tôi đưa cô ấy về phòng, chỉ thế thôi!

Hà Duy từ tốn giải thích.

- Đưa về đến mức chỉ còn mỗi một chiếc quần đùi thôi? – Đạm Ngọc hỏi về bình thân.

- Cô không tin tôi à?

- Đâu có, anh nói thế nào thì tôi biết thế thôi.

Đạm Ngọc nhìn Hà Duy cười mỉm kín đáo, không ngờ nụ cười đó lập tức làm mặt Hà Duy đỏ bừng, giống kiểu một người chồng bị vợ bắt quả tang ngoại tình. Lúc này, Đạm Ngọc bỗng như chợt nghĩ ra điều gì, nàng có vẻ sợ hãi.

Hoá ra, Lý San cũng chẳng phải tay vừa, chưa gì đã xây dựng được quan hệ với luật sư của Á Dương rồi, đánh nhanh thắng nhanh.

May mà nhờ chuyện vô tình tối qua mình mới biết được tính toán của cô ta. Đạm Ngọc nhìn Hà Duy, tính toán của Lý San quả cũng không tồi. Có lẽ tiếp cận trước với Hà Duy cũng là một hành động thông minh.

Chính là Lý San đã làm Đạm Ngọc thức tỉnh. Muốn đạt được thắng lợi cuối cùng nhất định phải cư xử thật thông minh với anh chàng luật sư này.

- Thật ra, tôi vẫn phải cảm ơn anh, đã giúp tôi loại được một đối thủ.

- Ấy, có gì đâu. – Xem ra Hà Duy có vẻ như định nói gì đó rồi lại thôi.

- Tôi vẫn muốn hỏi anh từ lâu rồi, anh có bao giờ nghe Á Dương nói gì về tôi chưa?

Đạm Ngọc tay chống cằm, khuỷa tay tì trên đùi, hàng mi dài chớp chớp, đôi môi chúm chím, làm ra một điệu bộ đáng yêu điển hình.

Hà Duy dăm dăm nhìn những ngón chân sơn màu hoa hồng của Đạm Ngọc, cảm thấy cái gót chân mịn màng gần như trong suốt kia chỉ có thể so sánh với những vẻ đẹp tinh tế của những viên thạch anh được nước suối thượng nguồn nghìn năm mài dũa. Giá mình được biến thành dòng nước ấy mãi mãi dịu dàng mà ve vuốt...

Mắt cá chân của người phụ nữ luôn là một sự mê hoặc đối với đàn ông.

Hà Duy, dưới sự chi phối của tình cảm, mê hoặc liền nói tuốt tuồn tuốt:

- Có, có đấy. Ông ta chỉ nhắc đến cô thôi.

- Ô! - Đạm Ngọc thở ra một hơi thở dài khoan khoái, như thể trút ra được một hòn đá nặng đè trên ngực từ lâu.

Hà Duy nhìn niềm vui của nàng, đổi sắc mặt:

- Tôi đến đây để bào cho cô biết, ngày mai Á Dương sẽ tham gia một buổi dạ hội và muốn cô làm bạn nhảy của ông ta.

- Thật không?

Đạm Ngọc vui mừng như thể muốn nhảy cẫng lên. Đây là lần đầu tiên Hà Duy nhìn thấy Đạm Ngọc trong trạng thái kích động đến thế, trông thật giống một chú khống tước tươi vui, anh chàng càng thấy lòng chán ngán.

- Thật! Ngày mai cô trang điểm đẹp đẽ một chút, còn quần áo buổi chiều sẽ được đưa đến, đều là may riêng cho cô đấy.

Hà Duy thấy có vẻ như bây giờ mình nói gì cũng chẳng lọt nổi vào tai cô nàng nữa, liền đứng dậy cáo từ ra về. Giá như nụ cười kia, dáng vẻ vui mừng kia là vì mình thì có chết cũng cam lòng.

- À đúng rồi, dạ hội tối mai anh có tham gia không?

Đạm Ngọc bỗng hỏi, đôi mắt lấp lánh hy vọng. (Hay là Hà Duy tự tưởng tượng ra như thế?)

- Cô có muốn vậy không?

Hà Duy quay lại hỏi ngược, khuôn mặt có vẻ như không dám tin mình lại nhận được sự sủng ái đến thế.

- ... Anh cũng có thể coi là người bạn đầu tiên của tôi tại Thượng Hải, có anh ở đó, tôi sẽ thấy yên tâm hơn. - Đạm Ngọc nói với vẻ nghĩ ngợi, đôi mắt mở to.

Hà Duy cũng không trả lời, chỉ nói tạm biệt, bộ mặt có vẻ như vì cố nhịn cười mà thành ra nhăn nhó khổ sở như bị rút gân.

Buổi chiều, quả nhiên một bộ đồ dạ hội tuyệt đẹp được đưa đến. Nàng mặc thử và soi mình trong gương, tâm trí miên man nghĩ về ngày mai. Ngày mai, nàng công chúa trong cổ tích sẽ sống lại và đẹp hơn ngày xưa gấp ngàn lần.

Tào Đình

Thiên Thần Sa Ngã

Dịch giả: Tạ Thu Thủy.

Chương năm

Có một thời gian rất dài, tôi yêu thích những tiệm hoa tươi.

Tiệm hoa với những bông hoa đẹp rực rỡ và cô chủ còn xinh đẹp hơn cả hoa.

Đó là một cách suy nghĩ không nên có đối với một người đàn ông. Đàn bà sẽ cười anh ta yếu đuối bạc nhược, đàn ông sẽ mắng anh ta kém mạnh mẽ. Thế nên tôi giữ riêng điều đó trong ý nghĩ, đôi lúc cũng tự cảm thấy đàn ông mà yêu hoa thì đúng là loại biến thái.

Tôi phát hiện ra là các cô chủ tiệm hoa cô nào cũng xinh đẹp, đặc biệt ở Thượng Hải.

Tôi thích ngắm những cô gái như những con bướm xinh xắn tung tăng giữa biển hoa lộng lẫy sắc màu, thích nhìn các cô chun cái mũi xinh xinh hít hà mùi hương thơm ngát của bông hoa, tinh thần thoải mái. Hình ảnh yêu kiều dễ thương ấy, không biết tự lúc nào đã làm tôi mê đắm.

Hoa tươi luôn luôn là cái nền hoàn hảo cho các mỹ nhân.

Thứ nào mới lạ tràn lan khắp ngoài đường ngoài phố thì được gọi là mốt. Nhưng tràn lan quá lại thành ra tầm thường.

Hoa hồng là biểu tượng cho tình yêu và sắc đẹp được gần nghìn năm thì người ta bắt đầu chán. Họ cho là hoa hồng quá non tơ đẹp dễ nhưng lại tầm thường phù phiếm đến không chịu nổi. Ở trong cái xã hội bèo bọt này, người ta đều bắt đầu tìm kiếm một thứ gọi là trong trắng thuần khiết và cao sang. Hoa bách hợp, hoa hồng bạch, hoa trà trắng... Phải chăng khi người con gái nâng niu trên tay nhành hoa trắng, nàng cũng trở nên trong sạch thuần khiết như hoa?

Đó là những tình cảm thật sự mà tôi muốn thể hiện.

Trên đường đưa Lý San ra sân bay, chúng tôi đi ngang một cửa hàng hoa. Lý San mặc chiếc váy trắng nhẹ, đứng giữa những bông hoa bách hợp, lưu luyến không rời tay.

Sắp tết rồi, năm sau là năm Dậu nên đường phố chỗ nào cũng thấy những thứ liên quan đến gà. Tiệm hoa dùng vô số những bông hoa giả kết thành hình một chú gà trống thật to. Chú gà hoa đứng sừng sững oai vệ, nổi bật lên giữa những bông hoa trông thật buồn cười.

Tôi vốn ghét tặng hoa cho phụ nữ. Tôi nghĩ người phụ nữ xinh đẹp chưa chắc đã ăn nhập được với những bông hoa đẹp.

Nhìn Lý San tỏ vẻ như thể mình rất yêu hoa, tôi bỗng thấy khó chịu.

- Tôi thích nhất là bách hợp đấy, màu trắng của nó tượng trưng cho vẻ thuần khiết thiếu nữ - Lý San chột ngẩng lên nói với tôi.

Chủ tiệm hoa – một cô gái thanh tú – nghe Lý San nói vậy, khẽ cười, gật đầu đồng tình:

- Đúng đấy, hoa bách hợp rất hợp với cô.

Lý San nghe thế thấy rất vui, khoái chí ôm đóa bách hợp vào ngực, người bông hoa với điệu bộ rất thành kính.

Thế nên trong đầu tôi bỗng hiện ra những cảnh tượng.

Bách hợp vào một đêm nào đó, trên giường khách sạn, trang phục xộc xệch, dáng vẻ quyến rũ đầy nhục cảm, hoàn toàn thích hợp cho việc cầm tinh năm nay.

Khi những bông bách hợp đều đang cố tình làm ra vẻ trong trắng thuần khiết thì những đóa hồng vẫn phóng khoáng thoải mái như muôn đời vẫn thế, hé nở những cánh hoa lả lướt đa tình.

Lý San sau khi bị loại hẳn, làm ra vẻ tươi tắn đứng trước những bông bách hợp, cố gắng che giấu sự buồn thảm ai oán trong lòng.

Những người muốn che giấu điều gì đó bao giờ cũng rất đáng thương.

Lý San vốn dĩ đã có một kế hoạch hoàn hảo.

Mà chưa nói cô, đến tôi đây, gần gũi với nhà tỉ phú thế nhưng tối qua cũng bị nàng Đạm Ngọc hạ gục dễ dàng.

Tối qua, khi nghe tin Đạm Ngọc đã biết mọi chuyện giữa hai chúng tôi, Lý San đã khóc.

Khóc rất to, khóc như đau khổ tột cùng, khiến tôi cũng không khỏi áy náy, bứt rứt.

Tôi không biết nói thế nào để an ủi cô cho thích hợp. Tôi chỉ biết im lặng.

Lý San thấy lúc cô bị tổn thương nhất, người đàn ông bên cạnh vừa mới chung hưởng sự thuần khiết của cô ấy lại bàng quan như thể đó là một việc không hề liên quan đến anh ta thì bắt đầu đem tất cả những uất ức giận dữ trút lên người tôi. Tất cả những thứ nằm trong tầm tay Lý San đều bị cô túm lấy và quăng bừa về phía tôi, vừa quăng vừa la hét giận dữ, mỗi một tiếng hét đều mang một nỗi đau uất hận nào đó mà tôi không thể lý giải được.

Đến khi trời sắp sáng, không thể chịu nổi nữa, tôi đành nói tôi sẽ chịu trách nhiệm mọi việc.

Tôi sẽ chịu trách nhiệm thế nào với cô gái tôi không hề yêu, cũng không hề hiểu chút gì về cô ta? Tôi đang nghĩ ngợi thì Lý San từ phòng tắm bước ra, trông lại tươi tắn, thoải mái như trước. Không thể tin nổi là chỉ mới ít phút trước, cô gái này còn đang la lối, gào thét tuyệt vọng. Cô ta nói chẳng cần tôi chịu trách nhiệm gì cả.

- Không cần đâu, tôi sẽ về nhà hôm nay. - Lý San nói, nụ cười mơ hồ bí ẩn.

Đàn bà đúng là thứ mà đàn ông vĩnh viễn không bao giờ lí giải nổi.

Thế nên hôm nay, nhìn Lý San tỏ vẻ yêu thích đến thế đối với những bông hoa bách hợp, hình bóng cô cũng hòa vào với những đóa hoa, tôi tự nhiên muốn ôm chặt cô mà an ủi. Đàn bà, các cô vì muốn an nhàn hưởng thụ vật chất mà tìm đến, cuối cùng lại chỉ nhận được toàn thất bại đắng cay.

Hóa ra, tôi và những cô gái đáng thương này, chẳng có ai là kẻ thắng cuộc cả.

Thế nên, khi Lý San sắp lên máy bay, tôi ôm cô, không chặt mà cũng không hờ hững.

- Sao anh không phải Á Dương nhỉ?

Lý San vừa cười vừa nói, như thể đó chỉ là một câu đùa giữa những người bạn, không hề hàm ý nghi vấn mà dường như chỉ có chút bất lực. Cuối cùng, Lý San tạm biệt tôi:

- Tạm biệt Hà Duy, hẹn gặp lại.

Tôi thấy những giọt nước đọng đầy trong đôi mắt Lý San. Không biết là chốn đô thị phồn hoa khiến cô lưu luyến không rời hay cô thương cảm cho cái thân phận thằng tôi – một kẻ nghèo sống trong một thành phố giàu

có. Dù sao, tôi và cô cũng đã có một đêm hoan lạc bên nhau.

Cái sức hấp dẫn mạnh mẽ đã lôi cô đến đây lúc đầu dường như đã hoàn toàn tiêu tan lúc cô quay lưng bước đi. Tôi chẳng biết cô đã nhận được gì. Nếu quả thật những gì hôm qua cô nói với tôi là sự thật, cô vẫn còn một người mẹ bệnh nặng ở nhà, liệu cô sẽ mang được gì về cho người mẹ đang mỗi mòn ngóng đợi... ngoài bó hoa đang ôm trong tay – những đóa hoa bách hợp rất thanh cao và rất thuần khiết?

Tiền Lý San về rồi, tôi gọi điện ngay cho A Lam:

- Này cậu, anh trúng giải độc đắc rồi.

- Thật á? Ở đâu? Cho em đến xem xem nào!

Nghe tiếng A Lam trong điện thoại dường như còn kích động hơn cả tôi, như thể muốn moi từ trong điện thoại của tôi ra toàn bộ các chi tiết và tình huống.

- Đi rồi. Vừa mới lên máy bay xong.

- Sao? Đi rồi á? Đúng là đồ dở hơi, bảo anh là lúc nào gặp được phải giữ lại cho em xem cơ mà, em vẫn chưa bao giờ biết loại con gái hèn hạ đến thế trông như thế nào.

...

A Lam cứ thích nghĩ là trong các cô đến ứng thí, cô nào chịu ngủ với tôi đều là hạng hạ lưu cả. Thật ra cậu ta đâu hiểu gì về những cô gái ấy, đã muốn lọt vào nhà danh giá thì chẳng từ thủ đoạn nào cả.

Trên đường về, tôi gặp một đứa bé ăn mày. Đôi mắt nó ầng ậng nước, chìa tay xin tôi tiền, đôi tay giống hệt cành củi khô.

Đôi mắt nó lóng lánh sao giống hệt Lý San, thậm chí còn có sức thuyết phục hơn. Chỉ có những giọt nước mắt vì đói mới có thể coi là nước mắt đau buồn thật sự.

Đưa cho đứa bé đó một đồng, tôi nhận lại lời cảm ơn cảm động chân thành của nó.

Bỗng nhiên, tôi nhớ đến đứa con trai nhỏ còn ở quê, thằng bé thường say mê chơi xe tăng ở bên đường, tôi nhớ ra tôi còn là một người cha.

Đúng lúc đó có điện thoại. Là thư ký của Tào Lợi Hồng, lệnh cho tôi sáu

giờ tối nay đến khách sạn đón Đạm Ngọc, ông ta không có thời gian. Thư ký của Tào Lợi Hồng tên Lý Bân, một anh chàng có khuôn mặt vuông và mái tóc ngắn, thường mặc Âu phục và thắt ca vát, lúc nào cũng tỏ vẻ đạo mạo. Lý Bân giải thích ngắn gọn, buổi dạ hội tối nay là một người bạn của Tào Lợi Hồng gả con gái, gửi lời mời ông ta đến dự. Tào Lợi Hồng muốn Đạm Ngọc làm bạn nhảy của ông ta.

Thế nghĩa là tôi lại phải làm một tài xế tạm thời vậy. Tôi hỏi có phải đi bằng taxi không.

Thế là hôm đó tôi đường hoàng nhận chìa khóa chiếc Audi A8 mới cứng.

Lái chiếc xe sang trọng sếp cho mượn tạm về nhà mà tôi cứ lo lo, nhờ không cẩn thận làm hỏng cái gì thì có mà đi đời.

Điều chỉnh lại tâm lý, hít sâu thở chậm một cái, về nhà ăn tạm bát cơm, tôi vội lái xe đến khách sạn Đạm Ngọc đang ở. Thấy người bảo vệ cung kính mở giúp cánh cổng cho tôi lái xe vào, tôi bỗng giật mình, buột miệng nói cảm ơn.

Vừa lái xe qua cổng, tôi lại nhận được điện thoại của Lý Bân: “Sếp có việc gấp phải đi Bắc Kinh ngay, không dự dạ hội nữa. Sếp muốn anh giúp ông ấy xin lỗi cô Nhậm.”

Tôi vội vàng nói được rồi. Cúp máy xong, thật không biết làm thế nào mà bước nổi chân.

Công việc, sự nghiệp là lớn nhất rồi. Vì cái bận rộn của ông ta, ông ta có thể mượn người đón giúp bạn nhảy, giờ lại nói xin lỗi giúp nữa... Tôi đồ chừng chắc sau này kết hôn, ông ta cũng đưa tiền nhờ tôi làm chú rể nốt cho xong.

Đạm Ngọc biết trước là tôi sẽ đến đón lúc sáu giờ. Tôi gõ cửa, cửa lập tức mở, tưởng như Đạm Ngọc đã đứng sát ngay cánh cửa mà chờ tôi đến vậy.

Cửa mở ra, tôi tưởng như trước mặt mình là một cô dâu từ đâu lạc bước tới. Chỉ một câu: “Không cần cô dự dạ hội nữa, cô nghỉ ngơi sớm đi!” mà tôi không biết phải mở miệng thế nào.

Vẻ đẹp khiến người ta không thể từ chối, kiêu ngạo làm người ta không nỡ làm hại.

Đạm Ngọc rõ ràng là một cô gái vừa xinh đẹp vừa kiêu kỳ, lại đang mặc bộ

váy dạ hội lộng lẫy thanh nhã, cao quý mà tràn đầy sức sống.

Tôi đứng trước vẻ đẹp rực rỡ của nàng, thấy lòng mềm nhũn. Tôi không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt được trang điểm rất tinh tế của Đạm Ngọc, không biết làm thế nào từ chối sự mong đợi của nàng. Mà thực ra tôi làm gì có cái quyền từ chối?

- Ủm... Cô Nhậm, cô chuẩn bị xong hết rồi à? – Tôi hỏi.

- Vâng! Chúng ta có thể đi được rồi. - Đạm Ngọc giống như một cô công chúa ngây thơ, lại còn ban tặng thêm cho tôi một nụ cười mê hồn.

- À... Tôi, tôi hơi khát, có thể cho tôi ly nước không? – Tôi nói, đứng chặn cửa phòng.

Đạm Ngọc nhìn tôi, không nói gì, đi vào trong phòng rót nước.

Rồi tôi lại lấy cốc nước nóng quá, yêu cầu ngồi nghỉ một lát đợi nước nguội bớt.

Đạm Ngọc có vẻ không vui, nhưng không từ chối tôi.

Cầm cốc nước trong tay, không dùng được, tôi liếc nhìn Đạm Ngọc: vòng eo nhỏ nhắn, đôi chân thon thả, khuôn ngực tròn đầy và cặp mông gọn gàng quyến rũ. Trên nền trời đêm, chiếc váy màu đen nàng mặc làm nàng tỏa ra ánh hòa quang của một viên ngọc trai đen. Sợi dây chuyền bạch kim tinh xảo làm nổi bật chiếc cổ trắng ngà duyên dáng và bờ vai cân xứng hoàn mỹ. Có thể thấy nàng đã trang điểm rất kỹ càng, ngay cả một ánh nhìn hay một cái chớp mắt cũng đều tỏa ra ma lực khó cưỡng lại.

Đặc biệt là đôi giày cao gót trong suốt như làm bằng thủy tinh, nửa kín nửa hở che khuất đôi gót chân xinh xắn.

Nàng không ngừng đưa mắt ra phía ngoài cửa sổ, chẳng buồn nhìn đến tôi. Đôi môi mím chặt cho thấy nàng đã không còn kiên nhẫn nữa rồi.

Tôi thì vẫn không nghĩ ra cách nào tránh khỏi cái việc phải dội gáo nước lạnh cho mỹ nhân lộng lẫy trước mặt.

Uống nước xong, tôi lại bảo muốn vào nhà vệ sinh.

Nhậm Đạm Ngọc dùng đôi mắt biểu lộ rõ ràng sự bất mãn liếc tôi một cái sắc lẹm, khoát tay chỉ về phía nhà vệ sinh.

Tôi vào phòng vệ sinh, cảm thấy mình giống như đang khơi gợi, mời mọc cô gái vốn đã rất hồi hộp và hưng phấn. Nhất định nàng sẽ nghĩ là tôi cố

tình làm khó nàng.

Như thế, nói nặng ra thì đối với Đạm Ngọc sẽ giống như một sự lăng nhục. Cô gái trang điểm xinh tươi lộng lẫy, lại bị nhà tỷ phú từ chối một cách hững hờ đến thế... Cô gái đáng thương trước một trò chơi quái ác!

Tinh thần không bình tĩnh, sẽ trở nên kích động.

Phụ nữ ưa nhất chẳng phải là một không khí gia đình ấm áp dễ chịu hay sao? Chỉ cần tôi chịu khó một chút, cố gắng một chút thì những điều đó đâu có khó gì? Nghĩ đến đây, tôi thấy phấn khởi lạ thường.

Tối hôm đó, tôi đã phạm phải một sai lầm lớn nhất đời – đưa Đạm Ngọc về nhà.

Tôi vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh thì Đạm Ngọc đứng ngay dậy, nói một cách lạnh lùng: “Xin hỏi luật sư Hà hôm nay có tham gia không?”

Tôi nhớ lại nụ cười tươi tắn như hoa của nàng sáng nay khi nàng nói hy vọng tôi cũng có mặt, tự nhiên thấy một luồng nhiệt chạy dọc suốt thân người.

- Có, có chứ. – Tôi nói.

- Vậy chúng ta đi ngay thôi, chắc Á Đương đợi lâu rồi.

Tôi nghĩ thầm: “Á Đương của cô đang vô tư tung tăng ở Thủ đô Tổ quốc ta thì có”.

Tôi nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng, “Được rồi, ta đi.” và đứng dậy đi ra ngoài.

Tôi lái chiếc xe Audi của người khác, chở cô dâu của người khác lao băng băng trong khung cảnh trời đêm phồn hoa lộng lẫy, còn người ngồi bên cạnh đến một lời cũng không hề mở miệng.

Phát hiện nàng không ngừng liếc hình ảnh mình phản chiếu trong gương chiếu hậu, tôi thầm nghĩ: “Được rồi, đẹp lắm rồi”.

Nhậm Đạm Ngọc sợ gió thổi bay làm rối tóc nàng, nhất định không mở cửa sổ. Gió từ phía tôi thổi tới phía nàng rồi lại quay về, đem theo một mùi hương thanh nhẹ bay vào mũi tôi. Tôi liếc nhìn bàn tay nhỏ đang nắm chặt chiếc túi xách tay của nàng, đoán chừng phải chẳng bàn tay ấy đang hồi hộp đến toát mồ hôi.

- Cô căng thẳng à? – Tôi giả vờ bình tĩnh, hỏi nàng.

Mãi không nghe thấy gì, tôi cũng không chờ đợi câu trả lời nữa thì từ sau lưng bỗng vang lên tiếng con gái:

- Có một chút. – Nàng nói.

- Vậy thì tôi sẽ lái xe nhanh hơn chút nữa, tốc độ có thể giúp cô thư giãn hơn đấy. – Tôi nói với nàng, kèm theo một điệu bộ mà tôi nghĩ là trông rất lão luyện.

- ... Vâng, được.

Nhậm Đạm Ngọc liền nhắm nghiền mắt. Ánh đèn đường ban đêm lướt qua đôi mắt nhắm nghiền của nàng lấp lánh.

Nếu như nàng là cô dâu của tôi sắp đưa về nhà thì lúc đó nhất định tôi sẽ dừng xe lại, hôn lên đôi mắt nàng, giúp nàng bình tâm trở lại.

Nhưng đó lại là cô gái lọt vào mắt xanh của Tào Lợi Hồng, nên tôi chiếc xe của ông ta, nhìn cô gái mình yêu quý, nhưng không dám đưa tay ra nắm lấy bàn tay nắm chặt đến trắng bệch của nàng mà an ủi.

Trong lúc tâm tư buồn chán rối rắm, đột một điều thuốc tôi nghĩ mãi xem nên đưa nàng đi đâu. Ở đâu là tốt nhất để giúp nàng xoa dịu nỗi đau bị bỏ rơi đây?

Tất nhiên người đẹp ngồi bên vẫn chưa hề biết tối nay nàng bị bỏ rơi. Tôi đoán nàng đang ngằm nhắm lại trong đầu chút nữa gặp Tào Lợi Hồng sẽ nói những lời nào cho hay.

Có lúc tôi suýt nữa đã muốn cứ như thế đưa cô Đạm Ngọc đang nôn nóng bất an kia đến một nơi chân trời góc bể nào đó, nơi mà chỉ có hai chúng tôi thôi.

Cuối cùng tôi quyết định chọn con đường quen thuộc nhất – con đường về nhà mình.

Căn hộ của tôi ở Thượng Hải là nhà thuê, loại có ba phòng: một phòng khách, hai phòng ngủ. Nhà cửa thì chả ra đâu vào đâu mà tiền thuê nhà thì đắt kinh người.

Tôi dừng xe, đỡ người đẹp ăn mặc sang trọng ngồi đằng sau bước xuống và đưa lên lầu.

Đạm Ngọc đi giày cao gót, trước sau va vấp, bước đi xiêu vẹo khó nhọc, đôi chân run run, thật làm người khác không nhìn được muốn lao ngay đến

đỡ cho người đẹp. Những đường cong của nàng thật bắt mắt, đôi gót giày nhọn trông giống y một lưỡi dao sáng lóng lánh. Tôi đi đằng sau nàng, nghĩ giá mà được chết dưới hai lưỡi dao kia, tôi cũng nhất định không chịu từ bỏ sự say mê xuân ngọc đối với nàng! Thật là sự kết hợp tuyệt vời của mỹ nhân và giày cao gót!

Tưởng như đôi gót nhọn kia sắp sửa đâm thẳng vào trái tim tôi làm tôi tắt thở.

Lúc đầu, do quá hồi hộp, Đạm Ngọc không nói năng gì.

Nhưng đi được vài bước, nàng bắt đầu nhìn quanh, như thể cảm thấy có điều gì không ổn, rồi lại liên tục nhìn tôi một cách ngạc nhiên, tuy nhiên vẫn không quên giữ cho mình dáng vẻ hoàn hảo.

Tôi không để ý đến những nghi ngờ của nàng, vẫn đưa nàng lên lầu. Tôi lo lắng không biết căn hộ đã được dọn dẹp chưa, liệu có chiếc tất bốc mùi chưa giặt nào quăng lung tung không, lo những con gián trong bếp có thể bất thần xuất hiện hay thậm chí lo không biết những bao cao su cũ hôm trước liệu đã vứt đi hết chưa v.v... Quả thật mọi việc bất ngờ quá.

Quả thật tôi và Đạm Ngọc, cả hai đều giống như giai nhân bị mạo phạm vậy, tâm trí hoang mang, rối bời lo lắng.

Chán nhất là khi đến được cửa thang máy, tôi nhìn thấy tấm bảng to đùng: “Đang sửa chữa”.

Không còn cách nào khác, tôi đành phải đem nàng Đạm Ngọc với đôi giày cao mấy tấc leo bộ mười bốn tầng lầu. Suốt dọc đường, tôi chịu đựng ánh mắt đầy nghi ngờ nhưng không dám nói ra của Đạm Ngọc.

Đáng phục là suốt dọc đường nàng không hề kêu một tiếng nào, chỉ im lặng theo sau tôi. Cuối cùng, khi lên tới nơi thì Đạm Ngọc đã mồ hôi mồ kê nhễ nhại, thở không ra hơi.

Điều đó lại càng làm tăng thêm cảm giác tội lỗi của tôi với nàng.

Mở cửa và với tay bật đèn, chúng tôi đứng ở phòng khách căn hộ tôi thuê.

Đạm Ngọc định thần, hỏi nhẹ nhàng: “Đây là đâu vậy?”

Tôi biết cái lúc hai tiếng “nhà tôi” thoát ra từ miệng tôi, chắc là Đạm Ngọc sẽ chỉ hận một nỗi không thể xé xác phanh thây tôi ra cho hả cơn giận.

- Vất vả khổ sở như vậy để về nhà anh làm gì? – Nàng hỏi.

- Chẳng có gì, ngồi chơi chút thôi. – Tôi nhún vai, tùy tiện phác một vài cử chỉ.

Tôi nhìn biểu hiện thú vị trên khuôn mặt Đạm Ngọc, từ ngạc nhiên đến nghi ngờ rồi chuyển sang tức giận, thêm nữa dư vị của cuộc leo mười bốn tầng gác vẫn còn đọng lại trong những tiếng thở dồn dập của nàng.

Nàng đứng dưới ánh đèn trong phòng khách nhà tôi, mặc bộ đồ sang trọng thanh lịch, đôi giày cao gót quý phái và mái tóc được chải cầu kỳ nhưng lại bị đưa đến một nơi có vẻ như khu nhà của tầng lớp bình dân ở Thượng Hải, thậm chí không có nổi cái cầu thang máy. Chiếc váy hơi xòe ra của nàng làm căn phòng càng trở nên chật hẹp.

Nhà tôi quả thật không đủ cho nàng công chúa tỏa ánh hào quang mê hồn ấy.

Trước cơn giận của công chúa, tôi đành ủ rũ nói: “Á Dương bạn đi Bắc Kinh công tác, việc gấp bất ngờ”.

Nhậm Đạm Ngọc lặng đi trong hai giây. Giây thứ ba nàng bình tĩnh nói: “Tại sao không nói với tôi ngay, lại đưa tôi đến đây làm gì?”

“Tôi không nỡ làm cô mất vui”. – Tôi cứ y sự thực mà nói.

Rồi tôi ngồi xuống ghế sofa, im lặng chờ đợi sự phẫn nộ của công chúa sắp trút lên đầu.

Tào Đình

Thiên Thần Sa Ngã

Dịch giả: Tạ Thu Thủy.

Chương sáu

Lúc Đạm Ngọc biết mình bị lừa, nàng vẫn im lặng.

Tôi không biết liệu có phải mỗi khi giông tố sắp nổi lên thì bầu trời thường yên tĩnh như thế hay không.

Tôi dựa vào kinh nghiệm hai mươi chín năm tiếp xúc với phụ nữ mà dự đoán các khả năng. Có lẽ Đạm Ngọc sẽ nhặt những đồ vật xung quanh mà ném vào tôi chẳng? Giống như Lý San lúc phẫn nộ, liền vớ tất cả những thứ trong tầm tay, vừa hét vừa ném về phía tôi.

Tôi liếc nhanh bốn phía xung quanh Đạm Ngọc. Chiếc ghế sô pha đơn bên tay trái nàng là nguy hiểm nhất.

Nàng bắt đầu động đậy rồi, nàng bắt đầu chuyển động. Nàng tiến về phía chiếc sô pha phía tay trái.

Biết ngay mà. Mắt tôi dõi theo nàng, đề cao cảnh giác.

Giây tiếp theo, biểu hiện của Đạm Ngọc làm tôi ngạc nhiên hết sức.

Nàng ghé hông ngồi phịch xuống, nhanh nhẹn tuột giày ra, trong nháy mắt phi về mỗi nơi một chiếc, theo đà văng của những chiếc giày, khuôn mặt của Đạm Ngọc cũng dần dần ra. Nàng vừa bóp chân vừa quát vào mặt tôi:

- Tụt giày ra được chứ hả? Được chứ? Chẳng có ai cả mà không nói sớm! Ra cái vẻ bí mật. Tôi mệt chết rồi đâu này. Có nước không?

Nàng Đạm Ngọc đi chân trần gơ tay về phía tôi đòi nước uống.

- À! ... có, có nước đây!

Tôi nói mà không dám tin vào mắt mình, vội vã cuống quýt đi lấy nước quả phục vụ công chúa.

- Đừng ngọt quá! Ôi giờ! Thà uống nước lọc cho xong!

Nhậm Đạm Ngọc không ngừng kêu ca, yêu cầu này nọ ở phía đằng sau.

- Rồi! Rồi!

...

Rồi tôi đứng ngây ra nhìn Đạm Ngọc uống ừng ực từng hớp nước lớn.

Thậm chí tôi có thể nghe thấy cả tiếng òng ọc trong cổ họng nàng. Quả là một mặt khác khó tưởng tượng ra của những nàng thực nữ. Cảm thấy như đây không phải là khí chất của nàng Đạm Ngọc bình thường, tôi tưởng như đã mang về nhà một cô gái tự nhiên, đáng yêu, trong lòng chợt thấy thoải mái lạ kỳ. Tôi bắt đầu mơ mộng xem bây giờ nên làm thế nào để bày tỏ nỗi lòng mình với Đạm Ngọc, làm thế nào để nàng nhận ra rằng đứng trước mặt nàng lúc này cũng là một người đàn ông theo đúng nghĩa của nó.

- Anh ngạc nhiên lắm hả?

Nàng uống no nê xong, ngẩng đầu lên, bắt gặp vẻ ngạc nhiên không kịp giấu đi của tôi và cười thoải mái:

- Người ta bị chèn ép nhiều thế nào chả có lúc bùng ra. Thật ra ai cũng công nhận là đi chân trần vẫn thích nhất.

- Vậy tại sao cô vẫn chịu khó đi đôi giày cao thế?

Tôi e dè hỏi, nhìn đôi chân bị cọ sát đến đỏ ửng lên của nàng.

- Đây có thể coi là một kiểu theo đuổi bắt buộc. Phụ nữ đi giày cao gót để làm mình đẹp hơn. Mà đàn ông thì luôn thích phụ nữ đẹp. Thật ra làm người giàu có vẫn hay hơn. Nghĩ ngợi một lát, nàng lại nói thêm - Ví dụ như người nghèo, không có tiền thì phải ăn rau, không có lựa chọn nào khác. Người giàu ăn thịt ăn cá, ăn đến ngấy ra rồi cũng lại phải quay về với rau quả

Tôi chẳng hiểu nhưng cũng gật gù vờ như hiểu rồi. Đại loại là người có tiền thì được chọn xem mình nên đi chân trần hay đi giày dép.

- Ồ, mọi người chịu khổ sở cũng chỉ là cho ngày mai tốt đẹp hơn thôi. - Tôi nói lửng lơ.

- Haha, anh đúng đấy. - Nhậm Đạm Ngọc cười chân thành, dùng ngón chân tuý tiện gắp một chiếc giày lên nhìn ngắm, ánh mắt vừa thương vừa giận.

Tôi thật sự không hiểu vấn đề của phụ nữ đối với giày cao gót. Lúc này, tôi chỉ nghĩ cách gì giấu đi đĩa thức ăn bẩn chưa kịp rửa để trên bộ đồ pha trà ngay trước mặt Đạm Ngọc.

Nhưng Đạm Ngọc rõ ràng là đã nhìn thấy rồi mà chẳng nói gì cả. Nàng đang chú ý đến mấy quyển tạo chí quăng bừa bãi trên sô pha.

- À, anh cũng xem mấy thứ này hả? Mấy con dở hơi ở chung ký túc với tôi ngày nào cũng say sưa đọc loại này, mê mẩn đến nỗi không rời ra được, hình như gọi là... - Nàng tiện tay giở vài trang - nội dung khiêu dâm phải không?

- Không phải khiêu dâm mà là truyện tình cảm! - Tôi phản đối kịch liệt - Giống kiểu hở núm vú thì bị coi là khiêu dâm, là tội lỗi, nhưng hở vú thì lại coi là nghệ thuật vậy. Rõ ràng là khác nhau. Đối với cách nói đi nghe có vẻ văn minh hơi nhiều.

Đạm Ngọc nhìn tôi, nửa như cười nửa như không phải. Tôi thấy hơi ngượng ngùng. Cái cô này, ánh mắt cô ta làm tôi rối trí, chẳng biết xử lý ra sao.

Lát sau, Đạm Ngọc rút từ trong túi ra một cặp kính đen, co cả hai chân xếp bằng trên sô pha, im lặng nhìn lên. Nàng hành động tự nhiên như ở nhà vậy.

Tôi nhân cơ hội đó nhanh nhẹn thu dọn một lượt căn phòng, mắt không ngừng liếc về phía nàng. Nàng đeo kính trông chả khác gì điệu bộ của một nữ sinh đại học cả.

Thực ra, nghĩ cho cùng thì chúng tôi vẫn chưa thể gọi là quen thuộc được. Hành động của cô gái vừa xinh đẹp vừa thông minh này toàn là nằm ngoài dự tính của tôi.

Nàng nhìn chán rồi, gỡ cặp kính xuống, lại cất vào túi, điệu bộ rất thanh tao.

Tôi đang định mở miệng nói: "Hay là chúng ta làm thành một đôi đi". Lời vẫn chưa đến miệng thì giọng ngọt ngào của Đạm Ngọc đã cất lên:

- Tôi vẫn cứ hiền kỳ mãi, nếu như Á Dương tìm được một người vợ như ý, liệu anh có được phần thưởng gì không?

Nàng nhìn tôi cười.

- Chắc là có chứ. - Tôi nói.

- Tôi thật sự muốn biết Á Dương tên thật là gì?

Cái vấn đề kiêng kị nghiêm trọng ấy, Đạm Ngọc nói ra nhẹ nhàng như không.

Tôi cười:

- Haha, cô Nhậm bây giờ vẫn chưa được biết cái đó đâu.

- Anh là người ở đâu vậy?

Nhậm Đạm Ngọc thoát cái chuyện chủ đề, vừa nói vừa nhìn xung quanh phòng.

Tôi có cảm giác thất bại, làm sao cô này lại nhìn ra được tôi không phải là người gốc Thượng Hải? Bởi vì loại người từ nơi khác đến đây làm việc như chúng tôi, một mặt sợ khinh thị bài xích của dân Thượng Hải, ghét mấy từ "dân nhà quê", "dân ngoại tỉnh", một mặt không muốn bị bật ra khỏi vòng xoay nên luôn muốn cố gắng hết sức sao cho mình hoàn toàn nhập được với cuộc sống ở đây.

- Quê tôi ở Tế Nam.

Nghe nàng "ồ" lên một tiếng.

Không biết là cái quái quỷ gì đây.

- Anh có gia đình chưa? - Nàng lại hỏi.

- Chưa. - Tôi trả lời, lập tức nhớ ngay đến đứa con nhỏ còn ở quê.

Đạm Ngọc lại "ồ" lên một tiếng, cúi đầu xuống nhìn những móng chân được sơn rất tinh tế của mình.

- Căn hộ này là anh mua à?

Tôi lặng đi một lát, rồi nói thật chỉ là thuê thôi.

Nàng không nói gì nữa, chỉ nhìn quanh căn phòng, dường như đang suy tính điều gì.

Một lúc lâu sau, Đạm Ngọc ngẩng đầu lên nhìn tôi chăm chăm, rồi cười duyên dáng:

- Tôi vẫn nghĩ, dù sao chúng ta cũng là cùng một giuộc. Thiết lập một mối quan hệ cũng là ý hay.

- Nghĩa là sao? - Tôi ngạc nhiên hỏi lại.

Đạm Ngọc nói một câu, câu nói làm mọi hy vọng được nàng đoái hoài của tôi hoàn toàn vỡ vụn.

Đạm Ngọc liếm môi nói:

- Chúng ta có thể hợp tác! Anh giúp tôi được thuận lợi gã vào chỗ đó, nói cho tôi biết những tin tức người khác không biết, những tin tức về Á Đương ấy, ví dụ như là ông ta thích gì, ghét gì chẳng hạn hay trước mặt Á

Đương nói tốt cho tôi v.v...

Tôi ngó ra 1 lát, nhìn cô ta đăm đăm:

- Sao cô lại nghĩ là tôi sẽ giúp cô?

- Bởi vì, - Nàng đứng dậy, bước tới bên chiếc sô pha tôi ngồi, nhẹ nhàng ngồi xuống, hất hất mái tóc - Bởi vì, chúng ta sẽ có lợi như nhau. Anh giúp tôi việc tôi cần. Sau này, khi tôi có vị trí vững chắc rồi, tất nhiên sẽ chẳng thiếu phần cho anh đâu!

Đèn sáng một màu trắng nhức mắt. Gió đêm hây hây thổi vào phòng, thổi chiếc rèm treo ở ban công bay phấp phới.

Mùa đông ở Thượng Hải thường không lạnh lắm.

Bây giờ, trời đang vào đông. Tôi đang ở Thượng Hải, và đây là lần đầu tiên tôi thấy lạnh, cái lạnh suốt dọc sống lưng.

Tôi nhìn chăm chăm cô gái xinh đẹp ngồi trước mặt. Đôi mắt nàng thật trong sáng, mái tóc mượt mà, nàng vẫn xinh đẹp như trước giờ vẫn thế, đẹp 1 cách kỳ lạ và ai tưởng tượng được những điều ghê gớm đến thế lại có thể phát ra từ dáng vẻ yêu kiều kia và đôi môi mọng đỏ như hoa kia?

Tôi bỗng nhiên hiểu hết những câu hỏi lúc trước nàng dành cho tôi.

Một người lẫn lộn với cuộc sống hằng ngày ở thành phố lớn lại có thể nghĩ được gì ngoài hai chữ "hiện tại" hay sao?

- Chẳng biết anh đang do dự gì. Nhưng tôi thì nghĩ không ra việc chúng ta liên kết sẽ có hại gì cho anh. - Đạm Ngọc điềm nhiên cầm cốc nước lên, điệu dàng uống một ngụm. Thật ra tôi cũng không biết tôi đang do dự cái gì nữa. Đối với một cô gái toàn thân đều toát lên vẻ xinh đẹp quyến rũ và dễ gần như thế này đáng lẽ nàng cũng phải có một tâm hồn vui tươi và ngây thơ đồng điệu mới phải. Nhưng tôi nhớ cuộc sống mấy năm nay ở Thượng Hải, mới nhìn ai cũng tưởng phong lưu lắm, ngày ngày ăn ngon mặc đẹp, thật ra ai cũng có những đêm dài một mình cô độc, một mình vò đầu bứt tóc tính cách làm sao có một chỗ dựa để leo lên được vị trí ổn định vững chắc hơn, những đau khổ trong lòng đó, ai hiểu được?

Thật ra, tôi không hề muốn làm một người hợp tác xa lạ của nàng, chấm mút lẫn nhau, lợi dụng lẫn nhau, điều đó thật sự lãng nhục tình cảm của tôi đối với nàng. Nhưng trước khi tôi nghĩ đến điều đó thì đĩa rau ăn thừa vẫn

còn nằm trên bàn ia. Tôi chăm chăm gật đầu.

- Á Dương, ông ta không thích phụ nữ mạnh mẽ.

- Chào thua luôn! Nhưng ông ta là ai đã?

Đạm Ngọc chớp mắt rồi khẩn thiết nhìn tôi.

Chà! Lúc tôi lao tâm khổ tứ nghĩ xem làm cách nào tiếp cận với nữ hoàng của lòng mình, nữ hoàng lại hứng thú đến thế đối với việc tìm ra con đường đến cánh cổng giàu sang phú quý. Tôi còn có thể nói gì hơn?

- Ông ta là... Tào Lợi Hồng!

Nghe Đạm Ngọc thở nhẹ một tiếng, tự lẩm bẫm một mình: "Là ông ta!", rồi từ từ lộ vẻ đắc ý.

Nàng biết Tào Lợi Hồng cũng không có gì là lạ. Tên tuổi của Tào Lợi Hồng nổi như cồn không chỉ ở Thượng Hải mà còn trên toàn Trung Quốc, tập đoàn công ty ông ta làm chủ trải dài từ lĩnh vực bất động sản đến thiết bị vật lý trị liệu, nói là giá trị hàng tỷ cũng không có gì quá đáng.

- À đúng rồi, anh nói ông ta không thích phụ nữ mạnh mẽ, thế có nghĩa là làm vợ ông ta thì sẽ không được ra ngoài đi làm hay sao?

- Như thế là tốt nhất. Ông ấy không muốn vợ mình phải lăn lộn kiếm sống ngoài xã hội. Mà quan trọng nhất là... - Tôi ngập ngừng - lần quảng cáo tìm bạn đời này chủ yếu là vì con trai ông ta.

- A!?! - Đạm Ngọc kinh ngạc - Thế nghĩa là thế nào?

- Ông ta ly hôn ba lần rồi. Đều là vì con trai ông ta không ưa những bà mẹ kế đó. Thế nên, lần tìm bạn đời này ông ta mới phải tiêu tốn nhiều tiền của và công sức đến thế để tìm kiếm trên toàn quốc, chủ yếu là để có thể tìm thêm được một người mẹ kế hợp với con trai mình.

Tôi đem những điều bí mật đáng lẽ không bao giờ được lộ ra nói với Đạm Ngọc. Nàng có vẻ tư lự ghĩ ngợi, có lẽ đang tính kế sách đối phó.

Lòng tôi buồn tê tái.

- Nói như vậy, lần tìm bạn đời này thành công hay không, chủ yếu phụ thuộc vào cậu con trai của ông ta rồi?

Đạm Ngọc dường như không hề chú ý đến vẻ ủ rũ của tôi, vẫn nói một cách kích động.

- Ủ. - Tôi gật đầu.

-Ồ! Đúng rồi, ông ấy tổng cộng đã gặp mặt bao nhiêu cô gái rồi? - Nàng hỏi.

- Không nhiều, hồi trước gặp một số, sau này chán quá nên nói qua các tiêu chuẩn với tôi rồi uỷ cho tôi chọn lựa. Sở dĩ, ông ấy muốn gặp cô là bởi vì bức thư pháp cô viết, hình như ông ta rất thích nó. - Tôi vận óc nghĩ ngợi. - Hình như là *thiên hạ đệ nhất quan* phải không?

- Nói như thế chả phải ông ta rất quan tâm đến tôi rồi sao?

Đạm Ngọc sung sướng đến mức suýt nữa nhảy cẫng lên. Lần đầu tiên tôi thấy nàng phản ứng một cách kích động như vậy.

Còn nói gì được nữa, tôi thấy có chút gì cay đắng dâng lên trong lòng.

- Cũng có thể coi là như thế. - Tôi đáp mà tâm trí để tận đâu đâu, rút điều thuốc, châm lửa và phả một vòng khói.

- Ha ha! Bức thư pháp đó tôi viết hồi còn học tiểu học. Bao nhiêu năm chẳng hề sờ đến, bây giờ sợ là đến cầm bút thế nào cũng quên sạch rồi!

Nàng vui mừng nhảy nhót, tự tán dương sự sáng suốt anh minh của mình.

Tôi đang hướng dẫn cô gái xinh đẹp này làm thế nào chiếm được tình cảm của nhà tỉ phú, cô gái xinh đẹp này... người đã gây cho tôi tiếng sét ái tình... nhưng bây giờ tôi cảm thấy mình thật khốn nạn, không phải một thằng đàn ông nữa. Nhìn khuôn mặt Đạm Ngọc đỏ bừng lên vì sung sướng, tôi cảm thấy một niềm xúc động mãnh liệt trào dâng, muốn nắm tay nàng kéo ngay về quê, quất vào mặt nàng là tôi cũng có một người con đang thèm có mẹ.

Lúc đó, Đạm Ngọc lờm tôi một cái:

- Sau này hút thuốc ít thôi, có hại lắm đấy.

- Cô đừng có ra vẻ quan tâm đến tôi như thế!

Trong lúc kích động, tôi hất mặt gắt lên.

Vừa gắt xong, tôi đã lạng người, nhìn khuôn mặt cũng đang sừng sờ của Đạm Ngọc, liền hối hận ngay lập tức. Tôi vội đổi sắc mặt.

- Anh đang tức giận gì thế? Haha, thế này không phải có lợi cho cả anh và tôi sao?

Đạm Ngọc lúc này đã trấn tĩnh trở lại, nói bằng giọng hoà hảo.

Tôi không quan tâm đến lời nàng, tiếp tục hút thuốc. Tâm lý khó chịu, bàn

tay tôi cứ vô tình vẩy vò khuôn mặt.

Đạm Ngọc đứng dậy và đi vào bếp, loay hoay một lúc rồi bước ra với một chiếc khăn mặt ướt trên tay:

- Nào, lau mặt đi, sau này chúng ta phải thường xuyên quan tâm đến nhau hơn mới được.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn nàng, trên khuôn mặt trẻ trung tươi xinh, đằng sau vẻ quan tâm ấy hình như nàng đang giấu một nụ cười.

Tôi ngoan ngoãn đón lấy chiếc khăn trên tay nàng, lau mặt rồi tiện tay vớt luôn trên chiếc bàn nước bên cạnh.

- Tôi nhớ hình như khách sạn Gia Thụy cũng dùng loại khăn này thì phải. - Không ngờ lúc này mà cô nàng còn lôi được ra cái giọng chọc cười châm biếm ấy, nhẹ nhàng mà đâm tôi một phát rỗ đau.

Khăn mặt này là lần trước tôi lấy ở phong Lý San về.

Chả lẽ số Hà Duy tôi chỉ được hưởng có độc một vị chua cay đó hay sao?

Tôi nhìn Đạm Ngọc. Nàng chớp mắt, nụ cười không biết là có ý tốt hay xấu nữa.

Loại đàn bà này có lấy về cũng chỉ làm hư con trai tôi thôi, không có lợi càng hay! Tôi tự an ủi.

- Đi thôi! Tôi đưa cô về. - Tôi uể oải đứng dậy.

Đạm Ngọc lúc đó giống hệt một đứa trẻ biết nghe lời, ngoan ngoãn nói: "Được rồi" và cúi xuống xỏ giày.

Lúc nàng cúi xuống, cổ áo nàng trễ xuống và tôi vô tình nhìn thấy cái rãnh mê hồn trên khuôn ngực trắng muốt của nàng. Nhớ lại tiếng "Được rồi" của nàng lúc nãy, bộ dạng rất ngoan ngoãn, lòng tôi lại thấy chút gì cay cay.

Đi ra khỏi cửa nhà.

Đạm Ngọc đi đằng sau tôi, cũng chẳng nói năng gì. Hành lang dài vắng ngắt, chỉ nghe tiếng giày cao gót va trên sàn từng âm thanh trong trẻo mê hồn.

- Đôi giày này cọ sát chân kinh quá, chắc tôi phải mua đôi khác thôi. - Đạm Ngọc tinh nghịch nói.

Chẳng biết người nói cố ý hay vô tình, nhưng người nghe lại cứ cho là cố ý. Tôi đi đằng trước, chẳng biết đáp lại thế nào.

Hình như cái cầu thang máy này định vĩnh viễn hay sao ấy, cái bảng "Đang sửa chữa" dường như đang cười vào cái mặt mang vẻ tức giận, ác độc của tôi. Chả bù với mấy cái cầu thang máy trong toà nhà của Tào Lợi Hồng đang ở, chỗ đó hỏng mất một cái thì ngang khác nào trời sập.

Con đường về khách sạn dường như dài ra vô tận. Đạm Ngọc ngồi phía sau xe, nhàn nhã duyên dáng nhìn ra cửa sổ, nhưng đôi mắt thì bưng bưng quyết tâm đòi gia nhập bằng được tầng lớp thượng lưu ở Thượng Hải.

Đôi mắt sáng như hai vàng trắng trắng rằm của nàng lúc nào cũng trong trẻo như muôn đời nay vẫn thế, trong trẻo như thế muôn đời nay không hề biết mình là thiên thần; khuôn mặt cũng muôn đời xinh đẹp, đẹp đến chẳng còn biết gì xung quanh, vẻ đẹp mang chút dịu dàng, kiêu diễm đến vô tội.

Tôi lắc lắc đầu, tự nói với mình: Sắc đẹp quả là một thứ thuốc độc giết người, mà Đạm Ngọc thì không chệch đi đâu được, là một thứ linh đơn độc ra trò.

Suốt dọc đường đưa Đạm Ngọc về, nàng không hề hé răng. Nhưng lúc xuống xe, nàng nói một câu, câu nói làm tôi thật sự quyết tâm ném nàng vào cái tổ của Tào Lợi Hồng cho xong:

- Lái xe của người khác đưa phụ nữ đi hóng gió không biết có cảm giác gì nhỉ? Ha ha.

Lúc đóng cửa xe, Đạm Ngọc vừa cười vừa vỗ vào tôi, rồi dựa vào cánh cửa bóng lộn, nói nhỏ gần như một tiếng thầm thì:

- Thế nhưng, tôi có thể làm cho chiếc xe này đổi chủ đấy!

Buổi tối, tôi gọi điện thoại cho Nhậm Đạm Ngọc, thông báo với nàng, ngày mai gặp mặt con trai Tào Lợi Hồng.

Tào Đình

Thiên Thần Sa Ngã

Dịch giả: Tạ Thu Thủy.

Chương bảy

Sắp Tết rồi

Đạm Ngọc gọi điện cho *** nói Tết năm nay không về, ở lại Thượng Hải làm thêm, tiện tìm việc làm ổn định luôn. Mẹ nàng ngạc nhiên, hỏi đi hỏi lại mãi, rồi thủ thỉ dặn dò Đạm Ngọc thân con gái một mình ở ngoài phải hết sức cẩn thận.

Trước lúc cúp máy, bà lại nói thêm: “Ngọc Ngọc, con nhất định Tết này không về sao? Xin nghỉ không được sao?”

Đạm Ngọc thấy chạnh lòng, hơi ngập ngừng, “Vâng” qua loa rồi cúp máy. Mẹ nàng lúc nào cũng hiền từ và đầy yêu thương. Bà là kiểu phụ nữ bình dân, ngày ngày đúng giờ đi làm, đúng giờ về nhà, đi chợ, nấu cơm như một quy luật. Tâm nguyện lớn nhất của bà là cả nhà được bình an.

Có lẽ theo quan niệm của mẹ nàng, ngày Tết mà cả nhà không sum họp cùng nhau là sự đáng tiếc lớn nhất của cả năm, là một điều không vui khó tưởng tượng được.

Đạm Ngọc ngồi trong quán cà phê, thầm gửi đến mẹ lời chúc sức khỏe năm mới.

Ngoài cửa kính, khung cảnh rực lên một màu đỏ ngày Tết nhưng bọn trẻ con đang tung tăng trên phố thì vẫn giữ thái độ bình thường như mọi ngày, không thấy lộ vẻ gì là vui sướng đặc biệt.

Tuổi thơ trong ký ức của nàng, Tết không chỉ là một ngày lễ đơn thuần, còn là một cái gì thuộc về tâm linh. Tiền mừng tuổi, pháo, đồ ăn Tết, nụ cười của mọi người, tất cả đều là lý do làm nên sự phấn khích của lũ trẻ. Cả ngày nô đùa chạy nhảy ở ngoài đường, mệt rồi thì quay về nhà ăn bữa cơm đoàn viên, cả nhà bên nhau ngắm đêm xuân... Như bây giờ, ngày Tết đầy đủ hơn xưa mà sao vẫn thấy thiếu đi cái gì. Hình như tuổi càng lớn, ngày Tết càng trở nên tầm thường hay sao ấy?

Ngoài cửa sổ, một đứa bé trai được mẹ dắt đi, tay cầm búp bê Ultraman,

thái độ dửng dưng, nhìn đông nhìn tây với vẻ vô cảm... Thế thì khung cảnh rực rỡ kia, những đồ trang hoàng lộng lẫy kia là làm cho ai xem? Đều là giả vờ, đều là lừa dối cả.

Đêm ba mươi Tết, năm nào cũng thất vọng, nhưng rồi năm nào cũng vẫn chờ đợi. Đã thành một thói quen, cũng máy móc như con người phải ăn phải ngủ mà thôi.

Xã hội càng văn minh thì lại càng giả dối.

Kiểu như quán cà phê này, ngoài hai chiếc đèn lồng đỏ treo thêm ngoài cửa, còn lại trang hoàng cũng chả có gì đặc biệt, cái vẻ hoài cổ đơn điệu ngày thường vẫn không hề bị xoá đi.

Một lúc không lâu sau, Hà Duy cũng một cậu con trai đi tới.

Đạm Ngọc gật đầu tỏ ý chào.

Hà Duy đưa cậu trai vào ngồi ghế đối diện với Đạm Ngọc, bắt đầu lần lượt giới thiệu:

- Đây là cô Nhậm Đạm Ngọc.

Đạm Ngọc đứng dậy bắt tay cậu trai, miệng nở nụ cười thân thiện.

- Còn đây là Tiểu Nhiễm.

Đạm Ngọc chào Tiểu Nhiễm, cậu ta chỉ lịch sự gật đầu chứ không nói gì cả. Tiểu Nhiễm mặc đồ thể thao, một bên vai đeo chiếc ba lô màu vàng chanh, trông chẳng khác mấy so với sinh viên cùng trường Đạm Ngọc. Cậu ta vừa có cái vẻ thẹn thùng của sinh viên năm nhất, lại cũng mang nét rụt rè đặc trưng của một cậu học sinh nhỏ tuổi.

Im lặng khác thường.

Hà Duy bắt đầu tỏ ra nhiệt tình, bạo dạn hơn, giới thiệu Tiểu Nhiễm là sinh viên năm thứ nhất của một đại học ở Thượng Hải, lại còn được học bổng nữa.

Đạm Ngọc tỏ vẻ thán phục “ồ” lên một tiếng rồi nói:

- Thật không?! Học bổng ở trường đại học là khó lắm! Cậu giỏi quá!

- Đơn giản ấy mà. – Tiểu Nhiễm nhún vai nói nhẹ nhàng.

- Ha ha, tôi thì thấy khó kinh khủng, tôi rất hâm mộ những học sinh được học bổng... chắc là tại tôi gốc quá!

Đạm Ngọc nói đến đây liền thè lưỡi nghịch ngợm.

Hà Duy nhìn Đạm Ngọc ra hiệu, rồi đứng dậy nói:

- Vậy hai người nói chuyện nhé! Đói thì đi ăn đâu đó! Xin lỗi, hôm nay ở văn phòng còn chút việc bận, tôi xin phép đi trước.

Tiểu Nhiễm và Đạm Ngọc cùng đứng dậy. Đạm Ngọc nói nhẹ nhàng:

- Vâng được rồi, anh cứ đi đi!

Tiểu Nhiễm vẫn im lặng, đứng lên rồi lại ngồi xuống ngay, khuôn mặt vẫn không hề biểu lộ chút tình cảm nào, đứng đưng nhìn ra cửa sổ.

Hà Duy đã đi rồi.

Thời gian rất ngắn nhưng Đạm Ngọc cũng kịp ước đoán cậu con trai của Tào Lợi Hồng cao chừng 1m72. Nàng hồi hận sao hôm nay lại đi giày cao đến thế, đứng thẳng người thì cũng cao tương đương cậu ta mất rồi.

Bây giờ, đối với cậu con trai cố làm ra vẻ lạnh lùng này, Đạm Ngọc nhất thời không biết xoay sở thế nào, cũng nghĩ ra mấy chủ đề nhưng cũng thấy có vẻ không hợp lắm với tính cách của cậu ta nên lại thôi.

Hai người đều im lặng. Tiểu Nhiễm tay chống cằm nhìn ra ngoài cửa kính, Đạm Ngọc thì khuấy mãi ly cà phê.

Đúng lúc đó, trong tiệm vang lên bài hát Cô gái mang đôi cánh thiên thần.

- Bài này ai hát ấy nhỉ? – Đạm Ngọc lên tiếng.

- À! Bài này mà cô cũng không biết à!?

Tiểu Nhiễm quay lại nhìn Đạm Ngọc, vẻ mặt như thể nàng là một đứa ngốc.

- Không, tôi không biết. – Đạm Ngọc hồn nhiên lắc đầu, mím đôi môi. – Tôi nghe mấy cô bạn ở ký túc xá hay hát bài này nhưng không biết tên nó là gì, cũng không biết ai hát.

- Đúng là ngốc! Là Cô gái mang đôi cánh thiên thần của Dung Tố Nhi chứ ai. –

Tiểu Nhiễm liếm môi nhấp một hớp cà phê.

- Còn một bài nữa mà mấy cô bạn đó cũng hay hát lắm.

Đạm Ngọc nghiêng đầu nghĩ ngợi vẻ rất đáng yêu:

- Hình như là Long... long... trào?

- Long Quyền? – Tiểu Nhiễm làm điệu bộ choáng váng.

- A, a, đúng rồi! Đúng là tên đó đấy! Ôi, cậu giỏi thật đấy! Cái gì cũng biết

hết á! – Đạm Ngọc mở to đôi mắt, nói với vẻ khâm phục sâu sắc.

- Tôi phục cô thật đấy, đến Châu Kiệt Luân mà cũng không biết! Cô không đi hát karaoke bao giờ sao?

- Mẹ tôi không cho đi. – Đạm Ngọc vắn những ngón tay – Tôi chưa từng đến chỗ đó bao giờ.

-À, đúng rồi, cô vừa nói đến các bạn học trong ký túc. Cô vẫn còn đang đi học sao?

- Ừ, tôi đang học năm thứ tư. – Đạm Ngọc trả lời, tặng thêm cho cậu ta một nụ cười ngọt ngào.

- Ồ!

Được một cô gái xinh đẹp cười với mình, Tiểu Nhiễm hình như hơi ngượng ngùng, quay đi chỗ khác.

Những chàng trai trẻ, chàng nào cũng thích ra vẻ hiểu biết, ra vẻ lợi hại, ra vẻ mạnh mẽ trước mặt phái nữ, thích thấy được phái nữ khâm phục, hy vọng trả lời tất cả những thắc mắc của bọn học. Con trai ngài tử phú cũng không phải ngoại lệ.

Ngôn ngữ của Tiểu Nhiễm bị ảnh hưởng rất nặng kiểu phim Đài Loan hay chiếu trên truyền hình, ra vẻ như ta đây chẳng coi ai ra gì. Đạm Ngọc trong lòng thất rất nực cười nhưng ngoài mặt vẫn ra sức tỏ ra cố vũ cậu ta, khâm phục cậu ta.

Chẳng bao lâu sau, nàng đã thấy dấu hiệu đáng mừng.

Tiểu Nhiễm bắt đầu không ngừng đưa tay lên vuốt tóc. Cậu trai đứng trước một cô gái bắt đầu biết chú ý hình ảnh của bản thân rồi, điều này nói lên cái gì?

- Lúc nào rồi, Tiểu Nhiễm đưa tôi đi xem phim nhé? – Đạm Ngọc hỏi dịu dàng.

- Ờ, ờ!

Tiểu Nhiễm nhìn lại nàng, vừa đúng lúc chạm phải ánh mắt nàng cũng đang nhìn lại, cậu ta bèn bối rối giả vờ ho khan một tiếng, thả người dựa vào lưng ghế.

- Chuyện này... khi nào có dịp hẹn hò với bạn bè, tôi sẽ xem xem!

- Thật không?! Hay quá!

Đạm Ngọc reo lên sung sướng, bỗng thấy những người trong quán đều ngạc nhiên quay lại phía mình, nàng rụt cổ lại, lè lưỡi ngại ngùng.

Tiểu Nhiễm quả nhiên cười to:

- Cô giống y như trẻ con ấy!

Đạm Ngọc mở to đôi mắt phản bác lại:

- Cậu thì không phải trẻ con chắc? Cậu còn kém tôi hai tuổi đấy!

Tiểu Nhiễm nhìn Đạm Ngọc, miệng cười đắc ý, ngón tay ngoắc ngoắc:

- Tính tiền!

Người phục vụ vội vã chạy đến.

Đạm Ngọc hơi hốt hoảng, chẳng lẽ mình đã nói sai cái gì khiến cậu ta phật ý hay sao?

Tiểu Nhiễm đứng dậy, móc ra tờ 100 tệ đặt lên bàn rồi rảo bước đi.

Đạm Ngọc vẫn lặng người ngạc nhiên không có phản ứng gì. Tiểu Nhiễm quay lại, thấy Đạm Ngọc vẫn ngồi ở chỗ cũ liền nhíu mày gọi to:

- Đi thôi còn gì!

- À, ừ!

Đạm Ngọc thấp thỏm bước theo sau, không đoán được cậu ta định làm gì. Trộm nhìn cậu trai trước mặt đang bước những bước dài, Đạm Ngọc hận một nỗi không thể ngồi thụp xuống cho lùn đi một chút, sợ chiều cao của mình có thể làm tổn thương lòng tự tôn của cậu ta.

- Mình đi ăn pizza! – Cậu ta ngoái đầu lại – Được không?

- A?! Hóa ra là đi ăn.

- A cái gì mà a? Cô không đói sao? – Cậu ta nói liến thoắng, nhìn Đạm Ngọc một cái rồi quay đầu đi tiếp

- À, cũng hơi đói. Nhưng đôi giày làm tôi đau chân quá...

Tiểu Nhiễm cúi xuống nhìn đôi giày gót cao gàn một tắc của Đạm Ngọc, chớp chớp mắt:

- Chịu các cô! Người yêu tôi cũng giống hệt cô, mê mệt giày cao gót nhưng vẫn sợ đau chân! Các cô không thấy thế là vớ vẩn, ngốc nghếch à?

Đạm Ngọc cúi xuống không nói năng gì, tay kéo gấu váy, trong lòng nghĩ: “Đàn ông các người thì hiểu cái cóc khô gì, suy nghĩ của đàn bà sâu sắc

lắm”.

- Được rồi, được rồi, thế này đi, chúng ta đi mua một đôi giày thể thao trước đã nhé.

Sau đó, hai người đến một cửa hàng Adidas. Tiểu Nhiễm vợ lấy một đôi, bắt Đạm Ngọc bỏ đôi giày cũ đi. Đôi giày mới của nàng được Tiểu Nhiễm ngợi khen nhiệt liệt:

- Đây, thế này mới là một cô gái đáng yêu chứ!

Trong lúc Đạm Ngọc còn đang ngơ ngẩn thì chuyển đi mua sắm tốc độ nhất trong đời nàng đã kết thúc.

Lúc ngồi trong nhà hàng, Đạm Ngọc hỏi Tiểu Nhiễm:

- Cậu vừa nói cậu có bạn gái rồi?

- Tất nhiên rồi! Tuy bố tôi bình thường rất nghiêm khắc nhưng chỉ ở nhà thôi, chứ ở trường thì quản thế nào được. Với cả tôi cũng lớn thế này rồi... Cô không có bạn trai à?

Câu hỏi vô tình làm bầu không khí cuộc gặp trở nên gay go. Đạm Ngọc trong lòng thầm mắng cậu ta đã biết rõ rồi còn cố hỏi. Tiểu Nhiễm dường như cũng biết mình lỡ lời, im lặng ngồi ăn.

Dùng bữa với Đạm Ngọc xinh đẹp kiều diễm, Tiểu Nhiễm thấy rất thoải mái. Nàng thường mở to đôi mắt đen tròn, chớp chớp nhìn cậu một cách vô tội nhất trên đời, nụ cười vô tư và dáng điệu hồn nhiên đáng yêu khôn tả. Tiểu Nhiễm không dừng được ý muốn trêu chọc nàng, vả lại nàng có vẻ rất dễ chọc.

Đạm Ngọc nắm rất chắc thế cờ trong tay. Ở bên nàng, Tiểu Nhiễm thấy mình là một người đàn ông thật sự, có thể bao bọc phụ nữ, có thể làm chỗ dựa vững chắc cho người phụ nữ nương nhờ.

Rất tự nhiên, Tiểu Nhiễm bắt đầu gạt bỏ hết cái vẻ đề phòng ban đầu, cậu ta như được bay lên mây.

Tiểu Nhiễm đã ăn xong một lúc rồi, chống cằm nhìn Đạm Ngọc nhắm nháp từng miếng nhỏ như mèo liền thắc mắc:

- Con gái các cô đều ăn uống nhẹ nhàng như vậy à, như thế thì lúc nào mới xong?

- A!? Tôi ăn như thế này là nhanh rồi đấy. Cậu có việc à?

Đạm Ngọc ngẩng đầu lên hỏi lại.

- Ủ, - cậu ta nhìn đồng hồ - hai giờ chiều nay... tôi hẹn bạn đi đá bóng, buổi tối lại còn dự tiệc sinh nhật nữa.

-Ồ! Vậy cậu đi đi!

Nhìn dáng vẻ thất vọng của Đạm Ngọc, Tiểu Nhiễm ngậm ngừng rồi nói:

-Ờ... Thực ra định hẹn mấy người bạn đi hát karaoke, tiện đưa cả cô đi cùng, nhưng hôm nay không có thời gian!

- Không sao.

Nghĩ ngợi một lát, Đạm Ngọc cúi đầu nói nhẹ nhàng rồi lại ngẩng lên ngay, nụ cười vẫn rạng rỡ, như một chú mèo hiền lành biết điều.

- Vậy để tôi gọi xe đưa cô về nhé!

Tiểu Nhiễm nói với vẻ ngại ngần.

- Không cần đâu. Tôi không sao mà. Chút nữa có lẽ tôi sẽ tự đi dạo một chút. Thật sự là không sao!

Nàng nở nụ cười với vẻ rất kiên cường, làm lòng Tiểu Nhiễm càng thấy áy ngại.

- Thật xin lỗi, hẹn cô ra đây mà lại không đưa cô về đến nơi đến chốn!

- Ha ha, tôi thấy chẳng có vấn đề gì cả.

Đạm Ngọc cười lịch sự.

Thanh niên 18,19 tuổi thường rất thích sĩ diện. Tiểu Nhiễm năm nay mười chín tuổi, Tiểu Nhiễm cảm thấy mình đã để cho cô gái này phải tuổi thân rồi, cảm thấy vô cùng ngại ngần vì mình không chăm sóc được nàng đến nơi đến chốn.

Đạm Ngọc nắm được tâm lý của anh chàng, liền giả bộ chán chường nằm xoài trên mặt bàn, uể oải ngậm ống hút ly cô ca.

- Cô đừng như thế mà! Để lần sau đi! Tôi hứa lần sau nhất định sẽ đưa cô đi chơi mà, được không?

Tiểu Nhiễm an ủi nàng.

Đạm Ngọc đột nhiên ngẩng đầu, mở to đôi mắt trong veo nhìn cậu ta:

- Cậu không ghét tôi chút nào sao?

- Sao tôi lại phải ghét cô chứ?

- Cậu không để ý chuyện bố cậu cưới một người phụ nữ nữa sao?

Nói câu này, Đạm Ngọc cúi thấp đầu, hàng mi dài sụp xuống vẻ khổ sở.

- Mỗi người đều có quyền tự do của riêng mình. Bố tôi cũng có cách nghĩ và không gian sống riêng. Tôi vẫn hy vọng bố tôi đừng quản lý tôi chặt quá như vậy. Từ mình mà suy ra, tôi nghĩ bố tôi cũng có nguyện vọng như thế. Ai cũng thích được tự do một chút mà. Tôi chỉ nghĩ, cô không nên miễn cưỡng mình, cô còn trẻ quá...

Nói câu này, Tiểu Nhiễm có vẻ không để tâm, nói xong liền làm điệu bộ thản nhiên, chứng tỏ ta đây chẳng cần ai hết.

- Cảm ơn cậu. - Đạm Ngọc mừng thầm.

- Ừ... Nhưng, tôi sợ bố tôi sẽ bị lừa. Những người đàn bà trước đây có người nào không quan tâm tới tài sản của ông ấy đâu. Thật là một lũ khốn nạn đến lộn mửa!

Tiểu Nhiễm đứng đối diện, dài mồm mắng không tiếc lời, Đạm Ngọc ngoài mặt mỉm cười ngọt ngào khích lệ, trong lòng lại trào lên sự ác cảm và khinh bỉ.

Đạm Ngọc thấy anh chàng không ngừng liếc nhìn đồng hồ, liền mỉm cười ân cần:

- Cậu đi đi, không có bạn cậu chờ lâu rồi đấy!

Tiểu Nhiễm khựng lại rồi cười nói:

- Cô thật đáng yêu. Chả như bạn gái tôi, rõ nôn nóng. Được rồi, tôi đi trước đây. Cô cũng về sớm đi! Cho tôi số điện thoại của cô đi, có dịp đến KTV tôi sẽ gọi cô cùng đi!

Nói rồi cậu chàng móc từ trong túi ra chiếc di động.

- Ok!

Trao đổi số di động xong, Đạm ngọc mỉm cười tiễn cậu nhóc tự cao tự đại đi khỏi quán pizza.

- A lô, Hà Duy à? Đến đón tôi đi.

Giọng nói trong điện thoại hỏi:

- Thế nào rồi?

- Một cậu trai quá tầm thường, ha ha. - Đạm Ngọc cười nhỏ - Chả có gì to tát cả. Chỉ cần dùng một tính từ thôi: ấu trĩ.

Đang nói, bỗng một bàn tay đập nhẹ vào vai nàng, nàng quay đầu lại phát hiện ra Tiểu Nhiễm đã quay lại từ lúc nào. Đạm Ngọc sợ hết hồn, ruột gan lộn tùng phèo, nhưng ngay lập tức trấn tĩnh lại, nói thật dịu dàng với cái điện thoại:

- Chúc mẹ năm mới hạnh phúc, con gái không về được, xin lỗi mẹ nhiều. Bạn con vừa đến, con cúp máy đây, chào mẹ!

Rồi thân ái gởi vào điện thoại một chiếc hôn gió.

Tắt máy.

- Cô và mẹ tình cảm tốt quá! - Tiểu Nhiễm cười vui vẻ - Tôi chợt nhớ ra mình vẫn chưa gọi tính tiền.

- Tôi trả cũng thế thôi mà!

- Không giống nhau! - Tiểu Nhiễm nói quả quyết, đoạn móc ví tiền ra, - Tôi không có thói quen để phụ nữ trả tiền.

Rồi chẳng thèm nhìn ai, bỏ đi ra ngoài.

Một giọt mồ hôi lạnh từ từ chảy dọc sống lưng Đạm Ngọc.

Buổi tối, Đạm Ngọc đang nằm trên giường, miên man nghĩ ngợi về những sự việc trải qua trong ngày, đắn đo liệu có nên tìm một lý do nào đó chủ động gọi điện cho Tiểu Nhiễm hay không thì điện thoại tí tí báo có tin nhắn.

- Ngủ chưa? Tiểu Nhiễm đây! Bọn tôi đang ngồi ở KTV, có nhiều người vui lắm, vốn cũng muốn gọi cô cùng đi nhưng mà muộn quá mất rồi.

Đạm Ngọc trở mình, nằm bò trên giường, bắt đầu bấm thật nhanh trả lời:

- A! Thật không? Thật là ngưỡng mộ cậu đấy!

- Lần sau nhất định sẽ gọi cô đi cùng! Tôi thấy cô thật đáng thương, lớn như vậy mà đến KTV cũng chưa đi bao giờ.

- Thế nên mới nói là ngưỡng mộ cậu mà. Chắc là vui lắm nhỉ? Có bao nhiêu người?

- Khoảng mười mấy người đấy, đều là bạn học quen với tôi.

Đạm Ngọc đang bấm tin nhắn trả lời thì chiếc điện thoại bỗng ré chuông, làm nàng giật thót mình.

- A lô...

- A lô!

Một âm thanh ồn ào khủng khiếp đập vào tai nàng, nam nữ lẫn lộn, nhạc thì to đến thủng màng nhĩ, một giọng đàn ông hét vào ống nghe:

- Tôi Tiểu Nhiễm đây! Nhậm Đạm Ngọc phải không?

- Tôi đây!

- Tôi gọi điện thoại để cho cô cảm nhận chút không khí ở đây... A lô, chúng mày bé mồm tí có được không? Điếc hết cả tai! Không thấy có người đang gọi điện thoại à?! Sao, mày bảo gì? Tao ra ngoài gọi á? Sao chúng mày không ra ngoài mà hát?... A lô, không, không phải nói với cô, tôi bảo chúng nó bé mồm đi một chút.

Tiểu Nhiễm trong điện thoại vẫn không quên ra vẻ oai vệ, uy quyền.

- Ha ha , không sao. - Đạm Ngọc giơ chiếc điện thoại ra xa tai.

- Đúng rồi, tôi hát một bài cho cô nghe nhé! Cô đợi tí, đừng cúp máy... Được rồi, chúng mày tránh ra! Tìm cho tao bài "Ngạ lang truyền thuyết" của Trương Học Hữu đi! Nhanh lên!

- Được rồi. Tôi đợi. - Đạm Ngọc ngoan ngoãn trả lời.

Chỉ lát sau liền nghe thấy giọng hát của Tiểu Nhiễm từ trong ống nghe, cậu ta hát trọn cả một bài. Đạm Ngọc hết lời khen hay.

- Nào, vỗ tay đi chúng mày... Ồ, không phải nói với cô đâu.

Cậu chàng hét lên trong điện thoại. Nghe tiếng vỗ tay lớp lớp, rồi lại có tiếng sục sục.

Rồi cũng cúp máy, nhưng mãi lâu sau mà tai Đạm Ngọc vẫn còn ù ù.

Tào Đình

Thiên Thần Sa Ngã

Dịch giả: Tạ Thu Thủy.

Phần II - Chương tám

Hoài niệm là một mùi hương ấm áp đã qua

Thời gian gần đây, Hà Duy thấp thỏm ghê gớm. Anh chàng cảm thấy việc được vây quanh bởi những cô gái thật là thú vị, nhưng sướng xong rồi thì những cô gái ấy sớm muộn cũng sẽ ra đi hoặc sa vào tình cảm với Tào Lợi Hồng, hoặc lại bắt đầu cuộc tìm kiếm sự che chở của một người đàn ông mới... Thế là Hà Duy lại thấy lòng trống rỗng bi thương.

Thế giới là một vườn hoa lớn còn những cô gái là những con bướm, chỉ lượn lờ quanh những đóa hoa phú quý giàu sang mong được chúng chọn lựa. Còn những bông hoa tàn tạ nghèo hèn thì vĩnh viễn chỉ có thể đứng một góc mà đau khổ nhìn ngắm thôi. Đã nhiều lần, khi đi qua siêu thị thấy những tấm đệm lò xo cao cấp đắt tiền, tôi liền dài miệng mắng thầm: "Bố mày chả chấp mấy thứ vụn vặt! Đợi đến khi đệm rách, lò xo bung cả ra ngoài thì biết tay bố!" - những lời nói từ cái đầu không cân bằng của tôi.

Đạm Ngọc là một ví dụ điển hình.

Đạm Ngọc là một thiên thần. Hà Duy hàng ngày ở bên thiên thần, chỉ có từ "dậy sóng" mới có thể tả được đúng nỗi lòng chàng.

Nhưng thiên thần ấy vĩnh viễn chỉ nghĩ đến ánh mắt của người khác mà thôi.

Như lúc này đây, nàng cao 1,68m, nặng 47,5 kg. Nghe Hà Duy nói Tào Lợi Hồng chỉ thích những cô gái mảnh khảnh thì nàng run rẩy từ đầu đến chân.

Trời Thượng Hải những ngày vào xuân đã không còn lạnh mấy nữa, nhưng Đạm Ngọc thì cứ đứng trong ánh nắng ấm áp mà run lấy bầy.

Ba giây sau thì nàng rơi vào trạng thái bán loạn.

Mặc kệ lời khuyên của Hà Duy: "Không phải lo gì đâu, cô thế này là vừa đẹp mà", nàng đã hoàn toàn không còn nhồi được gì vào đầu nữa, nàng chỉ nghĩ Hà Duy nói thế để an ủi nàng.

Rồi nàng điên cuồng mua đủ các loại trà giảm béo, thật sự là đủ các loại.

Thuốc giảm cân, thuốc giảm khẩu vị, miếng dán tiêu mỡ... vân vân. Rồi lại xem đủ các loại tạp chí giảm béo, học thuộc lòng tất cả các phương pháp làm giảm cân thừa, tính toán số lượng calorie trong các loại thức ăn. Tất cả chỉ vì con số lý tưởng mà nàng nhất quyết phải đạt được. Giờ đây, Đạm Ngọc còn 45kg.

Nhìn thân thể càng ngày càng suy nhược của Đạm Ngọc, đối mặt với sự cố sống cố chết phải giảm béo của nàng, Hà Duy cảm thấy vừa đau lòng vừa bất lực.

Hôm đó, Đạm Ngọc ngồi xếp bằng trên sofa nhà Hà Duy xem ti vi, còn Hà Duy thì ngồi trong phòng ngủ lên mạng.

Lúc đầu, Đạm Ngọc chỉ thấy bụng bỗng nhiên đau đau tức tức. Đoán chắc lại đói, nàng liền nhón một miếng dưa vàng cho vào miệng. Ăn xong miếng dưa, không ngờ không đỡ mà lại càng đau hơn, cuối cùng Đạm Ngọc quần quai trên sàn. Đau không chịu nổi, nước mắt bất giác trào ra. Mới đầu nàng còn cố cắn chặt môi ngăn tiếng kêu la, sau đau đến mức vã mồ hôi toàn thân, không thể chịu được nữa, nàng bật ra tiếng kêu đau đớn. Trời đất bỗng tối sầm lại và nàng rơi vào mê mông lung.

Nghe tiếng kêu, Hà Duy vội chạy tới. Trước mắt anh, Đạm Ngọc nằm bất động trên sàn. Không nói một lời, Hà Duy vội bế xốc nàng lên và chạy ra ngoài.

- Trời! Cái cầu thang máy chết tiệt này lại vẫn còn đang bãi công!

Không còn cách nào khác, Hà Duy đành nhẹ nhàng an ủi Đạm Ngọc: "Không sao, không sao mà, chỉ lát nữa là đến bệnh viện thôi! Cố gắng chịu đựng chút nữa!", đoạn ôm Đạm Ngọc trên tay lao suốt mười bốn tầng thang bộ.

...

Vội vã vẫy một chiếc taxi đến thẳng bệnh viện.

Khi những cô hộ lý nhanh nhẹn đưa Đạm Ngọc vào phòng mổ thì cơn đau đã làm nàng tỉnh lại. Mở to đôi mắt yếu ớt, nàng vẫn thấy được Hà Duy lướt mát mồ hôi chạy theo đằng sau chiếc cáng cấp cứu, hình như đang nói gì đó với nàng, có lẽ là những lời động viên... Đôi mắt đầy vẻ chân thành rõ ràng là đang lo lắng đến bất loạn... muốn nói anh ta không cần lo

lãng, nàng sẽ khỏi ngay thôi nhưng không kịp, cơn đau đã làm nàng mất đi chút ý thức còn lại... Hà Duy bị các y tá chặn lại ở ngoài phòng phẫu thuật. Cánh cửa lạnh lùng khép lại và ánh mắt chân thành ấm áp của Hà Duy cũng bị chặn lại theo...

Lại một lần nữa tỉnh lại, mở to đôi mắt trong chốc lát, vô tình bắt gặp đôi mắt của Hà Duy. Rất nhiều năm sau này, mỗi khi nhớ về giây phút ấy, đôi mắt của Hà Duy, trong sáng, sâu sắc, khắc họa rõ ràng, không hề mang chút đau đớn, gấp gáp, muộn phiền hay dục vọng, tất cả làm nàng nhớ mãi không bao giờ quên.

Cuối cùng cũng đã tỉnh lại, bắt gặp ngay ánh mắt lấp lánh mừng vui của Hà Duy. Ánh mắt ấy khuấy động trái tim nàng, làm nó run lên nhẹ nhẹ.

- Đạm Ngọc! Cô tỉnh lại rồi? May quá! Cô làm tôi sợ chết đi được!

Hà Duy vừa mở miệng đã nửa mắng nửa trách. Đạm Ngọc nhìn đôi môi khô trắng bệch của Hà Duy, chắc là do mím lại lâu quá rồi mở ra đột ngột, hình như còn tứa ra chút máu tươi.

Đạm Ngọc định ngồi dậy, nhưng phát hiện ra bụng mình vẫn còn cảm giác đau.

- Cô đừng có mà động dậy linh tinh! - Hà Duy tức giận quát - Đã bảo đừng có cố giảm béo, giảm cái gì mà giảm! Nhìn xem, giảm đến phát cả bệnh ra rồi! Đáng lẽ cô phải thấy cô lúc này, như sắp chết đến nơi ấy! Làm tôi sợ chết đi được!

Hà Duy hét lên từng tràng như súng liên thanh, nhưng lại làm Đạm Ngọc bỗng thấy tim mình ấm lại.

- Tôi bị sao thế? - Đạm Ngọc hỏi yếu ớt.

- Làm sao à? Viêm ruột thừa chứ còn sao! Bác sĩ bảo nếu không đưa đến kịp thời thì cô không dễ gì mà ngồi đây hỏi han được nữa đâu.

Hà Duy lúc đó vì quá lo lắng sợ hãi, bị Đạm Ngọc dọa đến mất cả hồn vía nên cứ thế hét to đến điếc tai, không chú ý gì xung quanh.

Cô hộ lý bước vào:

- Xin lỗi, bệnh nhân vừa mổ cần được nghỉ ngơi, yêu cầu anh nói nhỏ một chút.

Nói xong, liền bỏ đi.

Hà Duy bị cô y tá mắng, trong lòng không vui, quai hàm bạnh ra, giống hệt đũa trả lúc hờn dỗi, nhưng dù sao cũng không làm ồn nữa.

Đạm Ngọc nhìn dáng vẻ tủi thân của Hà Duy, hơi lặng người đi, rồi cười dịu dàng:

- Cảm ơn anh, Hà Duy.

- Ủ! - Anh chàng đáp, cố giữ vẻ không mặn mà lắm. - Cảm ơn cái gì? Tôi bảo cô đừng có cố giảm béo thì cô không nghe! Cô làm tôi sợ chết đi được! Sao lại có người cố chấp như cô không biết!

- Ha ha...

Đạm Ngọc nhìn điệu bộ của Hà Duy, bỗng nhiên cảm thấy anh chàng thật đáng yêu.

- Cười! Cười cái gì mà cười? Tí nữa thì mất mạng mà cô vẫn còn cười được!

Tiếng nói của Hà Duy vẫn còn âm sắc giận dỗi tuy đã cố nén nhỏ lại. Miệng thì mắng vạ, nhưng tay anh chàng vẫn nhẹ nhàng đắp lại chăn cho Đạm Ngọc.

Cảm ơn anh Magic Q. Mình sẽ post hết phần 8 này tiếp, xem như là đền bù cho mọi người luôn.

- Hà Duy. - Đạm Ngọc gọi khẽ.

- Lại gì nữa đấy?

- Đói quá! - Đạm Ngọc cười khúc khích nói.

- Đáng đời! Ai bảo cô bao nhiêu ngày không chịu nhét gì vào miệng! Cô cứ cứng đầu ương bướng như vậy là vô trách nhiệm với chính bản thân mình đấy, biết không? Sao tôi lại phải quan tâm đến cô cơ chứ? Tôi chả thèm. Chết đói đi cũng được, có thể cô mới được bài học...

Hà Duy làu bàu, nhưng vẫn đứng dậy đi về phía cửa phòng:

- Cô nằm yên đấy, tôi đi mua đồ ăn cho, muốn ăn gì nào?

- Ờ... muốn ăn đùi gà giống anh ăn lần trước ấy!

- Không được! Bác sĩ nói bây giờ cô chỉ được ăn những đồ thật thanh đạm thôi... Vừa mới mổ xong ăn đùi gà làm sao được! tôi đi mua cho cô ít cháo, ngày mai tôi sẽ nấu canh gà cho!

Hà Duy nói rồi quay bước đi ra khỏi phòng.

Một lúc lâu sau, Đạm Ngọc lại nghe thấy tiếng bước chân của anh chàng nện trên hành lang bệnh viện, kèm tiếng càu nhàu: " Ai bảo cô ấy không nghe lời tôi cơ? Làm tôi sợ muốn chết... Thật sự là chết đi được ấy..."

Bên ngoài cửa sổ, lũ chim hót riu rít, nhảy nhót vui mừng trên những tán cây. Mặt trời mùa xuân cũng rọi những tia nắng ấm áp vào phòng bệnh, xuyên qua bình nước để cạnh giường, hắt lên những mảng vàng lấp lóa trên trần nhà màu trắng.

Nghĩ lại điệu bộ lo lắng sợ hãi của Hà Duy lúc nãy, Đạm Ngọc khẽ cười, một chút cảm động dâng lên trong lòng.

Một lát sau, Hà Duy bưng tô cháo đậu xanh bước vào, cẩn thận đỡ nàng dậy, dùng thìa múc từng chút một, thổi phù phù cho nguội bớt rồi bón phân cho nàng ăn.

Cứ thế, cả bát cháo nóng thơm phức thoát cái hết sạch và tâm trí Đạm Ngọc giờ cũng giống bát cháo ấy, ấm áp, mềm mại, thậm chí còn tỏa hương thơm nhẹ ngọt ngào.

- Cảm ơn anh! - Đạm Ngọc nói đầy cảm kích.

- Ha ha, có gì đâu!

Hà Duy ngượng nghịu gãi đầu, cười ngốc nghếch.

Anh chàng ở lại đến tối mới về nhà ngủ.

Một mình ở nơi xa lạ, lại bị bệnh nặng đến thế, lần đầu tiên Đạm Ngọc cảm nhận được cái lạnh lẽo của Thượng Hải phồn hoa.

Ngày thứ hai, sáng sớm tinh mơ, Đạm Ngọc đã thức dậy, ngồi dăm dăm nhìn ra cửa phòng dường như đang đợi chờ ai đó. Mỗi lần nghe tiếng gõ cửa và thấy cô y tá bước vào, Đạm Ngọc lại cố nén tiếng thở dài thất vọng.

Đến tận gần trưa, lại có người gõ cửa, lần này kèm cả tiếng nói: "Là tôi đây!" Giọng Hà Duy!

- Anh vào đi!

Đạm Ngọc đáp, một niềm vui khó tả bỗng bung ra dào dạt không kìm được. Hà Duy đến thăm nàng rồi, tay bưng một cặp lồng canh gà.

Đạm Ngọc lúc đó tâm trạng vui vẻ, đôi má đỏ bừng, ngắm khuôn mặt đầy mồ hôi của Hà Duy mà cười ngọt ngào.

Nấp cặp lồng mở ra, mùi thơm của canh gà lan tỏa khắp phòng, kích thích dữ dội cái dạ dày rỗng không của Đạm Ngọc.

- Ôi! Thơm thế!

Đạm Ngọc không kìm được kêu lên ngạc nhiên.

- Hê hê, thơm không? Tất nhiên là thơm rồi, công lao từ sáng sớm đây! Sáu giờ tôi đã dậy nấu rồi!

- Cảm ơn cái gì?

Hà Duy thấy ánh mắt hàm ơn của Đạm Ngọc thì hơi ngượng ngùng. Còn Đạm Ngọc, vừa mới bước ra khỏi cơn bệnh, khuôn mặt hồng lên như trái đào, xinh đẹp khôn tả, sáng mắt mênh mông như khói, lộ ra vẻ mê hồn, mơ mơ thực thực.

Hà Duy mặt bỗng đỏ bừng, bối rối đưa mắt nhìn đi chỗ khác:

- Cô sớm khỏe là tốt lắm rồi. Không có thì tôi chẳng biết ăn nói sao với Tào Lợi Hồng nữa!

Vào thời khắc tình cảm dào dạt ấm áp như thế này mà nhắc đến cái tên đó quả là một hành động sai lầm. Đạm Ngọc và Hà Duy không hẹn mà cùng dăm chiêu nghĩ ngợi đầu đó. Không khí trầm xuống và trở nên gượng gạo.

- Canh... nguội rồi kìa!

Đạm Ngọc cuối cùng không nhịn được đành mở miệng pha tan không khí im lặng khó chịu.

- Ồ! Đúng rồi! Nào, để tôi đỡ cô ngồi dậy.

Hà Duy nghe Đạm Ngọc nói mới bừng tỉnh, bước vội tới bên nàng.

- Tôi không ốm yếu đến độ đó đâu! Tôi tự ngồi được... A...

Đạm Ngọc nói. Để chứng minh mình đã hoàn toàn khỏe mạnh, nàng vội chống tay định ngồi dậy, vừa đúng lúc Hà Duy cũng đang cúi xuống toan đỡ nàng lên, hai cái đầu va nhau đánh bốp, đôi môi của Hà Duy lướt qua má Đạm Ngọc. Hà Duy luống cuống, vội vàng bỏ nàng ra đứng phắt dậy.

Phút chốc, khuôn mặt cả hai người đều đỏ bừng lên, đôi mắt không ngừng chớp chớp một cách không tự nhiên, chạy trốn ánh mắt người kia. Không khí càng trở nên lúng túng, đến những hơi thở không thành tiếng cũng xen lẫn một sự ấm áp không tên.

Một người là đại diện trước pháp luật của nhà tỉ phú, một người đến tham

gia phòng vẫn tìm bạn đời cũng của nhà tử phú...

- Ờ... cái này... cô tự ăn đi... Tôi vẫn còn chút việc phải đi ngay... ờ... bái bai!

Nói xong, Hà Duy làm bộ vội vã sai từng bước dài ra khỏi phòng, vấp ngay phải chân giường bệnh, tí nữa thì ngã sấp mặt.

Đạm Ngọc nhìn theo bóng dáng tả tơi, thảm hại của Hà Duy đi như chạy ra khỏi phòng, mới thở phào nhẹ nhõm. Tuy nhiên, màu hồng trên mặt nàng thì mãi rất lâu, rất lâu sau mới nhạt đi.

Mấy ngày sau, Hà Duy vẫn không ngừng nghĩ về thời khắc kỳ diệu ấy. Thiên thần Nhậm Đạm Ngọc ngoan ngoãn đến vậy, nuốt từng thìa từng thìa nhỏ. Từng cái liếc mắt của nàng đều được ghi lại rõ ràng trong bộ nhớ, anh chàng thường suốt đêm không tài nào chớp mắt chỉ vì nhớ đến đôi mắt như hai ngôi sao xinh đẹp lóng lánh ấy của nàng.

Mỗi khi đôi mắt trong veo ấy lướt qua phía mình, Hà Duy đều cảm thấy như được tắm trong cả một vườn hoa đầy hương, thơm mát, ngọt ngào. Điều làm tâm trí anh chàng bay bổng nhất là giây phút vô tình đặt môi lên khuôn mặt mịn màng của Đạm Ngọc, sự tiếp xúc mềm mại ấy làm anh chàng cho đến tận giờ phút này vẫn còn say sưa ngây ngất.

Năm đó Hà Duy 29 tuổi, năm đó Hà Duy đã để đôi má biến thành màu hồng đào như một chú học sinh phổ thông lần đầu được biết đến tình yêu.

Tào Đình

Thiên Thần Sa Ngã

Dịch giả: Tạ Thu Thủy.

Chương chín

Mùa xuân đã đến rồi.

Tụ tập đoàn viên vào ngày Tết trong suốt hai mươi chín năm đã trở thành một thói quen thâm căn cố đế.

Cứ đến mùa xuân là bắt đầu nhớ nhà, nhớ người thân như một thứ phản xạ có điều kiện.

Mọi người ở công ty đã nghỉ Tết gần hết. Chỉ còn lại những người nghèo, vì món tiền công ty trả làm thêm ngày Tết mà đành lòng ở lại với công việc, bỏ qua dịp đoàn tụ trong ngày lễ đoàn viên nhưng lại cứ cố ra về ta đây vì trách nhiệm quang vinh.

Tào Lợi Hồng đã đi du lịch cùng con trai ông ta rồi, tôi thì vẫn tiếp tục công việc nhằm chán là phỏng vấn những ứng cử viên đến tham gia.

Về vụ này, Đạm Ngọc vẫn tỏ ra quá ngây thơ. Nàng hỏi:

- Thực ra phỏng vấn chỉ là hình thức thôi phải không?

- Ngốc thế, làm gì có chuyện ấy. Tào Lợi Hồng nói rồi, ông ta muốn anh tuyển ra hai mươi người xuất sắc nhất cho ông ta xem xét, mười người cuối cùng sẽ đến lượt con trai ông ta.

Cái thứ vợ vẫn này mà cũng bày đặt sơ khảo chung khảo, tôi chán chả buồn đến nữa.

Thế nhưng các cô gái đến dự thi thì không nghĩ thế, cô nào cũng rối rít cả lên.

Một tuần trước, Đạm Ngọc vì cố giảm béo mà thành ra viêm ruột thừa, phải đi cấp cứu, tí thì hết đời, nằm bẹp trên giường suốt một tuần, như hoàng hậu bắt tôi phải hầu hạ.

Thế nhưng một tuần sau cô nàng đã lại có thể xông xộc vào nhà tôi, lăn lóc trên ghế sofa mà đôi co với tôi. Hóa ra, sinh mệnh của đàn bà cũng kiên cường ra phết. Còn chiếc hôn vô tình với nàng ở bệnh viện, tôi đã cẩn thận đầy yêu thương mà nén chặt vào lòng.

Xem ra, Đạm Ngọc cũng là một cô gái tầm thường đến không chịu nổi. Nàng hành động như thể nàng đã rõ ràng là một trong các Top ten người đẹp toàn quốc vậy, phấn khởi, đắc ý mà cũng hồi hộp. Nhưng dù sao nàng cũng khá thông minh, đã biết đem tất cả tài trí chuyển sang cậu con trai ngài tỉ phú.

- Tiểu Nhiễm đã gặp mặt bao nhiêu người tất cả rồi?

Nàng hỏi.

- Không nhiều. Ba người thì phải.

- Vậy... anh ta có nói là đặc biệt quan tâm đến ai không?

Đạm Ngọc khoái chí nhào đến sát bên tôi.

Tôi quay sang nhìn, bàn tay nàng vẫn nắm chặt chiếc di động, thế nên tôi nói đốp luôn:

- Chẳng phải cậu ta và em vẫn nhắn tin cho nhau hàng ngày sao?

Đạm Ngọc ngồi trên sô pha cười e thẹn ngốc nghếch, giống y như một nữ sinh mới lần đầu biết đến tính yêu.

Vì khách sạn Đạm Ngọc ở đâu đâu cũng đầy những con mắt tò mò nên hai người chúng tôi sẽ quyết định gặp nhau ở nhà tôi.

Bây giờ, Đạm Ngọc và tôi đã trở nên thân thiết, nàng không còn cố gắng giữ dáng vẻ cao quý thanh lịch như những ngày đầu nữa, nói chuyện với tôi cũng đã bớt giữ ý tứ và tự nhiên thoải mái hơn nhiều, biểu hiện rõ nhất ở việc nàng hỏi tôi:

- Vì sao lúc đầu Tào Lợi Hồng lại chọn anh làm luật sư đại diện?

Lúc hỏi câu này, đôi mắt nàng có ý khinh thị rõ rệt, như thể cái nghi vấn này của nàng là điều dĩ nhiên.

Lờm nàng một cái, tôi nói:

- Vì anh trẻ tuổi anh tài hơn người chứ sao!

Vẻ kiêu ngạo trên khuôn mặt tôi lúc nói câu này lập tức bị cái nguýt dài khinh thị của Đạm Ngọc dập tắt không thương tiếc. Tôi đành cúi đầu thú nhận sự thực.

Tôi tốt nghiệp trường Đại học Luật Tây Nam vừa đúng lúc mấy người – có thể miễn cưỡng tạm gọi là bạn bè của bố tôi – vừa mới chung nhau mở một văn phòng luật ở Thượng Hải. Vốn họ cũng không hề có ý định mời tôi

tham gia cho đến lúc bố tôi đem quyển sổ tiết kiệm trị giá 300 nghìn – tài sản cả đời tích góp của gia đình – ra dí vào mặt cho họ xem. Lập tức, họ thành kính mời tôi về cộng tác với văn phòng.

Hơn một năm sau, một kẻ vốn chưa có việc gì ra hồn như tôi, do được đóng vai trò một trong những cổ đông lớn nên cũng có được bề ngoài đạo mạo đủ để trộn lẫn trong đám luật sư.

Mang danh luật sư phó chủ nhiệm, nhưng mọi người cũng thường bỏ quên chữ “phó”. Thật ra cái chức vụ luật sư, đặc biệt là luật sư trẻ cứ tưởng tượng khó có thể mạo nhận được. Thế nhưng quan niệm “Không mạo nhận được chức danh thì mạo nhận tuổi tác” vẫn không phải là hiếm. Hồi đầu, chuyện này còn khó khăn, nhưng về sau càng ngày càng phổ biến. Mấy năm gần đây ở Thượng Hải, người ta nói thậm chí có thể tùy tiện túm một người trên đường hỏi: “Chào anh, anh làm nghề gì?” Đáp: “Luật sư” Vừa đúng lúc đó, ở Thượng Hải dấy lên phong trào bảo vệ quyền lợi dân công, tôi và mấy người cùng phòng đã giúp họ đòi bồi thường thành công 200 nghìn. Đó là lần đầu tiên có một vụ đòi bồi thường cho dân công thành công nên đã gây nên tiếng vang lớn, tạo ảnh hưởng không nhỏ ở Thượng Hải. Từ đó, văn phòng luật chúng tôi thực sự bắt đầu lên đời. Dần dần các vụ kiện cao tranh chấp được đưa đến càng ngày càng nhiều, dân sự cũng có mà hình sự cũng có. Tôi – một trong những người được xem là linh hồn của văn phòng cũng bắt đầu nảy ra những mơ mộng, ảo tưởng mình đã là một luật sư nổi tiếng và trở nên tự cao tự đại.

Nghe đến đây, Đạm Ngọc đã bắt đầu ngáp ngủ, thần trí lơ mơ, hờ hững “ồ” một tiếng.

Còn tôi, hồi tưởng lại cái đận gian khổ đã trải qua trong quá khứ, lòng bỗng trào lên một cảm xúc khó lý giải, tự nhiên thành trầm ngâm không muốn nói nữa, chỉ đắm mình vào những suy nghĩ riêng tư.

Cho đến bây giờ, khi đã trở nên thân thiết, tôi và Đạm Ngọc đã có thể đùa vui trêu chọc nhau, tự nhiên thoải mái không cần giữ ý. Tôi gọi nàng Đạm Ngọc, nàng gọi tôi Hà Duy, lúc hét cái tên của nhau đều có thể thêm chút gia vị phẫn nộ hoặc thân thiết, tất cả đều không gây nên sự khó chịu từ phía người kia. Bây giờ, Đạm Ngọc đã có thể tự ý đi lại thoải mái trong căn hộ

ba phòng của tôi, tất nhiên là đi dép lê và không cần chú ý lắm đến lời nói cũng như phong thái nữa.

Và bây giờ, nàng cũng có thể thoải mái tự nhiên xộc vào phòng ngủ của tôi, bới hòm mở tủ lục đồ.

- Tìm gì thế? – Tôi lao theo, hỏi.

- Giấy bút!... Anh đường đường là một người đàn ông trưởng thành mà lại nghèo đến nỗi không có nổi tờ giấy với cây bút hay sao? Rõ là mất thể diện.

Nàng không tìm thấy gì, đứng dậy nhìn tôi lắc đầu vẻ nghịch ngợm, ý như muốn nói tôi hết thuốc chữa.

- Thua em luôn. Nhà có máy tính, anh cần giấy bút làm gì chứ?

Rồi nàng kéo tuốt tôi ra đường, đi mua giấy bút, tiện quơ thêm cả đồng hồ lặt vặt hàng ngày, rồi quay sang tôi: “Tính tiền đi!”

Tôi đành móc ví, vô tình bắt gặp hình ảnh Đạm Ngọc đang đứng chờ bên ngoài cổng siêu thị. Nàng mặc quần Jeans và một chiếc áo len màu tím, chân vẫn còn đi đôi dép lê to tướng ở nhà tôi, nhìn vừa thân thiết vừa hiền hậu. Nàng ngồi trên ghế đá, dáng vẻ bình tĩnh... Bức tranh dần trải trước mắt làm tôi rung động từ tận đáy lòng. Có giống đôi tân hôn cùng đi mua sắm cho gia đình mới không nhỉ?

Ai ngờ Đạm Ngọc mua giấy bút là để viết hợp đồng – hợp đồng ký kết quan hệ giữa hai chúng tôi. Hợp đồng viết rõ ràng, nếu bên A giúp bên B lấy được nhà tử phú, bên B hứa sẽ trong vòng hai năm trả đủ bên A ba triệu. Khi bên A ký tên, Đạm Ngọc cười lẩn lóc, bảo tôi sao mà căng thẳng hết như đặt bút ký hợp đồng bán thân vậy. Tôi trợn mắt nhìn nàng, hùng hùng hổ hổ ký ngay một chữ rõ to.

Hợp đồng được lập làm hai bản. Khi cất bản hợp đồng vào đáy tủ, dường như tôi cũng chôn theo cả tấm lòng yêu yếu đuối của mình.

Trong quãng thời gian đó, câu tôi nói với nàng nhiều nhất là: “Hai chúng ta là đôi thực tế nhất thành phố Thượng Hải đấy!”

Đạm Ngọc gật đầu tán thành.

Mùa xuân đến.

Khi mùa xuân tràn đến, tôi thân ở Thượng Hải nhưng tuyệt nhiên không hề

cảm thấy chút gì hương vị đất trời đang sống lại.

Buổi tối đầu tiên đưa Đạm Ngọc về khách sạn, nàng bỗng nhiên chìa tay đòi chìa khóa nhà tôi. Chẳng nghĩ gì nhiều, tôi móc chìa khóa trao cho nàng.

- Chìa khóa nhà anh trông lạ nhỉ, lỗ móc lại có hình hột đào. - Đạm Ngọc nói.

- Chứ sao. Anh là người lãng mạn mà.

Đạm Ngọc liếc nhìn tôi, mỉm cười.

Thượng Hải mùa đông thường có mưa phùn, ngày thứ hai mặt trời mới bắt đầu ló rạng, trăng thanh gió mát, dường như hương xuân cũng thấm đẫm cả trong những làn gió.

Buổi sáng gặp hai ứng cử viên, ngôn ngữ có cái vẻ không hợp chút nào với sở thích của Tào Lợi Hồng, tôi cho đi luôn.

Buổi chiều lại là một cô gái trông đạo mạo, nói nhất định không chọi bỏ việc sau khi kết hôn – cũng không đạt yêu cầu.

Chiều tối, tôi mệt rã rời nhưng vẫn bị A Lam kéo đi bar uống rượu.

A Lam nhắc đi nhắc lại một câu: năm 2005 là năm đổi đời của cậu ta.

Tôi hỏi tại sao.

A Lam, uống nhiều tới mức cả mặt và cổ đều đỏ bừng bừng, lắc lư cái đầu giải thích: “Bởi vì em đổi đời rồi”.

Thế là thế nào? Tôi cố kiên nhẫn hỏi thêm tại sao mà đổi đời.

“Bởi vì... à... ha ha... hê hê... bởi vì...”. Và A Lam đổ ụp xuống. Đúng là xui xẻo. Mệt mỏi cả ngày rồi lại còn phải phí sức vác anh nhà thơ từ lượng kém từ quán bar về tận nhà.

A Lam là cậu bạn duy nhất của tôi ở Thượng Hải, ngày trước học cùng trường đại học với tôi nhưng khác khoa. Tôi học đại học rồi học tiếp cao học, mất bảy năm, A Lam học cao đẳng rồi chuyển lên đại học thành ra cũng mất đến bảy năm.

Ở trường, A Lam và tôi thuộc dạng quen biết nhưng gặp nhau cũng chẳng buồn chào. Tôi quen cậu ta là vì cậu ta thường làm thơ, tôi vẫn nhớ có một bài tên là... Mười năm quay lại:

Tôi bước trên con đường trải dài nắng óng

Vui mừng mà lòng vẫn tràn ngập hoang mang,
Hồi tưởng những ký ức xứng đáng nhớ nhung
Như những điều thuộc về cuộc tình ngày ấy...

Trong ý nghĩ ngây thơ ngày còn đi học ấy, tình yêu là một điều rất thiêng liêng và tốt đẹp. Thơ A Lam diễn tả được chính xác những mơ ước tình yêu của mọi người nên cũng gây dựng được chút tiếng tăm.

Tôi cũng chẳng rõ vì sao cái con người văn tài thanh cao hơn người ấy lại chịu quen với tôi nữa, lúc đó tôi là một kẻ mờ nhạt chẳng có gì đặc biệt.

Thời đó, chúng tôi đều rất sùng bái các nhà thơ, cứ nghĩ thi nhân cũng giống như đỉnh núi tuyết Himalaya vậy, có khí thế, có lý tưởng theo đuổi và vĩnh viễn không vấy bẩn bụi trần.

Thế nhưng sau này, khi tận mắt nhìn thấy tuyết trắng sạch trong trên cao nguyên khi tan chảy cũng hòa vào sông suối dơ bẩn mà trôi ra biển hết, nhà thơ cũng nhiễm dần những thói hư tật xấu và trở nên chẳng sạch sẽ gì hơn người thường.

Bốn năm trước, gặp nhau ở Thượng Hải, A Lam nói ở trong cái xã hội này mà làm văn sĩ thì sẽ sa đọa trước tiên bạc và quyền lực. Thế nên tôi hiểu ngay cái lẽ sống của anh chàng – bụi trần tục, A Lam có lẽ còn ngập sâu quá cả tôi.

Đã cùng là thân phận nghèo hèn giữa chốn thành thị xa hoa, tránh sao khỏi đôi lúc có cảm giác bực tức xót xa.

Ngôi nhà A Lam đang ở bây giờ là do người bác qua đời để lại – một căn nhà nhỏ xây kiểu nông thôn. Mấy năm nay giá nhà đất ở Thượng Hải tăng chóng mặt, không nhờ thế thì một văn sĩ nghèo như A Lam lăn lộn cả đời cũng đừng mong mua nổi vài mét vuông.

Về đến nhà, A Lam phần nào đã tỉnh rượu, nhất định kéo tôi lại để tâm sự. Mãi sau tôi mới biết, hóa ra chuyện đổi đời của A Lam là cậu ta xin được việc làm dạy Ngữ văn tại một học viện dân lập. Dù sao cũng là một sự nghiệp “được làm những gì mình yêu thích”.

Tôi hồ hững nói mấy lời chúc mừng.

Rồi A Lam bắt đầu liên tục lái nhai mỗi một câu:

- Mùa xuân đến rồi.

- Mùa xuân đến rồi! Mùa xuân thật sự đến rồi! Thật sự là mùa xuân của tôi! Mùa xuân đẹp đẽ! A! Mùa xuân đẹp đẽ nở tung những cánh hoa đào diễm lệ!

A Lam ê a kiểu giọng ngâm thơ, bắt chước con vẹt.

Tôi ngồi bên cạnh trợn mắt lên:

- Cậu này điên tình rồi chắc?

- Hê hê, tất nhiên là không phải! Em nói mùa xuân của em thật sự đã đến rồi mà! Vận hoa đào đến rồi.

Hóa ra A Lam ngêu ngao từ nãy đến giờ là bởi vì: cậu ta đang yêu.

Ngày trước còn ở trường, tôi chẳng mấy khi tiếp xúc với A Lam, thấy cậu chàng trông đáng vẻ đặc biệt nam tính, lông trên người còn dài hơn cả tóc, đồ chùng là một nhân vật hung hãn. Thế nhưng nói chuyện mới thấy A Lam toát lên vẻ tài hoa, tôi lại nghĩ cậu ta chắc thể nào cũng là một tay sát gái, đào hoa có hạng, con gái đuổi đi không hết. Sau này tôi mới biết những cô gái A Lam yêu thì dùng xe xúc đi cũng không hết, còn những cô gái yêu cậu ta thì vẫn cứ mãi lưu lạc phương nào chưa xuất hiện.

Quả là bi thảm cho cuộc đời một người đàn ông.

Bây giờ khó khăn lắm mới có được một cô bạn gái, theo lời cậu ta thì vừa trẻ vừa xinh, chả trách cậu chàng vui mừng đến thế.

Đỗ A Lam ngủ xong, khi tôi ra đường thì thành phố đã lên đèn.

Về đến nhà, tôi đứng bên dưới cổng chung cư, ngược mắt nhìn lên những ánh đèn đủ màu tỏa ra từ những ô cửa sổ, lòng chột thấy vị gì cay cay.

A Lam cũng đã tìm thấy mùa xuân của cậu ấy rồi... Còn tôi vẫn một mình một bóng. Tôi trong đêm giao thừa tha hương, lù lù bóng chiếc đón nhận tuổi ba mươi, vẫn một mình kéo dây tắt đèn đi ngủ.

Bước vào trong sảnh nhà, tôi phát hiện ra cầu thang máy đã hoạt động trở lại rồi. Chắc là mấy người đó thấy chúng tôi đáng thương quá, tặng chúng tôi một niềm an ủi nhỏ nhoi trong đêm giao thừa đón năm mới.

Bước vào phòng, bật đèn, hình ảnh người thiếu nữ nằm cuộn tròn trên sofa nổi bật lên trên nền căn phòng khách gần như trống trơn của tôi.

Sự xuất hiện của Đạm Ngọc vào lúc muộn như thế này làm tôi có phần ngạc nhiên nhưng lại cảm thấy ấm áp trong lòng. Vào dịp Tết lớn nhất và

đẹp nhất của Trung Quốc, bạn không phải một mình đối mặt với mùa đông lạnh lẽo, vẫn có thêm sự xuất hiện của một người sưởi ấm cho bạn.

Đạm Ngọc cứ thế là ngủ, chần nệm chẳng có nên nằm co ro trông y như một chú mèo nhỏ.

Nhìn thấy cửa sổ vẫn chưa đóng, tôi chạy ra ngoài ban công định đóng cửa sổ. Ra đến ngoài ban công, phản ứng đầu tiên của tôi là: hình như mình vào nhầm nhà.

Tôi đứng ở ban công căn hộ nhà mình, tưởng như đang sừng sững đứng ở giữa một biển cờ phướn tất cả các nước trên thế giới: những vải vóc đủ màu đủ sắc phơi rợp cả ban công; bao gồm cả cái ga giường mấy thế kỷ rồi không nở thay, tấm vải phủ tivi bụi đóng dày cả phân, mấy chiếc quần thay ra cả tuần chưa giặt... đủ các thể loại giăng đầy cả ban công. Gió đêm mang theo cả hơi hương ngày Tết thổi tới lồng lộng, “cờ phướn” thơm mùi xà phòng giặt man mát trước mắt tôi bay phàn phật.

Tôi quay lại nhìn người con gái vẫn say sưa ngủ trên đi văng, một cảm xúc ấm áp trào dâng làm trái tim tôi mềm lại.

Đóng cửa sổ lại, tôi ngơ ngẩn quỳ xuống trước đi văng, nơi nàng Đạm Ngọc của tôi đang say ngủ. giặt xong một đống đồ lớn đến vậy, chắc nàng mệt lắm.

Dáng người thanh mảnh của Đạm Ngọc nằm co ro trên đi văng trông thật đáng yêu, đôi mắt nhắm nghiền không ngừng giật giật vì ánh sáng đèn.

Nàng Đạm Ngọc 21 tuổi, tất nhiên khi bạn ngủ say, bạn cũng sẽ trong trắng và thuần khiết như thế.

Nhớ lại lời A Lam nói cậu chàng đã tìm thấy mùa xuân của đời mình rồi.

Mùa xuân đến rồi, mắt tôi, tim tôi đều bị người con gái quyến rũ mê hồn này chiếm trọn. Chỉ là tôi không nói, chỉ là tôi sợ thừa nhận điều đó mà thôi.

Đột nhiên, tôi cảm thấy một sự thúc đẩy ghê gớm, thúc đẩy tôi ôm chặt cô gái kia vào lòng, thuyết phục nàng đừng cố gắng chen chân vào cái thế giới vốn đã chẳng hề thuộc về những người như chúng ta, nói với nàng rằng vẫn còn tồn tại một thứ hạnh phúc khác, cái hạnh phúc chỉ có thể có được khi chúng ta đi chợ, mặc cả mua thịt, mua rau mới cảm nhận được. Một thứ

hạnh phúc tuy bình dị, nhưng vẫn là hạnh phúc.

Đột nhiên, tôi nhớ đến bản hợp đồng đã ký với Đạm Ngọc ở dưới đáy tủ. Tôi vẫn nhớ trong bản hợp đồng ấy có cả ba triệu thuộc về tôi. Tôi liền bỏ qua cái tư tưởng đó.

- Đạm Ngọc! Đạm Ngọc! Sao lại nằm ở đây thế này? Sao muộn thế vẫn chưa về nhà?

Lắc đầu định thần lại, tôi đánh thức chú mèo trên đi văng dậy.

- Ở... ư...

Đạm Ngọc còn ngáy ngủ, đôi môi hồng mấp máy ra chiều phản đối. Âm điệu du dương của giấc mơ đẹp đẽ lúc này còn lưu lại đánh thức những tình cảm và dục vọng dồn nén chặt cứng trong tôi bấy lâu nay, tôi chỉ cảm thấy máu huyết toàn thân đều dồn cả xuống một chỗ.

Tôi cúi đầu, ép môi tôi vào môi nàng...

Nhưng Đạm Ngọc nhẹ nhàng đẩy tôi ra, nàng không hề mắng tôi té tát như tôi đã tưởng tượng, cũng không hề thi triển quyền cước tay chân gì hết. Nàng chỉ khẽ nhú mày, ánh nhìn không hài lòng trong đôi mắt nàng cũng đủ làm tôi thức tỉnh. Tôi giống như một đứa trẻ mắc lỗi, vội vàng lùi lại phía sau.

Đạm Ngọc ung dung ngồi dậy, nhìn tôi rồi nói lạnh lùng:

- Anh làm sao mà phải thảm hại như thế?

Tôi hoang mang nhìn nàng ngồi dậy, xỏ giày, hoang mang nhớ lại từ “thảm hại” nàng dùng trong câu nói.

Nhậm Đạm Ngọc bảo tôi thảm hại, ý của nàng xét ra nghĩa là một thằng đàn ông tầm thường. Nàng tất nhiên là chưa thể hiểu hơn về giới đàn ông.

Thế nhưng ánh mắt khinh bỉ của nàng đã thành công trong việc làm tôi cảm thấy tự ti, giống như tình cảnh chàng thái giám bị người ta phát hiện đang thương thầm nhớ trộm nàng cách cách triều Mãn Thanh cao quý.

Không để tôi im lặng quá lâu, Đạm Ngọc đã xỏ xong giày, nàng đứng dậy nói: “Đưa em về thôi”.

Tôi nhìn nàng một cái, không nói năng gì, gật gật đầu, thái độ lạnh lùng của Đạm Ngọc làm không khí căn phòng trở nên gượng gạo.

Lúc bước vào buồng thang máy, Đạm Ngọc bỗng nhiên trở lại vẻ sinh động

thường ngày, lại cười cười nói nói với tôi:

- Cái thang máy này được sửa là công của em đấy! Vốn ra em đến từ chiều nay cơ, vừa bước vào thì phát hiện ra cái bảng “Đang sửa chữa” không còn thấy đâu nữa. Em khoái quá nhảy vào thang máy luôn, ai ngờ đang giữa đường thì nó bãi công, nhốt em trong đấy ba tiếng đồng hồ! Thế nên lúc em đến nhà anh giặt xong quần áo thì đã tối rồi. Vì vậy, em đợi anh đưa em về khách sạn.

- Em bị nhốt trong thang máy ba tiếng à? – Tôi kinh ngạc nhìn nàng – Rồi em làm thế nào ra được?

- Em gọi 119. - Đạm Ngọc đáp tỉnh bơ.

Chúng tôi nhìn nhau, Đạm Ngọc không nhịn được, cười phì ra.

Nụ cười thật là một biểu hiện tuyệt vời, cười nghĩa là mọi mâu thuẫn đã được hòa giải.

Chúng tôi cười suốt cả dọc đường, vui vẻ thoải mái suốt cả quãng đường về khách sạn.

Những người xung quanh nhìn thấy chắc ai cũng tưởng tôi và nàng là một đôi hạnh phúc như bao đôi khác trên đường. Một đôi tình nhân đang rất yêu nhau, ngọt ngào nắm tay nhau dạo phố.

Tuy thế, điều lãng mạn ấy chỉ là sự lầm tưởng của người ta, thật ra chúng tôi đều biết rõ, trừ cái phút vô tình trước, khi môi gặp môi, thì quan hệ “hợp tác” vẫn là sợi dây gắn bó duy nhất giữa tôi và nàng.

Tạm biệt Đạm Ngọc xong, tôi lại một lần nữa quay về nhà.

Nằm dài trên giường, toàn thân tôi đau như dầm.

Trong cơn mơ màng buồn ngủ, trước khi đi dần vào mộng mị, tôi bỗng nhớ về chiếc hôn với Đạm Ngọc, từ đầu đến cuối hình như nàng không hề biểu lộ chút ác cảm nào.

Ôm chiếc gối ra đi vắng năm, tôi giống như một thiếu niên tuổi hoa mơ mộng, tự cho phép mình hưởng niềm hạnh phúc năm ở chỗ Đạm Ngọc đã năm, mong có thể gặp nàng trong giấc mộng.

Tào Đình

Thiên Thần Sa Ngã

Dịch giả: Tạ Thu Thủy.

Chương mười

- Đạm Ngọc, buổi chiều đừng đi đâu nhé, mình đi ăn tối rồi anh đưa em đi xem phim Vô Gian Đạo có Lưu Đức Hoa diễn đấy.

- Phim ấy em xem rồi. Mà em cũng chẳng thích Lưu Đức Hoa! Với cả anh không cần gặp mấy người đến phỏng vấn sao?

- Ôi dào, kệ họ! Mấy cô đó rõ phiền phức. Chậm nhất là trước năm giờ anh sẽ xử lý xong các bà ấy thôi.

- Ờ...

Rồi Đạm Ngọc một mình ngồi trong phòng xem tivi suốt cả buổi chiều đợi Hà Duy xong việc đến đón đi ăn tối.

Không hiểu sao dạo này, con nhóc Nhi Nhi bên cạnh chẳng mấy khi sang phòng Đạm Ngọc buôn chuyện như trước. Mà một vài lần có đến thì cũng mặt mũi rầu rĩ, ngồi cả buổi chẳng nói chẳng cười, hỏi làm sao cũng không nói mà cứ nước mắt ngấn nước mắt dài.

Đạm Ngọc đoán chắc con bé và anh chàng bạn trai lại vì lý do vớ vẩn nào đó mà cãi lộn nhau nên cũng không chú ý lắm.

Mấy hôm nay thì Nhi Nhi hoàn toàn mất hút, từ sáng đến tối đều không thấy bóng dáng cô nàng đâu.

Không có Nhi Nhi ở bên ríu rít trò chuyện, Đạm Ngọc đâm ra không quen. Cả ngày ngồi lẩn mẩn trong phòng khách sạn, nàng thấy vô vị kinh khủng. May mà có chiếc điện thoại di động, tin nhắn của Tiểu Nhiễm cứ liên tục được gửi đến. Kể về cô nàng nào cậu ta mới gặp.

Buổi tối Ba mươi, Đạm Ngọc nhắn: “Tiểu Nhiễm, giúp tôi chúc mừng năm mới cha cậu nhé”.

Lát sau, tin nhắn hồi âm của Tiểu Nhiễm gửi lại làm Đạm Ngọc sung sướng đến nhảy cẫng lên: “Ông già bảo cũng chúc cô và gia đình ăn năm mới vui vẻ. Ha ha, xem ra ông già cũng có ấn tượng sâu đậm về cô lắm đấy! Mà sao tôi lại thấy cô giống bạn tôi quá, bây giờ tự nhiên phải gọi bằng mẹ thành ra

không quen tí nào! Ha ha ha”. Câu đùa cuối làm Đạm Ngọc lằng lằng như trên mây.

Ai ngờ con trai ngài tử phú lại có sở thích buôn chuyện bằng tin nhắn.

Tiểu Nhiễm cứ rối rãi là lại lôi máy ra bấm cho Đạm Ngọc, hoặc buôn mấy chuyện linh tinh trên trời dưới bể, hoặc mấy mẩu chuyện cười rẻ tiền cậu ta mới moi móc được đâu đó.

Đạm Ngọc thường ngồi xếp bằng ở đi vắng nhà Hà Duy, ôm chặt cái điện thoại mà khua môi múa mép, nhận được ánh mắt mang theo ý nghĩa rõ ràng là “chán không chịu nổi” của Hà Duy.

Đạm Ngọc giả vờ không để ý dù trong lòng rõ ràng, chỉ tự cười thầm: “Cậu chàng này ăn phải thứ gì thế không biết nữa!”

Cứ thế cho đến hết kỳ nghỉ đông, các học sinh sinh viên bắt đầu lục tục trở về trường.

Đạm Ngọc là sinh viên năm thứ tư, học kỳ cuối của năm thứ tư, sinh viên nào đã hoàn thành các học phần đều không phải lên lớp nên Đạm Ngọc cũng không cần về trường.

Những tin nhắn với Tiểu Nhiễm giờ lại thêm những nội dung mới kiểu như: “Mấy tiết học này chán quá, ở trường bây giờ chẳng còn mấy những em chân dài xinh xắn, cô bạn gái càng ngày càng ngang ngạnh, vân vân”.

Đạm Ngọc kiên nhẫn trả lời tất cả, giúp cậu ta phân tích các vấn đề, khuyên giải, tư vấn tình cảm, trêu đùa giải buồn. Nàng chỉ cần đặt vào địa vị mình ngày xưa là thoải mái ứng phó mọi tình huống.

Vì sự an toàn của cậu ấm, việc Tiểu Nhiễm là con nhà tử phú gần như không mấy ai biết. Tào lợi Hồng giáo dục con trai vô cùng nghiêm khắc, đi học cũng chẳng được cái đặc quyền xe đón xe đưa. Cậu ta cũng giống hết mọi học sinh khác ở trường, “bùng” học đi chơi sẽ bị mắng, đánh nhau thì bị phạt. Cậu cũng đọc những tiểu thuyết võ hiệp như các học sinh nam khác, và cũng thích ra vẽ ta đây vĩ đại dù trong đầu chẳng có bao nhiêu.

Lúc Hà Duy gọi điện dặn Đạm Ngọc đợi anh cùng về đi ăn tối, tin nhắn của Tiểu Nhiễm cũng vừa đến:

“Kiều Kiều (bạn gái Tiểu Nhiễm) đúng là đồ đê tiện! Cô ta đột nhiên bỏ đi chơi với thằng khác rồi! Cô nói xem, tôi có nên đá nó không?”

Đạm Ngọc không chú ý lắm, viết trả lời cậu ta mấy lời khuyên đại loại như nếu đã yêu thì nên tin nhau.

“Mẹ nó chứ! Bậc đại trượng phu sá gì mấy thứ lẽ tả! Tôi nhất định bỏ nó!...” Từ những lời lẽ trong tin nhắn, có thể thấy Tiểu Nhiễm đang trong trạng thái kích động. Thế nên cậu ta nói những gì Đạm Ngọc cũng không để tâm lắm, kể cả việc cậu ta nói sẽ đến khách sạn đón nàng.

Hai mươi phút sau điện thoại đổ chuông.

- A lô! Nhậm Đạm Ngọc à? Tôi đang ở dưới nhà. Ba phút nữa cô xuống được không? Không thì nói số phòng, tôi sẽ lên! – Tiểu Nhiễm hét lên trong điện thoại.

- Ơ! A!

Đạm Ngọc lúc này mới giật nảy mình, nháo nhào từ đầu phòng đến cuối phòng.

- A cái gì mà a? – Đối phương tỏ vẻ không vui – Vậy tôi lên nhé?

- Tôi xuống! Tôi xuống! Ba phút!

Đạm Ngọc nói vội rồi cúp điện thoại.

Hít một hơi thật sâu, nhét chiếc kẹo cao su thơm vào miệng và căn phòng bắt đầu hứng chịu một trận gió lốc quét hết tứ phía.

Rửa qua mặt mũi, cào vội vài nhát lược, thay quần áo, đi ra cửa, miệng nhốt vội kẹo cao su, chân xỏ đôi giày Tiểu Nhiễm mua cho lần trước, thật thoải mái đi trên đường với vẻ thanh xuân tươi mát.

Ba phút sau, nàng đã thanh thoát tuyệt vời xuất hiện trước mặt anh chàng Tiểu Nhiễm.

Tiểu Nhiễm gặp lại Đạm Ngọc, thấy nàng vẫn xinh đẹp thuần khiết như thế. Cậu chàng bất giác quay mặt đi phía khác không dám nhìn nàng, những ngang ngược và hài hước đã biểu diễn trong điện thoại dường như bay đâu mất hết chẳng còn mây may.

- Chưa ăn tối chứ hả? – Tiểu Nhiễm hỏi.

- Ừ.

Đạm Ngọc gật gật đầu, bỗng vô tình nhìn thấy Hà Duy đang sai những bước dài rẽ qua con ngõ trước mặt bước đến.

Hà Duy nhìn thấy Đạm Ngọc đang đứng trước cổng khách sạn, vui mừng

vẫy tay. Đạm Ngọc giả như không nhìn thấy, quay lưng lại dùng tay phẩy phẩy, ý bảo anh chàng đừng đến.

Đạm Ngọc quay lại nói với Tiểu Nhiễm:

- Cậu muốn đưa tôi đi ăn tối à?

- Ừ! Muốn ăn gì nào?

- Ờ... muốn ăn mì kéo!

Đạm Ngọc cười tinh nghịch, rồi đổi sắc mặt nói nghiêm trang:

- Đúng là đồ dở hơi.

- Ha ha.

Rồi hai người bước lên taxi.

Khi chiếc xe lướt qua chỗ Hà Duy, Đạm Ngọc còn thoáng nhìn thấy anh chàng Hà Duy ngoài cửa xe, khuôn mặt vừa kinh ngạc vừa hoang mang khôn tả.

- Ăn tối xong mình đi xem phim. – Tiểu Nhiễm nói, mắt vẫn nhìn về phía trước.

- A?

Đạm Ngọc mở to mắt, há hốc miệng, bộ điệu giống một cô học sinh nhút nhát hay giật mình sợ hãi.

- Ừ, phim mới! Vô gian đạo, có Lưu Đức Hoa.

- Ôi! Bạn tôi có thuê đĩa xem rồi, thấy bảo hay lắm!

Đạm Ngọc vẻ vui sướng.

- Ha ha... bây giờ năm giờ, phim tám giờ mới chiếu, mình vẫn còn ba tiếng để ăn tối, tí nữa cô phải ăn nhanh lên nhé.

- Ờ. – Tiếng đáp vừa hiền lành vừa ngoan ngoãn.

Hai người không nói gì nữa, nhưng Đạm Ngọc vẫn tập trung chú ý vào nét đau buồn đọng trên khuôn mặt Tiểu Nhiễm.

...

Ba tiếng sau, hai người đứng trước cổng rạp chiếu phim, Tiểu Nhiễm hỏi Đạm Ngọc có muốn ăn bắp rang bơ không, nàg e lệ gật đầu.

- Biết ngay mà! Chẳng biết dạ dày của các cô làm bằng gì nữa, trong bữa ăn có một tí đã sợ béo nhưng mà đồ ăn vặt thì không lúc nào rời tay!

Đạm Ngọc ngượng ngịu nhún vai lè lưỡi vẻ dí dỏm dễ thương.

Phim đã bắt đầu chiếu.

Tiểu Nhiễm có vẻ chẳng chú ý gì, lúc thì liếc qua màn hình, lúc lại lôi điện thoại ra xem.

Đạm Ngọc thì ngược lại, nàng hoàn toàn tập trung chú ý lên những tình tiết bộ phim, hai tay nắm chặt lưng ghế đằng trước, những khớp xương ngón tay bị nắm chặt đến trắng bệch. Những biểu cảm trên khuôn mặt nàng biến đổi theo tình tiết phim, lúc thì vui sướng lúc lại căng thẳng.

Thật ra cả hai đều đã xem Vô gian đạo rồi.

Đúng lúc đó, điện thoại của Đạm Ngọc reo chuông, hóa ra là Hà duy gọi.

Nàng tắt đi không nghe, rồi điều chỉnh điện thoại thành chế độ rung.

“Em đang ở đâu đấy? Gọi lại cho anh!” Hà Duy lại nhắn tin.

“Em đang ngồi cùng Tiểu Nhiễm”. Đạm Ngọc nhân lúc vào nhà vệ sinh nhắn lại.

Lúc quay lại chỗ ngồi gặp Tiểu Nhiễm, nàng đã lấy lại được khuôn mặt tươi tắn bình thường.

Lúc bộ phim lên tới cao trào, đôi mắt của Đạm Ngọc cũng cùng lúc đắm lệt. Bước ra khỏi rạp, Đạm Ngọc vừa lau nước mắt vừa không ngừng nói: “Cảm động quá, buồn quá!” Ánh đèn đường hắt vào khuôn mặt xinh đẹp của nàng làm tăng tối đa hiệu quả hình ảnh cho những giọt nước mắt, khiến chúng trở nên vừa đáng thương vừa diễm lệ không thể tả.

Tiểu Nhiễm nhìn nàng một cái, không nói năng gì. Cậu ta ngồi phịch xuống bên vệ đường, thở ra một hơi nặng nề, úp mặt vào hai lòng bàn tay làm mọi người qua đường đều ngạc nhiên ngoái nhìn.

- Cậu... sao thế?

Đạm Ngọc lặng người, quỳ xuống bên cạnh cậu ta, rụt rè hỏi.

- Xì!

Tiểu Nhiễm ngẩng đầu lên, vẫy tay gọi Đạm Ngọc, hít một hơi dài qua kẽ răng rồi lại chậm chậm thở ra:

- Phù, chẳng sao cả.

Đôi mắt Tiểu Nhiễm nhìn đăm đăm về phía xa, nơi có một tòa nhà cao tầng, ánh đèn nê-ông tràn ngập.

Đạm Ngọc thật không thể tưởng tượng được, một chàng trai còn đang ở lứa

tuổi hoa, sống trong giàu sang phú quý lại có thể mang khuôn mặt phiền não đầy vẻ thương cảm nhường kia. Nàng không hỏi gì nữa, im lặng ngồi kề bên cậu ta trên bậc thềm.

Hai người ngồi cùng nhau khiến ai nhìn vào cũng có thể tưởng đây là một đôi thiếu niên trốn nhà đi tìm lãng mạn.

Cứ ngồi thế chừng nửa tiếng, Tiểu Nhiễm bỗng thở mạnh và đứng phắt dậy, cúi xuống nói đúng một từ:

- Đi!

- Há? Đi đâu?

- Đừng hỏi nhiều, cứ đi với tôi là được rồi!

Đạm Ngọc hoang mang không hiểu ra sao, đi cùng Tiểu Nhiễm đến bãi đỗ xe một khu nhà ở cao cấp. Tiểu Nhiễm dừng lại trước một chiếc xe kiểu xe đua màu đỏ, mở cửa xe cho nàng bước vào.

- Vào đi!

- Ăn trộm xe à? - Đạm Ngọc hỏi một cách hoang mang.

- Đừng nói vớ vẩn!

Rồi cậu ta cũng bước lên, xoay chìa khóa khởi động. chiếc xe như một mũi tên rời khỏi dây cung lao vút đi.

Khi ra tới đường cao tốc, tốc độ của chiếc xe không lúc nào dưới 180 km/h.

Đạm Ngọc sợ hãi nắm chặt dây an toàn, hét lên the thé:

- Cậu làm gì thế? Chậm lại!

- Yên tâm, chưa đến 250 thì chưa bay được đâu!

Tiểu Nhiễm nắm chặt vô lăng, nói mà không hề thay đổi sắc mặt.

- Mình đi đâu đây?

- Đua!

Tiểu Nhiễm trả lời, cài số, nhấn mạnh ga.

- Há...?

Đạm Ngọc thấy ruột gan bàn phổi đều lộn tùng phèo, nhắm chặt mắt nhưng vẫn không nhịn được tiếng hét bật ra. Bên cạnh nàng, Tiểu Nhiễm cười, hét lên như điên:

- Ha ha ha... ô hô hô... mẹ nó chứ! BỐ mày đây không chấp mấy thứ lè tè!

Nửa giờ sau, chiếc xe cuối cùng cũng dừng lại, Đạm Ngọc ngồi đờ đẫn với

khuôn mặt trắng bệch vì quá sợ hãi:

- Tôi vẫn còn sống sao?

- Xuống xe đi, đến nơi rồi.

Hóa ra họ đã đến một cửa một nhà hàng KTV. Tiểu Nhiễm xuống xe trước, không quên vòng sang bên kia mở cửa xe cho Đạm Ngọc.

Trong suốt mấy tiếng sau, Tiểu Nhiễm chỉ hỏi đúng một câu: “Có muốn hát không?”

Nhận lại sự từ chối, cậu ta liền dốc hết sức gân cổ lên mà gào vào cái micro.

Khi cậu hát bài Thủy tinh đến câu: Tình yêu của anh và em sao giống như thủy tinh, chẳng có trách nhiệm nhưng lại ngọt ngào, trong sạch sẽ và đầy quyến rũ... Đạm Ngọc không nhịn được nữa. Nàng đứng dậy, đến bên Tiểu Nhiễm nói nhẹ nhàng:

- Cậu có chuyện gì phải không?

Tiểu Nhiễm không trả lời ngay, đôi mắt nuốt hận nhìn Đạm Ngọc hồi lâu, rồi quay phắt lại phía micro, gào lên:

- Như cái cục c. mẹ mày ấy! Thủy tinh à!

...

Tiểu Nhiễm còn gào thét thêm một lúc lâu nữa rồi mới mệt mỏi thả người xuống ghế bành và bắt đầu uống rượu như điên.

Trong lúc đó, điện thoại của Đạm Ngọc không ngừng run bần bật, cuối cùng nàng đành quả quyết tắt máy.

Thật ra cái kiểu tình cảnh này, Đạm Ngọc chẳng lạ gì, những chàng trai còn non nớt khi bị thất tình đều rơi vào trạng thái tương tự như vậy cả.

Đạm Ngọc chọn lại bài Thủy tinh và cất giọng hát êm ái.

Hát lại, để xoa dịu chàng sinh viên non trẻ vừa thất tình, để giúp chàng lý giải những lãng mạn ái tình trong tim.

Cứ thế cho đến lúc Tiểu Nhiễm say mềm gục xuống ghế bành.

Đạm Ngọc nhìn chàng thanh niên có trái tim cũng non trẻ chả kém gì khuôn mặt, những giọt lệ chảy xuống từ đôi mắt cậu chàng. Trong cơn mơ màng, cậu vẫn không ngừng lẩm bẩm:

- Một thằng không mẹ thì không thể đem hạnh phúc đến cho em sao? Cút!

Cút ngay! Tôi không cần cô nữa! Tôi chẳng thèm quan tâm... Thật ra tôi vốn cũng chẳng thèm quan tâm...

Đạm Ngọc giúp Tiểu Nhiễm lau những giọt nước vừa trào ra từ khóe mắt, lòng thương hại cho sự ngây thơ của cậu chàng. Cậu ta cứ tưởng những lý do tiện miệng nói ra của đàn bà trong lúc muốn chia tay đều là thật cả sao? Những thứ đó chỉ lừa được những cậu nhóc miệng còn hôi sữa như cậu thôi.

Khi những giọt nước mắt trong như thủy tinh vẫn tiếp tục lăn xuống, Đạm Ngọc vẫn kiên nhẫn giúp Tiểu Nhiễm lau đi. Nàng mỉm cười và nói dịu dàng:

- Đừng trách phụ nữ nhé, không có họ thì đàn ông bao giờ mới biết trưởng thành?

Tào Đình

Thiên Thần Sa Ngã

Dịch giả: Tạ Thu Thủy.

Chương mười một

Đoán chừng Đạm Ngọc dạo này chắc là thấy tẻ nhạt lắm. Nàng suốt ngày một mình ở phòng khách sạn, một mình tha hương nơi xứ người, tôi lo nàng sẽ cảm thấy ngột ngạt bức bối.

Buổi trưa, vô tình đi qua rạp phim thấy chương trình buổi tối có phim Vô gian đạo, mấy đồng nghiệp tôi xem rồi đều bảo rất đáng xem.

Vội vội vàng vàng xếp hàng mua vé.

Nhường mắt ngó nghiêng, tôi thấy hàng không quá dài và cũng không đến nỗi đông lắm nhưng độ ồn ào và nhiệt tình thì chẳng kém hơn hội phát động phong trào từ thiện cứu đói dân nghèo thời trước.

Hình như, những người xếp hàng trước tôi đều có người đi cùng cả, họ chẳng kiêng kị gì, ra sức chen lấn, xô đẩy nhau. Cũng có người đi một mình nhưng lại mua đến mấy chục vé. Cô bán vé cũng hết sức bận rộn. Cô ta một tay thu tiền, tay kia bưng hộp cơm, tranh thủ khoảng trống giữa lúc người trước vừa đi, người sau chưa kịp bước tới để múc vội một thìa cho vào miệng.

Tôi đứng ở cuối hàng, khum tay lên che mắt nhìn, cảm thấy hy vọng lụi tàn, đích đến sao mà xa vời vợi.

Một lúc sau, mấy người ở sở gọi điện thoại đến giục – anh cả mời cả phòng đi ăn trưa.

Tôi đưa tầm mắt bao quát cả hàng, nói là không về kịp được.

Mãi rồi cuối cùng cũng đến lượt tôi.

Mua được hai tấm vé mà tôi mừng rơi nước mắt – hy sinh cả bữa trưa để mua cho được tấm vé.

Rồi tôi vui mừng vung vẩy hai tấm vé gọi điện ngay cho Đạm Ngọc.

Mọi người xung quanh lại hiếu nhâm, họ nhìn vẻ vui sướng điên rồ của tôi, nghĩ chắc tôi vừa trúng xổ số năm triệu, nên đều nhìn tôi với vẻ ngưỡng mộ.

Cô gái hẹn tôi phỏng vấn buổi chiều có lẽ là một nữ triệu phú, có hộ khẩu Thượng Hải, thỉnh thoảng lại buột một câu tiếng địa phương. Nhân nhai tách trà được một lát, cô ta liền tỏ vẻ lảng lơ, chưa gì đã kéo tay tôi đòi đưa tôi đi tham quan nhà trưng bày do bố cô ta làm chủ.

Tôi vẫn khắc khoải từng giờ từng phút vì cái hẹn ăn tối với Đạm Ngọc nên đành tỏ vẻ khổ não hết sức mà nói là hôm nay thật sự không được khỏe.

Cô nàng triệu phú tỏ ra không vui chút nào. Tôi ngọt nhạt năn nỉ thuyết phục mãi, hứa nhất định tuần sau sẽ đi cùng cô. Lúc chia tay, cô nàng nhất quyết giúi vào tay tôi tút thuốc Trung Hoa. Tôi bảo tôi không hút thuốc nhưng cô nàng chớp chớp đôi mi:

- Loại thuốc này anh chắc chắn hút được, yên tâm!

Đưa cô nàng ra cửa, tôi sốt ruột ngó đồng hồ, đã gần năm rưỡi chiều.

Tôi vội vàng đi về phía khách sạn, tiện đường qua cửa hàng tạp hóa mua cho Đạm Ngọc chai cà phê. Đạm Ngọc không thích ăn vặt, cũng không thích đồ ngọt. Nàng chỉ thích những thực phẩm đẳng nguyên chất. Tôi thường nghĩ, một cô gái dùng đồ đẳng nguyên chất cả ngày như nàng, làm sao nụ cười lại có thể ngọt ngào đến thế?

Chắc Đạm Ngọc sốt ruột lắm rồi! Nghĩ thế, tôi cố bước nhanh hơn.

Lúc rẽ vào con đường khúc ngoặt đến khách sạn, tôi bỗng nhìn thấy Đạm Ngọc! Cô nàng này quả chẳng có tí kiên nhẫn nào, đã xuống tận cổng đợi tôi rồi.

Được người đẹp đứng đợi trước mặt nên tôi sung sướng, bàn chân như mọc thêm cánh bay thẳng về phía nàng.

Tôi định nhân lúc nàng chưa phát hiện ra mình đã đến, sẽ nhẹ nhàng lên đến sau lưng nàng mà “òà” một cái, dọa nàng sợ chơi. Có khi nàng lại nhảy dựng lên ấy chứ, sau đó chắc sẽ cho tôi một trận, giống như những cô gái thường hay làm nũng người yêu ấy!

Nghĩ đến đây, tất cả những tế bào trong người tôi đều trở nên kích động lạ kỳ.

Ai ngờ, lúc tôi vẫn chưa tới nơi, Đạm Ngọc đã bắt đầu quay đầu lại, rõ ràng là rất ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi. Rồi làm như không nhận ra tôi, nàng hững hờ quay đi hướng khác.

Tôi lặng đi một lúc, rõ ràng nàng đã thấy tôi sao lại vờ như không thấy? Đạm Ngọc quay lưng về phía tôi, quặt tay ra đằng sau vẫy vẫy. Lúc này tôi mới để ý cậu con trai Tào Lợi Hồng cũng ở đó. Tôi do dự, không biết có nên tiến đến chào hỏi hay không. Lúc tôi còn đang đắn đo, Đạm Ngọc và Tiểu Nhiễm đã cười cười nói nói bước lên xe. Chiếc xe vô tình lướt qua trước mắt tôi. Bỗng nhiên, tôi cảm thấy bình cà phê trên tay sao mà lạnh trơn đến phát sợ. Cầm bình cà phê quay về cái to63 nhỏ của mình, tôi ngồi lặng lẽ trên đi vắng. Căn hộ từ khi có bàn tay của người phụ nữ trở nên gọn gàng sạch sẽ hơn nhiều. Nhớ đến lúc Đạm Ngọc vì con trai Tào Lợi Hồng mà bỏ bom mình, tôi thấy xem ra không có lý do nào để mình phải nén giận cả. Vì viễn cảnh tươi đẹp tương lai, nàng đến với một anh chàng nhạt nhẽo, về cơ bản người ta đã hy sinh cái thằng tôi nhỏ bé rồi. Lòng chông chênh, tôi tự an ủi mình nhưng vẫn không thấy đỡ hơn. Bật tivi lên, vừa xem vừa đợi Đạm Ngọc gọi điện thoại giải thích mọi việc. Bây giờ mới sáu rưỡi, tám giờ mới đến giờ chiếu phim. Có khi nàng kịp về trước tám giờ cũng nên. Tủ lạnh vẫn còn một ít thức ăn Đạm Ngọc nấu từ hôm qua còn thừa, trong nồi cơm điện cũng sót lại chút cơm nguội. Bữa trưa cũng chưa ăn, tôi đói đến hoa cả mắt, vội vàng bỏ cơm và thức ăn thừa trộn chung với nhau, hy vọng một cách vô vọng rằng chúng sẽ tự thành ra bữa tối. Ngồi một mình bên bàn ăn, tôi nhìn cái đồng hồ điện nhào nhoẹt như hồ dán trông rất phản cảm. Hai tháng nay, gần như tối nào tôi cũng ăn tối cùng Đạm Ngọc, ăn cơm nàng nấu. Ngồi bên bàn ăn, cho dù chỉ có cơm trắng thì nhìn thấy khuôn mặt mỹ miều của nàng, tôi vẫn đánh hết ba bát to như thường.

Bây giờ, Đạm Ngọc không ở đây, tự làm tự hưởng, tôi bắt đầu nhớ đến những nét đáng yêu của nàng. Lúc ngồi ăn, tôi chợt nhớ đến bao thuốc cô nàng triệu phú giúi cho lúc chiều. Cô ta nói gì nhỉ: “Loại này anh nhất định hút được”. Lúc nghe câu này, tôi cảm thấy nét mặt cô ta có gì bí ẩn. Lòng hiếu kỳ giục tôi mở hộp

lấy ra một bao. Xé lớp vỏ nhìn vào bên trong, tôi tưởng như con mắt muốn lòi khỏi tròng.

Rõ ràng lớp bao đã bị đổi. Chẳng có điều thuốc nào bên trong, chỉ có những tờ giấy bạc 100 tệ. Vị trí của mỗi điều thuốc giờ được thay thế bằng hai tờ bạc cuộn tròn lại, mỗi bao 4000 tệ. Tôi vội vàng mở tất cả những bao thuốc khác, tất cả đều y như bao đầu. Trị giá cả tút thuốc lên tới 40 nghìn đồng.

Tôi nghĩ ngợi rất lung, bàn tay run rẩy cuộn những “điều thuốc” lại vào bao như cũ, cất kỹ dưới đáy tủ rồi thấp thỏm đợi Đạm Ngọc về.

Ăn tối xong, tôi không rời hai tấm vé, tiếp tục ngồi đợi điện thoại của Đạm Ngọc. Cứ thế cho đến tám giờ.

Tám giờ đến rồi. Tám giờ qua rồi.

Đạm Ngọc vẫn chưa về, chiếc điện thoại cũng như thế đã đi ngủ đông vậy. Tôi thấy hơi thất vọng, trong lòng thầm oán trách Đạm Ngọc cư xử không ra đâu vào đâu.

Chín giờ, vẫn không có động tĩnh gì. Tôi ngồi không yên nữa, bắt đầu nôn nóng sốt ruột như một người chồng đợi vợ về muộn. Tôi giống như những con thú mệt mỏi trong vườn bách thú, vò đầu bứt tay, sốt ruột chấp tay sau lưng đi đi lại lại trong phòng khách, không ngừng dấm hai nắm tay vào nhau, cảm thấy phiền não không thể chịu nổi.

Lúc đầu, tôi sợ làm phiền Đạm Ngọc lo việc lớn nên không dám gọi cho nàng. Nhưng khi chiếc kim ngân đồng hồ nhích dần đến con số 10 thì tôi không nhị được nữa, bấm máy gọi cho nàng.

Tôi đã bắt đầu thầm chuẩn bị những từ cay độc nhất để hét vào mặt nàng, làm nàng phải khốn khổ, phải bị dẫn vật, phải cảm thấy tự xấu hổ cho những hành động của mình. Nhưng điện thoại chỉ thông trong ba giây. Giây thứ tư, đầu dây bên kia tắt máy.

Tôi cầm điện thoại lặng đi một hồi lâu, cho đến khi định thần lại thì tôi nổi giận bưng bưng.

Không bỏ cuộc, tôi chuyển sang nhắn tin.

Rất lâu vẫn không có hồi âm.

Đến tận khi tôi ngã vật xuống đi vắng, cảm thấy khổ sở và tuyệt vọng vô bờ thì điện thoại báo tin nhắn: “Tôi đang ở cùng Tiểu Nhiễm.”

Chỉ mấy chữ mà tôi mừng như bắt được vàng – hóa ra Đạm Ngọc vẫn chưa quên mất tôi.

Dù sao cũng biết được một chút tình hình, tôi lại bấm tiếp... nhưng điện thoại nàng đã lại tiếp tục rơi vào trạng thái ngủ đông bất tận.

...

Mười hai giờ đêm rồi!

Tôi bấm số của Đạm Ngọc, nàng vẫn không chịu nghe. Tôi bất cần, gọi liên tục liên tục, cuối cùng đầu dây bên kia đã vĩnh viễn tắt máy.

Tôi nằm một đống trên đi văng, bần thần nhìn đăm đăm lên chiếc đèn treo trên trần nhà tỏa ra thứ ánh sáng trắng nhức mắt. Miệng hơi há ra, đôi mắt thì mở trừng trừng, thỉnh thoảng mới chớp một cái, nước mũi chảy ròng ròng mà vẫn không hề hay... Quả là một kẻ điên chính hiệu.

Nhậm Đạm Ngọc, tôi lại mơ về nụ cười hồn nhiên thuần khiết của nàng. Nàng là cô gái duy nhất trong những cô gái tôi từng gặp không cần dùng đến nước mắt để đạt được mục đích của mình. Nàng giống như một viên bảo ngọc quý giá vô ngần, không một ai có thể có ý muốn chà đạp nàng, bất kỳ người đàn ông nào cũng phải trân trọng nàng... Một cô gái như thế lại ngày ngày ở bên tôi. Tôi vẫn chưa thể hiểu nổi mỗi khi nàng dùng những lời lẽ và thái độ lạnh lùng vùi dập sự nhiệt tình của tôi, thật ra trong lòng nàng, liệu có vị trí nào cho tôi hay không? Nàng có thể hào phóng ban tặng những nụ cười ngọt ngào, đáng vẻ dịu dàng nhất cho nhà tỉ phú và con trai ông ta ngay trước mặt tôi, nhưng đến khi chỉ còn mình tôi thì nàng vĩnh viễn chỉ còn lại những toan tính mà thôi.

Những kẻ cạnh tranh còn những ai, thực lực đối thủ thế nào, nhà tỉ phú thích gì ghét gì, còn mấy bước nữa mới tới đích... Nàng tính toán, trù liệu, nàng vui vẻ sung sướng, nàng vòng đi vòng lại.

Thế nhưng tôi thậm chí không biết vào lúc ấy, Đạm Ngọc và con trai Tào Lợi Hồng đang ở đâu, đang làm gì?

Một giờ sáng.

Nàng vẫn chưa bật điện thoại.

Tôi móc túi lấy ra hai tấm vé mình đã hy sinh cả bữa trưa mới mua được, xé tan tành, thờ ơ ném vào thùng rác.

Hai giờ sáng.

Nàng vẫn chưa bật điện thoại.

Tôi lục tủ lấy ra bản hợp đồng đã ký với nàng, mấy chữ “ba triệu” trông thật gai mắt. Lại chợt thấy thôi thúc muốn xé. Nhưng tôi kịp nhìn thấy bên dưới “bên B” là chữ ký mềm mại của Đạm Ngọc, liền bỏ ngay ý định. Tôi đưa ra lối thoát cho mình: giấy cứng thế này, biết đăng nào mà xé.

Ba giờ sáng.

Nàng vẫn chưa bật điện thoại.

Tôi bắt đầu liên tục gửi tin nhắn vào máy nàng.

Tôi mặt sát “Đồ kỹ nữ”, “Đồ háms lợi”, “Con đĩ”...; nhưng cuối tin nhắn vẫn không quên thêm một câu: “Lúc nào bật máy nhớ gọi cho anh!” Nhưng vẫn không có bất cứ một hồi âm nào.

Bốn giờ sáng.

Điện thoại của nàng vẫn bướng bỉnh không chịu bật.

Tôi mặt xác nàng... Tôi cứ nằm dài trên đi văng, mở to đôi mắt đỏ lừ tia máu cho đến tận khi trời hửng sáng.

Cả đêm không chớp mắt.

Tất nhiên, tôi không cần nghĩ cũng biết ngay, nàng Nhậm Đạm Ngọc xinh đẹp chắc giờ cũng chẳng dễ chịu gì hơn tôi.

Nhưng mà điểm khác biệt là tôi đợi nàng cả đêm; còn nàng lại ở bên người đàn ông khác, lao tâm khổ tứ, dùng những lời lẽ “thuần khiết đáng yêu” của nàng để nịnh bợ hấn, thậm chí có khi dùng cả thân thể “băng thanh ngọc khiết” của mình để mà giúp vui cho hấn cũng nên.

...

Đến sáng hôm sau, tôi mới gặp được nàng. Lúc này, tôi đã lo đến phát sốt, nằm bẹp không đi đâu được.

Nàng đến nhà tôi, dáng vẻ giống như hồi đầu tôi gặp nàng, nghĩa là vẫn đôi giày cao gót nện cồm cộp trên sàn.

Tôi nhìn Đạm Ngọc. Hai quầng thâm bên dưới mắt đã chứng minh rõ ràng cho suy luận của tôi – quả nhiên – cả đêm không về.

Tận mắt nhìn thấy điều đó, dường như ngực tôi bị bóp nghẹt đau nhói. Nhất là khi nhìn nàng vẫn xinh đẹp, vẫn giống một thiên thần trắng trong như

tuyệt.

Đạm Ngọc ngồi xuống đi vắng, nói nhẹ nhàng: “Đừng nói với em là đêm qua anh cũng không ngủ đấy”.

Tôi không trả lời, chỉ nhìn nàng bằng đôi mắt đỏ lừ.

Rồi Đạm Ngọc lại giống như lần trước, lột bỏ đôi giày cao gót, ngồi xếp bằng trên đi vắng, mắt môi mắt lợi mà bóp chân. Tôi nhìn bàn chân nàng, bàn chân bị cọ sát như người ta cạo củ cái.

Thật không đành lòng. Tôi nghiêm mặt hỏi:

- Chân sao thế?

- Thì hôm qua chứ còn gì nữa, cái thằng quý đó, thất tình rồi đến tìm em xả giận, chán chết đi được. Cuối cùng tự nhiên lại đến KTV uống say khướt, em đành phải ở đó với cậu ta, ngồi cả đêm ở KTV! Bây giờ còn chưa được chợp mắt tí nào đây!

- Cậu ta thất tình... đến tìm em giải sầu ư? Thật thế ư?

Tôi không tin vào tai mình.

- Thế anh tưởng thế nào?!

Đạm Ngọc ngồi thẳng dậy, chỉ đôi dép lê ở gần cửa ra vào:

- Anh lấy giúp em với!

Tôi ngập ngừng, rồi cũng cuối đầu giúp nàng lấy dép nhưng khuôn mặt vẫn không biểu lộ chút cảm xúc nào.

- Dù sao ít nhất em cũng nên gọi điện thoại cho anh biết tình hình!

- Sao phải lắm chuyện thế? Đều là người lớn cả rồi.

Đạm Ngọc nói vô tư, thuận tiện quăng luôn cả những quan tâm của tôi với nàng xuống đất.

- Em nói như thế nào ấy, hôm qua là anh gọi điện thoại đến hẹn em trước đấy chứ?! Em không nói một lời nào, cạy vè vè đi luôn với thằng ấy! Em muốn anh nghĩ thế nào?

Đạm Ngọc nghe tôi nói, chậm chậm cúi xuống, nghiêng đầu nghĩ ngợi rồi nói:

- Anh còn mặt mũi mà nói à, hôm qua ai cả một đêm nhắn tin đến chửi mắng em? Sao anh ấu trĩ thế? Em còn chưa tính với anh mấy thứ đó, anh lại còn ra đây định giáo dục em? Với cả những trường hợp thế này có thể tiền

trảm hậu tấu mà. Anh người lớn một chút đi có được không?

Nàng nói không to nhưng đầy sức nặng.

Lại là ánh mắt ấy, lại là cái vẻ khinh thị ấy!

Những lời của Đạm Ngọc làm cơn giận của tôi bốc cao bùng bùng, tôi hét vào mặt nàng:

- Anh không phải người lớn?! Còn em thì người lớn? Được rồi! Anh chỉ biết một khi đã nhận lời thì phải làm cho xong. Em nhận lời anh trước nhưng lại cho anh leo cây mà không nói một lời nào, cái này thì sao?

- Sao cái gì? Anh là gì của em? Anh là bạn trai của em à? Mà kể cả bạn trai đi nữa, theo như pháp luật vẫn chẳng có bất kỳ nghĩa vụ gì!

Đối lập với vẻ giận dữ của tôi, Đạm Ngọc tỏ ra lạnh lùng:

- ... Huống hồ anh chỉ là “bên A” trong bản hợp đồng ký với em.

Thế nghĩa là chẳng có một quan hệ thân thiết nào đấy. Lời nói của nàng xúc phạm nặng nề sự tự ái của thằng đàn ông trong tôi. Lúc đó, tôi chỉ hận là không thể cho nàng một cái bạt tai!

- Anh trừng mắt với em làm gì? Anh định đánh phụ nữ hả?

Đạm Ngọc bình tĩnh nhìn bàn tay phải đang giơ cao của tôi.

... Đấu tranh tư tưởng hồi lâu, kết cục tôi đành ủ rũ bỏ tay xuống:

- Em đúng là một con đĩ!

Câu nói bật thốt ra từ miệng tôi.

Không ngờ câu nói ấy đã là giọt nước tràn ly, xé taong sự bình tĩnh Đạm Ngọc vẫn giữ được này giờ để cơn giận được thể bốc lên bùng bùng. Nàng đứng vụt dậy, đôi mắt nhìn tôi đầy thù hận, thấp giọng nói:

- Anh dựa vào cái gì để mắng tôi? Một khách làng chơi lại đủ tư cách mắng cave sao? Ai thống nhất ký tên trong bản hợp đồng với tôi? Ai khát khao giúp tôi được gả vào nhà tỉ phú thuận lợi? Ừ, tôi là con đĩ đấy. Nhưng dù sao tôi cũng là một con đĩ biết tuân thủ luật lệ. Còn anh? Anh là một thằng đàn ông nhưng cái gì cũng làm không xong. Anh ngoài việc dùng chân tay dọa dẫm đàn bà thì còn làm được cái quái gì nữa?

Tôi lạng người. Tiếng quát của nàng càng ngày càng to, lời kết tội cuối cùng tựa như tiếng sấm giữa trời xanh. Quát xong, ngón tay trỏ của nàng thẳng thừng chỉ vào đúng mũi tôi, ngực nàng phập phồng vì tức giận.

Nhậm Đạm Ngọc lúc này trông giống hệt như một con báo mẹ trong cơn phần nộ.

Tôi đột nhiên chẳng muốn phản bác gì nữa, nàng dù sao cũng đã có vài câu điểm trúng huyết tôi rồi.

Tôi vừa đi chơi gái điểm cửa chỉ trích gái điểm lăng lơ. Tôi – một thằng đàn ông chẳng làm nên cái gì, ở cái thành phố này xem ra chỉ là một kẻ mờ nhạt trộn lẫn trong những kẻ khác. Nàng nói đúng. Tôi chỉ là một kẻ ăn theo, núp bóng người giàu mà ăn theo, ôm giấc mơ trần trụi chấm mút những miếng ăn tanh mùi máu mà giới thượng lưu vớt xuống!

Tôi nhìn Đạm Ngọc vẫn còn nguyên giận dữ, con người mãi giãy giụa bên lề giàu sang, sợ hãi một ngày nào đó mình cũng như bông hoa kia, tàn úa rơi xuống đất bẩn mà chẳng ai biết, chẳng ai hay. Tôi bỗng phát hiện ra chúng tôi thật sự cùng một giuộc. Chúng tôi giống nhau, đi cùng nhau trong cái thành phố lấp lánh ánh vàng hoa lệ, vì quyền lực, tiền bạc mà kịch liệt chiến đấu. Tôi có thể thể nghiệm được những mệt mỏi của nàng, mà nàng cũng cảm nhận được những chua cay tôi trải qua... Những con người cùng chịu một cảnh đau thương lại lên tiếng chỉ trích những đau thương của người kia hay sao? Chúng tôi nên từ tận đáy lòng chia sẻ cho nhau những đắng cay ngọt bùi trong cuộc đấu tranh này mới phải.

Tôi thở dài một hơi thỏa hiệp, chẳng muốn tranh luận nữa.

Nhưng hình như phụ nữ trước giờ chưa bao giờ nghĩ thoáng được như phái mạnh. Trong lúc tôi cảm thấy không muốn phần nộ nữa thì Đạm Ngọc rõ ràng vẫn chưa bình tĩnh lại được, kích động và phần nộ vẫn bùng bùng bốc ra từ đôi mắt đầy thù hận của nàng.

Khi người phụ nữ tức giận hay đau khổ tuyệt vọng, điều họ cần tuyệt đối không phải là chọc tức trêu người, cũng không phải lạnh lùng thờ ơ mà là những tình cảm dịu dàng, những tình cảm thật sự mà họ nghĩ rằng luôn tồn tại tuyệt đối.

Nhậm Đạm Ngọc cũng là phụ nữ, Nhậm Đạm Ngọc lúc này đang mệt mỏi và lại thêm giận dữ đau khổ.

Nên tôi lấy vẻ hiền lành, nhơn nhơn tự đắc đi rót cho nàng một ly cà phê từ bình cà phê mua hôm qua, bưng ra đưa cho nàng, không kèm theo bất kỳ

lời nói sâu sắc hoặc khẳng định nào. Tôi kiên trì tin tưởng vào kinh nghiệm hiểu biết phụ nữ trong hai mươi chín năm của mình: lượn lờ với vẻ nhiệt tình rồi rít, kèm theo hương cà phê đặc sánh tình cảm ấm áp – thể hiện sự chăm sóc hiếm gặp nơi giới đàn ông vốn thô thiển, một trăm phần trăm có thể làm tan chảy trái tim phụ nữ.

Đạm Ngọc bỗng òa lên khóc.

Thiên thần xinh đẹp Nhậm Đạm Ngọc đang khóc. Lần đầu tiên tôi tận mắt nhìn thấy nàng khóc. Mà cái cách nàng khóc cũng không hề giống tí nào với những cô gái khác tôi đã gặp. Không có những co giật mãnh liệt, không có những tiếng hét âm ỉ kèm theo, có thể nói là hoàn toàn yên lặng. Những đường nét trên khuôn mặt nàng dường như không hề thay đổi, và nếu không có từng hàng từng hàng lệ trong suốt tuyệt vọng chảy dài từ khóe mắt nàng thì tôi nhất định sẽ tưởng rằng nàng chỉ đang trầm ngâm nhìn về phía xa.

Trong trí nhớ của tôi thì Nhậm Đạm Ngọc không hề biết khóc, những lúc gặp rắc rối không ai giúp đỡ, nàng vẫn bình tĩnh nghĩ ngợi tìm phương cách giải quyết, cùng lắm cũng chỉ nhíu mày.

Nhưng bây giờ thì thật sự là nàng đang khóc. Vậy thì chắc lúc này nàng phải đang buồn kinh khủng lắm.

Ngày trước, mỗi khi nhìn thấy con gái khóc tôi đều thấy rất chán chường, cũng có lúc thấy đau lòng hoặc thương tâm.

Nhưng cảm xúc của tôi khi nhìn Đạm Ngọc khóc lại khác hẳn.

Tuy tôi chẳng rõ vì sao nàng khóc, nhưng những giọt lệ trong như pha lê lăn trên đôi má mỹ miều của nàng không hiểu sao lại kích thích dữ dội dự cảm sinh lý trong tôi.

Hầu hết phụ nữ từ khi sinh ra đã yếu đuối hay khóc. Ấn tượng về Nhậm Đạm Ngọc ngày trước mà tôi còn lưu giữ là một hình ảnh vừa mạnh mẽ vừa đầy trí tuệ, khiến tôi nghĩ về nàng như một mỹ nhân chỉ có thể nhìn mà không thể với tới, nên trước giờ tôi đều chẳng dám có mơ tưởng gì sâu xa.

Nhưng hóa ra nàng cũng biết khóc, nàng cũng yếu đuối như tất cả những cô gái khác, để tôi nhận ra đây cũng là một cô gái theo đúng nghĩa của từ này.

Nàng khóc, còn tôi đứng cạnh bên suy nghĩ miên man, cảm thấy thật ái

ngại.

Cách lý giải này xem ra có vẻ khiên cưỡng, nhưng ngoài nó ra, tôi không còn thấy lý do nào hợp lý hơn để giải thích cho những hành vi của tôi sau đó.

Tôi ôm nàng bế lên giường. Tôi làm tình với nàng.

Đừng bảo tôi cưỡng ép nàng, vì từ đầu đến cuối nàng không hề nói tiếng “không” nào.

Chỉ trừ mấy động tác phản đối mang tính tượng trưng của nàng lúc đầu và câu nói kèm theo: “Anh động vào em, em sẽ hận anh đến chết!”, ngoài ra nàng giống hệt một con cừu ngoan ngoãn, nhắm nghiền đôi mắt phó thác cho tôi.

Tất nhiên là đối với một người đàn ông đang tron cơn ham muốn dục tình, những hình thức tự vệ tự phát của Đạm Ngọc lúc đó hoàn toàn chẳng phải là một thứ đáng để tâm.

Lúc quán lấy tôi trên giường, nàng vẫn khóc, nhưng khi làm xong thì nước mắt đã hoàn toàn khô trên khuôn mặt nàng.

- Hôm nay mặt trời thật là tròn anh nhỉ?

Nàng nói khi đứng bên khung cửa sổ nhìn ngắm khung cảnh bên ngoài.

Nhưng tôi thì vẫn đang ngỡ ngàng thưởng thức niềm vui sướng và cả tự đắc đối với vết máu màu hoa hồng trên tấm nệm – thật không thể tin được, cái trinh trắng của Nhậm Đạm Ngọc đang thấm đẫm một mảng ga giường, hình như nó đang uốn thành hình dấu chấm hỏi to tướng.

- Thôi thì, chúng ta hãy ở bên nhau đi!

Tôi nói, cố gắng tỏ khuôn mặt tùy ý thế nào cũng được nhưng thật ra tim tôi đang hồi hộp lo lắng đến nỗi nhảy lên loạn xạ.

Nhưng Đạm Ngọc không trả lời. Nàng ung dung mặc quần áo, động tác khoan thai chậm rãi mà thanh nhã. Rồi không hề quay đầu lại, nàng bỏ ra ngoài, tiếng sập của cánh cửa làm tim tôi thót lên buốt nhói.

Quay đầu lại nhìn, không biết từ lúc nào, dấu chấm hỏi máu đỏ trên đệm giường bỗng trở nên nhạt nhòa tàn phai.

Về những điều thuốc lá Trung Hoa, tôi từ đầu tới cuối không hề hé răng với Đạm Ngọc. Trừ cậu bạn thân A Lam ra, đó là một bí mật không ai được

biết.

Tôi cũng đem số tiền đó ra tiêu, rồi âm thầm đưa cô nàng triệu phú đó vào danh sách 20 người được chọn.

Tào Đình

Thiên Thần Sa Ngã

Dịch giả: Tạ Thu Thủy.

Chương mười hai

Một sớm tháng Ba, mặt trời ló rạng từ sau những đám mây phía xa.

Đạm Ngọc bước ra khỏi bồn tắm một cách sáng khoái, nằm dài ở ban công mà ngắm những làn gió xuân không bóng không hình lướt qua bầu trời. Bỏ qua những quy tắc, nàng thấy thật tự do, giống như thể nàng đang đắm mình trong tình yêu ngọt ngào vậy.

Bỗng có tiếng gõ cửa, là con nhóc Nhi Nhi. Đôi mắt Nhi Nhi sưng húp, có lẽ đã khóc suốt đêm qua.

- Sao thế?

Đạm Ngọc nhẹ nhàng hỏi, giống như một người chị thân thiết, nhẹ nhàng vén những lọn tóc mai rối bù của cô bạn lên, làm lộ ra khuôn mặt tiều tụy.

- Em chẳng sao cả.

Chẳng biết tự lúc nào, khuôn mặt Nhi Nhi đã vĩnh viễn mất đi vẻ tinh nghịch hoạt bát vốn có.

Đạm Ngọc nhìn vẻ khổ sở của Nhi Nhi, không hỏi gì nhiều nữa, để cô ngồi cạnh mình ngoài ban công ngắm thành phố bé xíu phía dưới.

- Ở đây cao thật đấy! – Nhi Nhi nói thì thầm.

- Ừ.

- Nhảy xuống liệu có chết ngay không nhỉ?

Đạm Ngọc cảnh giác nhìn cô bạn, rồi đổi sắc mặt, thản nhiên nói:

- Chắc không chết ngay được đâu, chỉ gãy vụn chân ra thôi, phải đưa vào bệnh viện để bác sĩ dùng cưa cưa hết những chỗ bị gãy vụn đi.

Quả nhiên, Đạm Ngọc nghe thấy tiếng cô gái thở mạnh. Nhìn cô nàng bị dọa cho tái mặt, Đạm Ngọc cười thầm.

Nhi Nhi thì không cười, cô vẫn giữ thái độ buồn bã, như thể cô đã trở nên do dự, đề phòng với tất cả mọi thứ trên thế gian.

Bình thường, Đạm Ngọc ít khi quan tâm tìm hiểu những suy nghĩ của người khác, nhưng đứng trước vẻ suy sụp của Nhi Nhi, nàng cũng không

đành lòng, bèn hỏi:

- Em cãi nhau với bạn trai phải không?

Nhi Nhi gật đầu, rồi lại lắc đầu:

- Có cãi nhau, nhưng không chỉ thế.

- Thế là chuyện gì?

... Nhi Nhi mím chặt môi, không nói:

Đạm Ngọc cứ hỏi dồn, thế là những giọt nước mắt của cô bé bắt đầu rơi xuống lỗ chũm.

Đạm Ngọc nghĩ ngợi rồi kéo Nhi Nhi vào phòng tắm, vò khăn lau mặt cho cô, lại rót một cốc nước quả đưa cô uống.

- Em phải tin chị chứ! Nói chị nghe nào.

Đạm Ngọc khuyên nhủ.

Giọng nói dịu dàng ấm áp của Đạm Ngọc càng làm Nhi Nhi khóc to hơn.

Rồi Nhi Nhi nói, câu nói làm Đạm Ngọc toát mồ hôi lạnh.

- Em... em có thai rồi. Em sợ lắm!

Cùng lúc với những giọt nước mắt dàn dụa, bàn tay cô bé đặt tay lên khoảng bụng xem ra vẫn không có gì khác trước. Đạm Ngọc không khỏi để ý vẻ dịu dàng Nhi Nhi tỏ ra trong hành động đó.

Đạm Ngọc quá kinh ngạc, nằng hỏi nhanh:

- Bạn trai em biết chuyện này chưa?

- Biết! Nhưng anh ấy... anh ấy nói... dù sao thì em nhất định phải bảo vệ con em!

Đạm Ngọc nhìn Nhi Nhi, khuôn mặt vẫn còn nguyên vẹn vẻ ngây thơ như thể vĩnh viễn chẳng trở thành người lớn. Bộ dạng của cô bé xem ra còn đang hưởng thụ cảm giác được làm mẹ. Đạm Ngọc nhíu mày. Nhi Nhi chắc chắn chưa thể lường hết được độ nghiêm trọng của sự việc.

- Nhi Nhi, nghe chị nói đây, em gọi điện thoại ngay cho bạn trai em, bảo cậu ta nói chuyện với chị!

Nhi Nhi nhìn vẻ dứt khoát trên khuôn mặt Đạm Ngọc đang ra lệnh một cách nghiêm túc cho mình, cô bé sững sờ:

- Có phải là.. có vấn đề gì không? Bạn trai em nói đi là đi mượn tiền, mãi vẫn chưa thấy quay lại. Có phải là có chuyện gì rồi không chị?

Đạm Ngọc thấy lòng đau nhói! Cô bé quá thiếu ý thức tự bảo vệ mình, ngồi đây ôm bụng đợi bạn trai mượn tiền về. Bạn trai mất tích đến mấy ngày rồi mà cô bé vẫn ngây thơ hỏi có phải có chuyện gì rồi không!... Đạm Ngọc xoa xoa mái tóc của Nhi Nhi, lòng đầy lo lắng và bối rối:

- Cậu ta có nói muốn giữ đứa con này không?

- Anh ấy... lúc đầu anh ấy nói việc này sớm quá, bảo em đi phá nhưng em không chịu. Anh ấy lại bảo em không chịu phá thì làm sao mà dự phòng vẫn tìm bạn đời được... Chúng em cãi nhau! Nhưng đến hôm sau thì anh ấy bỗng nhiên đổi ý, bảo sẽ đi mượn tiền cho em sinh em bé, anh ấy bảo em tạm thời tự chăm sóc mình đã...

Nhi Nhi nghiêng đầu nhớ lại.

- Sao cơ? Cậu ta vẫn còn nghĩ đến chuyện cho em đi phỏng vấn? Cậu ta nghĩ người khác là đồ gốc hết cả hay sao? Cái đồ tồi bại này...

Đạm Ngọc trầm mặt nghĩ ngợi một lát, hỏi:

- Em biết có thai từ lúc nào?

Nhi Nhi nhìn đôi mắt của Đạm Ngọc đang dán chặt vào bụng mình, bỗng đỏ mặt. Giống như một bà mẹ hạnh phúc, mang vẻ ngượng ngùng của lần đầu tiên được làm *** bên lén một lát rồi mới nói:

- Một tháng rồi ạ.

Đạm Ngọc không ngừng đi đi lại lại trong phòng về lo lắng phiền não.

- Sao thế chị? – Nhi Nhi hỏi.

Đạm Ngọc nhìn cô bé, sự tình thế này rõ ràng mười mười là cậu bạn trai đã bỏ cô bé để tìm đường thoát thân rồi, vậy mà nó vẫn cứ ngồi đấy ngây thơ hỏi có việc gì xảy ra thế. Đạm Ngọc vẫn nghĩ một cô bé và một thiếu nữ được phân biệt bởi đôi giày. Khi cô bé quyết định bỏ giày thể thao, giày da đế bệt mà chuyển sang giày cao gót, thể nghiệm được vẻ đẹp của giày cao gót cũng như trở nên yêu thích nó nghĩa là cô bé đã trở thành một thiếu nữ rồi.

Lúc này, Nhi Nhi đang đi một đôi giày leo núi màu trắng. Lúc này, Nhi Nhi vẫn chỉ là một cô nhóc ngây thơ thôi.

- Sao ấy à? Chị chỉ muốn đánh một cái cho em tỉnh ra thôi!

Đạm Ngọc nói, đem những suy luận của mình ra phân tích cho Nhi Nhi

nghe, chẳng nói quá lên chút nào nhưng cũng đủ thấy Nhi Nhi toát mồ hôi lạnh.

- Từ đầu cậu ta đã chú ý lợi dụng em rồi. Cậu ta nghĩ nếu em thành công, được gả cho ông tỉ phú, cậu ta sẽ dùng em bày trò moi tiền của ông ta. Nhưng bây giờ em lại có thai rồi, cũng mất quyền dự phòng vấn, chẳng còn giá trị lợi dụng nữa, cậu ta liền tính kế chạy khỏi em ngay.

- Vì... vì sao?

Nhi Nhi hỏi thều thào, vẫn tỏ vẻ không dám tin vào sự thật.

- Bởi vì tiền có thể khiến cho con người biến thành động vật máu lạnh.

Đạm Ngọc bình tĩnh nói với cô bé về cái xã hội tàn khốc này.

- Anh ấy... anh ấy không cần em và con của chúng em sao? Vậy... con em để ra ai sẽ nuôi? – Nhi Nhi hỏi cuống quýt.

- Trời ạ! Em vẫn còn muốn giữ đứa trẻ này à?

- Nếu không thì làm thế nào? Chẳng lẽ... Tay Nhi Nhi vẫn khư khư trên bụng, đôi mắt tròn tròn kinh hãi nhìn Đạm Ngọc.

- Ủ! - Đạm Ngọc gật đầu nghiêm túc. – Nhất định phải bỏ!

Nhi Nhi òa khóc kinh thiên động địa, càng khóc càng to, khóc đến nỗi một lúc sau thì cạn kiệt cả sức lực, ngã ra trên đi văng. Đạm Ngọc ngồi bên không phản ứng gì, cũng chẳng nói lời an ủi, không làm phiền cô bé trút ra những đau đớn trong lòng.

- Bọn đàn ông thối tha! Tôi hận các người!

Nhi Nhi khóc than kêu gào.

Đạm Ngọc nhìn cô bé, im lặng bước ra ngoài ban công, dăm dăm nhìn ra mọi cảnh vật trước mắt, cái thì im lìm, cái thì náo động.

Tiếng khóc than của Nhi Nhi từ trong phòng vọng ra: “Bọn đàn ông thối tha, tôi hận các người!”

Có bao nhiêu cô gái đã hét những lời này khi rơi lệ vì đàn ông? Có lẽ đàn ông vĩnh viễn không thể hiểu được tình cảm vừa yêu vừa hận ẩn trong những lời ấy.

Rất tự nhiên, Đạm Ngọc nhớ đến Hà Duy, người đã làm hỏng hết những kế hoạch của nàng. Vốn dĩ Đạm Ngọc đã có thể rời Thượng Hải, nhưng nàng không nỡ. Mỗi sáng sớm nàng đều đứng ở ban công phòng khách sạn mà

hít hà không biết nhàm chán những cảnh phồn hoa trước mắt, để rồi vĩnh viễn ấn chặt vào đáy tim không rời.

Từ sau hôm đó, Đạm Ngọc không hề gặp lại Hà Duy. Lúc thất thân, nàng có khác gì Nhi Nhi đâu, nàng cũng thầm gào thét trong lòng – “Tôi hận anh!”

Nhớ đến cốc cà phê anh ta pha cho nàng lúc đó... Nào ai biết, trong cái hận trộn đến mấy phần yêu?

Nhi Nhi đã dần bình tĩnh lại. Đạm Ngọc ngồi bên, vòng tay ôm bờ vai vẫn còn đang rung lên từng chập của cô bé, nhẹ nhàng động viên:

- Ngày mai chị sẽ đưa em đi bệnh viện, nhất định phải bỏ cái thai này!

- Nhưng... - Nhi Nhi quay mặt đi, những giọt lệ lại trào ra, nhìn cô bé lúc này giống hệt một chú mèo bị chủ ngược đãi rồi bỏ rơi – Vì sao lại phải phá? Lúc nào em cũng có thể cảm thấy được một sinh mệnh cựa quậy trong bụng mình! Nó ở trong bụng em, chẳng khóc cũng chẳng quấy, ngoan lắm...

Nhi Nhi nói, co mình lại, nước mắt giàn giụa.

“Bởi vì đứa bé không có cha”. Đạm Ngọc định nói thế, nhưng nhìn đôi mắt đáng thương của Nhi Nhi, nàng im lặng.

- Với lại, chị không thích làm mẹ đỡ đầu của em bé sao?

Nhi Nhi ngẩng đầu, nhìn Đạm Ngọc vẻ mong mỏi, nghĩ ngợi rồi nói tiếp, dường như cô bé nghĩ cầu xin được ở nàng một sự thỏa hiệp nghĩa là cô sẽ có thể giữ đứa bé lại.

- Gì cơ? - Đạm Ngọc sửng sốt.

- Đúng rồi! Em nghĩ rồi, chị làm mẹ đỡ đầu của em bé. Chị xinh đẹp như vậy, chắc nó sẽ vui lắm!

Nhi Nhi quả thật vẫn còn là một đứa trẻ! Chỉ có trẻ con mới vừa khóc vờ nhà vỡ cửa đổ rồi lại lập tức quên ngay tất cả được. Nhi Nhi giờ mang một bộ mặt vô cùng phấn khởi, làm Đạm Ngọc suýt nữa rơi nước mắt.

Cô bé yêu con mình như vậy, nhưng nàng làm sao có thể không bảo cô bé nhất định phải bỏ cái thai đi đây?

Nhi Nhi đang nhìn Đạm Ngọc, cố đoán thái độ nàng, như thể đang nhìn tên sát thủ chuẩn bị giết con mình vậy.

- Không được! Nhất định... phải bỏ!

Đạm Ngọc nói khó khăn.

- Vì sao?

Nhi Nhi vòng tay ôm chặt thân mình, hét lên đau khổ.

- Bởi vì... thế giới này không có chỗ cho nó...

Đạm Ngọc quay đi chỗ khác, không nỡ nhìn người mẹ bé nhỏ. Nhi Nhi lại khóc, Đạm Ngọc bỏ ra ngoài.

- Đạm Ngọc! – Nhi Nhi đột nhiên ngược đôi mắt đỏ lừ vì khóc lên – Ngày mai chị đi cùng em ra bờ biển nhé, được không?

Đạm Ngọc nhìn cô bé, gật đầu.

...

- Thôi không vào phòng phẫu thuật có được không?! Tay em phát run rồi đây này!

- Mình về đi chị!

- Hay hôm khác lại đến?

- Ôi trời ôiiiiiiii.....

Cái con nhóc Nhi Nhi này, đã vào đến phòng đợi của bệnh viện phụ sản rồi, tay cũng đã tiêm ven cả rồi mà vẫn không chịu bỏ cuộc trong việc cố thương lượng với Đạm Ngọc.

- Thôi đi mà! Em lại đổi ý không muốn bỏ con em nữa rồi! Thật sự không muốn! Em không nỡ đâu, Đạm Ngọc!

Đạm Ngọc không biết nên nói gì.

- Hay là mình cứ về, rồi em đi tìm Á Dương, em sẽ nói thật với ông ta tất cả mọi chuyện, có khi ông ta sẽ hiểu mà thông cảm cũng nên! Có thể ông ta sẽ đón nhận em và con em! Chị nói xem! Chẳng phải ai cũng có một phần lương thiện trong người hay sao? Mà ông ta lại giàu có như vậy...

Nhi Nhi vẫn không bỏ cuộc, cố gắng thuyết phục Đạm Ngọc.

Đạm Ngọc ngẩng lên nhìn cô bé, nhẹ vỗ vai cô, ý bảo cô bé đừng nghĩ ngợi lung tung nữa. Người ta tiêu tốn nhiều tiền của đến vậy để tổ chức tìm bạn đời, chẳng lẽ giờ lại cam tâm đổ vỏ cho người ăn ốc sao?

Đạm Ngọc ngồi bên cạnh Nhi Nhi một cách cam chịu, tỏ vẻ đang mãi mê giờ xem quyển tạp chí nhưng thực ra trong lòng nàng đang thương cho cô

bé ngây thơ.

Bây giờ mới hơn chín giờ sáng nhưng trong cái bệnh viện phụ khoa tư nhân lớn này đã chật ních người, đa số đều là các cô bé có vẻ vẫn còn là học sinh, đứng bên là những “ông bố trẻ” cũng “dốt nát” chả kém.

Đạm Ngọc nhắm tính, thời điểm này một tháng trước vừa đúng là Valentine.

Có những cô gái trông bình tĩnh như Đạm Ngọc, ngồi xem tivi hoặc lật giở mấy tờ báo phụ nữ; cũng có những cô tâm trạng giống Nhi Nhi, có vẻ là lần đầu tiên nên thấp thỏm lo sợ, không ngừng lo lắng nhìn từng cô gái đi vào rồi lại đi ra khỏi “cửa ải” phòng phẫu thuật, chỉ hận một nỗi là không thể nhao đến mà hỏi han cận kề về quá trình phá bỏ thai nhi mà thôi.

Phòng phẫu thuật ở tít bên trong, vị trí của Đạm Ngọc vừa đúng nhìn được chiếc bảng “đang phẫu thuật...” treo trên cánh cửa.

Những cô y tá mặc áo blu trắng cứ vô tư lướt qua lướt lại trước ánh mắt hãi hùng của những cô gái đang run cầm cập.

Một cô gái bị đưa vào trong. Năm phút sau liền thấy cô trở ra, hai y tá xách hai bên nách, khuôn mặt trắng bệch như thể tất cả máu đã đi đâu hết, đôi chân thì mềm nhũn chỉ chực khụy xuống.

Nhi Nhi hiển nhiên là cũng nhìn thấy tất cả, cô nàng cùng bên tay không bị tiêm ra sức níu chặt cánh tay Đạm Ngọc.

Nhi Nhi vẫn là một cô bé, nạo thai làm Nhi Nhi sợ hơn những cô gái khác nhiều lần.

Lúc còn chưa đến bệnh viện, Nhi Nhi đã liên tục hỏi không ngừng:

- Nạo thai đau không chị?
- Mình làm kiểu không đau, chắc là không đau đâu.

Đạm Ngọc trả lời.

- Phẫu thuật đó người ta làm thế nào hả chị? Có phải là mổ bụng mình ra không?

- Không đâu.

- Thế thì như thế nào?

Đạm Ngọc trợn mắt lên:

- Chịu cô đấy! Chị đã làm bao giờ mà biết được!

Sau đó, Nhi Nhi cứ khóc mãi. Đến bệnh viện, lúc bác sĩ hỏi, cô bé thậm chí còn không dừng được, khóc ầm lên.

Trước khi siêu âm, bệnh viện yêu cầu phải uống nhiều nước. Nhi Nhi vừa đổ nước vào miệng vừa hỏi Đạm Ngọc về khổ sở:

- Uống nhiều nước thế này liệu có làm em bé trong bụng bị chết đuối không?

Cô bé ngẩng đầu lên:

- Em muốn đặt tên cho nó là “Hải Hải”, vì nó được tạo ra bên bờ biển. Chị nói xem có được không? Cái tên tượng trưng cho sự to rộng sâu xa của đại dương! To rộng như bờ biển hôm qua chị em mình đến ấy.

Nhi Nhi bỗng nói dồn dập, cứ như thể đặt xong một cái tên cho đứa bé thì sẽ giữ nó lại được vậy.

Đạm Ngọc vỗ vỗ vai cô bé, lòng lại thấy buồn cho sự biệt ly sắp sửa diễn ra của hai mẹ con.

Bây giờ sự sợ hãi của Nhi Nhi không những không giảm mà còn tăng lên rõ rệt. Cô bé trợn tròn đôi mắt nhớn nhác nhìn không chớp những cô gái đi vào phòng phẫu thuật, càng lúc càng có người lại nhỏ hơn.

Bên kia dãy ghế chờ có một đôi nam nữ. Cô gái có vẻ cũng là lần đầu đến đây, không ngừng giơ cánh tay bị tiêm lên xuýt xoa nũng nịu với chàng trai: “Tay em đau quá cơ!”

“Anh thôi cho là không đau nữa đâu! Ngoan nào!” Cậu trai cẩn thận nắm bàn tay bị tiêm của cô bạn gái, ánh mắt dịu dàng, thổi nhẹ lên vết tiêm.

Nhi Nhi cũng nhìn thấy cảnh ấy, bàn tay đang nắm chặt cánh tay Đạm Ngọc bỗng lỏng ra, những giọt nước mắt mới lại chan hòa.

Rồi cũng đến lượt Nhi Nhi. Khi cô hộ lý đến thông báo, cô bé sợ hãi đến không đứng dậy nổi.

- Cô bác sĩ ơi, tiêm thuốc mê thì có đau nữa không?

Nhi Nhi níu gấu áo blu của bà bác sĩ, hỏi rụt rè.

- Thuốc mê sẽ làm cháu ngủ. – Bác sĩ vừa đi đằng trước vừa đáp thờ ơ.

- Cô ơi! Tiêm thuốc mê rồi, nhờ giữa chừng cháu tỉnh lại thấy đau thì làm thế nào?

- Tỉnh rồi cũng không động đậy được đâu! – Bác sĩ nghiêm mặt nói.

- Ôiiiiiii.....

Đạm Ngọc dìu Nhi Nhi đến tận cửa phòng phẫu thuật, cô bé còn cố ngoái lại nhìn Đạm Ngọc với ánh mắt như thể đây là một cuộc sinh ly tử biệt vậy. Ngồi một mình trên đi văng, không thể tập trung xem tivi mà cũng không nhét vào đầu được chữ nào trong quyển tạp chí, Đạm Ngọc nhắm mắt thầm cầu nguyện cho Nhi Nhi phẫu thuật được tốt đẹp.

Cầu nguyện cho hai chị em đáng thương trên trần gian này.

Lại nhớ chuyện hôm qua, khi nàng đưa Nhi Nhi ra bờ biển.

Nhi Nhi trái ngược hoàn toàn với bộ dạng hoạt bát hay cười ngày trước, chẳng chơi nhảy sóng cũng chẳng thiết đi nhặt vỏ trai vỏ sò. Cô bé chỉ ngồi im lặng bên cạnh Đạm Ngọc, thỉnh thoảng dùng ngón tay trỏ vẽ vẽ trên nền cát.

Gió thổi vù vù quanh Nhi Nhi, đưa hương kẹo trái cây thuần khiết trên người cô bé đi rất xa. Gió cũng thổi rối tung mái tóc Nhi Nhi, phát tán trong không gian mùi dầu gội đầu.

Đạm Ngọc quay sang nhìn Nhi Nhi lúc đó đang ngồi dưới ánh nắng chiều rực rỡ, đôi mắt ngơ ngác như một đứa trẻ lạc mẹ không ai giúp đỡ.

- Sợ không? Ngày mai ấy? - Đạm Ngọc muốn ám chỉ việc đi bệnh viện ngày mai.

- Cũng không sợ lắm. Chỉ là...

Tay Nhi Nhi vẫn dịu dàng xoa xoa trên bụng:

- Chỉ là... thật... không nữa...

Hai chữ cuối nghẹn ngào trong những tiếng nấc.

Một lúc sau, cô bé đi về phía biển, đờ đẫn nhìn những ngọn sóng dào dạt không ngừng tấp vào chân mình.

- Mới ít hôm trước anh ấy vẫn còn đưa em đến đây. - Nhi Nhi nói, mỉm cười và nhìn về phía mặt trời hoàng hôn xa xa. – Lúc ấy em vừa mới biết mình có em bé, vẫn chưa nói gì với anh ấy. Mỗi ngày em đều bẽn lẽn mà mơ mộng, nghĩ xem mình nên thông báo tin này với anh ấy như thế nào, liệu anh ấy sẽ vui đến mức nào khi biết điều đó...

Đạm Ngọc bước đến, vỗ nhẹ vai Nhi Nhi an ủi, vòng tay ôm cô bé đang khóc như một đứa trẻ nít.

- Xin lỗi chị, Đạm Ngọc! – Nhi Nhi ngẩng lên, cố gắng nặn ra một nụ cười
– Em không cố ý khóc lóc như thế ... Chỉ là, vô tình lại nghĩ đến anh ấy...
làm bẩn hết áo chị rồi.

- Có gì đâu. - Đạm Ngọc cười độ lượng.

...

Hôm trước, Nhi Nhi vẫn còn cố giả vờ kiên cường được, nhưng hôm sau thì cô nàng cuối cùng cũng lộ tẩy gan chuột nhất, nhìn vị bác sĩ với con dao mổ, khuôn mặt Nhi Nhi thật hết sức hãi hùng, Đạm Ngọc nhìn mà thấy thương.

Nàng nhắm mắt lại, lại một lần nữa thầm cầu nguyện.

Khoảng mười phút sau, cửa phòng phẫu thuật mở ra, cô y tá đỡ Nhi Nhi hai chân mềm nhũn ra ngoài.

- Cô là người nhà của cô ấy à? Mau dìu cô ấy sang bên kia nghỉ ngơi!

Cô y tá vẻ lạnh lùng nói với Đạm Ngọc, chắc cô ta đã quá quen với cái trò “đi hai về một”, nên thành ra vô tình bất nhân.

Đạm Ngọc cẩn thận dìu Nhi Nhi, phát hiện ra cô bé đang rất yếu.

- Con... con em không còn nữa phải không chị?

Đạm Ngọc đang quỳ xuống xỏ giày cho Nhi Nhi, chợt nghe tiếng hỏi yếu ớt như không còn sinh lực. Cô bé vẫn đang nằm trên đi văng, đôi mắt nhắm nghiền.

- Ừ...

Đạm Ngọc đứng dậy, nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của Nhi Nhi.

Nhi Nhi chẳng nói gì nữa, khuôn mặt không hề biểu lộ chút cảm tình nào, từ đôi mắt vẫn nhắm chặt, những giọt lệ lách ra lăn xuống phía tai.

Đạm Ngọc nhất thời không biết làm thế nào, nàng nhớ lại mười lăm phút trước, cô bé vẫn còn do dự lẩm nhẩm: “Em muốn đặt tên nó là Hải Hải... cái tên tượng trưng cho sự to rộng sâu xa của đại dương... to rộng như cái bờ biển chị em mình đến hôm qua ấy”.

Gần mười lăm phút đi qua, tất cả niềm vui và sự hồn nhiên của cô bé dường như cũng đã theo “Hải Hải” mà vĩnh viễn ra đi.

Còn gì nhanh hơn, lạnh lùng hơn và vô tình hơn con dao phẫu thuật đây?

Lúc đó, Nhi Nhi nằm trên đi văng, khuôn mặt nhợt nhạt, hơi thở yếu ớt, đôi

mắt vốn linh hoạt giờ nhắm nghiền như không còn sức sống.

Cô bé bỗng mở miệng nói:

- Đạm Ngọc, em cảm thấy em cứ mở mắt ra là con em sẽ ra đi vĩnh viễn, nhắm mắt vào thì Hải Hải sẽ vẫn còn ở đây... Thật đấy! Chị tin em đi! Thật đấy...

Đạm Ngọc không làm phiền cô bé, để cô nằm trên đi vắng mà nhớ về đứa con đã mất. Cô bé vẫn nhắm mắt, chỉ đôi khi hàng mi rung động rồi những giọt lệ từ từ ứa ra.

Thế nhưng... đàn ông có bao giờ nhìn thấy cảnh đó?

Có lẽ, suốt đời Đạm Ngọc cũng không thể quên rằng có một cô gái đã nói với nàng: "... Em muốn chị làm mẹ đỡ đầu cho con em, được không Đạm Ngọc...?"

Đôi mắt Đạm Ngọc không tìm được cũng chột nhạt nhòa ướn.

Tào Đình

Thiên Thần Sa Ngã

Dịch giả: Tạ Thu Thủy.

Chương mười ba

Nhi Nhi nhận được điện thoại của Hà Duy, thông báo cô đã được lọt vào top 20 người đứng đầu. Lúc nhận cuộc điện thoại này, Nhi Nhi vẫn còn nằm trên giường, hai ngày sau khi nạo thai.

Nhi Nhi bình tĩnh hỏi đầu dây bên kia:

- Thế Nhậm Đạm Ngọc thì sao?

- Ơ...

Đối phương chắc không ngờ lại bị hỏi câu này, lặng đi một lát rồi nói qua loa:

- Cô ấy cũng được vào.

Nhi Nhi không hỏi gì nữa, lẳng lặng cúp điện thoại, đôi mắt dăm dăm nhìn lên trần nhà, nhớ về những việc đã qua trong mấy tháng vừa rồi, nhớ về những tính toán đốn hèn của người yêu. Theo phản xạ, cô đưa tay đặt lên bụng, nhưng không còn cảm thấy tí nào những rung động của một sinh mệnh nhỏ bé đang hình thành nữa.

Đạm Ngọc bước vào phòng, tay bưng tô canh gà.

- Em dậy rồi à? Hôm qua, em làm chị sợ quá! Chẳng có ai nạo thai xong lại bị ngất đi như em. Bác sĩ nói tại em yếu quá. Chị bảo nhà bếp làm giúp tô canh gà, giàu dinh dưỡng lắm đấy, đun đến mấy tiếng mà! Nào, ăn hết luôn đi em.

Hương thơm nức mũi từ tô canh gà kích thích mạnh vào khứu giác của Nhi Nhi, mấy hôm trước bụng dạ cứ nhộn nhạo, ăn gì cũng không thấy ngon, bây giờ đã đói ngấu nghiêng rồi thì lại không ăn được...

- Đạm Ngọc, chị tốt quá! Chị làm cho em bao nhiêu việc như vậy... - Nhi Nhi nói, đôi mắt lại hơi ươn ướt.

- Nói mấy thứ đó làm gì chứ? Nào, ăn đi. - Nàng chúm môi thối phù phù cho đến khi áng chừng đã nguội mới múc từng thìa đút cho Nhi Nhi. - Nào! Ai ngờ hằng ngày cô chạy nhả tung tăng chả bao giờ biết mệt mà

người lại yếu như sên thế! Bác sĩ nói rồi, nửa tháng không được ra gió, không được tiếp xúc với nước lạnh... Ấy... chị phải ở bên cạnh em liên tục mới được!

- Chị thật tốt quá, chắc chắn người tốt rồi sẽ được đền đáp, chị đã được vào top 20 người được chọn rồi. – Nhi Nhi nói.

Bàn tay bưng tô canh của Đạm Ngọc khựng lại, nàng cố tỏ vẻ trấn tĩnh hỏi:

- Thế à?

- Vâng... Em sau này... Nói thế nào nhỉ? Tuy anh ấy bỏ rơi em, nhưng em vẫn nhớ anh ấy!

Nhi Nhi nhìn ra ngoài cửa sổ, nói buồn buồn:

- Đạm Ngọc, sau này chị nhất định phải biết quý trọng người đàn ông yêu chị nhé! Bởi vì... ít lắm!

Đạm Ngọc nghe những lời ấy từ miệng cô bé vĩnh viễn không bao giờ lớn, lạ cái là không hề cảm thấy trái tai. Không biết tự lúc nào, Nhi Nhi đã trở thành một chuyên gia tình yêu, không ngừng thốt ra những đạo lý cao siêu.

Lạ thay, đối với Đạm Ngọc, nó lại vừa vụn và thâm sâu ghê gớm.

Hà Duy gần như ngày ngày đều gọi điện thoại nhưng Đạm Ngọc nhất định không nghe; nhìn người gọi cửa mà là Hà Duy cũng đều lập tức đóng lại...

Hà Duy gửi hàng trăm tin nhắn: “Đạm Ngọc, hãy tha thứ cho anh, chỉ vì anh muốn ở bên em! Chỉ trừ những tiền bạc giàu sang mà Tào Lợi Hồng có thừa, thì cái gì anh cũng có thể cho em được...”

Nếu nói Đạm Ngọc không có tình cảm gì thì cũng không phải. Đối mặt với một tấm lòng hết sức chân thành như thế, bất kỳ cô gái nào cũng phải cảm động. Chỉ là Đạm Ngọc đem cái cảm động của nàng mà nén sâu vào tận đáy lòng và để cho sự hận thù vì cái quý giá đã mất phát tiết ra ngoài mà thôi, như thế cái người đàn ông yêu nàng là kẻ thù số một của đời nàng vậy. Khi Nhi Nhi múc từng thìa, từng thìa canh gà cho vào miệng, khuôn mặt cô cũng hồng dần lên.

Có vẻ như cô bắt đầu trở nên thanh nhã, bắt đầu có khí chất giống Đạm Ngọc với dáng vẻ uyển chuyển, nụ cười nhẹ xinh xắn và cũng bắt đầu có thói quen sử dụng giày cao gót khi đi lại. Rõ ràng, nếu như loại đàn ông cấp thấp nhìn thấy bạn mà phải tỏ vẻ nể sợ thì nghĩa là bạn đã có đầy đủ sự tự

vệ cần thiết của người phụ nữ rồi.

- Chị thấy hình như em đã trưởng thành rồi. - Đạm Ngọc nhìn Nhi Nhi nói vui vẻ.

- Vâng, có lẽ thế! – Nhi Nhi quay sang cười rồi lại tiếp tục thu dọn đồ đạc – Cái đó phải cảm ơn chị, và... Hải Hải.

Có vẻ như Nhi Nhi muốn nói là cảm ơn cậu người yêu cũ, nhưng nói không nên lời đành tiện miệng nói tên đứa con đã mất.

- Ngày mai mấy giờ em lên máy bay? - Đạm Ngọc hỏi.

- 10 giờ sáng chị ạ. – Nhi Nhi trả lời, một lần nữa những giọt lệ lại dâng đầy trong đôi mắt – Em sẽ không bao giờ quay lại Thượng Hải nữa, chắc cũng vĩnh viễn chẳng được gặp lại chị. Đạm Ngọc, em sẽ nhớ chị lắm!

Nói rồi, Nhi Nhi lao đến ôm chặt lấy Đạm Ngọc.

- Được rồi được rồi, vừa khen “trưởng thành” xong đã làm nũng ngay được! Sau này nên cẩn thận hơn với đàn ông nhớ chưa? Đừng có ngốc như lần này nữa đấy, gặp phải bọn lừa đảo mà cứ tưởng tình yêu đích thực đã đến.

Nhi Nhi không nói gì, chỉ gật đầu, lấy tay gạt nhanh những giọt nước ướt đầm trên khuôn mặt:

- Ngày mai chị tiễn em nhé?

- Em cứ nín khóc đi đã. - Đạm Ngọc cười nói.

...

9 giờ 40 phút sáng, mưa lất phất nhè nhẹ.

- Đạm Ngọc! Em đi đây! Cảm ơn chị đã tiễn em!

- Đi đi em.

- Đạm Ngọc, em hy vọng sau này chị sẽ tìm được điều chị thực sự mong muốn. Chắc chắn chị cho em là một kẻ ngốc đến đáng thương, nhưng dù sao em cũng đã rất vui, bởi vì em lúc đó... - Nhi Nhi như đang hồi tưởng điều gì, đôi mắt ánh lên hạnh phúc... - Có một người yêu em, và cũng đã có lần được hưởng cảm giác làm mẹ. Nếu chị nhất định theo đuổi ước mơ mà bỏ qua những tình cảm đáng lẽ được hưởng thì sau này già đi chị sẽ tiếc đấy.

Đây là những lời khuyên chân thành cuối cùng của Nhi Nhi trước lúc lên

máy bay, nói xong cô liền quả quyết quay đầu bước đi về cửa phòng đợi. Dù sao, Nhi Nhi vẫn chưa từng yêu nơi đây, nên cô ấy có thể ra đi nhẹ nhàng thoả mái đến thế.

Đạm Ngọc đứng ở sân bay, nhìn chiếc máy bay từ từ bò trên đường băng, nhanh dần, nhan dần rồi bay vút lẩn vào bầu trời xanh. Điều nàng nghĩ bây giờ là nàng yêu nơi đây vì lẽ gì? Nàng do dự mãi không đi là bởi vì vẫn chưa đạt được mục đích giàu sang hay vì vẫn còn luyến tiếc những kỷ niệm đã qua?

Khi Nhi Nhi vì thương tiếc đứa con chưa thành hình mà than khóc, nàng đã nghĩ rằng tất cả đám đàn ông trên đời này đều không thể hiểu được điều mà những giọt nước mắt ấy muốn nói. Thật ra bản thân nàng cũng đã thể nghiệm được hoàn toàn ý nghĩa của điều đó đâu? Trước giờ đều khinh thường những thứ thuộc về tình yêu, thấy phản cảm với tình cảm những người đàn ông dành cho mình, Đạm Ngọc dựa vào cái gì để hiểu hết được những ngọt ngào cũng như cay đắng Nhi Nhi đã từng trải qua?

Tiền Nhi Nhi đi xong, Đạm Ngọc một mình dạo bước trên con đường bên rìa Thượng Hải, nàng muốn tìm một bệnh viện nào đó nhận vá màng trinh. Nàng đứng rất lâu trước cửa một bệnh viện tư nhân, mặc cho những hạt mưa li ti vương đầy trên mặt, nàng nghĩ xem mình nên dùng thái độ nào khi bước vào đó.

Nhớ lại câu nói của Nhi Nhi trước khi lên máy bay: “Em hy vọng sau này chị sẽ tìm được điều chị thực sự mong muốn”.

Đấu tranh tư tưởng một lúc lâu, cuối cùng Đạm Ngọc bỏ ý định vào bệnh viện.

Nàng mang vè ủ dốt bước vào một quán cà phê nhỏ ven đường trú mưa. Quán không lớn, cũng không có gì đặc biệt lắm. Trần nhà treo những dây bầu bí bằng nhựa trông y như những chiếc đèn lồng màu xanh, cố tạo cho khách cảm giác thiên nhiên xanh mát như thể đang ngồi dưới giàn cây. Nhưng thô thiển nhất là cái quây thu ngân, nó được mắc đầy những dây đèn nhấp nháy xanh đỏ, một bà trung niên nhìn không rõ mặt đang nằm xoài trên mặt quây say sưa ngủ.

Cảm giác như đây là một quán cà trà đang cố gắng chuyển thành quán cà

phê nhưng lại tiếc không nỡ thay đổi cách trang trí.

Hóa ra ở tại một thành phố giàu mạnh như Thượng Hải cũng vẫn tồn tại những cửa tiệm không thể nhìn nổi như thế này.

Đạm Ngọc chọn một chỗ ngồi cạnh cửa sổ.

Trước mặt nàng là cô gái phục vụ ăn mặc khá tùy tiện, nói giọng phổ thông không được chuẩn lắm và nụ cười cũng không có vẻ gì nhiệt tình. Đạm Ngọc chỉ gọi một ly trà chanh.

Đạm Ngọc ngồi trong khung kính cửa sổ, lặng lẽ ngắm nhìn thế giới không âm thanh bên ngoài đang được bao phủ một màn mưa giăng giăng. Đôi khi, nàng lạ lùng phát hiện ra một người nào đó vẫn đi lại bình thản mặc những giọt mưa làm ướt áo. Đạm Ngọc vốn chẳng bao giờ là người đa sầu đa cảm. Mưa to dần, những người vào quán cà phê tránh mưa cũng nhiều lên. Hoặc một mình, hoặc có đôi, họ vừa vào quán đã vội vã giạt giữ những giọt nước bám trên quần áo và mái tóc, miệng làu bàu than trời mưa to. Thế nên từ ngoài nhìn vào, quán cà phê có vẻ thật đông vui tấp nập.

Cô gái phục vụ vẫn ăn mặc tùy tiện như lúc nãy nhưng nụ cười đã tươi tắn hơn, bà chủ ngồi quầy thu tiền cũng đã tỉnh dậy tự lúc nào, những thớ thịt trên khuôn mặt cũng nở ra sung sướng nhìn ngắm các thượng đế đang lũ lượt kéo vào quán.

Khách đến đông rồi, cũng nên có chút thanh âm du dương mới hay. Thế nên nhạc bắt đầu ì ềo nổi lên từ những chiếc loa.

Độc tấu piano, thật là một phong vị khác lạ.

Nghe những âm thanh người ta gọi là nhạc đó, Đạm Ngọc thấy mình quá vẫn còn kém hiểu biết quá. Hóa ra đàn piano cũng có thể phát ra được những âm thanh sắc nhọn chát chúa đến thế. Vừa nghe đã biết ngay đó là một trong những chiếc CD được bán mười một tệ một tá ở chợ giời. Miễn cưỡng cố nghe thì cũng ra được là diễn tấu của Fritz Kreisler, nhưng những ai không sành nghe nhạc (cũng không gọi đó là nhạc được) thì chắc sẽ tưởng là đứa trẻ sáu tuổi học lớp một hàng xóm nghịch đàn piano. Đạm Ngọc thầm thở dài chán chường cho những kẻ chuyên sao đĩa lậu và cả những người thích mua đĩa lậu nữa.

Một cô gái, trông giống như một nhân vật điện ảnh đi lạc ra ngoài đời, cũng

ngồi bên cửa sổ như Đạm Ngọc, say sưa ngắm màn mưa mù mịt bên ngoài, khuôn mặt lộ rõ vẻ cảm thương đầy lãng mạn.

May mà ly trà chanh thật sự cũng không đến nổi tệ, chiếc cốc thật ấm áp trong bàn tay Đạm Ngọc, vị trà ngon ngọt chua chua mãi là ngọn gió mát thổi qua làm nàng xao lòng tự năm mười bảy tuổi.

Đạm Ngọc hai mươi một tuổi, nhất thời hồi tưởng lại những ngày mới mười bảy, bỗng hoảng sợ phát hiện ra hình như mình đã gần quên hết những ngày thơ ngày ấy, tưởng như chúng cũng giống như chỗ nước trà chanh kia, tan chảy trong miệng và biến mất.

“Đạm Ngọc, em vẫn không thích chỗ ly cốc nhà anh. Anh ném đi cả rồi. Tất cả chỉ để làm cho em được vui thôi!”

“Đạm Ngọc, bây giờ nhà mình đã có thể mở tiệm cà phê rồi! Ha ha!”

“Đạm Ngọc, anh đang ở siêu thị mua đồ ăn! Anh luôn bị đau đầu bởi vì sao hành, tỏi, rau mầm và rau hẹ lại giống nhau đến thế. Hồi trước em làm thế nào mà phân biệt được nhỉ?”

“Đạm Ngọc, cái thang máy chung cư chẳng thấy bãi công nữa! Chắc nó đã giác ngộ rồi, bắt đầu cải tà quy chính!”

...

Điện thoại Đạm Ngọc đã đầy những tin nhắn, toàn bộ đều là Hà Duy gửi, nói chuyện này chuyện kia, những việc bình thường trong cuộc sống của anh.

Đọc kỹ lại, cùng với vị chua chua ngon ngọt trà chanh, những tin nhắn gợi cho Đạm Ngọc một cảm giác cảm động và bình yên vô cùng.

Bỗng nhiên nàng chợt bừng tỉnh ngộ, sở dĩ Nhi nhi ngày trước có thể cười giòn tan như vậy là bởi vì có một người đàn ông ngày ngày ở trước mặt cô mà nói chuyện trên trời dưới bể.

Nhiều phụ nữ phải khổ vì tình như vậy, sao họ vẫn như con thiêu thân mà lao vào tình yêu, tìm chỗ dựa nơi người đàn ông? Bởi vì họ đã từng được thể nghiệm ái tình. Họ đều trúng độc ái tình.

Nghĩ về ngày trước, hồi đó cũng là mùa xuân, Đạm Ngọc túi to túi nhỏ đi chợ mua về nào là dầu ăn, xì dầu, dấm... và đủ các đồ dùng thường thức khác, những việc đó chẳng phải đều mang lại không khí gia đình ấm áp hay

sao? Bỏ bao công sức xem rau hàng nào tươi nhất hay dùng cả buổi chiều nấu một con vịt, chẳng phải đều là vì câu “Đường đến trái tim người đàn ông là thông qua dạ dày của họ” hay sao?

Rốt cuộc thì thế nào mới gọi là hạnh phúc?

Rất lâu rồi, Đạm Ngọc thích uống trà chanh. Ngày ấy, đối với nàng, bầu trời cũng giống hệt một lát chanh tròn vành vạnh, thanh mát, vừa chua vừa ngọt.

Sau này, nghe nói những người sành điệu thuộc giới thượng lưu đều có loại cà phê yêu thích của riêng mình. Và để dễ dàng gia nhập cái thế giới hào nhoáng đó, Đạm Ngọc cũng lao vào tập uống cà phê, nhưng uống mãi, uống mãi nàng vẫn chưa tìm thấy nhãn hiệu yêu thích cho mình.

Bao lâu rồi không còn nhớ đến món trà chanh, nhưng dường như cái vị dễ chịu của nó vẫn chẳng thay đổi chút gì so với hồi trước, uống vào dường như cả vòm miệng đều tràn ngập những mây trắng trời xanh.

Những kỷ niệm đó chắc hẳn ai ai cũng đều trân trọng. Nó giống như làn hương hoa thoang thoảng trong gió, bỗng nhiên từ đâu đó trong ký ức chầm chậm bay ra, rồi bất thần lại nghịch ngợm trốn tiêu đâu mất.

Nghĩ đến đó, đôi môi Đạm Ngọc bỗng mỉm cười. Nàng cầm điện thoại, bấm chữ: “Thật ra thứ mà em thích uống nhất, là trà chanh cơ”.

... Rồi gửi cho Hà Duy.

Màn mưa bên ngoài cửa sổ vẫn lai rai chưa dứt nhưng những tia nắng yếu ớt đã bắt đầu e ấp ló ra từ sau những đám mây, không khí xung quanh đều ấm áp vị tươi mới.

Bầu trời Thượng Hải thường bị những biển hiệu quảng cáo đủ loại che khuất lần đầu tiên bỗng trở nên minh mông và lóng lánh sắc xanh đến kỳ lạ.

Tào Đình

Thiên Thần Sa Ngã

Dịch giả: Tạ Thu Thủy.

Chương mười bốn

A Lam biết chuyện thì mắng ầm ĩ: “Cái gì? Thăng quý này lại trúng giải độc đặc nữa à?”

Tôi gật đầu. A Lam hỏi dò biết được giải độc đặc lần này là thiên thần Nhậm Đạm Ngọc, lập tức, những từ “hạ cấp” không ngừng được tuôn ra. Cậu ta bắt đầu lải nhải về việc chắc tôi phải tu đến mấy đời nên mới gặp được vận đỏ liên tục đến thế.

Tôi cười, chính xác đến thế là cùng!

Tôi hỏi A Lam, làm thế nào mới thật sự có được trái tim của người đẹp.

- Đầu tư tình cảm chứ sao! – A Lam nói về sành sỏi, giả vờ như mình là một tay lão đại trong lĩnh vực chinh phục phụ nữ - Phương pháp hợp lý nhất đấy.

- Với phụ nữ bây giờ á, tình cảm chẳng đáng giá một xu!

Tôi lườm cậu ta.

- Anh không hiểu rồi, tình cảm là thứ không đáng tiền nhất trên đời, nhưng nếu đầu tư tốt lại là phương pháp tiết kiệm tiền tốt nhất đấy. – Nói xong, A Lam nhìn tôi bằng ánh mắt như muốn nói “xem ra cậu còn nhiều thức phải học lắm” khiến tôi đâm thẹn vì kém cỏi.

Hôm nay là sinh nhật lần thứ 21 của Đạm Ngọc.

Tôi thấy nàng quả là khéo chọn ngày sinh, nhằm đúng mùa xuân trời xanh gió mát.

Mấy hôm trước, tôi bỗng nhận được tin nhắn của Đạm Ngọc, nói nàng thích nhất là uống trà chanh. Ngần ra nhìn cái tin nhắn, tôi nghĩ ngợi mãi vẫn không hiểu rõ ý nàng.

Liên một tuần, nàng mất tâm mất tích, giờ tự nhiên lại nhắn tin bảo tôi mình thích uống món gì... Có lẽ phụ nữ muôn đời là dấu chấm hỏi mà đàn ông có vò đầu bứt tóc cả đời cũng chưa chắc đã tìm được lời giải đáp.

Nhưng dù sao thì nàng Đạm Ngọc cũng đã chịu mở miện, tôi liền sung

sướng nhào ngay ra cửa hàng mua trà chanh. Nhớ lại buổi tối hôm qua.

...

- Ngày mai là sinh nhật em. – Đạm Ngọc nói trong điện thoại.

- Thật không? Thế là lại già đi một tuổi rồi nhỉ!

Đạm Ngọc chủ động gọi điện thoại đến, tôi vui đến phát rồ. Mà bực cái là cứ vui sướng tôi lại quên hết cả che mồm che miệng chứ.

- Em cúp máy đây...

Giọng Đạm Ngọc lại trở nên lạnh lùng.

- Ấy! Đừng, đừng! Haha, anh đùa đấy mà... Thế này đi, ngày mai em đến nhà anh, anh sẽ đích thân chúc mừng em.

...

Như thế, cuộc hòa giải với Đạm Ngọc khiến tôi vui đến không chớp nổi mắt suốt một đêm.

Từ trong cửa hàng lao ra, tôi vô tình va phải một người từ trên xe hơi bước xuống – Tào Lợi Hồng. Không hẹn mà gặp khiến tôi hơi bối rối.

- Vừa may buổi chiều có thời gian, anh Hà, chúng ta đi uống trà buổi chiều một lát nhé!

Ông ta nói. Nghe thế, anh chàng thư ký Lý Bân, giống như một tên hầu thân cận hiểu ý hoàng đế, vội vã đi sắp xếp chỗ ngồi.

Tay tôi vẫn cầm chiếc túi to in hàng chữ “Hoa Liên”, bên trong toàn là trà chanh mua cho Đạm Ngọc.

Tôi ngồi xuống ghế, Tào Lợi Hồng bắt đầu hỏi vài câu về tình hình phỏng vấn tìm bạn đời, biểu thị sự quan tâm, rồi tiếp đến là những lời thăm hỏi có tính tượng trưng dành cho tôi.

Sau đó, ông ta mới vào vấn đề chính:

- Vốn dĩ tôi rất chú ý đến cô Đạm Ngọc, thế nhưng con trai tôi... anh gặp rồi phải không?

Tôi gật gật đầu.

- Con trai tôi lại nói, cô Nhậm không hợp làm vợ tôi.

Vì sao thế ạ? – Tôi như ngừng thở nhưng vẫn cố làm ra vẻ bình tĩnh.

Tiểu Nhiễm nói cô Nhậm cũng chẳng khác gì mấy những cô bạn cùng lớp nó, nó bảo một cô gái như vậy làm sao có thể trở thành mẹ nó được. Tôi

thấy nó cũng có lý.

“Ồ”. Đã nói đến vậy rồi, tôi cũng không thể giả như không biết gì hoặc cố gắng bào chữa cho Đạm Ngọc. Tôi nói:

- Tôi biết phải làm thế nào rồi.

Nói câu này, tôi chợt nhớ đến bản hợp đồng dưới đáy tủ. Ba triệu! Thế nhưng điều đó cũng chỉ thoảng qua chốc lát. Cảm giác vui sướng của người đánh bạc thắng cuộc trào dâng trong tôi.

Hình như trong lòng mỗi người đều có một cái bệnh “bắt cá hai tay”. Ai cũng muốn cả tiền lẫn tình. Người đẹp và ba triệu, cái gì cũng có sức hấp dẫn mê hồn của nó cả. Tôi vốn đau đầu đắn đo không biết chọn bên nào.

Giờ thì tốt rồi. Người ta đã loại bỏ giúp tôi một cái, vậy thì tôi đành phải yên tâm sung sướng mà đón nhận Đạm Ngọc thôi. Mà Đạm Ngọc thì cũng làm gì còn lựa chọn nào khác ngoài việc vui vẻ chấp nhận nữa.

Thế nên cái chọn lựa còn lại này, cái đáp án duy nhất này làm lòng tôi tràn ngập niềm vui sướng to lớn.

Lúc này, anh chàng thư ký Lý Bân đứng bên cạnh bỗng lên tiếng:

- Luật sư Hà đừng vội nói từ chối ngay, đợi thêm một thời gian nữa đã. Tôi vẫn thấy cô gái này thật rất linh hoạt khôn ngoan. Còn ngài thì sao ạ?

- Ủ.

Tào Lợi Hồng nghĩ ngợi rồi gật đầu, xem ra ông ta vẫn còn chút lưu luyến đối với Đạm Ngọc.

Chỉ một lời thôi làm những xúc cảm đang bùng bùng trong tôi thoáng chốc tụt ngay xuống, cảm xúc khó chịu này rất lâu sau vẫn ko thể xua tan đi được.

Tôi nhìn Lý Bân – con người vừa khom lưng cúi đầu xong đã lại nghiêm túc đứng thẳng lại được ngay, tự hỏi vì sao anh ta lại nói giúp cho Đạm Ngọc.

Lúc tôi vội vàng chạy về đến nhà, Đạm Ngọc đã đang ung dung tự đắc ngồi xếp bằng trên đi văng xem tivi rồi. Nàng mặc áo len và quần Jeans, tùy tiện buộc túm mái tóc theo kiểu đuôi ngựa. Bên bậu cửa, đôi giày cao gót của nàng quăng mỗi nơi một chiếc.

Thấy tôi về, nàng tinh nghịch lấy ngón tay chỉ chỉ vào nhà bếp:

- Sao lâu thế? Đi nấu cơm đi chứ! Em đói sắp chết rồi đây này!

- Em bắt anh nấu cơm thật à?

- Anh ko nấu thì ai nấu? Hôm nay mừng thọ em cơ mà!

Đạm Ngọc nghiêng đầu trông rất đáng yêu, đôi mắt nhấp nháy.

Đột nhiên, tôi thấy cuộc sống thật đẹp. Một tuần ko gặp, nàng bỗng trở nên gần gũi biết bao nhiêu.

Nghĩ sao nói vậy, tôi bô bô:

- Đạm Ngọc, em có mùi người rồi đấy.

Vừa nói tôi vừa tiến đến phía nàng, giả bộ nhún vai nhăn mũi làm trò xấu.

- Cái gì hả? Trước đây em không có mùi người sao? Thế thì là mùi gì? –

Đạm Ngọc nhìn tôi hét lớn.

Nàng hỏi tôi ngày trước nàng có mùi gì. Tôi gãi gãi cằm, ngược mắt lên trần nghĩ ngợi.

- Hôm nọ, lúc anh ôm em ấy, người em có cái mùi như là ...

- Aaaaaaaaa... ai cho anh nói ra hả?

Đạm Ngọc càng hét to, mặt đỏ bừng, đấm cho tôi một quả và chạy tọt vào trong phòng ngủ, trốn ánh mắt tôi.

Tôi nhìn cô gái xinh đẹp ấy, hóa ra nàng cũng biết ngượng ngùng xấu hổ.

Đột nhiên tôi không còn thấy nàng giống một thiên thần chỉ có thể nhìn mà không thể với tới nữa. Nàng cũng có đủ cảm xúc y như những cô gái bình thường khác, cũng biết la hét, biết nhỏ nhen. Nàng ở bên tôi, tặng cho tôi một cảm giác tuy không rõ ràng nhưng thật sự vui vẻ và thoải mái.

- Nhanh đi nấu cơm đi chứ! Đạm Ngọc bỗng nhiên ló đầu ra khỏi cửa phòng ngủ hét lên – Định để em chết đói hả?

- Ờ! Rồi, đi ngay đây. Đúng rồi, Đạm Ngọc, em muốn ăn gì?

Tôi vừa vùi đầu vào trong ngăn tủ thức ăn vừa hét ra ngoài.

- Lại được chọn món nữa cơ à? Không ngờ anh chàng này lại “bách nghệ” đến thế. Em tưởng anh chỉ làm được mỗi món mì ăn liền thôi cơ!

Rồi tôi thấy Đạm Ngọc đứng ở cửa phòng ngủ, nghiêng đầu sung sướng mơ mộng.

- Em thích ăn cánh gà cô la, gà cay cắt lát, tốt nhất là có thêm một bát canh chân giò ngó sen...

Từ trong tủ thức ăn, tôi moi ra mấy gói mì ăn liền, mỗi tay cầm một gói rồi nói to, quả là một gói nước lạnh dội lên niềm hưng phấn của nàng:

- Nào, em ăn Khang Sư Phụ hay là Quán Mì Ngon?

- Anh... anh... Cái này gọi là “gọi món” đây hả? – Đạm Ngọc tức giận đến run giọng.

- Ủ, ai cũng bị bệnh sợ lựa chọn cả. Thôi thế này đi, anh chọn giúp em, ờ... Khang Sư Phụ nhé! Nhân hiệu được tín nhiệm lâu đời, chất lượng đảm bảo...

Chưa kịp dứt lời, một nắm đấm đã bay theo đường parabol nhanh như cắt lao về phía mặt tôi, bất ngờ che khuất tầm mắt, kèm theo đó là tiếng hét nghe rùng rợn, hãi hùng.

Sau một hồi bị Đạm Ngọc thi triển quyền cước, tôi mang cái mặt bị sưng vù đặc ý nhìn cảnh Đạm Ngọc loay hoay trong bếp, run run mỉm cười với hình ảnh chính mình đang giơ tay làm một dấu hiệu chiến thắng trong chiếc gương đối diện.

Đàn ông muốn phụ nữ tự giác xuống bếp đều phải biết động não đầu ra đấy!

Chợt nhớ lại những lời Tào Lợi Hồng nói hôm nay, tôi quay ra nhìn nàng Đạm Ngọc mặc tạp dề đang rửa rau trong bếp, nàng tuy chìm lìm trong những mớ rau dưa thịt thà nhưng vẫn hoàn toàn không gây nghi ngờ gì về đến hình ảnh một bướm xinh đẹp rực rỡ sắc màu. Thế thì, để nàng rõ mọi chuyện có lẽ cũng chẳng hề gì.

- Đạm Ngọc, Tiểu Nhiễm khuyên Tào Lợi Hồng đánh trượt em. – Tôi bước vào bếp nói nhỏ.

- Vì sao? – Đạm Ngọc vừa rửa rau, gọt vỏ ngô sen vừa hỏi bình tĩnh.

- Có vẻ như Tiểu Nhiễm thấy em nên hưởng thụ tuổi thanh xuân mà em đáng được hưởng. – Tôi nói nghiêm túc, hy vọng Đạm Ngọc sẽ hiểu những ý tôi ngầm biểu thị.

- Ồ. – Đạm Ngọc trả lời, không ra vui cũng chẳng ra buồn.

Tôi liền đi ra khỏi bếp, im lặng ngồi trên đi văng đọc báo. Lát sau đã thấy Đạm Ngọc nói cơm xong rồi, bảo tôi đi dọn bàn ăn. Tôi vừa lau bàn vừa cảm động đến ướt nước mắt – cuộc sống như thế này thoải mái đếch chịu

được.

Cơm dọn ra rồi ... tôi ăn như rồng bay hổ cuốn vậy.

Ăn xong bữa, ợ một tiếng no nê thoải mái, tôi nhìn những thứ còn dư lại trên bàn mà cảm giác vừa kinh ngạc vừa khâm phục:

- Đạm Ngọc, tay nghề của em khá quá!

- Tất nhiên! Không có bản lĩnh làm sao dám bước vào cuộc đua giành giật sang phú quý?

Đạm Ngọc, nói xong dường như nhớ ra điều gì, nét mặt hơi trầm xuống.

Tôi nhún vai bất lực, quơ đái một trái táo trên bàn cho vào miệng.

- Ê! Từ từ!

Đạm Ngọc ngăn tôi lại, cầm quả táo trên tay tôi và nhẹ nhàng gọt vỏ bằng một con dao nhỏ, miệng nói:

- Anh toàn ăn hoa quả nguyên vỏ không gọt. Cứ thế rồi bệnh đấy.

Đến động tác cầm dao cũng dịu dàng, chắc trên đời này chỉ có mỗi mình Đạm Ngọc.

- Anh nguyện biến thành quả táo hạnh phúc kia, thoải mái nằm trong lòng bàn tay em, để mặc cho những nhát dao em như cơn gió mùa xuân thổi qua nhẹ nhàng cắt anh thành từng lát...

- Thịt anh kinh chết, ai thèm!

Đạm Ngọc ngẩng đầu lên lườm tôi một cái:

- Hôm nay sinh nhật em mà anh không có quà gì sao?

Nghe lời nhắc nhở của Đạm Ngọc tôi mới giật mình, quên thật mới chết chứ. Lúng túng, tôi đành vơ gói trà chanh mới mua lúc nãy, ân cần pha cho nàng uống rồi thấp thỏm bưng đến phía nàng:

- Em uống đi đã, anh chuẩn bị quà cho em ngay đây!

Đạm Ngọc nhìn tôi một cái, cầm lấy cái tách, miệng bắt đầu lẩm nhẩm nhai nhai điệp khúc Những kỷ niệm thơ bé.

Trong lúc đó, tôi vội vội vàng vàng dùng đầu ngón tay viết đại lên một chỗ trong nhà: "HAPPY BIRTHDAY! Sinh nhật vui vẻ! MY LOVE".

... Rồi gọi Đạm Ngọc quay lại.

Nàng Đạm Ngọc của chúng ta đeo kính mờ mẫm một vòng quanh nhà, cuối cùng phát hiện được điều khác lạ trên màn hình tivi.

Tivi đã lâu lắm không được lau chùi nên trên bề mặt màn hình bụi đã phủ đều một lớp, hẳn lên dấu vết lời chúc mừng sinh nhật từ ngón tay tôi.

- Ha ha, tìm ra rồi phải không? Vui lắm phải không?

- ...

- Anh thấy rất đặc biệt đấy!

- ...

Em không thấy nó đầy tính sáng tạo sao?

Đạm Ngọc lườm tôi một cái, im lặng đi vào phòng ngủ.

- Này! Đợi đã...

Tôi đuổi theo nàng:

- Anh đùa mà. Anh quên ko mua quà sinh nhật cho em. Hôm khác mình sẽ cùng đi mua! Được không nào?

Đạm Ngọc vẫn chẳng nói chẳng rằng, cũng không mỉm cười, chỉ nhìn tôi bằng đôi mắt lấp lánh.

- Đạm Ngọc. – Tôi gọi.

- Gì?

- Anh nghĩ mãi rồi...

- Sao?

- Thôi thì... - Tôi nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng - thôi thì chúng ta làm thành một đôi đi...

Để tạo không khí, tôi cố tình nói thật trầm, câu cuối cùng thành giọng khàn khàn kỳ lạ.

Đạm Ngọc chẳng phản ứng gì, không phản ứng cũng không ủng hộ, chỉ đôi mắt trong veo vẫn đăm đăm nhìn như thấu hết vào gan ruột tôi. Một lúc sau, nàng dịu dàng ngả đầu vào vai tôi ấm áp.

Tào Đình

Thiên Thần Sa Ngã

Dịch giả: Tạ Thu Thủy.

Phần III - Chương mười năm

Buổi sáng, Đạm Ngọc đã thức dậy nhưng vẫn lười biếng nhắm hờ đôi mắt, không nở rời lớp chăn nệm êm ấm trên giường hai mét.

Khoảng giường bên cạnh trống không, có lẽ Hà Duy đã dậy lâu rồi.

Đạm Ngọc moi được từ dưới gối một chiếc chìa khóa, lỗ xâu khóa hình trái tim. Nàng neho mắt nhìn lên ánh đèn qua lỗ chìa khóa, chớp một cái là thành ra bao nhiêu giấc mơ hình hạt đào.

Nhớ lại đêm qua, Hà Duy giữ nàng lại qua đêm, Đạm Ngọc cũng ngượng ngùng đồng ý.

Lúc anh chàng đang tắm, Đạm Ngọc một mình ngồi ngoài ban công, nhìn ngắm bầu trời màu xanh thẫm lấp lánh từng dải từng dải những ngôi sao.

Nàng phát hiện ra, từ độ cao tầng 14 nhìn xuống, vẻ dịu dàng của bầu trời cũng như sự huy hoàng của thành phố Thượng Hải hòa nhập vào nhau, cả hai đều đẹp đến mê hồn.

Dưới đất là cả biển ánh đèn lãng mạn, lấp lánh khoe vẻ phồn hoa của thành phố; bầu trời thì ngược lại, an bình, tĩnh lặng và cao xa, lan tỏa ánh sáng dịu dàng trong không gian rộng lớn.

Bạn muốn là cô gái thành thị hưởng thụ những khoái cảm thời hiện đại hay bằng lòng chọn cả đời làm ngôi sao yên lành nơi thế giới xa xôi, cách biệt và không có cạnh tranh?

Lúc đó, Đạm Ngọc đứng trong căn phòng trên tầng 14, cách rất xa với những ánh đèn phồn hoa bên dưới. Người đàn ông đang tắm, còn nàng thơ thần nhàn nhã đứng bên ban công hóng gió...cảm thấy lòng thật yên bình, như thế chỉ cần giơ tay ra là có thể tóm được cả bầu trời vậy.

Bỗng có người từ đằng sau vòng tay nhẹ ôm lấy Đạm Ngọc, nàng giật mình “á” lên một tiếng.

- Ha ha, nghĩ gì mà như mất hồn vậy!?

Là Hà Duy, anh chàng vừa tắm xong, toàn thân phủ một mùi hương mát

rượu như sương sớm, mái tóc chưa chải ướt rượt, đôi mắt thấp thoáng ánh cười.

Đạm Ngọc giãy giụa thoát khỏi vòng tay của Hà Duy, nàng vẫn chưa thể quen ngay được việc để một người đàn ông ôm ngang eo mình.

- Em kiểm tra xem, có phải là rơi mất cái gì rồi không?

Hà Duy nói về bí mật.

- Trừ cái chìa khóa hôm nọ anh đưa em thì chẳng còn gì nữa cả. – Đạm Ngọc nghĩ rồi nói chắc chắn.

- Ha ha... LOOK!

Anh chàng vui sướng đưa năm tay ra trước mặt Đạm Ngọc, lòng bàn tay úp sấp, rồi “hù” lên một tiếng xòe tay ra, một chiếc chìa khóa lấp lánh ánh bạc xuất hiện dưới lòng bàn tay, xâu chìa khóa lúc lắc treo trên đầu ngón tay trở nên không bị rơi xuống.

- Vừa rồi anh tìm thấy trong bồn tắm đấy! Anh nói rồi mà, hai người sống bên nhau phải giống như hai bánh răng cửa ấy, khuyết đầy bổ sung cho nhau, em bừa bãi lộn xộn thì anh buộc phải dùng tới bản lĩnh cẩn thận vốn có của người đàn ông ưu việt thôi!

Hà Duy vừa nói vừa không ngừng lúc lắc chiếc chìa khóa, màu bạc của nó phản xạ ánh sáng hắt ra từ trong phòng, in lên khuôn mặt mang đầy nét thần bí của anh.

Đạm Ngọc thấy người đàn ông này sao mà ấu trĩ đến buồn cười:

- Thì cũng chỉ là tìm thấy chiếc chìa khóa thôi mà! Xem anh dương dương tự đắc kìa! Giả sử như mà tìm thấy cả một cục tiền thì anh còn vui đến mức nào?

Đạm Ngọc vừa nói vừa đưa tay ra cầm lấy chiếc chìa.

- Ấy!

Hà Duy kịp thời thu bàn tay lại làm Đạm Ngọc quơ vào khoảng không.

- Tiền, tiền, tiền! sao em hám tiền thế được nhỉ? Tiền có đổi được chìa khóa phòng anh không? Anh giao chìa khóa cho em là biểu thị sự tín nhiệm của anh đối với em. Nếu như anh đưa em một cục tiền thì đó lại là loại hành vi khác rồi đấy. – Hà Duy khuôn mặt nghiêm khắc, vẻ cứng rắn giáo dục Đạm Ngọc một bài.

- Biết rồi, biết rồi! chìa khóa thích đưa thì đưa! Lộn xộn quá!

Đạm Ngọc phụng phịu, từ “hám tiền” Hà Duy dùng lúc này làm nàng hơi nóng mặt, bất giác quay mặt ra ngoài, phía bầu trời xanh mênh mông.

- Thế mà đã giận rồi? nhỏ nhen quá!

Hà Duy cười to, xoay Đạm Ngọc về phía mình, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay phải của nàng, luồn xuyên chìa khóa vào đầu ngón đeo nhẫn:

- Giữ cẩn thận nhé, đừng làm rơi nữa đấy! Có một số thứ đánh mất rồi là không tìm lại được đâu.

Hà Duy nhấn mạnh câu cuối, bàn tay anh miết trên mu bàn tay Đạm Ngọc, đôi mắt nhìn nàng say đắm, cái vẻ nghiêm túc phối hợp với khuôn mặt giận dữ nặng như đeo đá thành ra thật khôi hài.

Có một số thứ đánh mất rồi là không tìm lại được nữa?

- Ví dụ? – Đạm Ngọc hỏi.

- Ví dụ như... tình cảm chẳng hạn.

Hà Duy nói xong, khẽ chớp đôi mắt đẹp đầy ý nghĩa rồi quàng quã bước vào phòng, để lại Đạm Ngọc một mình băng khuông đứng giữa không gian mênh mông. Bầu trời như phủ bóng lên thân thể lười biếng của nàng. Đạm Ngọc ngáp dài, ngắm chiếc chìa khóa lấp lánh xuyên trên ngón đeo nhẫn, bỗng thấy ngỡ ngàng, hóa ra hạnh phúc của một cô gái bình thường lại đơn giản đến thế.

Chỉ cần nàng cam chịu trở thành một người bình thường giữa những người bình thường thôi.

Nhớ lại thái độ thành kính của Hà Duy khi xuyên chìa khóa vào ngón đeo nhẫn cho nàng, Đạm Ngọc nắm chặt chiếc chìa khóa áp vào ngực, nở nụ cười ngượng nghịu sung sướng.

- Giờ vẫn còn vui trong chăn chưa chịu dậy lại còn cười cái gì? Chắc đang hồi tưởng lại sự dũng mãnh của anh đêm qua chứ gì?

Không may cho Đạm Ngọc là đúng lúc đó Hà Duy lại bước vào. Anh chàng làm bộ hù dọa, pha trò chọc ghẹo chú mèo cuộn trong chăn.

- Làm gì có! – Đạm Ngọc nói, kéo chăn che lấp khuôn mặt đỏ bừng.

- Được rồi, em dậy được rồi đấy. Chết ngột trong cái chăn ấy cũng không phải là ý hay lắm đâu. – Hà Duy lột mất chiếc chăn, lộ ra nàng Đạm Ngọc

lười biếng cuộn tròn, mở to đôi mắt biểu thị rõ ràng vẻ phản đối không lời.

- Trợn mắt cái gì? Hận anh đến thế cơ à? Có ngâm bồn thì dậy ngay đi, anh đã xả đầy nước nóng cho em rồi đấy. Trong lò vi sóng có sữa, anh biết em thích vừa ngâm bồn vừa nhấm nháp gì đó mà.

- Đây là nguyên nhân dậy sớm của Hà Duy ư???

Đạm Ngọc vào buồng tắm, lòng cảm động không nói nên lời.

Tắm xong, mặc quần áo bước ra ngoài, Đạm Ngọc như một đóa hoa rải những hạt phấn ngát hương khắp căn phòng, có cái vẻ e ấp kiều mị thiếu nữ, lại mang cả nét tươi tắn linh hoạt.

Hà Duy có điện thoại. anh chàng nói vài câu, cúp máy rồi quay sang Đạm Ngọc:

- Đi thôi!

Hà Duy khoát tay chỉ và lôi tuột Đạm Ngọc ra cửa.

Ra đến cổng chung cư đã gặp ngay chàng thanh niên tên A Lam đứng đợi, tay giữ chiếc xe đạp leo núi mới cóng.

- Trợ lý của anh đến tìm anh kìa! Có phải ở văn phòng có việc gấp gì không? – Đạm Ngọc ghé tai Hà Duy nói nhỏ.

- Trợ lý nào ở đây?

Hà Duy chợt nhớ lại lần đầu tiên gặp Đạm Ngọc, A Lam nhất định đòi đi theo nên đành phải tùy tiện kiếm đại một chức vụ nào đó để hợp lý hóa sự có mặt của cậu ta.

- Anh em chiến hữu đấy mà! Là một nhà thơ “dỏm” bị xã hội vùi dập gần mười năm nay ấy mà!

Hà Duy mắt nhìn A Lam cười cười, miệng tỉnh bơ đáp lại câu hỏi của Đạm Ngọc.

A Lam nhìn thấy Đạm Ngọc mỉm cười, Hà Duy cũng mỉm cười, hai người đi thẳng tới chỗ cậu, tay Đạm Ngọc đặt sau lưng Hà Duy. Từ độ miễn cưỡng trong nụ cười của Hà Duy, A Lam cũng đoán được bàn tay nàng Đạm Ngọc chắc chắn đang làm một động tác kiểu như “véo”, “cấu”, “chụp” gì đó.

- Dám lừa em! Kết cục là thế này đấy.

Bàn tay đặt sau lưng Hà Duy siết mạnh hơn, nhưng khuôn mặt xinh đẹp của

nàng Đạm Ngọc thì không hề biến sắc.

Đợi họ đến gần, A Lam móc ra chùm chìa khóa ném cho Hà Duy:

- Đại huynh, cả hai chiếc chìa khóa đều ở đây rồi. xe em vẫn chưa mua bảo hiểm, anh phải chăm chút nó cẩn thận đấy!

- Biết rồi! cảm ơn nhé! – Hà Duy giơ tay chộp, cười trả lời.

- Mà này! Anh em đi xe đến đây, chả lẽ định để thằng này đi bộ về đấy à? – A Lam mặt dày lên tiếng.

Hà Duy móc trong ví ra tờ 50 tệ đưa cho, cậu ta mới chịu nguẩy mông bỏ đi.

- Bạn anh là gì giống hết dân lưu manh đầu đường xó chợ thế!? Lại phải dùng đến 50 tệ mới tổng đi được!

Đạm Ngọc nhìn A Lam đi xa rồi mới bắt đầu nhú mày lên tiếng.

Hà Duy liếc nhìn Đạm Ngọc:

- Thứ nhất, bọn anh chơi với nhau rất thân. Thứ hai, đối với những người nghèo mà nói, 50 tệ không phải là tiền bo hay để tổng đi mà là cơm ăn 10 ngày đấy! Sau này em không được nói như vậy về bạn anh nữa. với cả bản thân anh cũng đâu phải loại tử phú lắm tiền như ai đó.

Đạm Ngọc trừng mắt nhìn Hà Duy, khuôn mặt nàng rất nhiều những biểu hiện lộn xộn. chẳng lẽ nàng lại quay về lối sống của tầng lớp hạ đẳng rồi sao? Đạm Ngọc chột thấy lòng chống chĩnh.

- Lê xe đi!

Hà Duy nhìn Đạm Ngọc đang bần thần suy nghĩ liền nói to, tay vỗ vỗ yên sau.

- Hả? Anh dùng cái thứ này để chở em à?

- Sao hả? xe đạp không phải là xe à?

Ánh mắt Hà Duy bỗng không tìm được, phát ra những tia kinh miệt. anh bỗng nhớ lại những cô gái học cùng đại học năm xưa, cho dù ngồi sau xe đạp cà tàng vẫn có thể cười như nắng mùa thu.

Hà Duy thấy sắc mặt của Đạm Ngọc sầm xuống, bỗng mềm lòng, liền dịu giọng:

- Lên xe đi em! Anh có bằng lái mà!

Đạm Ngọc quả nhiên phì cười, “xìì” một tiếng dài, vén váy, nhón chân trèo

lên xe, cẩn thận đặt mông xuống yên sau.

Bàn chân Hà Duy vừa chuẩn bị đạp lên pê đan, ghi đông lập tức ngheo sang một bên. Chiếc xe chao nghiêng suýt nữa thì hất cả Đạm Ngọc xuống đất.

- Không sao! Lâu quá không đạp xe rồi, cũng không còn thuần thục nữa! em ngồi cẩn thận nhé, ôm chặt lưng anh đấy!

Hà Duy lăm bần cầu nhàu, nắm cẩn thận tay lái, ngồi lại lên xe.

Thành công. Chiếc xe chở Đạm Ngọc vòng vòng vèo vèo ra khỏi khu chung cư, hướng về phía ngược lại với khu trung tâm thành phố.

Chiếc xe khá thấp. Anh chàng Hà Duy cao to ngồi trên, hai cẳng chân dài ngoằng đạp đạp trông vô cùng khôi hài, lạch bạch hết một chú vịt hậu đậu.

Thật ra Đạm Ngọc rất nhẹ, chiếc xe băng băng lao đi trên đường, nhẹ nhàng như một cơn gió ngày xuân.

Hà Duy ngồi trước, lòng vui phơi phới, miệng huýt sao líu lo. Đạm Ngọc ngồi đằng sau tấm lưng to rộng của anh, ngửi thấy mùi mồ hôi đàn ông lẫn trong gió ... Năm đó nàng 22 tuổi, và đó là lần đầu tiên nàng ngồi sau yên xe một chàng trai, bàn chân cập kênh, ngửa mặt lên ngắm bầu trời xanh ngắt của mỗi tình đầu nhẹ nhàng lướt qua.

Xe xuống dốc lao nhanh vun vút, Đạm Ngọc hét lên:

- Từ từ thôi! Em sợ!

- Yên tâm! Vẫn chưa bay lên được đâu! – Hà Duy hét trả.

Bay!! Từ này sao quen thế nhỉ? Mang máng nhớ lại, một tháng trước, cũng là một chàng trai đưa nàng đi, cũng nói y như thế với khuôn mặt đang tái mét vì sợ của nàng.

Chỉ có một điều khác biệt duy nhất, người ta lái xe hơi đắt tiền, còn Hà Duy thì đang đạp chiếc xe hai bánh đi mượn có điều hòa thiên nhiên.

Bỗng nhiên nàng chợt thắc mắc, cuối cùng thì nàng vì cái gì?

Nàng bắt chấp tất cả hậu quả mà nghênh ngang lượn cùng Hà Duy bên lề phú quý giàu sang, bỏ lại đằng sau tất cả những giấc mơ từ thưở bé. Là vì muốn nếm hương vị mùa xuân của mỗi tình đầu ư?

Nhưng nàng thật sự không thể phân tích rõ ràng, những tình cảm mù mờ này nếu đem so với bạc tiền thì liệu thứ nào nặng ký hơn??

Dựa vào cái gì mà so sánh? Thật là một chuyện khôi hài.

Đúng lúc đó, một đứa trẻ ở ven đường nghịch ngợm ném ngay một vỏ chai nước khoáng vào chiếc xe đạp đi qua làm Hà Duy hoảng hốt phanh kít lại. Đạm Ngọc suýt chút nữa văng ra đường. Nàng sợ hết hồn, gắng chỉnh trang lại dáng vẻ đã hơi nhếch nhác của mình.

Hà Duy lau bàu tức giận, giờ nắm đấm dứ dứ dọa đứa bé.

Từ đầu đến cuối, Đạm Ngọc im lặng không nói tiếng nào.

Đến trước cổng một ngôi trường dân lập tầm cỡ không lớn cũng chẳng bé, Hà Duy dừng xe lại.

- Đến nơi rồi!

- Đây là đâu?

- Một ngôi trường.

- Em có mắt mà! Là em nói mình đến đây làm gì?

- Bí mật! lát sẽ biết. – Hà Duy nói, nháy mắt với Đạm Ngọc.

Hà Duy năm nay đã gần 30 tuổi, có thể gọi là sắp hết thời thanh niên thể nhưng tính tình vẫn giữ nguyên như ngày còn là một cậu nhóc. Anh chàng khoái nhất là trò chui lủi vào xó nào đó, để lộ ra cặp móng to đùng rồi bắt Đạm Ngọc đi tìm, hoặc ra về bí mật đến cùng, làm những việc anh chàng tưởng sẽ là những bất ngờ đầy lãng mạn.

Đối với những hành vi ấu trĩ của anh chàng này, Đạm Ngọc thường khịt mũi giệt cợt chứ chả buồn nói.

Ví dụ như là bây giờ đây, Hà Duy rón ra rón rén đi đằng trước, che tay lên trán quan sát động tĩnh bốn phía, Đạm Ngọc thì lãnh đạm đi đằng sau, cùng bước vào vườn hoa. Nàng mím môi nói:

- Chào thua anh luôn. Đừng có đi lại như thằng ăn trộm thế được không? Trông hèn hạ lắm.

Hà Duy phớt lờ, vẫn dáo dác nhìn quanh. Bốn phía im lặng như tờ.

- Tốt! Không có ai cả! Chạy!

Hà Duy dường như không để ý gì đến sự khó chịu của Đạm Ngọc, kéo mạnh tay nàng chạy về phía khu phòng học.

Hôm đó là Chủ nhật, ngôi trường ngoài người bảo vệ thì gần như chẳng có ai.

- Này! Làm gì mà chạy như ma đuổi thế? Cứ như là âm mưu làm gì phạm

pháp ấy. – Chạy vào khu phòng học rồi, Đạm Ngọc gặt gồng, lần đi chơi này đối với nàng thật chả ra làm sao cả.

- Ấy! em thật chẳng biết vui chơi là gì! Cái cảm giác lén lút như thế này hay đấy chứ! Giống như trò bịt mắt bắt dê hồi bé ấy, lúc bọn bạn sắp tìm được anh, anh căng thẳng đến nỗi tim cứ đập thình thình, nhưng cái cảm giác đó lại rất khó quên!

Miệng Hà Duy liến láu như súng liên thanh, và bắt đầu làm trò, nấp sau chiếc cột trong hành lang, sung sướng khoa tay múa chân.

- Vớ vẩn! – Đạm Ngọc lườm, - Hóa ra anh đến đây để hồi tưởng tuổi thơ! Xin lỗi, người ta có một tuổi thơ nghiêm túc, chưa biết đến mấy trò kích động đó. Em về đây!

Đạm Ngọc nói rồi quay mình bỏ đi.

- Này, đừng đi! – Hà Duy thấp giọng nói, lại nắm tay Đạm Ngọc, lôi nàng lên tầng bốn của tòa nhà. – Mục đích chuyến thăm trường hôm nay vẫn chưa đạt làm sao đi được.

Hai người đứng trước một căn phòng có biển đề “Phòng âm nhạc”. Hà Duy lại bắt đầu đảo mắt một vòng xem có ai không. Khi chắc chắn xung quanh hoàn toàn vắng lặng anh chàng nhẹ nhàng lôi ra chùm chìa khóa và tra vào ổ.

- Anh làm gì thế? Chẳng lẽ anh đưa em đến đây ăn trộm thật à?

Đạm Ngọc thất kinh, vô tình đẩy giọng to lên mấy bậc.

- Suyt!

Hà Duy tiếp tục mở cửa.

Ổ khóa lách cách. Theo đà cánh cửa mở ra, một chiếc dương cầm mới tinh từ từ xuất hiện trước mắt hai người. ánh nắng từ cửa sổ hắt vào, những tia vàng nhảy nhót trên bề mặt đen bóng lấp lánh.

- Wow!

Đạm Ngọc không thể kìm được vẻ ngạc nhiên, thích thú bước ngay đến, nhìn ngắm bóng mình in trên bề mặt bóng lộn của chiếc đàn. Hình bóng ấy rõ ràng là đang rất sung sướng, niềm vui ánh lên trong đôi mắt tròn xoe. Đạm Ngọc đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve chiếc đàn, nói lẩm nhẩm:

- Lâu quá không chơi nhạc rồi! Nhớ không chịu được! mừng như bạn cũ

lâu ngày gặp nhau vậy.

- Ha ha, anh nhớ là em biết chơi dương cầm mà, mấy tháng rồi không được **ng đến đàn chắc ngứa tay lắm phải không? Thế nên, anh cứ nghĩ mãi xem ở đâu tìm được đàn cho em.

Hà Duy đứng đằng sau Đạm Ngọc, thấy vẻ mê ly trên gương mặt nàng, lại càng cảm thấy mình thật là vĩ đại.

Đạm Ngọc vẫn thắc mắc:

- Sao anh có chìa khóa ở đây thế?

- Em vẫn chưa đoán ra à? A Lam dạy Ngũ văn ở đây! Cậu ta mượn thầy dạy nhạc cho anh đấy.

Hà Duy hứng chí tung chìa khóa lên không rồi lại chụp gọn, nói một cách tự đắc:

- Chỉ là anh không thích làm thôi, chứ đã làm thì việc gì chả xong!

- Xem anh vênh váo kìa... - Đạm Ngọc lườm anh chàng, còn anh ta thì vẫn mang vẻ tự đắc như con nít. Không nhịn được, Đạm Ngọc nở nụ cười cảm kích.

- Nhanh! Thử tay đi xem nào! Cho anh nghe thử khúc Tiên bồng thượng giới đi!

Đạm Ngọc cười, ung dung ngồi xuống ghế, thử vài nốt:

- Âm sắc chưa ăn lắm, nhưng cũng tạm tạm rồi.

Tiếng nhạc bắt đầu vang lên, đôi tay Đạm Ngọc lướt nhanh như múa trên những phím đàn, như hai bóng hồng xinh đẹp tinh nghịch.

Hà Duy ngồi gần cửa sổ, nhắm mắt lại mặc cho ánh nắng vàng óng rọi chiếu trên gương mặt, lắng nghe những âm thanh du dương Đạm Ngọc đang chơi. Đôi khi, anh chàng hé mắt, nhìn ngắm gương mặt trẻ trung thanh nhã của Đạm Ngọc, tưởng như mình quay về thời học sinh, tan học xong vênh váo tới phòng nhạc đợi cô bạn gái khoa Nhạc xinh đẹp của mình, đón nhận những ánh mắt ngưỡng mộ của đám bạn đồng môn và người qua đường.

Người qua đường? Á, không phải là mơ. Ngoài cửa, thật sự có một người đang đứng! Hà Duy sợ đến mức nhảy dựng lên khỏi ghế.

Người đàn ông lớn tuổi tức giận mở toang cửa:

- Này này! Cô cậu là ai thế? Sao lại vào đây?

Hóa ra là ông bảo vệ, chắc nghe tiếng đàn nên chạy lên kiểm tra.

Đạm Ngọc giật mình ngừng chơi, nhạc nhiên nhìn ông ta.

- Hề hề, xin lỗi bác, bọn em là bạn của A Lam, chỉ là muốn đến luyện tập chút thôi.

- Không được! Đi ra ngay! Ông già chẳng nể nang gì, cũng chẳng cần biết A Lam A Hồng nào hết, chẳng chút khách sáo tổng những vị khách không mời ra khỏi cửa.

Đạm Ngọc đứng dậy không một lời phản đối, vẫn nhất định giữ dáng vẻ cao quý đài các bước ra khỏi cửa.

- Ô, hóa ra không được vào ư? Ha ha, xin lỗi, xin lỗi! chúng tôi không biết, lần sau sẽ chú ý hơn! Ha ha...

Hà Duy khom lưng cúi đầu liến láu, rồi kéo tay Đạm Ngọc cầm đầu cầm cổ chạy xuống lầu.

- Đạm Ngọc, ha ha, A Lam bảo thường thì chả sao đâu. Không hiểu sao lần này lại xui xẻo bị ông già bảo vệ nghe thấy, chắc là do tiếng đàn của em hay quá! Chắc chỉ có lí do đó thôi!

...

- Hay là lần sau chúng mình lại đến nhé? Mình sẽ cẩn thận hơn một chút?!

- A, cuối tuần này đẹp thật! Rất thích phải không em?

- Tuần sau mình đi công viên Thế Kỷ thưởng hoa mai đi! Nghe nói một tuần nữa là hoa mai ở Thượng Hải sẽ nở nhiều lắm!

Trên đường về nhà, Đạm Ngọc kiên quyết không chịu ngồi xe đạp nữa, nhất định đòi đi bộ. Hà Duy chẳng biết làm thế nào, đành phải chịu theo nàng.

Hà Duy dắt xe, vừa đi vừa tự huyên thuyên một mình. Đạm Ngọc chỉ im lặng, nghĩ lại tất cả những chuyện xảy ra hôm nay, cảm thấy mình giống như chú chim khổng tước cáo quý bị một con chó sói không biết thương hoa tiếc ngọc cắn trụi cả chùm lông đuôi, thật là thảm hại đến không thể tả. Nhớ lại khoảng thời gian gần gũi được sống trong thế giới thượng lưu, so sánh với những xui xẻo ngày hôm nay, Đạm Ngọc nghĩ khi phú quý và ái tình **ng nhau, bạn có thể nghe thấy cái câu chuyện chặn ngắt vẫn luôn

diễn ra trên toàn thế giới: “Ông chủ, cắt cho tôi hai cân tình yêu, đem về nuôi chó”

Tào Đình

Thiên Thần Sa Ngã

Dịch giả: Tạ Thu Thủy.

Chương mười sáu

Tôi vốn chưa bao giờ dám mơ giấc mơ kết hôn với Đạm Ngọc, bởi vì tôi thật không biết nên xử lý ra sao với đứa con trai đáng thương ở quê nhà. Tôi 29 tuổi, chưa kết hôn. Tôi có một đứa con trai mà với tôi là vô cùng xa lạ, nhưng mong là sau này lớn lên chút nữa nó không viết trong bài tập làm văn: “Tôi cũng có một người cha mà đối với tôi là vô cùng xa lạ”. như thế thì quả cũng hơi thảm.

Nói thật, tôi vô cùng hối hận, hồi ấy trẻ con chả biết gì, không cần thật để tòi ra một đứa.

Cậu con trai giờ được bố mẹ tôi nuôi ở quê nhà Tế nam, mẹ nó sinh con xong thì chơi trò mất tích luôn. Tôi đau đầu nhức óc, cũng dự định bỏ rơi luôn cái rắc rối nho nhỏ đó.

Nhưng cha mẹ tôi nghe tin liền vội vội vàng vàng thu xếp lên Thượng Hải, đón đứa bé về nuôi.

Tôi làm việc ở Thượng Hải, muốn xa rời cái thành phố quê nhà bé nhỏ lạc hậu ấy. tình thoảng tôi mới gọi điện về cho bố *** tiện miệng hỏi thăm: “Thằng nhóc không làm phiền bố mẹ chứ ạ?”

Mẹ sợ tôi vứt đứa cháu nội của bà đi mất, vội nói: “Không, không! Hân Hân ngoan lắm! Càng lớn càng giống con đấy”.

Đứa con thường là kết tinh của tình yêu. Tôi chẳng có tình yêu nhưng lại có đứa con, chắc kết ra quả dưa hấu.

Thế nên khi bế quả dưa hấu ấy, tôi nghĩ tình yêu chỉ tồn tại trong truyền thuyết thôi, đời này làm quái gì có cái trò ấy.

Thực tế chứng minh Đạm Ngọc là một cô gái rất nhạy cảm. Khi tôi gần như quên hẳn quả dưa hấu ở nhà thì nàng lại nhắc tôi nhớ. Tối hôm qua, lúc chuẩn bị làm tình, tôi theo thói quen lấy ra chiếc bao cao su, cẩn thận đeo vào. Nàng thấy thế liền nói vẻ vô tình: “Chắc anh đã làm bố rồi phải không!?”

Nàng nói câu này lúc đang nửa nằm nửa ngồi trên chiếc giường hai mét, giống như một chú mèo lười hai mắt lim dim. Ngay cả vẻ lười của nàng cũng toát lên sức hấp dẫn kỳ lạ. Cho dù những lời đó được nàng thốt ra một cách thờ ơ nhưng cũng làm tôi chột toát sống lưng.

- Ai bày đặt ra chuyện đó? Em dựa vào cái gì mà nói như vậy?

Tôi ra sức lấp liếm, có làm ra vẻ bình thản.

- Ha ha, em đoán vậy!

Nàng ngồi hẳn dậy, choàng tay lên cổ tôi:

Đàn ông chưa phạm tội tà trời thì không bao giờ tự giác như vậy!

Đạm Ngọc nói, nở nụ cười yêu kiều, đôi cánh tay trắng muốt vẻ như vô tình chạm vào chiếc bao cao su trong tay tôi.

Tôi nhẹ nhàng đẩy nàng ra, khịt khịt mũi ra ý “chuyện đùa”, nhưng dưới sự quan sát ánh lên trong đôi mắt đẹp của nàng, tôi cũng không thể giữ được thái độ hoàn toàn tự nhiên như trước.

Trước đây, Đạm Ngọc đã hỏi tôi chuyện này một lần, hỏi tôi đã kết hôn chưa. Tôi cứ sự thật mà trả lời. mọi chuyện đã đi xa đến thế này, giờ tôi biết giải thích sao với nàng đây? Tôi đúng là chưa kết hôn nhưng lại đã có một đứa con trai ruột rồi.

Cứ theo tính cách của Đạm Ngọc thì nàng có thể ở bên tôi đã là việc khó khăn lắm rồi, giờ chẳng lẽ lại còn vô cớ bắt nàng phải làm một người mẹ kế nữa?

Có lần nàng vô tình hỏi tôi: “Hà Duy, anh thấy chúng mình có hợp nhau không?”

Hôm đó là ngày thứ hai từ sau hôm tôi đưa nàng đến ngôi trường dân lập A Lam đang dạy, lúc hỏi câu đó trông nàng rất lạ, đôi mắt nhìn tôi lom lom.

Tôi hỏi làm sao thế, nàng nhìn tôi một lát rồi lắc đầu bảo chẳng có gì.

Tự nhiên hỏi vậy, chắc chắn nàng có chuyện gì rồi.

Từ hôm đó trở đi, mỗi lần tôi gợi ý cùng đi ra ngoài, nàng đều từ chối.

Lại còn thế này mới lo, khuôn mặt xinh đẹp của nàng bây giờ dường như bị một cái gì đó che khuất. nàng từng nói: “Một người không giữ được thể diện thì chẳng có mặt mũi nào mà đi trên đường phố Thượng Hải cả.” Chắc nàng vẫn còn giận vì vụ đi chơi bằng xe đạp lần trước.

Nên tôi đành nói, cốt lấy lòng nàng: “Cuối tuần này mình đi shopping một chuyến đi! Anh muốn tặng em một bộ quần áo, coi như là trả nợ quà sinh nhật lần trước.” Nhìn vẻ mặt kỳ dị trên mặt Đạm Ngọc, tôi lại cảm thấy cái cảm giác của anh chàng người hầu nói chuyện với nàng cách cách, bèn nhẹ nhàng thêm một câu: “Được không?”

...

Sáng thứ Bảy, thay xong quần áo, thắt chiếc cà vạt đích thân Đạm Ngọc chọn cho, tôi ngồi trên đi vắng đợi Đạm Ngọc trang điểm.

Nàng ngồi trước bàn trang điểm, thoa phấn, rồi vừa vui thích vừa cẩn thận kẻ lông mày, tô mắt, tô son...

Hai tiếng trôi qua, nàng công chúa diễm lệ bước ra, khẽ nháy mắt với tôi một cái.

Tôi sững sờ như sắp ngất, làm Đạm Ngọc không kìm được phá lên cười khanh khách.

Rồi Đạm Ngọc, với dáng vẻ của một đứa con nít sắp được đi chơi, ăn mặc đẹp vui sướng chuẩn bị ra cửa.

Nhưng đúng lúc đó, điện thoại réo chuông, là bố tôi gọi. Bố ra sức thuyết phục tôi về nhà một chuyến, nói con trai tôi ốm, viêm amidan cấp tính.

Tôi lén nhìn sang Đạm Ngọc, nàng đang tròn mắt nhìn lại tôi vẻ hiếu kỳ.

Tôi nói vào điện thoại: “Viêm amidan cũng không phải chuyện gì to tát lắm mà, cắt đi là xong. con gửi tiền là được, cần gì phải đích thân về.”

Thế là bố tôi mắng cho một trận té tát, ông cụ bảo tôi không có tính người: “Con nó còn nhỏ lại bị bệnh phải vào viện, mà làm bố mà sao lòng dạ sắt đá lại thế? Con nó đang ở bệnh viện, ngày nào cũng khóc đòi bố, mà tưởng mà quảng mấy đồng tiền về là có thể thay thế được tình cảm hay sao? Mà ... mà ...” Cơn giận dường như làm căn bệnh hen suyễn của ông cụ lại muốn tái phát.

Tôi đành phải kiên nhẫn giải thích với bố, công việc, quan hệ, xã giao... tất cả không vượt ra ngoài chữ “bận” . bố lo cho công việc của tôi, lại nghe qua lời tôi thấy mọi việc có vẻ nghiêm trọng nên cũng không trách móc gì nữa.

- Vậy cố gắng lúc nào ngơi ra một chút về mà thăm thẳng bé nhớ chưa?

Tôi vội vàng gạt đầu vâng dạ.

Cúp máy.

Bước ra khỏi nhà bếp, tôi giơ tay ra ôm chặt lấy nàng Đạm Ngọc đang sốt ruột.

- Ai gọi thế? – Nàng hỏi vẻ nghi ngờ.

- Bố anh gọi từ quê, cũng chả có gì đặc biệt.

- Anh sắp phải đi à? – Nàng lại hỏi, có vẻ hơi lo lắng.

Tôi xoa xoa đầu nàng, cười bao dung:

- Không cần đâu, anh biết em không nỡ rời xa anh mà!

- Nói linh tinh!

Đạm Ngọc cũng cười, nụ cười xua tan hết mọi bức bối khó chịu.

Hai chúng tôi ra khỏi nhà. Chiếc áo khoác nhẹ màu tím nhạt kết hợp với chiếc váy trắng xếp nếp ngắn đến đầu gối làm cho hình ảnh nàng và những tia nắng vàng óng dường như hòa tan vào nhau long lanh lóng lánh. Đôi giày cao gót màu trắng sữa càng tôn thêm vẻ đài các sẵn có của nàng, khiến từ “cao quý” dường như bật ra từng chuỗi sau mỗi bước đi. Lại còn nụ cười ngọt như mật ong luôn nở trên môi nàng, thật sự là không cần trang điểm thì nàng Đạm Ngọc của tôi cũng đã rực rỡ hơn cả mặt trời rồi.

Suốt quãng đường đi, Đạm Ngọc thân mật nắm bàn tay tôi, đôi khi mặt nàng vô tình va phải vai tôi, cánh tay tôi cũng không ngừng quệt qua khuôn ngực mềm mại của nàng. Rõ ràng là mọi người trên đường đều ngưỡng mộ tôi, có một cô bạn gái kiều diễm đến vậy.

Thật lạ là giữa nam nữ chỉ cần phát sinh cái mối quan hệ mang tính căn bản ấy là sẽ mất hết những biểu hiện ngại ngùng như tim đập nhanh hay đỏ mặt thẹn thùng, bắt đầu coi những cử chỉ thân mật là đương nhiên.

Trên cả đường đi, mùi hương cây cỏ vừa thanh tao vừa mát mẻ luôn theo sau Đạm Ngọc của tôi, khiến những người đàn ông qua đường đều ngậy người nhìn theo, tưởng mình vừa có phước được gặp tiên nữ chốn bồng lai. Điều chúng tôi phải chú ý nhất bây giờ là tránh không gặp phải những người có quan hệ với Tào Lợi Hồng.

Đi đến cửa một tiệm hoa bên dưới khu trung tâm mua sắm, tôi nhìn thấy A Lam. Cậu chàng đang lom khom bên những khóm hoa, say sưa chọn lựa.

đứng bên cạnh, nắm chặt bàn tay cậu ta có lẽ là cô người yêu.

Nhìn từ đằng sau lưng, có vẻ cô gái cũng khá xinh đẹp. đúng lúc đó, cô quay nghiêng sang nói gì đó với A Lam. Khuôn mặt cô gái có vẻ gì đó eát quen, nhưng khoảng cách xa quá, tôi cũng không nhìn rõ được.

Nhìn thấy anh em bạn bè, theo thói quen tôi định chạy ra chào hỏi, tiện khoe khoang luôn với cô bạn gái của cậu ta Đạm Ngọc của tôi xinh đẹp đến mức nào. Cứ phần khích một cái là tôi chả còn nhớ gì, quên ngay mình đang ăn mặc theo kiểu một trí thức có địa vị, nhét ngón tay vào miệng huýt lên một tiếng sáo vừa dài vừa to.

“Anh làm gì thế hả?” Đạm Ngọc nghiêm mặt ngăn tôi lại rồi kéo tay tôi đi tiếp.

Lúc đó tôi mới chợt tỉnh ra – Đạm Ngọc trọng thể diện! - lại nhắc nhở bản thân phải duy trì phong thái sang trọng.

Bắt đầu từ giây phút bước vào khu mua sắm cao cấp nhất Thượng Hải, tôi phải chú ý lưng thẳng, đầu ngẩng cao, cố gắng sao cho giống phong thái một người đàn ông thành đạt. Đạm Ngọc đi bên trái tôi, phong cách, thần thái của nàng đúng là bầm sinh cao quý. Nàng điềm nhiên nhìn ngắm những đồ vật sang trọng bốn phía xung quanh, ném ánh mắt coi thường xuống những cô bán hàng lịch sự đứng sau quầy, đáng diệu tuyệt đối là một thiên kim tiểu thư.

Những khí chất thiên bẩm và cử chỉ cao quý vốn có của Đạm Ngọc cũng đủ làm cho nụ cười của những cô gái bán hàng có thể vốc ra từng vốc, đến đâu nàng cũng được đón tiếp vô cùng chu đáo.

Họ tin rằng làn da mềm mại mỏng manh kia của Đạm Ngọc chắc chắn có thể cảm nhận được hạt đậu nhỏ dưới 99 lần đệm, họ sợ rằng kia là công chúa của một quốc gia nào đó cải trang trốn đi chơi.

Bước chân của Đạm Ngọc lưu luyện không rời quần bán giày cao gót. Hết đôi này đến đôi khác, nhưng trước những lời giới thiệu của cô gái bán hàng đứng bên cạnh, nàng vẫn lạnh lùng, chỉ gật đầu cười lịch sự. thái độ của nàng khiến cô bán hàng nghĩ đây quả là một vị công nương thiên kim vừa xinh đẹp vừa được giáo dục chu đáo.

Tôi nhớ lại nửa ngày trước, công nương này vừa mới ngồi ở nhà tôi cùng

tôi ăn món cháo đậu xanh với dưa góp, cảm thấy những bộ điệu ra vẻ đó của nàng thật đáng xấu hổ.

Thậm chí, tôi còn cảm thấy một sự thúc đẩy, muốn chạy ra hét to lên với những cô phục vụ đang cung kính xun xoe trước Đạm Ngọc: “Đừng có kính nể cô ấy! cô ấy cũng chỉ là một người dân nghèo mà thôi!”

Cũng may những thúc đẩy đó chỉ là nhất thời.

Đạm Ngọc có vẻ rất thích giày cao gót, nàng mê mẩn mãi không rời.

Đạm Ngọc đi đằng trước, đôi nào vừa mắt liền cầm lên xem xét, hoặc thử xỏ đôi này đôi kia trong sự giúp đỡ của cô gái bán hàng. Tôi đi sau nàng, trong vai một ông chồng yêu chiều vợ, không kêu ca, cũng không có bất cứ hành động ngăn cản nào.

Đi đến hơn nửa vòng, tôi phát hiện ra Đạm Ngọc đi mua sắm không hề nhìn đến giá cả. nàng nhắc một đôi lên, xem xét rồi lại bỏ xuống. tôi trợn mắt đằng sau lưng nàng. Mẹ ơi, mấy đôi lọt vào mắt cô nàng không có đôi nào dưới năm nghìn tệ. may mà hình như nàng vẫn chưa tìm được đôi nào ưng ý.

Đi hết một vòng, nàng chọn lấy một đôi, xỏ thử vào chân, vừa thử vừa nói nhỏ:

- Ấy, nội địa chẳng có hàng Manolo Blahnik, tiếc thật!

Cô bán hàng vốn đã rất cung kính đứng bên Đạm Ngọc nghe thế liền vui vẻ nói:

- Có đấy, có đấy! nhưng chỉ có hai đôi thôi, là giám đốc chúng tôi mua xách tay từ Hồng Kông về, hạn chế số lượng bán ra. Vì loại hàng này quá quý nên chúng tôi không dám bày ra ngoài.

- Thật không?! Thật không?!

Đạm Ngọc bỗng vui mừng nhảy cẫ lên, kích động đến khó tả.

- Thật! chị muốn xem ạ?

- Ừ! Lấy cho tôi xem, nhanh lên!

Rồi nàng quay sang tôi:

- Những loại cho ra thị trường, có những loại đắt tiền nhưng không thực dụng, có những loại thô nặng do nhiều chi tiết thừa thãi, tuy đẹp đẽ có thừa nhưng lại không đủ độ thoải mái. Giày cao gót thường có một nhược điểm

chung là trọng tâm không ổn định. Nhưng Manolo đã loại trừ nhược điểm này rất tốt. vừa nhẹ vừa đẹp, độ cong vừa phải, trọng tâm cân bằng. tiếc là nội địa vẫn chưa có hệ thống cửa hàng này. Nghe nói chỉ Hồng Kông mới có. Thật đấy, chỉ có Manolo mới có thể dạy chị em thế nào là đi giày cao gót, đi lại uyển chuyển dịu dàng.

Tôi kinh ngạc nhìn Đạm Ngọc, bộ điệu nàng như thể đang đứng trên bục say sưa diễn thuyết. cuối cùng, nàng xúc động bổ sung thêm một câu: “Đấy là thứ mà em ngưỡng mộ sâu sắc nhất đấy!”

Hai phút trôi qua, cô gái bán hàng đã quay lại, tay cầm một hộp giày:

Chị xem đi, là đôi này đây. Màu vàng nhạt, có đính hạt thủy tinh, kiểu dáng cũng như màu sắc đều là thiết kế cho tuổi trẻ như chị đấy, bảo đảm trong nước, nó là có một không hai!

Hai mắt Đạm Ngọc sáng lên, miệng không nhin được, thốt lên những lời tán dương:

- Hồi trước tôi nghe cô bạn nói đi loại giày này thì đi đến đâu cũng như bước trên thiên đàng.

- Đúng đấy, đúng đấy! chị cũng nghĩ thế à? Hóa ra giấc mơ của phụ nữ đều cùng một khuôn đúc.

...

Hai cô gái như thể tìm được tri âm. Tôi ngồi một bên ngáp dài chán chường, đối với cái nhãn mác đang làm hai cô hứng thú đến nhường kia, tôi chẳng biết và cũng chẳng muốn biết.

- Tôi đi thử được không?

Nụ cười của Đạm Ngọc có chút gì vừa bức thiết vừa dè dặt mà tôi không hiểu nổi.

- Ồ, xin lỗi chị. Loại đặc biệt này không được thử trước khi thanh toán. Xin thứ lỗi cho cái khó của chúng tôi.

- Ồ, chắc chắn rồi. – Đạm Ngọc đứng lên nhìn tôi.

- Chọn được rồi à?

Tôi cho tay vào túi quần, bước tới:

- Em thích đôi nào?

Tôi đón lấy chiếc hộp, lật mở ra xem. Cũng chả có gì đặc biệt.

- Cái gót nhọn nhọn này làm vũ khí tốt đấy. – Tôi nói.

- Ha ha, anh đây nói đùa hay thật! xin hỏi, chị có cần gó lại không ạ?

Nụ cười của cô gái bán hàng thật ngọt ngào.

Đạm Ngọc lại nhìn tôi thật kỳ dị, độ xa lạ có thể sánh ngang với việc tôi biến thành người sao Hỏa.

- Anh...

Nàng đưa tay về phía đôi giày, hình như có gì muốn nói nhưng không nói.

- Em không thích sao? Thích thì mua! Cô gó lại giúp tôi.

Tôi nhún vai về bất cần:

- Dù sao cũng là quà sinh nhật của em mà, anh keo kiệt sao được!

- Đúng đấy! Đúng đấy!

Cô bán hàng cười đến nỗi chân răng lộ hết ra ngoài.

Tôi đứng bên quầy đợi cô ta viết hóa đơn. Tôi nhịp nhịp chân, ngón tay tùy tiện gõ theo điệu nhạc đang vang lên trong cửa hàng. Đạm Ngọc vẫn nhìn tôi đăm đăm.

- Nhìn gì thế? Em làm anh phát ngượng rồi đấy!

Tôi đùa.

Đạm Ngọc vẫn không cười, đôi mắt nàng vẫn nhìn tôi kinh ngạc. Chắc nàng đang cảm động vì hành động của tôi.

- Xong rồi đây anh! Xin sang phía quầy thanh toán bên kia quẹt thẻ.

Quẹt thẻ? Tôi giật mình vì hai chữ này, tiện tay cúi xuống xem lại hóa đơn. Tôi tưởng mắt mình bị hoa.

Rồi tôi kinh ngạc, thất sắc gọi Đạm Ngọc đến cùng đếm những con số 0, tôi nghĩ như thế mới tránh khỏi bị dây số dài dằng dặc kia dọa đến phát ngất.

- Mười vạn – 100 nghìn tệ!

Tôi đánh cuộc là cô bán hàng kia vô ý viết nhầm rồi.

- Cô ơi, có phải là cô viết nhầm rồi không? Đôi giày như thế này mà giá 100 nghìn?

Tôi nhào đến bên cô bán hàng, vẩy vẩy tờ hóa đơn trước mặt cô ta:

- Chắc tại tối quá phải không? Làm người ta sợ chết đi được! Chúng tôi chỉ là dân thường thôi!

Đạm Ngọc đứng bên cạnh tôi, mặt trắng bệch, lén lúc giật giật gấu áo tôi, ý

bảo tôi đừng thiếu lịch sự như vậy.

- Đạm Ngọc, em xem.

Tôi, lần đầu tiên, nhìn thấy một đôi giày giá hàng vạn nên có phần kích động. tôi quay người lại nói với Đạm Ngọc:

- 100 nghìn! Số tiền ấy ở quê mình là mua được nhà rồi đấy! Hay là 100 nghìn yên Nhật?

- Dạ... - Cô gái bán hàng bối rối nhìn tôi. – Hàng Manolo đều giá như vậy hết! Xin hỏi anh có mua nữa không ạ?

Mặt tôi xám chàm, những ánh mắt từ bốn phía đều đổ vào tôi và Đạm Ngọc. tôi chột tỉnh ra, bèn e hèm trong cuống họng, đứng thẳng lưng.

Tôi không muốn mọi người nhận ra tôi chẳng biết cái gì ma no với ma đói. Bây giờ, tôi chỉ mong sao có thể tìm thật nhanh một lý do hợp lý nào đó mà kéo Đạm Ngọc đi khỏi chỗ này. Rồi tôi sẽ tìm một chỗ vắng người nào đó để dành Đạm Ngọc: “Mình còn nghèo, không mua nổi đâu. Ngoan, mình đi ăn kem nhé!”

Nhưng đấy chỉ là giấc mơ thôi. Vào giờ phút đó, các nhân viên cửa hàng đều trợn tròn mắt kinh ngạc nhìn chúng tôi, những người mua hàng cũng nghển cổ hiếu kỳ ngó nghiêng. Họ thì thầm to nhỏ những tiếng Thượng Hải địa phương mà chúng tôi không hiểu. tôi nhìn sang Đạm Ngọc, nàng vẫn ngẩng cao đầu, cổ sống cổ chết duy trì dáng vẻ cao sang, thái độ bình tĩnh, ánh mắt thản nhiên.

Tôi nén lòng, kéo tay Đạm Ngọc, cầm tờ hóa đơn 100 nghìn tiến về phía quầy thu tiền.

Đoàn người xếp hàng trước quầy thu tiền rất dài và đông, ai cũng có vẻ thoải mái đứng chờ trả tiền. họ xòe những xấp tiền, hoặc nhiều hoặc ít, cho cô thu ngân, dáng vẻ có chút thoả mãn khó hiểu.

Tôi nhìn tờ hóa đơn trên tay, tưởng tượng cái mặt mình sẽ thế nào lúc nóc ra ngần ấy tiền.

- Anh ... Anh thực sự định... - Đạm Ngọc lúc này mới mở miệng lắp bắp.

- Túi em vẫn đeo trên người đấy chứ? Không bỏ quên ở chỗ thử giày lúc này đấy chứ?

Tôi bỗng quay đầu lại ngắt lời nàng.

- Vâng, vẫn ở đây. – Đạm Ngọc gật đầu.

Tôi dáo dác nhìn xung quanh, đặc biệt là chỗ quầy hàng đã khai tờ hóa đơn 100 nghìn lúc này. Thị sát cẩn thận trong mấy giây, thấy chẳng ai chú ý đến chúng tôi cả, tôi bèn kéo mạnh tay Đạm Ngọc chạy thật nhanh.

- Á! Chạy gì thế? – Đạm Ngọc hét lên.

- Tất nhiên là phải chạy rồi! 100 nghìn đấy! Anh mà trả thì cả tài khoản thành rỗng không, còn không trả thì biết ăn nói thế nào?

Tôi vẫn vừa chạy vừa đảo mắt khắp bốn phía. Cúi thấp đầu xuống mà chạy, giống hệt một tên trộm vừa ăn cắp 100 nghìn của cửa hàng.

Xuống đến tầng một là an toàn rồi. Vừa ra khỏi thang máy, Đạm Ngọc đã giận dữ hất tay tôi ra:

- Anh mà cũng biết xấu hổ hả? – Nàng gắt.

Nói câu này, nàng tuyệt đối không hề cao giọng, nhưng từ đôi mắt tóe lửa và khuôn ngực đang phập phồng của nàng, có thể đoán được nàng đang bên bờ của một cơn thịnh nộ khủng khiếp.

Tôi đối mặt với đôi mắt rùng rục lửa giận, đột nhiên không biết phải nói gì về chuyện không dám dùng cảm bỏ ra 100 nghìn tệ mua đôi giày vào lúc đó... Thật sự, không có gì để nói.

Nhìn hình bóng mình phản chiếu trong đôi mắt Đạm Ngọc, sao giống hệt một con chó không nhà, cúp đuôi, bất lực đến thảm hại.

Điều duy nhất tôi có thể làm được là hỏi nhỏ:

- Em nhìn gì anh thế?

Nói xong, lập tức cảm thấy mình giống hệt con chó đáng thương đang hú lên thảm thiết, lời nói chẳng hề có chút địa vị, chẳng hề có chút trọng lượng.

- Đi thôi - Đạm Ngọc bỗng dợm bước đi – ai cũng mệt rồi.

Ai cũng mệt rồi! mặt trời buổi chiều vàng rực hắt xuống làm bóng nàng in trên mặt đường dài ngoẵng, tự nhiên thành trông vô cùng mệt nhọc.

Đạm Ngọc đi một mình đằng trước, tôi buồn bã vô cùng, lê bước đi sau, hy vọng Đạm Ngọc sẽ quay lại gọi tôi lên đi cùng.

Cái ý nghĩ đơn giản đến đáng thương ấy đã kết thúc trong thất bại hoàn toàn.

Cái dáng nhỏ bé cô đơn của Đạm Ngọc ngày càng nhỏ dần về phía xa, cuối cùng biến vào biển người đông đúc.

Người yêu giận dỗi rồi, mà nỗi giận lại không phải là ít, cứ nhìn bước chân càng ngày càng nhanh của nàng thì biết. Thế nên tôi bắt đầu vò đầu bứt tai nghĩ cách làm nàng nguôi giận.

Con gái ai cũng thích những quà tặng bất ngờ từ bạn trai, mà quà phải càng đắt càng tốt. Đạm Ngọc tuy có vẻ nhiều khác biệt và nổi bật so với những cô gái khác, nhưng về điểm này nàng lại tuyệt đối tầm thường như mọi người.

Nghĩ tới đây, tôi thầm khâm phục sự nhanh trí của mình, vội vàng quay lại khu vực mua sắm.

Tầng một là nơi bán đồ mỹ phẩm và trang sức vàng bạc. Dưới ánh sáng sang trọng tỏa ra từ những chiếc đèn, tôi cảm thấy mình như lạc vào chốn thần tiên với những bảo vật lộng lẫy quý giá và mùi hương thơm ngát từ bốn phía.

Đi đi lại lại mãi, tôi vẫn chưa nghĩ ra nên mua gì tặng Đạm Ngọc.

Bỗng, một mùi hương dễ chịu xộc vào mũi, tôi chớp mắt nhìn quanh.

Mấy hôm trước Đạm Ngọc có than phiền là nước hoa sắp hết rồi, hay là mua tặng nàng một lọ nước hoa!

Tôi đi đến trước một gian hàng, cô phục vụ cười tươi rói. Cô ta hỏi:

- Ngài định mua nước hoa phải không ạ?

Thấy nụ cười của cô, tôi vội đáp lễ và nói đúng thế.

- Ngài mua tặng bạn gái phải không?

Tôi nói phải.

- Tặng sinh nhật cô ấy?

Tôi gật đầu.

- Vậy thì tôi xin tư vấn ngài một loại Lancome mới có mặt trên thị trường!

Cô gái nói, trong nháy mắt đã rút từ trong tủ quầy ra một chai nước hoa, cảm tưởng như cô nàng đã cầm sẵn trong tay chỉ chờ lúc thuận tiện là giơ ngay ra vậy.

- Chỉ thế mà cô đã biết bạn gái tôi hợp với loại nào rồi? cô thật là giỏi quá.

Tôi tán dương, cầm lấy lọ nước hoa nhắc nhắc trong tay xem xét:

- Ít quá nhỉ? Bao nhiêu... có 30 ml thôi à? Thế thì dùng chắc chỉ được hai ngày là hết rồi - Tôi làu bàu.

Cô gái lại cười:

- Thưa ngài, ít thế này mới lịch sự và quý phái. Loại này là loại Lancome Miracle rất được yêu thích do nữ minh tinh người mỹ Uma Thurman là đại diện đấy. màu hồng vừa thanh tao vừa dịu dàng, lấy theo màu ánh bình minh, tượng trưng cho hy vọng, đại diện cho sự lộng lẫy sáng láng của thế kỷ mới. mùi hương hoa quả và hương hoa xen lẫn; mùi hương nhẹ gồm mùi quả vải, lan hương tuyết, mùi hương trung gồm hương mộc lan, gừng non, hồ tiêu, mùi hương mạnh gồm hương nhài, hổ phách!

Cô gái bán hàng giới thiệu tuốt tuồn tuột như tiêu chảy, tôi vẫn không hiểu gì, mà cũng chẳng có hứng thú nghe cho tử tế, chỉ qua loa gẫu đầu:

- Ủ, phải, đúng, tốt.

Rồi theo thói quen, tôi lật bảng giá ra xem – 420 tệ!

“Mẹ ơi!” Tôi bỗng thốt lên, làm đứt đoạn cơn lũ ào ạt từ miệng cô gái bán hàng. Cô ta ngạc nhiên nhìn tôi.

Tôi giơ lọ nước hoa ra trước mắt cô ta:

- Có một tí nước thế này mà bán đắt thế á?

Tôi nói, theo phản xạ đập mạnh chiếc lọ xuống mặt quầy.

Mặt cô bán hàng gần như lập tức xuất hiện những thay đổi mang tính căn bản, nụ cười tươi tắn thoát biến mất, thay vào đó là vẻ lạnh lùng, thờ ơ. Cô ta vừa bỏ lọ nước hoa lại vào trong tủ, vừa nói không âm sắc:

- Muốn đồ rẻ thì nước hoa dỏm đây, ra chợ bên kia kia, hai tệ một lọ, mà bảo đảm là lọ rất to ! hoặc là cứ hít không khí trong lành kia thôi cũng được...

Tôi trợn mắt nhìn cô ta – cái miệng mới độc địa làm sao, thế nghĩa là khinh thường, móc mỉa tôi phải không?

- Gợi lại cho tôi, cái lọ lúc nãy ấy! – tôi nhướn mày nói to.

Vẻ mặt tươi cười lúc nãy lập tức quay lại. Kể cũng lạ, cơ mặt hoạt động nhiều thế mà cô ta không mệt nhỉ?

Về đến nhà, Đạm Ngọc không nói một lời, nàng cứ đứng bần thần mãi ở ban công. Tôi không biết nàng đang nuối tiếc đôi giày hay đang khinh bỉ tôi

vì không nỡ bỏ ra 100 nghìn mà chuồn đi như một con sóc.

Nàng tỏ ra u buồn như vậy, tôi cũng chẳng có hứng thú đi tìm đáp án nữa.

Tôi bảo để tôi đi nấu cơm. Nàng chẳng trả lời, tôi đợi tận hai phút sau mới nhận được cái gật đầu máy móc.

Tôi vào nhà bếp làm cơm, giống hệt đứa trẻ biết lỗi, biết điều tự tìm những việc nhà mà làm mong chuộc tội. Vừa làm tôi vừa tưởng tượng, tí nữa làm tình với Đạm Ngọc xong, tôi sẽ làm một màn ảo thuật lấy ra lọ nước hoa, chắc chắn nàng sẽ cười ngất luôn.

Nghĩ đến đây, tôi không tránh khỏi nở một nụ cười ngớ ngẩn.

Lúc đang vo gạo, tôi nghe thấy tiếng di động của Đạm Ngọc reo chuông, rồi đến tiếng nàng xưng tên trong máy. Ngồi nhà vốn yên tĩnh giờ bỗng rộn rã tiếng nói cười của Đạm Ngọc.

Trí tò mò trong tôi bỗng bùng lên đòi biết người gọi điện thoại là ai và nói những gì. Tôi nhẹ nhàng đẩy cửa bếp, thò nửa cái đầu ra ngoài, ra sức áp tai vào bức tường phòng khách... nghe thấy câu nói cuối cùng của Đạm Ngọc trước khi cúp máy, “Được rồi, được rồi! Tôi sẽ đến ngay! Nhớ đợi tôi đấy!... Ừ, thế nhé. Bái bai!”

...

- Em định đi sao?

Tôi ngay lập tức chạy ra hỏi, nhìn thấy Đạm Ngọc, lúc này đang trang điểm lại, khuôn mặt dường như đã lấy lại được sức sống.

Nàng bắt đầu thay quần áo, đi giày thể thao, trang điểm trẻ trung, tươi tắn, chuẩn bị ra ngoài.

- Em đi gặp ai thế?

Tôi nghiêm mặt hỏi, nhưng lại không cẩn thận để lộ ra những tia lo lắng trong ánh mắt.

- Con trai Tào Lợi Hồng.

- Làm gì?

Tôi không bỏ cuộc, vẫn tiếp tục truy hỏi.

Đạm Ngọc lườm tôi qua khóe mắt, trả lời:

- Cậu ta tụ tập bạn bè, gọi em cùng đi.

- Nhưng ...

Tôi nhất thời không tìm được lý do gì giữ nàng lại:

- Anh sắp nấu xong cơm rồi.

- Ồ, em không ăn đâu, anh đừng đợi.

Nàng nói, tay mở cửa.

- Không được đi! – Trong lúc cấp bách, tôi trầm giọng ra lệnh, tỏ khí thế của người đàn ông.

Đạm Ngọc đến nhìn cũng chẳng buồn nhìn tôi lấy một cái, nàng ngẩng cao đầu, thở một hơi dài và không chút do dự bước ra khỏi cửa.

Người con gái đã ở bên tôi, cùng tôi trải qua bao ngày tháng, giờ ra đi chẳng buồn ngoái lại, thậm chí cũng không thềm nói với bạn trai một lời an ủi tượng trưng nữa.

Nàng để bạn trai bàng hoàng đứng một mình giữa phòng, lưng đeo tạp dề, tay vẫn còn cầm chiếc rá vo gạo. Tất nhiên, nếu có thể gọi đó là bạn trai.

Tào Đình

Thiên Thần Sa Ngã

Dịch giả: Tạ Thu Thủy.

Chương mười bảy

Bước ra khỏi phòng Hà Duy, Đạm Ngọc mới phát hiện ra là trời đang mưa, mưa xuân.

Mưa rắc nhẹ vào mặt nàng lạnh lạnh, những hạt bụi nước li ti đọng trên hàng mi, làm xuất hiện trước tầm mắt nàng một vòng tròn tăng nhỏ - chớp mắt một cái, biến thành hai vòng.

Đạm Ngọc nhìn lại lần cuối tòa nhà, phát hiện ra mình có thể ngay lập tức nhận ra cửa số căn hộ của Hà Duy.

Ánh đèn màu trắng nhạt nhòa tỏa ra từ căn phòng khách nhà Hà Duy bỗng tắt phụt. liền đó, ánh đèn màu vàng chanh trong phòng ngủ lại bật lên thay thế.

Nàng lẩn đầu, rũ hết những tiếc nuối còn sót lại, thầm nói lời xin lỗi.

Hà Duy là loại người mỗi ngày được ăn no, thêm cốc sữa chua trợ giúp tiêu hóa là đủ thấy mình hạnh phúc. Nhưng Đạm Ngọc thấy rõ ràng, nàng và anh ta không phải cùng một loại.

Vừa mới vào trong taxi, ngồi còn chưa ấm chỗ, Đạm Ngọc đã bị vật gì đó cứng cứng ở trong túi áo khoác đâm vào người. nghi hoặc móc ra nhìn, hóa ra là xâu chìa khóa hôm nọ Hà Duy ra về bí mật xỏ vào ngón đeo nhẫn của nàng, nói việc đưa chìa khóa cho nàng là tượng trưng cho sự tín nhiệm đối với nàng.

Đạm Ngọc nghịch nghịch chiếc chìa trong lòng bàn tay. Nàng ghé mắt nhìn qua lỗ xâu chìa khóa ngắm những chiếc đèn xe vút qua trên đường, hình như tất cả đều trở nên mơ hồ như không có thực.

Nước mưa tấp vào mặt kính, từ từ chảy xuống dưới. Mưa to rồi.

...

Hà Duy chạy trốn không mua giày ở khu mua sắm, lại thêm cái hình ảnh khăn cầu lông rất hèn kém lúc Đạm Ngọc chuẩn bị ra cửa gộp vào, làm lòng Đạm Ngọc vừa khó chịu vừa nhức nhối.

Chiếc taxi loáng cái đã đỗ lại trước khu cửa hàng Karaoke mà Tiểu Nhiễm hẹn. Đạm Ngọc vừa kịp đặt hai chân xuống đất, chiếc xe đã lao vút đi không chút do dự.

Nàng cảm thấy như trên con đường rộng lớn này, trừ những ánh đèn nhấp nháy liên tục ra dường như chỉ còn lại một mình nàng đứng cô đơn trong màn mưa.

Con gái thường xấu tính, có một căn nhà ấm áp thoải mái, có một người yêu tốt đẹp, ân cần thì lại không thích, thấy cuộc sống qua đi sao mà an nhàn vô vị. Họ cố sống cố chết thoát ra ngoài vì nghĩ cuộc sống bên ngoài chắc sẽ đẹp hơn.

Đứng một mình trong mưa, Đạm Ngọc mới bắt đầu hoang mang, trí óc chỉ toàn là hồi ức.

Ngay giây đầu tiên, khi Đạm Ngọc chẳng thèm nhìn đến những ngăn cản của Hà Duy mà bước ra khỏi phòng, lòng nàng biết rõ ràng chuyện của hai người thế là đã hết.

“Đạm Ngọc!” Có tiếng người gọi tên nàng.

Đạm Ngọc quay lại, thấy Tiểu Nhiễm đang đứng dưới mái hiên tòa nhà đối diện, vẫy tay rồi rít. “Đến đây!” - Cậu ta hét.

Cậu này thậm chí chẳng nở bước ra mấy bước, cứ lười biếng đứng nguyên đấy mà chào hỏi.

Đạm Ngọc lặng đi mấy giây, cuối cùng nàng bước về phía Tiểu Nhiễm, thấy mình sao giống con chó vui sướng chạy lại sau tiếng huýt sáo của ông chủ thế.

Nàng lại nhớ lúc ngồi sau xe đạp Hà Duy, hít hà mùi mồ hôi rất đàn ông từ người anh lẫn trong cơn gió thổi tới, chỉ ôm chặt lưng anh thôi cũng cảm nhận được những phần khích và niềm vui trong anh. Bỗng nhiên nghĩ đến những dụng ý của Hà Duy.

Giống như thời xưa, người phụ nữ ngồi trên thuyền, người đàn ông ở bên bờ quần dây thừng vào vai ra sức kéo thuyền... Như thế mới có thể cảm nhận được vị nguyên sơ nhất của ái tình.

- Nhanh lên! Cô thích dầm mưa à? – Tiểu Nhiễm thúc giục.

- Ờ! – Đạm Ngọc trả lời, đẩy nhanh bước chân.

Đến trước mặt Tiểu Nhiễm, cậu ta nhìn Đạm Ngọc một cái, khoanh tay kêu ca:

- Xem cô ướt hết rồi kìa! Mặt toàn là nước, mau lau đi!

Đạm Ngọc lôi giấy ăn từ trong túi ra, lau nước đẫm trên mặt – nhàn nhạt là nước mưa, mẩn mẩn là nước mắt.

- Cô cũng thật là, tôi bảo cô đến thì gọi điện thoại, tôi sẽ ra đón. Cô chả thèm gọi lấy một lần! May là tôi đoán cô cũng sắp đến rồi nên ra xem sao.

Tiểu Nhiễm càu nhàu mãi, nhìn Đạm Ngọc dùng giấy ăn ồ ạt lau nước trên mặt, liền sốt ruột quát:

- Trời, cô thế này thì lau kiểu gì! Đầu tóc toàn nước, lau khô mặt rồi, nước từ trên đầu chảy xuống lại ướt còn đâu! Đi, tôi đưa cô đi mua khăn mặt, lau khô tóc rồi hãy vào!

Đạm Ngọc bỗng thấy ấm lòng, hóa ra thằng nhóc này cũng biết chăm sóc phụ nữ ra phết.

- Tôi gọi cô đến là bởi vì cần cô giúp! Con bồ tôi đá tôi hồi trước thật khốn nạn đến không biết xấu hổ là gì. Tự nhiên bây giờ nó lại cặp với một thằng bạn tôi, ngang nhiên ôm ấp thằng ấy ngay trước mặt tôi.

Tuy là chính tôi bỏ nó, nhưng cứ nhìn là phát điên lên được!

Tiểu Nhiễm dùng lực chứng minh cái “sự thật” đau lòng ấy:

- Mấy thằng anh em trong nhóm hỏi tôi có phải dạo này không có đứa nào phải không. Tất nhiên tôi trả lời là làm gì có chuyện ấy. Rồi tôi chỉ con đĩ ấy mà nói, bồ của bố mày còn đẹp hơn nó mười lần ấy chứ! Nhưng không ngờ chúng nó nhao nhao lên, đòi tôi đưa đến ra mắt. tôi nghĩ mãi, thấy chỉ có cô là hợp hơn cả. Đạm Ngọc, cô nhất định phải giúp tôi! Không thì tôi mất mặt lắm!

Tiểu Nhiễm ba hoa một hồi.

Đạm Ngọc nhìn cậu ta, nghĩ không biết thằng nhóc này bao giờ mới thành người lớn được!

- Thế nên cô lau tóc nhanh lên! Trang điểm cho xinh đẹp một tí! Giúp tôi giữ thể diện một chút!

...

Sau đó, Tiểu Nhiễm đưa Đạm Ngọc vào phòng hát cả bọn đã bao, bên trong

cả nam lẫn nữ chừng mười mấy người, tất cả đều há hốc miệng nhìn nàng Đạm Ngọc vừa bước vào.

- Đây, đây là bạn gái tao!

Tiểu Nhiễm trừng mắt nhìn cô gái ngồi trong cùng, đặc biệt hai chữ “bạn gái” được thốt ra với âm sắc vừa nặng nề vừa hần hậ.

- Cô ấy tên là Nhậm Đạm Ngọc, người Trùng Khánh, vượt đường xa đến Thượng Hải thăm tao đấy!

- Wow! Tình cảm hai người tốt quá nhỉ!

- Chị dâu quả là mỹ nhân!

- Ngưỡng mộ chết đi được! họ Tào có cô vợ xinh thế này mà bây giờ mới đưa đến giới thiệu với anh em, thật là chả có nghĩa khí gì cả!

...

Cả đám người say mê ngợi ca, nịnh bợ. Tiểu Nhiễm chọn một chỗ, đặc ý ngồi xuống, kéo tay Đạm Ngọc để nàng ngồi xuống bên cạnh.

Cả bọn tiếp tục uống rượu, tìm đủ mọi lý do trên trời dưới đất ra sức chuốc cho Tiểu Nhiễm và Đạm Ngọc.

Tiểu Nhiễm đang nở mày nở mặt, thấy lý do nào cũng hợp lý cả, chẳng từ chối lý nào:

- Vợ tao không biết uống rượu! Để tao uống giúp cô ấy!

Những chén rượu phần Đạm Ngọc, cậu ta cũng ga lăng giành phần uống thế. Trong tiếng ca ngợi “tửu lượng tuyệt hảo” của cả đám, Tiểu Nhiễm cười to đặc ý đến quên cả chăm chút hình tượng.

Đạm Ngọc khẽ nhìn quanh bốn phía, phát hiện ra cả đám đều là lũ nhóc con tập tành làm người lớn, có đứa thậm chí vẫn còn mặc áo đồng phục. Mấy đứa con gái nhiều nhất là mười tám tuổi, trang điểm như trong truyện tranh manga Nhật Bản, bắt chước bộ điệu Kawaii, tranh giành micro để gào lên những bài kiểu Cổ tích hoặc Lũ đầu tiên của Quang Lương.

Lũ con trai thì uống rượu, hút thuốc, nhưng không giống như đám lưu manh cấp thấp, chúng chỉ nói liên tục với ngữ khí hoặc nhanh hoặc chậm hoặc kích động, kể lẽ đưa nào đã có công giúp đỡ đưa nào. Rồi cả bọn không hẹn mà gặp, anh em cùng nâng cốc, cạn ly, trăm phần trăm!

- Tửu lượng tuyệt hảo!

- Mà cũng thế mà!

- Các anh em!

...

Đạm Ngọc bỗng thấy hoang mang, không hiểu sao mình lại ngồi đây, giữa đám thác loạn này.

- Anh Tào, cô vợ ... đẹp... đẹp... thế này! Anh không phải... rất... rất sợ cô ta... đấy chứ? Dám... dám... hôn... hôn một cái... ở đây không?

Một thằng nhóc ngồi cũng ngồi không vững lắc lư cái đầu, lấp bắp thách thức.

- Ai bảo thế? Tao mà sợ cô ấy? Xem đây này!

Rồi Đạm Ngọc cảm thấy một cái miệng nồng nặc hơi rượu lao đến, gắng sức va đánh bốp một cái vào mặt nàng.

- Được!

- Giỏi!

- Hay lắm...

Vỗ tay, uống rượu, chạm ly, mấy con sâu rượu cùng ôn lại thời oanh liệt...

Lại bắt đầu một vòng tuần hoàn từ điểm xuất phát...

Xem đồng hồ, đã gần một giờ sáng.

Mấy đứa con gái đã mệt, nửa nằm nửa ngồi trên sa lông, ngáp cháy trời; lũ con trai đó chừng là say nghiêng ngã gần hết, nằm la liệt hàng đống. Chỉ còn lại một đôi lì nhất vẫn chưa gục, dựa vào nhau cùng đi về phía toilet.

- Để anh dìu em!

- Là em dìu anh mới đúng!

Đi cũng không vững mà hai đứa vẫn không quên tranh luận thắng thua.

- Các bạn đều học cùng một trường à?

Đạm Ngọc hỏi cô bé ngồi bên.

- Ủ. – Cô bé gật đầu.- hôm nay là sinh nhật anh ấy nên Tiểu Nhiễm mới gọi cả đám ra đây hát karaoke. – Cô bé nói với giọng phờ phạc hết hơi, ngón tay chỉ về phía một thằng nhóc say khướt đang thẳng cẳng bên đầu ghế đối diện.

- Thế một lúc nữa các bạn có phải về trường không? Mấy giờ thì đóng cổng trường? – Đạm Ngọc lại hỏi.

- Mười một giờ... có lẽ vậy... nhưng Tiểu Nhiễm nói anh ấy biết một lối đi bí mật, có thể vào trường được...

Đạm Ngọc nhìn anh chàng Tiểu Nhiễm bên cạnh đang say đến không biết trời trăng, lòng thầm nghĩ say khướt thế này còn biết được cái cục c. gì.

- Vậy các bạn gọi mấy cậu kia dậy đi, mình gọi mấy chiếc taxi về trường.
Đạm Ngọc đứng dậy, ra lệnh.

Tiếp đó là một màn hỗn độn, có mấy cậu lật người nôn thốc nôn tháo, lũ con gái thấy thế thì nhảy bắn lên, hét thất thanh. Kéo cả đám sâu rọu ra ngoài, tổng hết lên mấy chiếc taxi cho về trường.

Trên xe, Tiểu Nhiễm lại nôn lần nữa, bắt đầu tỉnh táo hơn một chút thì dựa vào người Đạm Ngọc không ngừng rên là đau đầu.

Đạm Ngọc ôm lấy đầu cậu ta, dịu dàng vỗ về lưng cậu, nhẹ nhàng dỗ dành:

- Tiểu Nhiễm ngoan nào, đừng lộn xộn! chỉ lát nữa là về đến nơi, ngủ một giấc là ngày mai lại ổn thôi mà!

...

Ai ngờ khi đến nơi, lúc cả đám lũ lượt lặn vào trong khu vườn trường, Tiểu Nhiễm bỗng bắt đầu lên cơn điên rọu, sống chết không chịu vào trong, lại còn hét gào ầm ĩ, kéo tay Đạm Ngọc không chịu rời ra.

Không có cách nào khác, Đạm Ngọc đành nói với đám kia:

- Các bạn cứ vào trước đi, để tôi chăm sóc anh ấy!

Thế là cả lũ đều bỏ vào trong.

Con đường bỗng chốc im ắng, Tiểu Nhiễm rũ xuống vệ đường, đôi mắt nhắm nghiền, chân tay run rẩy, miệng giật giật lè nhè gọi tên cô bạn gái cũ.

Đạm Ngọc cũng quỳ xuống bên cạnh, ôm đầu cậu ta vào lòng.

Một chiếc taxi xích đến, Đạm Ngọc vội leo lên.

- Đến khách sạn gần nhất.

...

Thuê một phòng, nhờ nhân viên khách sạn cùng giúp khiêng Tiểu Nhiễm say mềm lên phòng.

- Cảm ơn các anh! Cảm ơn! Em trai tôi đi sinh nhật, uống say quá!

Đạm Ngọc vừa cảm ơn vừa như giải thích.

Mấy anh chàng nhân viên ngoài mặt gặt gù, nhưng đôi mắt rõ ràng ẩn chứa

nụ cười – ai mà tin họ là chị em?

Dù sao anh chàng kia say đến vậy chắc cũng không đến nỗi xảy ra ấn đê gì lớn, mấy người nhân viên yên tâm bỏ đi.

Đạm Ngọc mệt đến mức nằm bẹp luôn trên giường, nhìn khuôn mặt trẻ trung si tình của Tiểu Nhiễm, cảm thấy cô gái được cậu chàng yêu mến quá là người hạnh phúc.

“Kiều Kiều... anh yêu em...” Tiểu Nhiễm trở mình.

Đạm Ngọc không nhịn được bật cười, đứng dậy lấy khăn ướt lau mặt và những chỗ bần do nôn trúng trên người Tiểu Nhiễm.

“Kiều Kiều, sao em lại bỏ anh? Anh thật sự yêu em mà...” Tiểu Nhiễm nhú mày kêu lên.

Tình yêu của một chàng trai mười chín tuổi... Đạm Ngọc ngồi bên cạnh cậu ta, nhẹ nhàng dùng tay vuốt má cậu, nghĩ, tình yêu của Tiểu Nhiễm, thật giống hệt như khuôn mặt trẻ trung của cậu, cũng trong sáng, cũng non nớt, cũng thuần khiết.

Đạm Ngọc vỗ về Tiểu Nhiễm, động viên:

- Ngủ đi! Ngày mai ngủ dậy đầu sẽ không đau nữa!

“Kiều Kiều... Kiều Kiều... Kiều Kiều... Kiều Kiều...” Tiểu Nhiễm vẫn không ngừng lảm nhảm. Đạm Ngọc giúp cậu ta cởi bỏ áo khoác, cẩn thận đắp chăn cho cậu.

“Đạm Ngọc...xin lỗi...” Bốn chữ đó bỗng bật ra từ miệng Tiểu Nhiễm.

Đạm Ngọc lặng đi một lát, dừng tay lại. nàng nghi ngờ nhìn Tiểu Nhiễm, nhưng cậu ta đã ngủ say rồi.

Sáng sớm, vừa tỉnh dậy, Đạm Ngọc đã thấy Tiểu Nhiễm ngồi trên ghế sofa, đang nhìn mình.

- Cô dậy rồi à?

Đạm Ngọc ngồi dậy, mỉm cười.

- Hôm qua... thật là phiền cô quá.

- Không sao. Đầu cậu còn đau không?

- Vẫn còn một chút.

- Vậy để tôi giúp cậu pha một tách trà!

Đạm Ngọc nói, bật dậy khỏi giường.

- Ồ... không cầu đâu!

Tiểu Nhiễm đứng dậy, đi theo sau Đạm Ngọc. Cậu ta đón tách trà nóng từ tay nàng, nói cảm ơn một cách chân thành.

- Tối qua, tôi... không nói gì với cô chứ?

Nhấp một ngụm trà, Tiểu Nhiễm ngẩng lên, lo lắng hỏi.

- Không. Cậu chỉ ngủ rất say.

- Tôi không nói gì thật à?

Đạm Ngọc cười nhẹ hơi giễu cợt. Nhớ đến cái tên cậu ta đã liên tục lái nhái.

Tiểu Nhiễm dường như nhớ lại điều gì, đỏ mặt, ngượng ngùng nói:

- Thật ra... thật ra, tôi rất thích cô ấy. nhưng cô ấy không muốn ở bên tôi, tôi bèn nhờ cô giúp giả làm bạn gái, cô không phiền gì chứ?

- Không có gì đâu, chúng ta là bạn tốt mà! – Đạm Ngọc cười thoải mái.

- Thật không? Cô coi tôi là bạn tốt thật ư? – Tiểu Nhiễm dường như có vẻ kinh ngạc không dám tin.

- Tất nhiên rồi! – Đạm Ngọc cười thân mật.

- Ấy, cô không biết đâu, tôi thật sự rất cảm động! Tuy là con trai Tào Lợi Hồng, nhưng tôi từ bé đã không có mẹ ở bên. Từ khi tối suy nghĩ đã thấy có một cô bảo mẫu luôn ở sát bên mình 24/24, làm gì cũng có người trông chừng. Cái cảm giác này... Ấy, không tin thì tôi nói cho mà nghe...

- ...

- Tôi biết người ta thế nào cũng cho rằng tôi được sướng mà không biết sướng, nói tôi lớn thế rồi còn cứ thích lèo nhèo giả khổ giả sở. Nhưng mà ở trong chăn mới biết chăn có rận, cứ thử vào trường hợp như tôi sẽ hiểu ngay. Cho đến tận lúc học tiểu học, ước mơ lớn nhất của tôi là có thể tự do chơi đùa với các bạn cùng trang lứa.

- Bây giờ không phải cậu đang rất tự do sao? Bố cậu cũng sáng suốt đấy chứ, thấy cậu lớn rồi, cũng không quản cậu quá chặt chẽ nữa. Chẳng qua hồi đó cậu còn nhỏ nên bố lo lắng cho sự an toàn của cậu thôi.

- Còn lâu ấy! Nếu không vì hồi lớp 5 tôi uất ức quá tự tử một lần thì bố tôi chắc vẫn sẽ quản tôi như quản tù thôi!

- Cậu bảo sao? Cậu từng tự tử à?

- Ha ha, tất nhiên là không thành công! Tôi chỉ muốn dọa bố thôi! Thế nhưng mà linh lắm nhé, sau đó bố tôi đã nghĩ lại, không còn chăm tôi như chăm một tiểu hoàng đế cũng như không cho người bám sát tôi như hồi trước nữa. lúc tôi lên cấp III, bố tôi hoàn toàn thay đổi, để tôi sống y những học sinh Thượng Hải bình thường. thế nên ý bố tôi muốn tái hôn, tôi cũng không muốn xía vào nhiều, thật ra ai cũng muốn có khoảng không gian cho riêng mình mà.

Tiểu Nhiễm chân thành thổ lộ những gì đã trải qua. Thấy Đạm Ngọc cứ chăm chú nhìn mình, cậu ta đăm đăm ngượng:

- Đạm Ngọc, còn chuyện này nữa, tôi thật không hiểu. Cô vừa xinh đẹp vừa trẻ trung như vậy, sao lại đến phỏng vấn? Tôi nghĩ bố tôi sẽ làm lỡ cuộc đời cô. Nên tôi đã khuyên bố đừng chọn cô. Thật đấy, cô xem ra cũng chỉ tương đương lứa tuổi tôi, nên có cuộc sống phù hợp với mình, tự mình chi phối cuộc sống mình! Tôi cứ nghĩ đến cô, như thế này mà lại phải gả cho bố tôi, tôi cảm thấy tiếc cho cô lắm.

Đạm Ngọc nhìn chàng trai kém nàng đến ba tuổi, chàng trai thường thích giả vờ lạnh lùng, bỗng nhiên thấy lòng cảm động.

- Cảm ơn cậu, Tiểu Nhiễm. – Đạm Ngọc nói, cúi đầu.

- Vậy, Đạm Ngọc, cô nói cho tôi biết, có phải cô có gì khó khăn không? Nếu không vì sao cô lại đến phỏng vấn?

Tiểu Nhiễm hỏi vậy, Đạm Ngọc nhìn cậu ta đăm đăm, không biết trả lời sao, không biết giải thích thế nào với chàng trai ngây thơ này rằng mình vì muốn hưởng cuộc sống hơn người mà đến.

Đạm Ngọc không biết nói sao cho phải, liền cúi đầu xuống thật thấp.

- Cô nói đi! Cô lại còn cố chấp trước mặt tôi sao? Tôi bảo cô biết, nếu tôi có thể giúp đỡ, tôi thề tuyệt đối sẽ không nói ra! Tin tôi đi, chúng ta là bạn mà, phải không?

Tiểu Nhiễm nhìn vẻ mặt khó khăn của Đạm Ngọc, bối rối nói chân thành.

- Tôi... không, tôi không muốn nói, và cũng không thể nói... nói ra cậu cũng không giúp gì được. – Đạm Ngọc nói lạnh lùng.

Sau đó, bất kể Tiểu Nhiễm hỏi thế nào, Đạm Ngọc vẫn giữ vẻ âu sầu, ngậm miệng không nói.

- Cậu đừng hỏi nữa được không? Tôi xin cậu đấy! Đừng ép tôi, chỉ biết nếu không phỏng vấn thành công, tôi... tôi nhất định sẽ không sống nổi...

Nói đến đây, nước mắt Đạm Ngọc rơi xuống, những viên ngọc trong suốt.

Tiểu Nhiễm quả nhiên sợ chết khiếp, vội vàng nói:

- Được rồi, được rồi! Tôi không hỏi nữa, cô cũng không phải nói nữa! Chắc cô có cái khó của mình! Tôi nói rồi, tôi sẽ giúp cô! Yên tâm đi!

Đạm Ngọc càng khóc to hơn.

- Đừng khóc nữa, đi nào, đói rồi, đi ăn sáng! Cô chắc thế nào cũng thích KFC! Tôi đưa cô đi, rồi tôi phải về trường ngay!

Sau khi giúp Đạm Ngọc chọn mấy món đùi gà và hamburger xong, Tiểu Nhiễm liền về trường.

Bên trong các cửa hàng KFC vĩnh viễn là một khung cảnh náo nhiệt kiểu “hôm nay miễn phí tặng tiền”, Đạm Ngọc không hiểu nổi nụ cười sung sướng của những người đang chen chúc kia.

Cảm thấy thức ăn vô vị, nàng buồn chán nhìn những người dân bình thường của thành phố, những người “cấp thấp”, đang tranh cướp đồ ăn.

Nhìn sang bàn bên, nơi có hai người phụ nữ trung niên, nhìn qua cách phục sức có thể đoán là kiểu nội trợ, vừa ăn đùi gà ngon lành, vừa cười to thoải mái, vừa vô tư cho ngón tay đầy mỡ vào miệng mút chùn chụt.

Chợt nhớ đến tỉ phú Tào Lợi Hồng, ông ta ngồi nhàn nhã trong tòa nhà chọc trời, bên khung cửa sổ nhìn xuống đất, chỉ cần khẽ ngoắc ngón tay là lập tức có người mang cà phê đến. Còn chỉ với món đùi gà rán bằng thứ dầu kém dinh dưỡng này cũng đã thành công trong việc làm ai đó thỏa mãn rồi ư?

Vậy, mình là loại người gì? Mình đang chỉ trích những “bọn cấp thấp”, nhưng dường như lại quên mình cũng lẫn lộn trong số đó, lại thấy mình không thể nghĩ khá lên được, nàng cảm thấy họ thật khó chịu.

Đạm Ngọc không nuốt nổi, nàng liền lên xe quay về nhà Hà Duy. Căn nhà trống không, những thức ăn từ hôm qua vẫn chưa hề suy suyển ở trong bếp.

Nàng bỗng thất trống rỗng.

Nàng phát hiện ra một tờ giấy trong phòng ngủ Hà Duy để lại: “Tôi về quê mấy ngày, người nhà bệnh.”

Chẳng có gì khác. Gọi điện cho Hà Duy, máy tắt, vĩa viên rơi vào khoảng trống hư vô.

...

Về đến nhà, Tiểu Nhiễm đem những chuyện hôm trước ra, thêm mắm thêm muối kể với Tào Lợi Hồng, cuối cùng nói thêm:

- Bố ạ, bố không biết đâu, Nhậm Đạm Ngọc tốt lắm, nể là người khác thì đã mặc con ở đấy rồi! Ai mà có thể chăm sóc ân cần đến vậy với một thằng say? Thật ra con cũng thích cô ấy lắm!

- Thật à? Để bố xem.

Tào Lợi Hồng nhìn cậu con trai đã lớn của mình, vì chiều ý con mà nói qua loa cho xong chuyện. ông ta nghĩ cái cô Nhậm Đạm Ngọc này quả được lòng người, cả viên thư ký lẫn con trai mình đều nói cho cô ta.

Tào Đình

Thiên Thần Sa Ngã

Dịch giả: Tạ Thu Thủy.

Chương mười tám

Con trai Tào Lợi Hồng vừa gọi là Đạm Ngọc cuống lên đi ngay.

Tôi nghĩ, nếu tôi cứ si tình ngồi đây đợi nàng hồi tâm chuyển ý thì sẽ mãi ôm cuộc sống đau khổ của một kẻ hèn kém mà thôi.

Vật vã đau đớn một lúc, tôi quyết định từ bỏ. bởi vì, đối phương là Tào Lợi Hồng. Tình địch của tôi không phải người thường, tình địch của tôi đại diện cho đỉnh cao quyền lực và tiền bạc.

Thứ tình yêu như vậy, cho dù có vật đổi sao dời thế nào đi chăng nữa, cũng vẫn sẽ mãi là chiếc cây khô trong tiết trời xuân mà thôi.

Bỗng nhớ lại cuộc điện thoại bố gọi sáng nay, con trai bị ốm.

Con trai tôi bốn tuổi, cho đến tận bây giờ, theo như trí nhớ của tôi thì mới được gặp bố khoảng ba lần. lần thứ nhất là năm nó hai tuổi, đòi tôi mua cho chiếc xe tăng đồ chơi. Nhưng lần đó, tôi vội quá không kịp mua. Lần thứ hai là năm nó gần ba tuổi, lại đòi tôi mua xe tăng, tôi liền mua cho nó.

Lần cuối cùng là cách đây nửa năm, lúc tôi gặp thì nó đang quỳ trên vũng bùn mân mê chiếc xe tăng đã rỉ sét sứt mẻ, miệng reo lên những tiếng vui sướng.

Lúc đó, tôi thật không dám nhìn vào hàng lông mi thưa vàng và đôi mắt nhạt màu của nó.

Con trai tôi thật buồn! Bốn tuổi, nó trông thật đúng là một đứa con riêng với cái đầu vĩnh viễn cúi gằm chẳng bao giờ dám ngẩng cao, nói năng lí nhí, đôi mắt luôn như e sợ điều gì.

Đôi mắt bối rối của con trai luôn luôn quanh quẩn trong đầu tôi.

Tôi móc từ trong túi ra lọ nước hoa, ngửi ngửi, vô tình nhớ tới mùi hương Đạm Ngọc... bỗng cảm thấy như bị những cú đánh vào đầu tàn nhẫn – người ta đã chạy về phía người khác rồi, còn nhớ làm gì nữa?

Thế nên, nhân lý do đó, tôi bèn quyết định xin nghỉ làm ở văn phòng, ngay sáng sớm hôm sau lên máy bay về Tế nam.

Khi gần đến bệnh viện, tôi lập tức nhìn thấy đôi mắt của bố trông ngóng từng chiếc xe ô tô đi qua. Nhìn thấy tôi xuống xe, bố vội sai những bước chân dài tiến đến, vừa kéo tay tôi về phía bệnh viện vừa nói: “Mệt không? Tí nữa vào đến phòng bệnh thì nghỉ đi một lát! Hân Hân cứ nhắc mày mãi, nhớ mày lắm đấy! Ấy!” Bố nhìn quần áo tôi mặc, nhíu mày: “Sao mặc ít thế con? Mấy hôm nay nhiệt độ xuống thấp lắm!”

Tôi cười nói mấy hôm nay thời tiết Thượng Hải cũng ấm áp.

- Tí nữa về bảo mẹ mày tìm cho ít quần áo ấm mà mặc! Lớn thế này rồi vẫn còn chưa biết tự chăm sóc mình, toàn thân làm tội đời!

Bố càu nhàu, kéo tôi lên phòng bệnh ở tầng ba:

- Hân Hân xem ai đến này!

Bước vào cửa, tôi chưa kịp quan sát gì rõ ràng thì bố đã vui mừng gọi to.

- Bố!

Con trai tôi gọi yếu ớt, giơ cánh tay vẫn còn gắn ống kim lên.

- Ủ.

Tôi đáp dửng dưng. Không biết vì sao, lâu quá rồi không gặp con trai, nhưng tôi vẫn chỉ có cảm giác xa lạ. Tóm lại là tôi có phần sợ nó, mà cũng hận nó, thật là một cái nợ.

Mẹ tôi ngồi bên thằng cháu nội, đút cho nó ăn từng thìa từng thìa, cũng hiền từ và kiên nhẫn như đối với tôi hồi nhỏ. Mẹ vừa đút vừa nhìn tôi:

- Dù sao cũng biết quay về rồi! Con nó bệnh đến thế này...

Bà quay sang đũa cháu nội, lại đút một thìa nữa, xót xa:

- Con xem, hành thằng bé đến mức này! Thành ra que tăm mất rồi, vừa vàng vừa gãy!

Mẹ chọc thằng bé làm nó cười khanh khách.

Thằng nhóc vốn đã vừa đen vừa gãy rồi còn gì. – Tôi thản nhiên lăm bằm, tìm một chỗ ngồi xuống.

- Nói vợ vẫn! – Mẹ giận dữ mắng tôi.

Tôi cười cười quay người nhìn ra phía cửa sổ, hình như có vật gì màu xanh nhàn nhạt, bước đến nhạt lên xem, hóa ra là cái xe tăng rỉ sét đến mức đã hoàn toàn đáng cho vào sọt rác.

Tôi vừa nghe bố kể lể những chuyện nhà chuyện vườn, vừa mân mê chiếc

xe tăng về hồ hững. thật ra tôi đang nghĩ về Đạm Ngọc, liệu nàng có tìm tôi không? Nếu tìm liệu nàng có thấy được tờ giấy tôi viết lại không? Điện thoại thì hết pin, tôi đi vội quá quên mang cái sạc điện.

Tôi lo nàng sẽ cuống lên tìm tôi khắp nơi.

- Bố! Bố!

Lúc đó thằng bé gọi tôi. Mãi sau tôi mới trả lời, hỏi chuyện gì.

- Bố, Hân Hân bây giờ ngoan lắm, Hân Hân bị tiêm cũng không khóc đâu!

Nó giơ lên cánh tay bị cầm ống tiêm tĩnh mạch, lắc lắc tay tôi.

- Ủ, ngoan lắm.

Tôi khen có một câu tượng trưng, làm thằng bé vui khôn xiết.

Lúc này tôi mới nhận ra thằng bé quả là nhỏ hơn những đứa trẻ cùng tuổi rất nhiều. cánh tay như cành cây khô của nó đã đọng lại trong tôi những ấn tượng chua xót.

- Nhưng mà Hân Hân phải ăn nhiều vào mới béo lên được!- Mẹ lại đưa chiếc thìa ra trước mặt nó, động viên.

- Đúng rồi. – Hơi chút áy náy, tôi cũng góp vào. – con trai à, con phải ăn nhiều vào mới to như bố được chứ!

- Ăn rồi thì thành bé ngoan phải không ạ? – Thằng bé dường như rất xem trọng việc phải trở nên thật ngoan.

- Tất nhiên rồi! – Tôi nói theo, giả vờ trừng mắt.

Sau đó, con trai tôi biến thành ông ba mươi, há miệng thật to ăn hết ngay những thìa cơm canh mẹ tôi đút, làm cả nhà đều khen.

Thằng bé no rồi, miệng phồng lên, nói to sung sướng:

- Bố ơi, con ngoan lắm rồi! Hân Hân là bé ngoan! Sau này bố sẽ không đi nữa!

Nhìn thằng bé vỗ tay reo hò, tôi cảm thấy hoang mang.

- Ông nội nói rồi, chỉ cần Hân Hân thật ngoan là bố sẽ về! Bố, Hân Hân ngoan không? – Thằng bé tiếp tục hỏi.

Tôi nhìn bố. bố đang hút thuốc, đối diện với ánh mắt tôi, ông cũng không quay lại.

Tôi lại nhìn thằng bé, nhìn hàng mi thưa vàng của nó, đôi mắt ươn ướt, ánh nhìn vừa hồn nhiên vừa ngây thơ, nhìn tôi đầy mong chờ. Niềm khao khát

ấy của nó làm tôi chột liên tưởng ngay đến người đẹp Nhậm Đạm Ngọc, lúc nàng nhìn đôi giày cao gót giá 100 ngàn, sự ngưỡng mộ và ham muốn của nàng cũng hiện rõ ràng y như con trai tôi bây giờ.

- Bố, Hân Hân không ngoan sao? – Thấy tôi không có phản ứng gì, thằng bé lo sợ hỏi.

Giây phút đó, tôi có một niềm thôi thúc mãnh liệt, muốn ôm chặt thằng bé đã bốn tuổi mà chỉ được gặp cha có mấy lần vào lòng.

- Ngoan! Con lúc nào cũng rất ngoan! – Tôi vuốt má nó, nói.

- Vậy, bố còn đi nữa không? – Nó lại hỏi.

Tôi bỗng sợ cái việc phải gặp thằng bé. Tôi bỗng sợ đôi mắt đầy mong mỏi của nó. Tôi sợ lúc lớn lên nó sẽ phát hiện ra rằng từ khi nó sinh ra đến giờ, tôi đều không làm tròn bổn phận nên có của người cha, thậm chí đến cái tên “Hân Hân” của nó cũng là do người mẹ trình độ văn hóa tiểu học của tôi tiện miệng đặt ra, người nào không biết có khi còn tưởng là tên gọi một chú cầu.

- Bố... ừ, bố phải kiếm tiền! bố kiếm tiền thì mới... - Tôi nghĩ đến những thứ đồ chơi nó thích, chỉ có duy nhất chiếc xe tăng. - mới mua được xe tăng cho Hân Hân chứ! Con thích xe tăng không?

- Thích! Nhưng con thích bố hơn. – Thằng bé nhìn tôi nói tha thiết.

Tôi lặng đi, tôi cảm thấy không đứng vững nổi nữa. Tôi không thể chịu nổi cái tình cảm thân thiết đột ngột xuất hiện của con trai khi nó ốm thế này, nó càng yêu tôi thì tôi lại càng thấy không chịu nổi.

Nhớ đến lúc bố gọi điện thoại, ông có nói thằng bé lúc bệnh cứ nhắc tôi mãi... tôi liền kiếm cơ trời hơi lạnh, nói muốn về nhà một lúc.

Mẹ cũng muốn đi cùng tôi về.

- Hân Hân cũng phải ngủ bây giờ, đợi nó ngủ rồi cùng về một thể!

Nửa tiếng sau, cô y tá đến tiêm.

Mũi tiêm vừa chạm vào mông, thằng bé liền khẽ kêu lên một tiếng, thuốc ào bắp thịt chắc là đau lắm, thằng bé tỏ vẻ muốn khóc. Nhưng nó bỗng ngẩng đầu lên, thấy tôi đang nhìn, nó bèn cắn răng lại không kêu một tiếng.

- Bố, Hân Hân ngoan không? – Thằng bé tiêm xong liền hỏi tôi.

- Con còn dũng cảm hơn cả bố đấy! – Tôi nói chắc chắn.

Tôi đã nói sự thật. Thằng con bốn tuổi dũng cảm hơn tôi.

Chẳng bao lâu sau, thằng bé liền say ngủ yên lành.

Lúc ôi đi cùng mẹ ra khỏi phòng bệnh, nắng chiều liền vào tràn ngập phòng bệnh, chiếu vào chiếc xe tăng, cũng chiếu vào cả thằng bé đang say giấc, trông nó rất thanh thản, rất yên tâm, giống y như một thiên thần trong trắng đang nhẹ nhàng đón nhận những an ủi của Thượng đế.

Con trai tôi đấy.

Cùng mẹ quay về con ngõ nhỏ nơi tôi đã sinh ra, nơi chẳng có những ồn ào và xa hoa của Thượng Hải, nơi chỉ có những con đường yên tĩnh và những con người hiền lành.

Ban ngày những người đàn ông đều ra ngoài đi làm, phụ nữ ngồi dưới ánh nắng trước cửa nhà chậm rãi đan len, thỉnh thoảng chạy qua chạy lại, nói chuyện về những tin tức nhà này nhà khác. Những đứa trẻ chưa đến tuổi đi học thì cả ngày ngồi cời trường chạy không ngừng.

Đấy là một ngày đẹp đẽ.

Những ngôi nhà đều không cao, cao nhất là bốn tầng. dây điện thoại, dây tivi chằng ngang ngang dọc dọc suốt những con đường, nối từ nơi này đến nơi khác. Nhà nào có lắp cửa chống trộm thì nhà đó đương nhiên sẽ được coi là giàu có. Những bức tường vốn màu trắng, qua bao năm nhuộm bụi thời gian, giờ đều đen sì sứt mẻ, lại còn bị lũ trẻ con vẽ lên đủ những thứ chúng thích. Những tờ thông báo, truyền đơn dán khắp nơi khiến khung cảnh càng đặc trưng tỉnh lẻ.

Đồng hồ nước lắp ở mỗi tòa nhà, phủ đầy bụi tích tụ bao năm, bụi lẫn với dầu mỡ, khiến những màng nhện chằng đầy cũng dính cả lại.

Con đường đá bao năm bị những bàn chân giẫm lên, giờ thành ra nhẵn bóng. Con đường đi giữ hai dãy nhà rất hẹp, người đàn bà ở tầng một lúc nấu cơm thậm chí có thể nhìn được rõ cả những thức ăn của nhà đối diện.

Nhà thấp, nên bầu trời lại thành ra cao hơn những nơi khác.

Bầu trời quê tôi không phải màu xanh xám mờ đục như ở Thượng Hải mà cao và xanh ngắt.

Một thiếu nữ cong lưng cúi xuống gội đầu bên giếng nước. dưới ánh mặt trời, những giọt nước nhỏ xuống từ mái tóc cô lóng lánh. ở đầu ngõ, những

cụ già chọn những chỗ có ánh mặt trời mà đàm đạo. cụ ông châm điều thuốc lào, nhìn cụ bà đang cắn nhả kêu ca.

Những tiếng rao vang lên không ngớt: “Tivi, tủ lạnh, máy giặt, máy nước nóng, đồ điện hồng bán đêêê!” Tiếng rao từ đầu nhánh sông dội lại, xuyên qua những con ngõ nhỏ yên tĩnh, nghe rất đặc biệt, lạnh lạnh mà xa xôi.

Quê tôi đấy!

Giống như bát mì mẹ làm vội buổi sáng, (không có xa xỉ, không có phần hoa, không được tô điểm những màu sắc rực rỡ), chỉ là một bát thân tình sâu đậm tụ lại, tỏa một mùi phụ nữ đang nấu cơm.

- A! Chị Thục Bích à, con giai về rồi đấy hả?

- Vâng! Ha ha!

- Thế là coi như gia đình đoàn tụ rồi nhỉ!

- Vâng, đúng rồi, đúng rồi!

Mẹ thường không thích nói nhiều, mẹ chỉ gậ đầu vui vẻ.

Mẹ năm nay 60 tuổi, tôi là con trai nhỏ của bà. Vốn trước tôi, mẹ cũng có một cậu con trai, hồi trước nhà khó khăn quá, anh trai tôi vì đói quá ăn nhầm đồ độc, đã mất. sau này chỉ còn lại mình tôi.

Tôi giờ 30 tuổi, tôi đi sau mẹ, thấy mẹ thật sự đã già rồi.

Mái tóc bạc phơ, búi chặt một búi, chiếc kẹp tóc sắt đã dùng hơn mười năm nay vẫn cài trên tóc mai của bà.

Một tay mẹ xách làn, trong làn là cân thịt nạc vừa tiện mua trên đường, tay kia vắt sau lưng, chân đi đôi giày vải, chậm rãi bước trong nắng chiều.

Lưng mẹ hơi còng rồi.

Giây phút đó, tôi chợt muốn ghi lại hình ảnh mẹ lúc ấy, ghi lại hình ảnh mẹ sáu mươi tuổi chậm bước trên con ngõ nhỏ. Trong mắt con trai, mẹ già đi đằng trước, cũng cũ kỹ như ánh nắng chiều, làm lóe ra những luồng ánh sáng rực rỡ, soi sáng cho con trai.

Người mẹ tóc đã bạc của tôi đấy.

Tào Đình

Thiên Thần Sa Ngã

Dịch giả: Tạ Thu Thủy.

Chương mười chín

Một tuần sau, con trai tôi ra viện, lại có thể chạy nhảy vui đùa.

Tôi bắt buộc phải về Thượng Hải ngay, lòng dạ tôi hướng về nơi ấy, những việc ấy, những người ấy.

Hôm trước ngày tôi đi, hình như Hân Hân cũng linh cảm được điều gì, nó cứ khóc suốt.

Thằng bé dính tôi quá rồi, biến thành cái đuôi im lặng theo tôi cả ngày. Khỏi bệnh rồi, nó lại quay về tính cách cố hữu, ít nói ít cười, dáng vẻ yếu đuối, cái mũi hít thở đều đều theo quy luật tự nhiên.

Oán giận chán rồi, tôi lại nhìn khuôn mặt nó mà nghĩ xem đây là trách nhiệm của ai.

Buổi tối, lúc rửa chân, mẹ tôi ngồi bên nói linh tinh đủ thứ chuyện, nói Hân Hân sắp đi học rồi. Tôi im lặng, biết mẹ đang thăm dò ý mình, muốn tôi đưa quyển sổ tiết kiệm cho bà.

Trong sổ có khoảng 200 nghìn tệ, vốn tôi định dành mua một căn hộ ở Thượng Hải. Nhưng nuôi một đứa trẻ từ tiểu học cho đến khi học đại học thì tiền của tôi có lẽ cũng chả còn được bao nhiêu.

Sau đó, bố cũng tham gia, nói con nhà người ta kiếm được tiền cũng đều nhớ đến bố mẹ... nhưng tôi vẫn lì lợm không nói năng gì.

Buổi tối, lúc đi ngủ, thằng bé bỗng đòi ngủ cùng tôi, tôi ngạc nhiên rồi cũng đồng ý.

Thân thể gầy gò, bé nhỏ của thằng bé giống hệt bó đuốc, áp sát vào người tôi. Lúc tôi sắp ngủ thì nó bỗng gọi.

- Hả? – Tôi nhắm mắt đáp mơ hồ.

Nó im lặng rất lâu, tôi đã sắp một lần nữa trôi vào giấc ngủ thì nó mới nói rụt rè:

- Bố, con muốn nghe kể chuyện ạ.

- Ấy... - Tôi nhú mày, sốt ruột trở mình, cũng chẳng chú ý lắm đến lời nó.

Nó cũng không dám nói gì nữa, im lặng nằm bên cạnh.

Muốn ngủ nhưng không ngủ lại được nữa.

- Hân Hân? – Tôi gọi nhỏ, thử xem nó đã ngủ chưa.

Trẻ con chẳng biết giả vờ, nó nghe tôi gọi liền lập tức quay lại, sung sướng đáp:

- Dạ!

- Sao tự nhiên lại thích nghe kể chuyện?

- Bởi vì... mấy đứa nhà khác, bố chúng nó... đầu hay kể chuyện cho chúng nó nghe! Bố... bố biết kể không?

Thằng bé nói, ngắt quãng không liền mạch được.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy đau lòng, không ngại ngừng gì nữa, ôm chặt nó vào lòng. Tôi nói:

- Bố biết kể chuyện Tam quốc diễn nghĩa ! Có muốn nghe không?

Thằng bé có vẻ không ngờ mình lại được chiều ý, vừa ngạc nhiên vừa sung sướng, liền gật đầu liên tục.

Tôi kể cho nó chuyện Thảo Thuyền mượn tên. Có vẻ như câu chuyện quá phức tạp đối với một đứa trẻ bốn tuổi, chỉ một lát, thằng bé đã ngủ say rồi.

Ánh trăng chiếu qua cửa sổ vào phòng, chiếu lên khuôn mặt non nớt của thằng bé, tôi bắt gặp hình ảnh mình thời thơ bé xa xưa...

- Bố, bố phải đi thật ư? – Sáng sớm thằng bé đã hỏi.

- Ừ, nhất định phải đi. – Tôi vừa rửa mặt vừa nói, không quan tâm đến thái độ của nó.

- Phù... - nó buột ra một tiếng thở dài kỳ quái, không hỏi thêm gì nữa.

Lúc ăn cơm, thằng bé bỗng bảo: “Bố, để con tiễn bố” làm tôi vô cùng cảm động, đồng ý ngay.

Cả nhà cùng đi, tôi bế thằng bé. Đến bến tàu, thằng bé bỗng nhìn đăm đăm một ngăn kính cửa hàng bày đầy đồ chơi.

Tôi liền nhờ bố ra mua vé giúp, còn tôi đưa thằng bé vào trong cửa hàng.

- Con thích gì nào, nói đi, bố sẽ mua cho. – Tôi đặt nó xuống nền đất, đẩy đẩy lưng.

Nó không động đậy, cũng không nói gì, chỉ ngậy ra nhìn tôi. Dòng nước mũi xanh xanh dưới hai lỗ mũi đã khô đi vì gió thổi, khuôn mặt màu vàng

đen, cộng thêm ánh mắt u buồn, đúng y như một thằng nhóc ăn mày. Tôi nhìn mà phát chán, đang định nói không thích thì thôi đi, thằng bé bỗng lên tiếng:

- Bố, bố kiếm được nhiều tiền lắm rồi ư? – Nó hỏi.

Tôi cảm thấy như kiểu trẻ con dám móc mìa người lớn. Tôi cười:

- Kiếm được một ít thôi, cũng đủ để mua cho con một món đồ chơi đấy.

- Bố, vậy Hân Hân không cần đồ chơi, Hân Hân muốn bố đừng đi. Bố nói kiếm được tiền bố sẽ không đi nữa mà!

Như ảo thuật, những giọt nước mắt thằng bé lập tức trào ra, nó níu gấu quần tôi mà khóc trông đến tội nghiệp.

Tôi quỳ xuống, bế nó đặt lên đùi, nói ân cần:

- Hân Hân phải ngoan, bố nhất định phải đi. Bố mua cho con một thứ đồ chơi, sau này chơi với nó, con hãy nghĩ như bố đang ở bên cạnh chơi với con vậy, được không?

Thằng bé run lên, miệng mếu máo, mặt mũi lam nhem, cái đầu lắc lư, nước mắt cứ thế trào xuống khuôn mặt đỏ gay. Nghe tôi nói thế, nó nghĩ hồi lâu rồi mới miễn cưỡng gật đầu.

Tôi ôm thằng bé, đứng trước lớp kính tủ hàng giúp nó chọn đồ chơi:

- Khấu súng này thích không?

Nó lắc đầu, dùng sức hít mạnh nước mũi.

- Còn cái này thì sao? – Tôi chỉ con gấu bông.

Nó lại lắc mạnh đầu.

- Vậy con tự chọn đi, con thích cái gì nào? – Tôi đành để tùy theo sở thích của nó.

- Hu... u... u... hu...

Không ngờ thằng bé nghe thế đột nhiên khóc ầm lên:

- Con muốn bố! Con không thích đồ chơi!! Con muốn bố cơ. Bạn nào cũng có bố mẹ, Hân Hân không có mẹ cũng chẳng có bố... Huu hu... Hân Hân đi nhà trẻ chẳng có bố đến đón... các bạn đều nói Hân Hân là con hoang... Huuu hu..."

Mọi người xung quanh đều đổ dồn mắt về phía chúng tôi, tôi phải vội vàng bế thằng bé chạy ra ngoài.

Ngồi trên ghế phòng đợi ga xe lửa, thằng bé ngồi trên đùi tôi, ra sức ôm tôi không chịu rời, nước mắt nước mũi lem nhem, run lên từng chập, miệng mếu máo:

- Bố đừng đi! Bố không cần Hân Hân nữa ư? Bố, Hân Hân ngoan lắm, Hân Hân không cần đồ chơi, bố đừng đi nữa bố nhé!

Tôi bỗng nhớ lại cô người yêu Nhậm Đạm Ngọc, vì tôi không dám bỏ ra 100 nghìn mua đôi giày mà giận dữ dỗi hờn. Nếu so sánh giữa tôi và đôi giày thì chắc tôi sẽ thua cuộc thảm thương.

Thằng bé mới bốn tuổi, thằng bé gọi tôi bằng bố. Thằng bé lúc đó khóc ngất đòi dùng vật chất đổi lấy người cha...

Người yêu và con trai.

Tôi ôm chặt thằng bé vào lòng, lần đầu tiên dùng tất cả những tình cảm ấm áp mà tôi có gọi nó hai tiếng: “Con trai...”

Bố tôi đi mua vé về, tìm thấy chúng tôi, lúc này vẫn còn mười phút trước khi lên tàu.

Cả nhà chúng tôi cùng ngồi trên chiếc ghế dài ở phòng chờ, bố ôm Hân Hân, mất bao nhiêu công mới dỗ được nó nín khóc. Mẹ bóc quả quýt, lần lượt đưa cho tôi và con trai tôi. Cả nhà bốn người chúng tôi, trong không khí đầy mùi mồ hôi của dân lao động và mùi chua lờm từ những bãi nôn mưa xú uế, lần đầu tiên thân thiết ở bên nhau.

Trước khi lên tàu, tôi đem quyển sổ tiết kiệm ra đưa cho bố:

- Hân Hân sắp đi học rồi, bố cần bao nhiêu thì cứ lấy.

Tôi nhìn đứa con có lẽ lại sắp khóc, đôi mắt nó đang ầng ậng nước, rồi lại nói:

- Tí nữa nếu cháu lại khóc, ba mẹ mua cho nó món đồ chơi nhé, con thấy nó chẳng có món đồ chơi nào cả.

Bố không ngờ tôi lại đưa quyển sổ tiết kiệm ra vào lúc này, ông sợ đến run rẩy cả tay, miệng lắp bắp nói đồng ý. Ông cẩn thận bọc quyển sổ bằng nhiều lớp giấy báo, nhìn bốn phía xem có ai để ý không rồi mới lén nhét vào trong chiếc mũ màu xanh xám ông vẫn thường dùng để cất tiền.

Mẹ đứng bên liên tục nhắc nhở:

- Ông nhớ cất cho cẩn thận! Mất là Hân Hân nhà mình coi như hết hơi đấy!

Bố cầu nhau bảo biết rồi khổ lắm nói mãi.

Cả nhà cùng đưa tôi lên xe lửa, Hân Hân cứ bám chặt lấy chân tôi không chịu rời.

Tàu sắp chạy, bố vội ôm lấy thằng bé, nó bắt đầu ra sức gào khóc âm ỉ.

Tôi ngồi vào chỗ mình, không yên tâm nên lại thò đầu ra nhìn nó.

Tàu chạy rồi! Tiếng khóc la vẫn vang đến rõ mồn một. Tàu chạy xa dần...

Tôi còn kịp nhìn thấy thằng bé ngã lăn xuống sân ga, giơ đôi tay bé nhỏ về phía con tàu mà gào khóc. Bố tôi đang bế xóc nó đứng lên...

Tàu chạy xa rồi, tôi mới rụt đầu vào. Ngồi đối diện tôi là một bác trung niên đeo kính đang đọc báo. Tôi chẳng có việc gì làm liền lấy quả quýt mẹ đưa lúc nãy ra định ăn. Bỗng nhiên bác ta ngẩng mặt lên nói:

- Cậu nhóc nhà cậu dính cậu quá!

Tôi lặng đi hồi lâu, cười và nói đúng thế.

Chẳng ai nói cho tôi biết, nụ cười của tôi lúc ấy đã bắt đầu nhuộm tình phụ tử sâu đậm. Chẳng trách dân gian có câu “Một giọt máu đào hơn ao nước lã”. Bất kể lúc đầu cảm ghét thằng bé bao nhiêu, bất kể bao nhiêu thất vọng khi nó chào đời, con trai vẫn vĩnh viễn là tài sản quý giá nhất của người cha.

Năm đó, tôi 30 tuổi, khi thằng con trai khóc đòi bố ở lại đừng đi, cuối cùng tôi mới hiểu ra, thậm chí còn thấm thía sâu sắc điều đó.

Vừa đến công ty, tôi đã nhận được điện thoại của anh chàng thư ký Lý Ân, yêu cầu tôi buổi chiều đến ngay công ty của Tào Lợi Hồng gặp ông ta.

Văn phòng của Tào Lợi Hồng đặt ở tầng 23, đây đã là lần thứ n tôi đến đây vì việc phỏng vấn tìm bạn đời rồi. Từ lần đầu tiên gặp Tào Lợi Hồng, tôi đã lập tức xóa bỏ định kiến trước đây rằng Tào Lợi Hồng là loại trọc phú mới nhất.

Viên thư ký mang trà mời tôi, nói máy móc bảo tôi đợi một lát, ông chủ đang có điện thoại gặp khách hàng.

Rồi anh ta bước ra ngoài.

Thư ký của một ông tỉ phú độc thân lại là nam giới, điều này có lẽ làm người ta có phần ngạc nhiên.

Nhìn anh thư ký thông minh, khéo léo và thạo việc của Tào Lợi Hồng mà

suy ra, cuộc sống của người đàn ông thành đạt này chắc cũng rất quy củ. Lúc đó, Tào Lợi Hồng đang ở căn phòng bên trong nói điện thoại, từ chỗ tôi liên tục nghe thấy những tiếng nói vọng đến, không to, nghe không rõ ràng. Tôi, một mình ngồi trong văn phòng rộng lớn, đưa mắt nhìn xung quanh.

Văn phòng được bày biện đơn giản, nhưng đơn giản không có nghĩa là xấu xí. Từ chiếc ghế sa lông tôi ngồi cho đến những vật trang hoàng xung quanh đều được chọn lựa kỹ lưỡng. Giữa khoảng trống nằm giữa chiếc bàn họp hình bầu dục là một hàng cây mà tôi không biết là cây gì, xanh tươi mơn mớn. Đằng sau chiếc bàn họp dán một bức thư pháp, chỉ có một chữ “Hồn”. Tôi không biết chữ đó có gì đặc biệt, chỉ cảm thấy cũng khá có ý nghĩa. Linh hồn là thứ luôn gắn kết với sự sống của vạn vật.

Trên tường treo đầy những bức ảnh phóng to, đều chụp lúc Tào Lợi Hồng tham gia khiêu vũ tiêu chuẩn quốc tế.

Lúc này, tôi bỗng đột ngột nghe thấy một tiếng nói âm sắc cao nhưng rần rỏi từ bên trong vọng ra:

- Tôi đã nói rồi, cho phí mua sách của con trai ông tôi có thể giúp đỡ!

Im lặng trong chốc lát.

- Việc anh cần năm triệu thì miễn bàn! Nói thật với anh, cái công ty đó của anh có thể tuyên bố phá sản được rồi!

Rì rầm rì rầm, rồi lại tiếp tục:

- Được rồi, được rồi, anh đừng kể lể những việc trước đây nữa! Những gì tôi có hôm nay hoàn toàn chẳng liên quan gì đến những ngày ấy cả!

...

- Không cần phải nói tôi không có nghĩa khí hay gì gì đó nữa, tôi nghe chán tai lắm rồi! Được rồi, tôi phải cúp máy đây! Sau này không có việc gì thì đừng gọi điện cho đến trong giờ làm việc của tôi nữa! Thế nhé! Chào.

Im lặng hoàn toàn.

Tôi dùng ba giây để chấp vá những mẩu đàm thoại rời rạc cũng đủ hiểu sự việc. Đại thể là người anh em bằng hữu gì đó trước đây của Tào Lợi Hồng gọi điện thoại đến xin mượn tiền, số tiền quá lớn, họ Tào không cho. Đối phương bèn kể lại những việc trước đây và nhắc đến tình anh em mong

cảm động ông ta, nhưng hoàn toàn thất bại.

Tôi nghĩ chắc chắn mười phần thì có đến tám chín phần đúng.

Con người vốn rất thực dụng mà.

Đều là tiền, nhưng một xu và một tỉ lại là hai chuyện rất khác nhau: một xu có thể tách thành hai phần cân bằng, nhưng một tỉ thì vĩnh viễn không thể chia ra.

Bạn bè là dùng để cộng khổ chứ không đồng cam, đó là định nghĩa vĩnh hằng.

Ba giây sau cửa mở, Tào Lợi Hồng bước ra ngoài. Không biết có thể nói ông ta trông tuấn tú hay không, vì đàn ông nhìn đàn ông thường chỉ chú ý đến quyền lực mà đối phương nắm trong tay.

Nếu chỉ nhìn mặt thôi thì ông ta giống một người cha làm giáo viên, hai bên tóc mai ngả màu bạc, uy nghiêm, không thích cười. Ông ta không cao, chỉ khoảng trên dưới 1m70, lúc đi lại, đầu luôn luôn ngẩng cao và lưng luôn thẳng. Thế nên kết hợp với bộ Âu phục màu ghi sang trọng và những bối cảnh ông ta xuất hiện thì có thể nhìn thấy rõ ràng Tào Lợi Hồng là một người đàn ông thành đạt.

Nhìn một người đàn ông thành đạt, bỗng dưng làm tôi phản xạ không dám ngẩng đầu lên. Họ đi trên tấm thảm dệt bằng tiền, đối với những người dân bình thường, vĩnh viễn ở một đẳng cấp rất cao rất xa.

Hình như ông ta không ngờ có tôi ngồi ở ngoài, nhìn thấy tôi thì khựng lại một lát rồi lập tức bình tĩnh lại ngay. Ông ta đi nhanh đến:

- Xin chào luật sư Hà! Xin lỗi để anh đợi lâu quá!

Tôi không dám chậm trễ, vội đứng dậy bắt tay ông ta, miệng nói đâu có đâu có, rằng tôi cũng vừa mới đến.

Tào Lợi Hồng nhìn xuống trước mặt tôi, rồi gọi viên thư ký đổi cho tôi tách cà phê. Ông ta vẫn nhớ tôi chỉ thích uống cà phê chứ không dùng trà.

Tào Lợi Hồng vừa nói vào máy, Lý Bân lập tức xuất hiện với hai ly cà phê nóng, tất cả thời gian không quá hai phút.

Trong khoảng thời gian đợi cà phê, Tào Lợi Hồng ngồi trước mặt tôi, giữa thái độ im lặng, mặt không biểu lộ cảm xúc gì, cảm giác của ông ta lại càng khó đoán. Ông ta chìa ra trước mặt tôi bao thuốc, rồi tự mình cũng châm

lửa hút, chậm rãi rít một hơi dài.

Ông ta không nói, tất nhiên tôi cũng chẳng biết nói gì. Những mối quan hệ kiểu giữa hai chúng tôi kỳ nhất là nói nhiều hỏi nhiều. Ông ta bỏ tiền, tôi làm việc. Ông ta không chỉ là Thượng đế mà còn là một Thượng đế thân phận đặc biệt, cần bảo mật.

Chỉ có người ngu ngốc nhất mới không đoán được tính tình đối phương, nói năng lộn xộn vào lúc không thích hợp.

Hành động khôn ngoan nhất là giả vờ trầm tĩnh, cho người kia cảm giác mình là người thâm trầm khôn ngoan.

Cà phê được đưa đến, Tào Lợi Hồng mới mở miệng, ông ta đưa ra một bản danh sách:

- Đây là danh sách mười người được vào vòng trong, số còn lại phiền anh an ủi giùm, trong vòng ba ngày khuyến họ quay về.

Ông ta cầm cốc lên:

- Nếu bắt buộc thì anh cứ đưa họ đi vòng vòng Thượng Hải, coi như là lời xin lỗi của tôi.

Tôi “vâng” một tiếng, đưa tay ra nhận tờ danh sách, lướt qua một lượt, bỗng dừng lại ở cái tên cuối cùng, cái tên quen thuộc đến mức làm tôi choáng váng.

Dường như đoán được những suy nghĩ của tôi, Tào Lợi Hồng đứng dậy, giải thích:

- Cô Nhậm Đạm Ngọc này, - ông ta nói, lấy từ trong ngăn kéo bàn ra một cuộn giấy, trên đó viết hàng chữ bằng bút lông “Thiên hạ đệ nhất quan”, - thư pháp thật không tồi, một cô gái xinh đẹp lại có thể viết ra những dòng chữ có hồn như thế, chắc cũng không phải là người nông cạn! bây giờ còn mấy cô gái chịu luyện thư pháp? Vậy cô ta nhất định xuất thân từ một gia đình truyền thống gia giáo nghiêm khắc. Và lại tuy còn khá non nớt, nhưng nhìn kỹ thì những chi tiết nhỏ trong từng nét chữ lại không giống hoàn toàn với bản gốc, chứng tỏ cô ta không phải là con người không có đầu óc. Và tất nhiên lý do quan trọng nhất vẫn là con trai tôi thích cô ta.

Nói đến đây, lần đầu tiên từ lúc bắt đầu cuộc nói chuyện, Tào Lợi Hồng mới mỉm cười, cũng không hoàn toàn có thể gọi đó là nụ cười, bởi vì ông ta

chỉ để những cơ thịt quanh miệng nhếch lên một chút.

Tôi muốn đáp trả lại điều gì đó, nhưng lại thấy đầu trống rỗng, hóa ra là Tiểu Nhiễm nói giúp cho Đạm Ngọc, nhưng vì sao? Đầu óc tôi rối loạn, nghĩ đến cái đêm Tiểu Nhiễm gọi điện thoại hẹn Đạm Ngọc ra ngoài...

Nhậm Đạm Ngọc thật sự đẹp như một thiên thần, người đàn ông nào cũng muốn giữ gìn lại cho riêng mình... Xem ra tiền bạc lúc nào cũng có ma lực kinh người.

- Tất nhiên người được chọn cuối cùng tôi vẫn chưa thể nói chắc là ai, tôi thấy mười cô này đều rất xuất sắc, nên tôi sẽ ra một đề thi. Tôi nghĩ rồi, mười cô này sẽ có cơ hội yêu cầu tôi một điều gì đó, tôi sẽ cố gắng hết sức đáp ứng. Từ những yêu cầu họ đưa ra, tôi sẽ có cơ hội nhìn thấy lòng dạ từng người tốt xấu ra sao. Luật sư Hà, việc này anh giúp tôi nhé. Ai có thể trụ lại lâu nhất, đến được bên tôi, điều đó chỉ có trời mới biết. – Tào Lợi Hồng nói vẻ ngưỡng mộ.

Những điều Tào Lợi Hồng nói sau đó, tôi cũng không để ý nghe nữa, cảm thấy như tầng tầng lớp lớp hồ dán dấp dính trong lòng. Trong đầu tôi hiện ra hình ảnh khuôn mặt điểm lệ, đôi mắt trong veo, trên mái tóc là vàng hào quang màu vàng nhạt, ở chỗ tiếp xúc với lông mày, nó hơi uốn cong duyên dáng.

Hận nhất là câu cuối cùng tôi thốt ra trước khi ra khỏi văn phòng của Tào Lợi Hồng:

- Ông Tào yên tâm, giúp ngài làm tốt việc này là nghĩa vụ của tôi.

Nghĩa vụ của tôi, nghĩa vụ của tôi là đem người con gái tôi yêu đặt lên giường tình địch.

... Tôi lại thấy đau buồn – con người bé nhỏ đáng thương.

Gọi A Lam đi uống rượu, mong được giải thoát khỏi những nỗi đau trong lòng.

Nếu như là trước đây, A Lam thế nào cũng nói những câu kiểu như: “Thà rằng cúi đầu trước đồng tiền còn hơn quỳ xuống theo đuổi phụ nữ”. Nhưng bây giờ, A Lam đang yêu rồi, cậu A Lam bây giờ cũng đồng cảm được với sự đau khổ của tôi. Đốc ba ly rượu vào miệng, A Lam liền giúp tôi đề ra một mưu kế động trời, tiền trăm hậu tấu:

- Anh cứ giấu đi thôi!

- Giấu như thế nào?

- Ông tỉ phú không phải yêu cầu mỗi cô đề ra một yêu cầu sao? Giấu đừng để Đạm Ngọc biết, anh cứ thay mặt cô ta hét ra yêu cầu nào đó thật ghê gớm vào, để ông tỉ phú phải phản cảm khó chịu, tất nhiên sẽ đánh trượt cô ả ngay.

Tôi nghe thế, vỗ tay hoan hô cho là cao kiến.

Nhưng một người đàn ông, để có thể ở bên người con gái trong lòng mình mà cần đến cái thủ đoạn như thế, thật sự cũng có phần hơi thảm hại.

Tào Đình

Thiên Thần Sa Ngã

Dịch giả: Tạ Thu Thủy.

Phần IV - Chương hai mươi

Đạm Ngọc mở cửa bước vào căn hộ của Hà Duy, chẳng thấy một ai. Trên bàn ăn lộn xộn những bát đĩa và thức ăn thừa từ mấy hôm trước, lại còn cả một chai nước hoa Lancome mới tinh chưa mở.

Đạm Ngọc cầm chai nước hoa lên ngửi ngửi, cảm thấy hơi áy náy.

Nàng đành xắn tay áo dọn dẹp lau rửa, rồi chuyển đến ở luôn. Chẳng biết bao giờ Hà Duy mới về, căn hộ có người ở sẽ không đến nỗi bị bụi bặm quá.

Thoắt cái đã đến giữa tháng Ba, Đạm Ngọc đến chợ hoa mua mấy giò lan về nhà. Nhà có ít hoa cỏ trông sẽ sáng sủa vui mắt hơn.

Nàng lại mua cả mấy con cá vàng về nuôi. Đạm Ngọc đi ra đi vào phòng ngủ và bếp; cá vàng cũng bơi qua bơi lại mấy hòn giả sơn trong bể cá. Có động có tĩnh, Đạm Ngọc sống một mình mới thấy đỡ nhàm chán. Nàng một mình tưởng tượng lúc Hà Duy về sẽ ngạc nhiên vì căn nhà đã trở nên đẹp đến thế.

Khi căn nhà đã thật sự giống căn nhà thì Hà Duy trở về.

- Anh đi đâu lâu thế? Em tưởng anh trốn đóng tiền nhà nên ở lì dưới quê cơ đấy!

Hà Duy vừa về đến nơi, Đạm Ngọc liền vội vàng ra đón, miệng bô lô ba la đủ thứ, giúp Hà Duy xách bớt hành lý và cả một chiếc túi gì đó rất đẹp.

- Em vẫn ở đấy cơ à? – Đây là câu đầu tiên Hà Duy hỏi khi nhìn thấy Đạm Ngọc, dường như việc nhìn thấy nàng làm anh ngạc nhiên.

- Anh không thích em ở đây sao? - Đạm Ngọc hỏi lại, cười hình hích, giúp Hà Duy đặt cẩn thận chiếc túi đẹp xuống, nàng hơi hiếu kỳ không biết bên trong là thứ gì. Nàng nhìn Hà Duy, thấy anh ta chẳng nói gì, cũng không hỏi nữa.

- Ấy... anh tưởng em ở khách sạn! – Hà Duy nói, mắt không ngừng liếc về phía chiếc túi lộng lẫy kia, vẻ rất căng thẳng.

- Ở khách sạn chán lắm! - Đạm Ngọc cười khan mấy tiếng.

-Ồ! Con trai Tào Lợi Hồng không đến tìm em sao? – Hà Duy cởi giày đi vào phòng, ngồi xuống đi văng, cố tình hỏi Đạm Ngọc vẻ lạnh lùng, thật ra là muốn thăm dò xem nàng đã biết tin mình được vào trong top 10 cô gái đứng đầu danh sách chưa.

- Cậu ta ngày thường phải đi học. - Đạm Ngọc cũng giả vờ vô tư, chạy vào bếp, một lát liền bưng ra tách cà phê đưa cho Hà Duy.

Hà Duy nhìn bốn phía, nhìn thấy bể cá vàng trên bậu cửa sổ:

- Cá em nuôi đấy à? Anh đã bảo anh không thích nuôi động vật mà!

- Nhưng lúc đó anh chỉ bảo động vật phiền phức vì hay bậy lung tung. Còn cá vàng có như vậy đâu! - Đạm Ngọc nói vẻ hơi tủi thân hờn dỗi, nũng nịu dựa vào người Hà Duy.

Lần đầu tiên, Đạm Ngọc chủ động đến gần làm Hà Duy ngạc nhiên, không ngờ đến một sự ưu ái như vậy.

Đạm Ngọc đã lọt vào danh sách mười người đứng đầu một cách thuận lợi, thậm chí còn là người duy nhất lọt vào mắt xanh của cả Tào Lợi Hồng và con trai ông ta, Đạm Ngọc và bản hợp đồng trị giá ba triệu đã ký... những điều đó làm lòng Hà Duy như có một tảng đá to đang đè nặng, như không thở nổi.

Lúc đó, Đạm Ngọc đang ở trong bếp nấu cơm, xem ra có vẻ khá vui, miệng không ngừng lẩm nhẩm hát. Hà Duy chẳng biết vì sao Đạm Ngọc lại vui thế, nếu nàng biết mình đã lọt vào top 10 người đứng đầu thì nàng còn vui đến nhảy cẫng lên ấy chứ.

Nghĩ đến đây, lòng bỗng thấy có gì chua cay.

- À, đúng rồi! Mấy ngày nay anh đều ở quê à? Là ai trong gia đình anh bị ốm thế? – Tiếng Đạm Ngọc từ trong bếp vọng ra.

- Anh... là con trai anh. – Hà Duy nghĩ ngợi, rồi quyết định nói thật, anh muốn xem phản ứng của Đạm Ngọc thế nào.

- Gì cơ?

Quả nhiên Đạm Ngọc kinh ngạc hết sức, nàng không tin vào tai mình, bèn ló đầu ra ngoài, tay vẫn cầm con dao làm bếp. Nàng mở to mắt, nói:

- Anh có con trai rồi? Là con nuôi à?

- Con trai làm sao mà tùy tiện nhận được. Em sinh một đứa cho anh nhận được chắc?

Thấy Đạm Ngọc quả nhiên lập tức đổi thái độ, Hà Duy thấy lòng chùng xuống. Anh chàng lấy thái độ chán chường nhíu mày mắng:

- Đồ ngốc!

- Anh...

Đạm Ngọc sững sờ, nàng không ngờ Hà Duy lại có thể dùng kiểu ăn nói như vậy với mình. Mà rõ ràng trong trường hợp này, anh ta là người sai, vậy mà dám cứng lý mạnh miệng như vậy mắng nàng.

- Anh... anh... anh dựa vào đâu mà nói em như vậy? Hà Duy! Hả? Anh dựa vào đâu?

Đạm Ngọc giận đến run người, từ bé đến lớn chưa có ai chỉ thẳng vào mặt nàng mà mắng như vậy, nàng kích động tới mức nói không ra lời.

- Dựa vào đâu? Dựa vào những việc hay ho em đã làm ấy!

Hà Duy gào lên.

- Em làm gì hay ho?

- Em và con trai Tào Lợi Hồng làm những gì thì em tự biết. Nếu không vì sao nó lại nói giúp em trước mặt bố nó chứ?

Suýt nữa thì lỗ miệng nói ra rồi. Cố gắng kìm lại những nghi ngờ và bực bội, cuối cùng Hà Duy cũng nhin được không hỏi tiếp.

- Đêm hôm ấy em và thằng đó làm gì thì chỉ có trời biết.

Hà Duy lầm bầm.

- Em đã làm gì!? - Đạm Ngọc ngồi xuống đi vắng hỏi lại.

- Em đã làm gì à? Hừ! - Hà Duy nhại lại lời Đạm Ngọc, “xì” một tiếng.

- Đúng đấy! Em đã làm gì nào?

Đạm Ngọc bỗng đứng phắt dậy, mấy hôm nay nàng đã nghĩ rất nhiều, nàng thấy có lỗi với Hà Duy. Nàng nghĩ dù sao cũng thuộc về anh ta rồi, nàng sẽ an phận ở bên anh ta suốt đời, nghĩ vậy nàng mới chuyển đến đây ở, muốn làm anh chàng kinh ngạc một phen. Anh ta từ quê quay về, nàng sẽ làm lành với anh, làm anh vui. Ai ngờ mọi việc lại đến nước như thế này, anh ta lại cố sống cố chết tìm lý do gây sự, cãi cọ với nàng!

Nàng nghĩ chắc Hà Duy không muốn ở bên mình nữa nên tìm có mắng mỗ

nàng, mục đích để nàng tự biết mà bỏ đi.

Nàng bỗng thấy tủi thân, lệ dâng đầy trong đôi mắt, hét lên:

- Anh là người yêu em, nhưng lại không thể cho em một cuộc sống sung sướng, đã không biết điều lại còn nói em không ra gì! Em nói cho anh biết, em từ bé đến lớn chưa làm điều gì để phải hối hận, những sự sỉ nhục kinh khủng nhất em phải chịu đều là từ anh! Anh lại còn lừa em là chưa kết hôn, thật ra đến con trai, anh cũng đã có rồi! Cuối cùng thì anh muốn thế nào đây? Anh chơi bời sự trong trắng của em, phá hoại tiền đồ của em, rồi lại lừa dối em, đến khi không lừa được nữa thì lại đá em đi? Anh nghĩ em là cái thứ người gì? Đàn bà thì dễ bị bắt nạt phải không?

Hà Duy nhớ đến đứa con trai ở Tế Nam, đứa con ra sức tìm đủ mọi cách giữ bố ở lại... bỗng nhiên cảm thấy một cơn phẫn nộ không kìm nén nổi, anh ta hất hàm:

- Lừa em cái gì? Anh có con thì làm em khổ sở lắm phải không? Tào Lợi Hồng có con thì em vui vẻ vô cùng? Phải không? Người ta là tỉ phú giàu có mà. Anh là cái gì? Là chó hoang, là rác rưởi?

- Anh... im mồm! Anh dựa vào cái gì mà nói những lời đó? Anh dựa vào cái gì mà so sánh với Tào Lợi Hồng? Hai người vốn đã không thuộc một tầng lớp rồi! Người ta nghĩ ngợi những gì hàng ngày, người ta tùy tiện động đậy ngón tay là liên quan tới hàng vạn miệng ăn! Anh là cái gì? Chỉ là sự đau khổ của một kẻ nhỏ nhoi mà thôi!

- Cô... đồ đàn bà thối tha... Cút ngay...

Lòng tự ái đàn ông của Hà Duy bị đẩy đến bên bờ vực thẳm, anh ta cũng vụt đứng dậy, dùng ngón tay run bần chỉ ra cửa.

- Anh đuổi tôi đi hả?... Tôi đã ở đây bao nhiêu ngày đợi anh về, tôi làm thế vì cái gì chứ... Được rồi, anh đuổi tôi đi! Tốt lắm! Hôm nay tôi sẽ đi, tất cả coi như chấm hết!

Rồi Đạm Ngọc bắt đầu vội vã dọn dẹp đồ đạc của nàng, miệng lẩm bậm gì đó, những giọt nước mắt to như hạt đậu lã chã rơi xuống. Thấy Đạm Ngọc như vậy, Hà Duy tỉnh táo ra đôi chút, muốn an ủi nàng đừng khóc nữa, nhưng không biết mở miệng thế nào, tiếng “xin lỗi” không sao thoát ra khỏi cổ họng được.

- Anh là loại người không có lương tâm! Anh sẽ gặp báo ứng cho xem! - Đạm Ngọc đã thu dọn xong, bước ra phía cửa, quay đầu lại rửa thêm một câu đầy hận thù.

Hà Duy nhìn đôi mắt nàng đỏ hoe, hai tiếng “Đạm Ngọc” vụt bật ra.

Quả nhiên, Đạm Ngọc dừng bước, đứng nguyên ở cửa chờ Hà Duy lên tiếng.

- Cái đó là cho em.

Hà Duy chỉ cái túi đẹp trên bàn một cách khó khăn:

- Là đôi giày em vẫn hằng mơ ước, em nhận đi, em sẽ chỉ có thể ở bên anh.

Nói xong, hai chân Hà Duy khuyu xuống sàn.

Anh muốn giữ Đạm Ngọc lại, muốn bảo nàng đừng đi tranh cướp cái vị trí đáng nguyên rửa đó nữa mà hãy ở lại bên anh. Thế nên anh đã liều mạo danh Đạm Ngọc yêu cầu Tào Lợi Hồng mua đôi giày cao gót giá 100 nghìn. Nhận đôi giày, có nghĩa là Đạm Ngọc sẽ vĩnh viễn không thể đến bên Tào Lợi Hồng được nữa.

- Anh... mua cho em sao?

Đạm Ngọc quả nhiên dừng lại ở bậc cửa, nhìn Hà Duy đầy kinh ngạc, khuôn mặt vẫn còn vương những giọt nước mắt chưa kịp khô.

Tất nhiên, Đạm Ngọc đã hiểu nhầm.

Thế nhưng Hà Duy sẽ phải giải thích thế nào về việc đôi giày đó là tiền của nhà tỉ phú chứ không phải của anh, và nếu như nàng nhận đôi giày này có nghĩa là nàng sẽ không còn cơ hội đến với cuộc sống giàu sang nàng mơ ước nữa.

Khi anh nhìn người đẹp Đạm Ngọc, vì đôi giày mà kích động đến nổi đỏ bừng mặt, toàn thân run bắn lên cảm động... thì anh sẽ mở miệng như thế nào...

Thế nên, Hà Duy khó khăn xua những ý nghĩ ra khỏi óc rồi gật đầu.

- Anh thật sự vì em mà mua một đôi Manolo? Em không nghe lầm đấy chứ? - Đạm Ngọc từng bước đi đến bên chiếc túi, tay mở ra mà vẫn không dám tin cho đến khi nhìn thấy đôi giày lộng lẫy. – Đúng là nó rồi! Đúng là nó rồi!

Đạm Ngọc liên tục lẩm bẩm câu đó. Trong khoảnh khắc, Hà Duy ước sao

mình được biến thành cái “nó” đó, biến thành đôi giày cao gót đó của nàng. Người đẹp Nhậm Đạm Ngọc nét mặt mê mẩn xỏ thử đôi giày vào chân. Dường như mỗi tế bào trong con người nàng đều kích động đến run rẩy. Mặt trời chiếu rọi vào căn phòng, ánh lên màu xanh của hoa lan, không khí thanh tĩnh thoải mái, căn phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ gọn gàng. Cá vàng nhàn nhã phe phẩy cái đuôi bơi qua bơi lại trong bể.

Chỉ có... một vị thiên thần... đã lấm bụi trần.

Bao nhiêu lần Hà Duy muốn giật lấy cái đôi giày trong tay Đạm Ngọc, đốt đi, hoặc xé tanh bành ra, rồi cương quyết kéo tuột Đạm Ngọc vào phòng. Lúc đó, mọi thứ mới có thể yên tĩnh được.

Thế nhưng, lý trí của Hà Duy không cho anh làm thế. Những đau khổ trong tình yêu, là nỗi đau của những kẻ hèn nhất... Hà Duy, mày quả là một thằng hèn.

Nhậm Đạm Ngọc rất thực dụng, Nhậm Đạm Ngọc cần tiền tài hơn tình yêu. Khi Đạm Ngọc được voi đòi tiên, bỏ anh để chạy theo ông tỉ phú nhiều tiền tài, anh thật sự không biết những tư tưởng đó là do xã hội tạo nên hay là vốn đã tồn tại từ trong bản chất con người?

- Anh yêu? Em thật sự không biết phải cảm ơn anh thế nào nữa! Em thật sự... Em bây giờ đang xúc động quá! Anh không hiểu được đâu!

Đạm Ngọc vừa bối rối vừa vui mừng, cố gắng bày tỏ cảm xúc với Hà Duy, những lời từ tận đáy lòng làm người khác cảm động sâu sắc. Đôi mắt trong như ngọc lấp lánh nước.

Nhậm Đạm Ngọc, lần đầu tiên gọi “Anh yêu”.

Hà Duy dáng vẻ bối rối ngồi xuống đi văng, nhìn cô người yêu xinh đẹp và đôi giày cũng đẹp không kém, đang đi đi lại lại trong phòng, anh bất lực nhắm mắt lại, thờ dài, vẻ như đang chìm trong sự chán chường suy sụp của chính mình.

Rồi Đạm Ngọc lần đầu tiên chạy đến trước mặt Hà Duy, túm lấy anh chàng hôn chụt một cái, rất mạnh, thậm chí làm cho cái tôn nghiêm nam tính của Hà Duy hoàn toàn vỡ vụn.

- Em không đi nữa sao? – Hà Duy lạnh lùng hỏi, câu hỏi có thêm chút vị châm biếm.

- Em vốn có định đi đâu, vừa rồi chỉ là để dọa anh thôi! Em mà đi thì lấy ai nuôi cá vàng? Em đoán chắc anh không nghĩ đến chuyện cho chúng nó ăn đâu, chắc chỉ vài ngày là chết toi hết. Người bán cá nói với em là có một chú sắp sinh em bé rồi. - Đạm Ngọc không đổi sắc mặt, nhẹ nhàng nói, vẻ nũng nịu hiền lành. Rồi nàng cởi giày ra đem vào phòng ngủ, vệ thành kính cẩn thận cất vào trong tủ.

- Cảm ơn anh nhiều lắm! Em thích đôi giày đó kính khủng! Yêu như cuộc sống của em vậy! Đến mức hàng đêm em đều mơ về nó! Em biết đắt như vậy, anh phải cố mua chắc là xót lắm! Em sẽ đền bù cho anh! Thật đấy!

Đạm Ngọc từ phòng ngủ đi ra, điều bộ khoa trương. Nói đến từ “đền bù”, nàng đeo thêm vẻ ngượng nghịu như một cô thiếu nữ mới lớn.

Hà Duy bỗng cảm thấy trước mặt mình là một cô gái bán hoa lẳng lơ đã thỏa, chợt thấy buồn nôn.

- Hôm nào đưa em đi gặp gia đình anh nhé. - Đạm Ngọc chợt nói nghiêm túc.

- Hả? cái gì? – Hà Duy nhất thời chưa kịp hiểu câu nói của nàng, hoang mang hỏi.

- Ngốc! Tất nhiên là để em làm quen với họ rồi!

Hà Duy nhìn Đạm Ngọc, mãi sau mới hiểu ra, thế nghĩa là Đạm Ngọc đồng ý lấy mình hay sao? Đây là điều anh vẫn hằng ao ước, anh nên vui mừng vô kể mới phải!

Nhưng lúc đó, không thấy niềm vui nào xuất hiện, anh trầm lặng không nói gì.

- Con trai anh chắc là trông giống anh lắm nhỉ? Ha ha, hay thật, một nhóc Hà Duy con, quá hay!

Đạm Ngọc nói, dựa đầu vào vai Hà Duy, vừa tưởng tượng vừa cười hình hích.

Hà Duy lại chẳng có ý định kể cho nàng một câu chuyện khác hay hơn, chuyện một người đàn ông dùng tiền của một ông tỉ phú mua một cô vợ cho mình.

Buổi tối, lúc hai người đang hôn nhau say đắm, Hà Duy chợt ngửi thấy một mùi hương lạ.

- Lọ nước hoa anh mua cho em mà, anh quên rồi à? - Đạm Ngọc nói dịu dàng.

Rồi Hà Duy đắm mình trong mùi hương sang trọng ấy mà làm tình, suýt chút nữa liệt dương.

Liên mấy hôm sau, Hà Duy cứ hy vọng có một thằng trộm nào đó đến vơ vét hết đồ đạc trong nhà đi, lấy luôn cả cái lòng tự tôn đang bị tổn thương nghiêm trọng kia đi nữa.

Tào Đình

Thiên Thần Sa Ngã

Dịch giả: Tạ Thu Thủy.

Chương hai mươi mốt

Mấy con cá vàng Đạm Ngọc mua, ngày qua ngày, cứ bơi trong bể đầy mỡ ngần.

Có một thời gian, tôi vô cùng ngưỡng mộ chúng, chẳng buồn chẳng lo, thích thì bơi qua bơi lại giữa làn nước, không thích thì nằm chờ ra dưới đáy bể, chẳng ai kêu ca làm gì. Đạm Ngọc bảo tôi thiếu ý chí.

Đạm Ngọc thường nghĩ là đàn ông thì phải thật cứng rắn, làm việc cần trọng, tạo dựng được sự nghiệp lớn... Thế nên, khi nhìn tôi, nàng đều hận sao sắt chẳng thành thép, cá chép chẳng hóa rồng, lắc đầu thất vọng. Có lúc tôi thấy Đạm Ngọc nghiêm khắc trong những yêu cầu đối với tôi quá.

Từ hôm tặng đôi giày cho Đạm Ngọc đến nay đã một tuần, những trở ngại trong tâm lý tôi, theo dòng thời gian cùng sự dịu dàng của người đẹp, đã nhẹ nhàng trôi tuột đi mất. Chỉ thỉnh thoảng, tôi mới nghĩ đến thái độ của Đạm Ngọc sẽ ghê gớm đến đâu khi nàng phát hiện ra chân tướng sự việc.

Mọi thứ có vẻ như đã đi vào nề nếp. Đạm Ngọc giờ giống như một người phụ nữ nội trợ chính hiệu, công việc chủ yếu là mua sắm, kiêm làm việc nhà.

Ngày nào trước khi tôi đi làm, nàng cũng thủ thỉ khuyên tôi nên đối với lãnh đạo thế nào, đối với khách hàng thế nào, đi ra ngoài phải có phong độ thế nào mới hay, vân vân và vân vân... huyền thuyên liên tục, không nghỉ. Nàng luôn nghĩ rằng nàng khôn ngoan già dặn hơn tôi, tôi làm gì nàng cũng chê bai.

Bỗng nhiên cảm thấy có một người đàn bà ngày nào cũng quản lý mình, ngày ngày ở trước mặt lăm bằm, thật sự là một việc chẳng sung sướng gì.

Tôi chỉ muốn có một người vợ đơn giản, một gia đình bình thường, ngày ngày vui vẻ đi làm, tan sở về nhà ăn cơm xong hai vợ chồng nắm tay nhau đi dạo, buổi tối cùng vợ xem tivi, đôi lúc sẽ đi du lịch... cuộc sống ngày ngày êm đềm, chỉ như thế là đủ.

Tuy chẳng có gì phi phàm, nhưng hạnh phúc.

Nhớ lại mấy hôm trước cùng Đạm Ngọc đi xe buýt về nhà. Lúc đó đúng vào giờ cao điểm, xe nào cũng chật cứng người. Thấy thế, Đạm Ngọc nhủ mày đòi đi taxi, tôi bảo đi xe buýt cho rẻ. Xe đến rồi, cả đám người chờ đợi lúc này như phát điên, ra sức tranh nhau leo lên. Tôi cũng hòa vào đám đông điên cuồng ấy, cuối cùng chiếm được gai chỗ, liếc nhìn Đạm Ngọc sung sướng vẫy tay, dươg dươg tự đắc. Mãi sau mới thấy Đạm Ngọc chậm rãi bước tới, vén gấu váy, khịt mũi lên xe, ngồi xuống bên cạnh tôi.

Trong xe đã đầy chật người, nhưng đến trạm sau đó, tài xế vẫn dừng lại. Chiếc xe tiếp tục há mồm nuốt thêm những con mồi mới.

Đạm Ngọc chán chường quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lúc xe sắp chuyển bánh, cửa tự động đang từ từ đóng lại thì nghe tiếng một người đàn ông hét to gọi tài xế: “Bác tài xế! Này! Đừng đi vội!”

Mọi người trên xe đều quay lại nhìn xem chuyện gì, nhưng chỉ thấy một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, bế một đứa bé chừng một tuổi trên tay, vừa kịp nhào lên xe, một tay vẫn còn ở phía ngoài. Người thiếu phụ bên cạnh anh ta đang bối rối cố giúp chồng kéo cánh tay vào... Lúc mua vé xe, chiếc ví rút mãi không ra, rút ra được rồi thì không có tiền lẻ, đứa bé khóc ngằn ngặt, người bán vé trừng mắt tức giận...

Đạm Ngọc bình tĩnh nhìn tôi, nói lạnh lùng:

- Đây là chúng ta mấy năm sau phải không?

- Cái gì? – Tôi nhất thời chưa hiểu rõ ý nàng, ngỡ ngàng hỏi lại.

- Nếu như cùng nhau kinh qua khổ sở mới là tình yêu thì đây, không còn nghi ngờ gì nữa, chính là một ví dụ tiêu biểu của thứ ái tình trong mơ đó rồi. – Đạm Ngọc nói.

- Ha ha, em lại thế rồi, sao em cứ phải hám lợi thế nhỉ? Ai bảo cứ cùng nhau chen chúc trên xe buýt thì không phải là tình yêu? Ngốc! Người giàu có làm sao được thứ hạnh phúc đặc biệt này chứ? – Tôi cười nói.

- Nếu có tiền là tội ác, vậy hai vợ chồng và đứa bé kia, vì tiết kiệm mười tệ đi taxi mà chịu khó chen chúc trên xe buýt, anh chồng mệt đến vã mồ hôi toàn thân kia mới là anh hùng dân tộc phải không? Một người chồng tài giỏi có thể ngày ngày đưa vợ đi khắp các nhà hàng, nếm món ăn các nước

trên thế giới cũng là có tội hay sao? - Đạm Ngọc nghiêng đầu nhìn tôi thách thức, nhẹ nhàng phản bác lại.

- Cũng không nói thế được...

Lúc này xe bắt đầu từ từ di chuyển, đôi vợ chồng trẻ vừa lên xe lúc này không biết vì chuyện gì bắt đầu cãi nhau.

- Khi tình yêu, đam mê và lãng mạn biến thành trách nhiệm, chen xe buýt cũng sẽ trở thành lý do phát sinh hiềm khích giữa đôi tình nhân. - Đạm Ngọc nhìn đôi vợ chồng nọ, nói lạnh lùng.

Tôi ngậm miệng không nói gì.

- Có những người vung gậy đánh gôn trong sân gôn rộng lớn sang trọng, mệt rồi thì làm mấy phát spa, massage; có người lại ngồi một xó trên vỉa hè thành phố bưng cái mũ rách, vì một hai hào mà khua môi múa mép đủ kiểu, xin được thì sung sướng chạy về nhà khoe với vợ. - Đạm Ngọc nhìn ra phía ngoài cửa sổ xe. – Anh ngồi ở chỗ này trên xe buýt, anh cũng vì lý do “Tôi ngồi còn có người phải đứng” mà sung sướng, thỏa mãn phải không?

Tôi vẫn không biết nói gì, đành cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài, những tòa nhà cao chọc trời.

Đạm Ngọc tiếp tục nói, không phải kiểu chanh chua hàng tôm, hàng cá, nàng chỉ nhẹ nhàng:

- Vì sao em không thích bon chen tranh chỗ trên xe? Ở cái thế giới đông đúc này, đông đúc là niềm vui của người nghèo. Anh xem những tòa nhà chọc vào mây ngoài kia kìa, người giàu thông minh lắm, họ vĩnh viễn luôn ở chỗ cao, hít thở không khí trong lành, lúc nhàn rồi lại có thể sung sướng thoải mái mà nhìn xuống đám nhân loại đang chen chúc nghẹt thở bên dưới, đặc ý nhìn cái vất vả của người khác. Trung Quốc 1,3 tỉ nhân khẩu, người có tiền sẽ có một không gian riêng biệt. Những thứ này anh đã nghĩ đến bao giờ chưa?

Đạm Ngọc nói chậm rãi, đôi mắt nàng trợn lên, ánh mắt sắc nhọn đâm thẳng về phía tôi.

Những lúc như vậy, tôi chỉ ước mong sao có cái hố cho mình đâm đầu xuống cho rồi.

Tôi nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng, thái độ lộ rõ ràng sự ngưỡng mộ và

khát vọng của nàng đối với cuộc sống giàu sang. Tôi thậm chí có thể đoán chính xác nàng đang nghĩ gì: nàng ước ngay lúc này một vị đại tì phú sẽ từ trên cao thả chiếc thang mây xuống cho nàng, chẳng còn bon chen, chẳng còn tiếc nuối.

Vào lúc đó, tôi chợt thấy ở Đạm Ngọc một hình ảnh mới: trong khi bát cơm tôi cho là nhạt như nước lã, nàng thậm chí không hề cười với tôi một nụ cười cho ra cười.

Đó là người đẹp Nhậm Đạm Ngọc.

Có lúc thậm chí tôi thấy hơi sợ Đạm Ngọc. Khi tôi trân trọng yêu quý bạn gái mình thì nàng lại lý do đó để trách tôi nhu nhược.

Rõ ràng đang sống với người tôi yêu thương, nhưng sao tôi không hề cảm thấy chút hạnh phúc nào? Thật là đáng sợ.

Tôi muốn chạy trốn.

Có ý nghĩ như vậy rồi, tôi cảm thấy lòng nhẹ nhõm hơn nhưng đồng thời cũng áy náy.

Nên khi Đạm Ngọc chẳng biết vô tình hay cố ý, lại nhắc đến việc hai chúng tôi không hợp nhau, tôi cũng chẳng thiết phản ứng dữ dội như ngày trước nữa. Tôi chỉ nhìn nàng, biểu thị sự đồng tình không lời.

Một cô gái như Đạm Ngọc thật sự cần người đàn ông như Tào Lợi Hồng, một người đàn ông như thế mới đủ cho nàng yên tâm dựa dẫm.

Có lẽ đôi vai tôi thật không đủ rộng, đối với Đạm Ngọc. Thế nên khi giờ phút ly biệt đến, tôi cũng không cảm thấy quá đường đột.

Chiều tối hôm đó, không khí có phần thê lương bi thảm.

- Sao anh lại lừa dối em? – Tôi đang ở trong bếp, bỗng Đạm Ngọc đột ngột xuất hiện, đứng ở cửa bếp.

- Hả? Gì cơ? – Tôi vẫn tiếp tục công việc, cố gắng trấn tĩnh tuy trong lòng bắt đầu hoảng.

Nhưng câu nói tiếp theo của Đạm Ngọc làm tôi sững sờ đến buông rơi chiếc bát trên tay.

- Em lọt vào top ba người dẫn đầu. – Nàng nói, đôi mắt nhìn tôi thù hận.

Vừa ăn cơm xong, tôi đi rửa bát như bình thường. Vốn tôi đang cầm chiếc bát to màu trắng, dùng khăn lau cẩn thận cho khô.

Làm việc nhà được mấy tháng, gần đây Đạm Ngọc thường bực bội nói với tôi da nàng bị nước tẩy rửa làm hỏng, tay nàng vì rửa bát mà giờ này đều thành có chai rồi.

Từ đó, tôi thương nàng, nhận việc rửa bát.

Nghe xong câu nói của nàng, chiếc bát trên tay tôi rơi xuống, “choang” một cái trên nền đất, vỡ thành mấy mảnh trắng ỏn.

Phản ứng đầu tiên của tôi là giả vờ bình thản.

Tôi bảo nàng đùa hay sao.

Nàng liền lạnh lùng nhìn tôi:

- Anh đã biết tôi lọt vào top ten từ lâu nhưng anh không hề nói cho tôi biết! Và đôi giày Manolo này vốn cũng không phải do anh mua.

Tôi hít một hơi dài, gật đầu. Nàng sớm muộn gì cũng biết, chỉ là tôi không ngờ những tin tức lại đến tai nàng nhanh đến vậy.

Mà tôi cũng chưa biết chuyện nàng lọt vào top ba người dẫn đầu.

Đôi mắt nàng làm tôi không lạnh mà run.

Sau đó, nàng bắt đầu quỳ xuống nhặt những mảnh bát vỡ trên sàn, từng miếng, từng miếng cho vào lòng bàn tay. Nàng cúi xuống nên tôi không nhìn thấy rõ khuôn mặt nàng.

- Sao lại thành ra như thế? – Nàng nhìn những mảnh vỡ, ai không biết chắc sẽ tưởng nàng đang tiếc cái bát bị rơi.

Tôi từ đầu đến cuối không dám nói gì, tôi cũng không biết nên nói gì cho phải. Tôi đợi những lời mắng nhiếc Đạm Ngọc sắp dành cho tôi.

Sau đó, tôi nghe thấy Đạm Ngọc bật ra một tiếng thở dài, nói bình thản không nhanh không chậm:

- Cái kết cục này tôi thật sự chưa bao giờ ngờ đến, tôi thật không biết nên cảm ơn anh hay thù hận anh nữa.

Nàng đỡ đỡ ngồi xuống chiếc ghế trong bếp.

Một lúc lâu sau, đầu óc tôi vẫn như trống rỗng. Cuối cùng tôi nói, giọng khàn đi:

- Em đi đi.

Khi bạn không có mấy hy vọng chiến thắng thì bạn cũng sẽ chẳng chờ đợi chiến thắng nhiều. Nhưng khi bạn đã nhìn rõ chiến thắng ở trước mắt rồi,

thậm chí có thể sờ vào nó rồi thì tình hình lại hoàn toàn khác. Đạm Ngọc bây giờ đã có thể bắt tay với chiến thắng rồi.

Tôi không muốn làm khó nàng, nên tôi nói ra câu đó.

Lúc đó, Đạm Ngọc đứng bật dậy, tôi đã hy vọng nàng tặng tôi một cái tát kèm theo những lời sỉ vả: “Anh là đồ súc sinh không có nhân tính! Tôi là kiểu đàn bà để anh vẫy một cái là chạy đến, xua một cái là đi hay sao? Anh xoi thường tôi vậy sao? Tôi nói cho anh biết, tôi không đi, cả đời sẽ không đi!”... Tôi thật sự hy vọng.

Nhưng nàng chẳng nói gì, nàng chỉ nói lãnh đạm:

- Rửa bát xong chưa? Mình ra ngoài đi dạo đi!

Tôi hiểu điều nàng nói – ra ngoài đi dạo, sau đó là sự chia ly không lời.

Tôi khoát thêm áo, ngồi trên đi vắng đợi Đạm Ngọc thay đồ. Nhưng nàng không thay, thậm chí cũng chẳng chải tóc nữa, chỉ đơn giản rửa tya rồi đi cùng tôi ra ngoài.

Xe đạp của A Lam, tôi vẫn chưa kịp trả. Bây giờ để ở chân tòa chung cư, bị kẹp giữa hai chiếc xe trông thật đáng thương. Lúc đi qua chiếc xe đạp, Đạm Ngọc nhẹ thở dài.

Thời tiết điển hình mùa xuân tháng Tư, mặt trời chỉ còn lại một nửa, treo lơ lửng trên cành cây xào xạt lá. Gió thổi nhẹ nhàng, như sợ thổi bay mất những cảm xúc phơi phới sắc xuân của con người. Những đám mây dày đặc phía chân trời, khi gió thổi đến chúng vẫn lười biếng chả thềm động đậy. Rặng liễu bên hồ đã đâm những chồi cây mới. Mọi người đi qua đi lại không cần thận sẽ bị cành liễu quệt qua mặt nhồn nhột.

Những đôi tình nhân ngồi trên ghế đá, tay nắm tay cười đùa. Tôi và Đạm Ngọc hòa vào cùng họ, tưởng như là cùng một loại.

- Ở đây thật là thích hợp cho việc đi dạo, ngày trước chẳng biết, anh gọi em đi em lại không chịu đi.

Đạm Ngọc nói, nhìn tôi cười ngốc nghếch, rồi lại nói tiếp một câu nữa làm hồng hết cả cảnh đẹp xung quanh:

- Em vẫn nhớ bản hợp đồng giữa chúng ta.

Tôi lịch sự cười đáp lại, vẫn nhìn về phía trước chẳng nói gì.

Ngày trước, ăn cơm tối xong, Đạm Ngọc không đi loanh quanh mua sắm

thì cũng chỉ tắm rửa đi ngủ. mỗi lần tôi đề nghị ra bờ hồ đi dạo, nàng đều tìm một loạt lý do từ chối, hoặc nói thẳng: “Những người nghèo bằng lòng với hiện tại mới thích những chỗ đó. Ngày nào cũng đi thì sẽ cảm thấy cuộc sống mình vẫn đang trôi đi. Người già chẳng có việc gì đi còn được, thanh niên đi mất cả ý chí sống! Không đi!”

Thế nhưng hôm nay, đến đây đi dạo lại là ý kiến của Đạm Ngọc, có vẻ như nàng đang cố gắng lần cuối cùng làm những điều tôi thích. Để an ủi tôi, sau đó sẽ rời xa tôi mãi mãi.

Lòng tôi không hiểu sao bỗng có vị gì cay đắng.

Vừa đi chậm lại, đã có bao nhiêu người vượt qua chúng tôi.

Ví dụ như hai ông bà cụ trước mắt.

Tóc hai người đều đã bạc trắng, cụ bà một tay nắm tay người bạn đời của mình, tay kia chống gậy, vượt lên phía trước chúng tôi. Bước chân của hai cụ dường như không được vững chãi, nhưng rất an nhàn. Dưới ánh chiều tà, họ cùng đi trên con đường hoàng hôn mênh mang.

Cái nắm tay của hai cụ chính là ví dụ dễ hiểu nhất về tình yêu bình dị, cái tình yêu làm cảm động những đôi tình nhân, làm họ tràn đầy giấc mơ tương lai đẹp đẽ.

Thế nên, tôi bắt đầu tưởng tượng đó là hình ảnh tôi và Đạm Ngọc sáu mươi năm sau. Tôi mơ mộng tình yêu của chúng tôi sẽ có thể kéo dài đến sáu mươi năm nữa.

Đạm Ngọc nhiên nhiên cũng nhìn thấy, nàng mở to đôi mắt, im lặng nắm lấy tay tôi.

Bàn tay tôi to lớn thoáng chốc cũng nắm lấy tay nàng bé nhỏ, tình yêu sao mà ấm áp, dịu dàng và yên ả đến rơi nước mắt.

Nhưng chỉ giây sau đó, tôi như chợt nhớ đến điều gì, liền chủ động buông tay nàng ra.

- Nếu để người của Tào Lợi Hồng nhìn thấy thì không hay đâu. – Tôi nói.

Đạm Ngọc cúi đầu, không nói gì nữa.

Hai bàn tay đã rời nhau như thế, một cái buông thõng chơ vơ bên người tôi, cái kia ngượng ngùng trốn vào trong túi áo khoát của Đạm Ngọc.

Suốt trên đường, tôi và nàng gần như không nói gì nữa, chỉ im lặng bước

đi, vòng một vòng quanh khu gần nhà tôi rồi quay về.

Chiều tối hôm đó, câu cuối cùng Đạm Ngọc nói với tôi: “Sao anh không phải Tào Lợi Hồng!?” Tiếng nàng rất nhẹ, nghe rất tuyệt vọng.

Mấy tháng trước, Lý San cũng nói một câu như thế, mấy tháng sau thì đến lượt Đạm Ngọc lặp lại, tôi cảm thấy mình bị sỉ nhục sâu sắc.

Tôi chỉ im lặng bước đi, không trả lời.

Tối hôm ấy, Đạm Ngọc ở lại nhà tôi, không về khách sạn, làm tôi vô cùng ngạc nhiên, và cũng mừng thầm, lòng cầu mong một điều kỳ diệu thực sự sẽ đến.

Nằm dài trên giường, Đạm Ngọc chủ động hôn tôi, tôi lập tức trở mình đè nàng xuống dưới. Tôi bắt đầu cởi bỏ những thứ quần áo trên người nàng, những chỗ có khuy móc lại càng làm tôi dữ dội hơn, giống như một con thú hoang được uống xuân được vậy, tôi xé bỏ thẳng tay.

Tôi để Đạm Ngọc ngồi trên người mình, tóc nàng lòa xòa, gối ngược bay lả tả, đôi môi đỏ au, ánh mắt lịa ngược lại, có vẻ thẹn thùng. Tất cả làm tôi như mê đắm.

Thân thể trắng mịn nõn nà của nàng, in hằn những vết cào thô lỗ của tôi, không ngừng lay động, vẫy gọi trên người tôi. Bỗng nghĩ đến thân thể này chỉ ít nữa thôi cũng sẽ lay động như vậy trên cơ thể một người đàn ông khác... tôi liền tàn nhẫn thẳng người dùng lực tiến vào luôn tận cùng.

Đúng lúc tôi đang thỏa mãn đến sắp điên lên thì... một giọt nước rơi trên mặt tôi.

Tôi ngạc nhiên ngẩng lên nhìn, thấy khuôn mặt Đạm Ngọc đầm nước mắt.

Tôi lập tức dừng lại, vì những giọt nước mắt thật sự đang tuôn ra như suối.

- Sao thế em? – Tôi dịu dàng đặt nàng xuống, để nàng nằm trên giường.

Đạm Ngọc càng khóc dữ hơn, nàng dùng răng cắn chặt đôi môi, cố gắng không để phát ra tiếng nức nở, nhưng thân thể nàng thì không tránh khỏi co giật run rẩy.

- Đạm Ngọc, sao thế? Anh làm em đau à? – Tôi cúi xuống hỏi nàng, lòng đau nhói.

Nàng lắc đầu.

Vậy thì lý do nàng khóc rất dễ giải thích rồi, ngày mai nàng sẽ rời xa người

nàng yêu, nàng dùng thân thể mình chứng minh nàng thật sự không nỡ. Đạm Ngọc không để ý đến tôi, nàng vẫn khóc. Tôi ngồi một bên, cảm thấy chân tay thừa thãi. Điều duy nhất tôi có thể làm là dùng chân nhẹ nhàng phủ lên thân thể nàng. Nàng vẫn khóc, khóc đến thương tâm, khóc như thể người yêu nàng bị giết chết và nàng bắt buộc phải cải giá. Nhưng tôi không bị giết, tôi vẫn đang ngồi bên cạnh nàng, vậy mà nàng vẫn tỏ ra đau khổ như vậy, thật là làm người khác hoang mang.

Thế nên trước những giọt nước mắt chân thành của Đạm Ngọc, tôi bỗng thấy muốn cười, cười nhạt bóng thật to.

Nếu lúc đó nàng nói một câu đại loại kiểu như: “Em thật không muốn rời xa anh”, chắc tôi sẽ không nhịn nổi cho nàng một cái tát, mắng nàng đúng là đồ đĩ đợi. May mà dường như Đạm Ngọc cũng hiểu được điều đó nên chỉ lặng lẽ khóc một mình.

Lúc đó, tôi cảm thấy đầu óc rối rắm, nhưng cũng chẳng biết làm thế nào, tôi liền trở mình đi vào giấc ngủ.

Trước khi ngủ, tôi lạnh lùng nói một câu:

- Nếu em muốn đi vá màng trinh thì cứ nói, anh sẽ giới thiệu cho em một bệnh viện, anh quen một bác sĩ ở đó.

Hai chữ “màng trinh”, tôi cố tình phun ra vừa hận vừa chuẩn, sau đó không nghe thấy Đạm Ngọc khóc một tiếng nào nữa.

Căn phòng im lặng tựa bầu trời bị bao phủ mây đen.

Sáng sớm thức dậy, mặt trời đã chiếu đầy vào phòng. Bữa sáng trên bàn với bánh mì, xúc xích và sữa nóng, vừa ngon vừa giàu dinh dưỡng.

Những bông hoa lộng lẫy trong nắng vàng, lũ cá vẫn tung tăng trong bể, an nhàn thoải mái như chưa bao giờ thay đổi.

Mọi thứ vẫn y như cũ! Đến không khí cũng dường như vẫn là bầu không khí của ngày hôm qua.

Chỉ có một khác biệt nhỏ như con kiến, rất khó phát hiện mà thôi, ha ha, nếu không phải do những giọt nước mắt nhắc nhở thì chắc tôi đã quên tiết mất rồi... Mở to đôi mắt tìm kiếm, lật cả chiếc gối thơm mùi hương lên, tất cả chỉ còn là một khoảng trống.

Khi tôi ngọam bữa sáng giàu dinh dưỡng nàng chuẩn bị cho tôi trong

những giọt nước mắt thì có lẽ nàng đã đi xa, xa lắm rồi.

Cả căn phòng bỗng bênh nổi đau lúc ẩn lúc hiện.

Điều an ủi duy nhất là: tất cả, cuối cùng đã trở về yên tĩnh.

Một lát sau, Tào Lợi Hồng gọi tôi đến văn phòng gặp ông ta, tôi mới rõ sự thật.

Hóa ra những cô gái lọt vào top 10, ai cũng được yêu cầu một món quà nào đó. Thật ra điều này là một hình thức kiểm tra, là đề thi mà Tào Lợi Hồng ra cho các cô. Nếu như bình thường, con người to mồm bộc tuệch bộc toạc như tôi chắc chắn đã làm Đạm Ngọc trượt thẳng cả rồi. Đây là ý kiến của viên thư ký Lý Ân. Anh ta nói những cô gái đến phỏng vấn chắc chắn là vì mấy chữ “đại tỉ phú”, điều này là rõ ràng, nhưng những người rõ là tham tiền mà lúc này lại giả vờ từ chối món quà, hoặc đăng ký một yêu cầu đơn giản để thực hiện là đã nhằm to. Ngược lại, lợi dụng kiểu tư duy này, Tào Lợi Hồng có thể thấy được ai là người thẳng thắn, ít tính toán. Tào Lợi Hồng nghe cũng có lý, dù sao những cô gái đến phỏng vấn cũng đều là dạng người thích hư vinh, vậy thì sao không tìm một cô gái thích hư vinh thật thà nhất? Thế nên lọt vào top ba người dẫn đầu là ba người đòi món quà giá trị cao nhất.

Tôi bỗng thấy thật nực cười, tôi nghĩ hết cách để làm Đạm Ngọc thất bại, cuối cùng lại vô tình dọn đường cho nàng thoải mái bước đến thành công.

Nhưng dù sao, nói thật lòng, từ một góc độ nào đó mà nói, tôi cũng có cảm giác thoải mái dễ chịu, để tuột khỏi tay cô gái vốn chẳng thuộc về mình, đối với cả hai đều là chuyện tốt.

Tào Đình

Thiên Thần Sa Ngã

Dịch giả: Tạ Thu Thủy.

Chương hai mươi hai

Mất đi rồi, quên hết rồi

"Trước việc lớn cả đời là kết hôn, nhi nữ thường tình có thể cầm lên được thì cũng bỏ xuống được, mà lại phải bỏ xuống thật triệt để, không lưu lại một tí vết tích nào".

Đây là câu châm ngôn của Nhậm Đạm Ngọc tôn thờ. Nói ra thì dễ nhưng làm mới khó. Hà Duy đã lấy đi cái trong trắng của Đạm Ngọc, lại còn dùng đôi giày để lừa tình cảm của nàng, cứ theo như thế thì Đạm Ngọc nên cho anh ta một cái tát và hận anh ta đến suốt đời mới phải. Nhưng sờ lên đầu gối chẳng thấy một chữ "oán hận" nào, bởi vì Đạm Ngọc biết, anh ta yêu nàng.

Có lúc vì tình yêu của Hà Duy, Đạm Ngọc đã suýt có những quyết định vội vàng ngốc nghếch, ví như chuyện nàng nói muốn Hà Duy đưa về Tế Nam chẳng hạn, hay là chuyện nàng định bảo con trai Hà Duy gọi nàng bằng mẹ kế... cứ nghĩ đến lại thấy sợ.

Đạm Ngọc ngồi trước đôi giày Manolo giá 100 nghìn, nhẹ nhàng vuốt ve bề mặt da.

Nếu xỏ đôi Manolo này vào, đi trên đường phố, tự nhiên thoải mái có một không hai, dáng vẻ cao quý không ai sánh kịp, đi nó cũng giống như đi trên tiền tài, quyền lực vậy, tuyệt đối ở vị trí cao hơn người khác rất nhiều, rất rất nhiều.

Đây là giấc mơ suốt bao nhiêu năm của Đạm Ngọc, giấc mơ đó xem ra xa xôi đến không thể với tới, nhưng chỉ cần Tào Lợi Hồng nhúc nhích ngón tay là có thể thành hiện thực rồi. Bỗng nhớ lại lúc cùng Hà Duy đi dạo bên hồ, giống như một đôi vợ chồng thành thị, lòng nàng bỗng đầy ắp những mơ ước như thời lãng mạn ngây thơ...

Một bên là đôi giày giá 100 nghìn, một bên là tình yêu mà cả thế giới đều có. Nếu như thật sự phải định giá cho tình yêu, có lẽ nó cũng chẳng đáng

đến một xu.

Đạm Ngọc nhớ đến câu nói của Hà Duy tối qua: "Nếu em muốn đi vá màng trinh thì cứ nói, anh sẽ giới thiệu cho em một bệnh viện". Nàng cảm thấy như có từng cơn từng cơn ớn lạnh nổi lên sau lưng. Anh ta đeo cái mặt coi thường khinh bỉ, như thể muốn nói: cái màng trinh của mày thật là thứ rẻ tiền dễ mua. Tao đã dùng rồi, bây giờ tao trả mày.

Nhưng dù sao Đạm Ngọc biết, anh ta chỉ cố gắng một cách đáng thương để bảo vệ lòng tự tôn của mình mà thôi. Ngoài đường, những tờ quảng cáo vá màng trinh nhiều như nấm sau mưa, không ở đâu là không thấy. Nó được viết rõ ràng ở những tấm biển treo trước cổng bệnh viện hoặc thẩm mỹ viện chính hình ngoại khoa, ngang nhiên đập vào mắt những người qua đường.

Đạm Ngọc đứng rất lâu trước cổng một bệnh viện xem ra có vẻ chính quy một chút. Nàng do dự hồi lâu, lén lút nhìn quanh xem có ai chú ý đến mình không, cứ như thể người khác vừa nhìn đã biết ngay Đạm Ngọc không phải bị bệnh mà là đi vá màng trinh vậy. Cuối cùng, thấy một cô gái đang đi vào, nàng đành đánh liều chui vào theo. Cuối tuần, người đông như kiến, tất cả đều ngồi ở băng ghế phòng đợi.

Cô gái vào cùng Đạm Ngọc có vẻ như đến nạo thai, xem ra quen lắm rồi. Cô ta vừa đến đã ra sức uống nước. Lúc đợi siêu âm, cô ta bình tĩnh nằm xuống chiếc giường trong phòng khám. Cửa vừa đóng lại, cô ta không chút ngại ngùng, thành thạo và thoải mái cởi thắt lưng, tặc áo lên... Đạm Ngọc quay đi chỗ khác. Đến lượt Đạm Ngọc được vào "khám", bác sĩ hỏi nàng không khỏe chỗ nào "Màng trinh..."

Đạm Ngọc thấy khó mở miệng, không biết bị rách màng trinh có gọi là không khỏe hay không. - Rồi - Bà bác sĩ trung niên chỉ ngẩng đầu nhìn Đạm Ngọc một cái, chẳng có hành động gì hơn nhưng cũng làm Đạm Ngọc đỏ bừng mặt. Sau khi người đàn bà đeo kính lão hỏi vài câu mang tính tượng trưng để ghi vào đơn, Đạm Ngọc hỏi phập phồng:

- Có gây mê không bác sĩ?
- Có thể dùng thuốc mê, thường là gây mê cục bộ - Bà bác sĩ vẫn cúi đầu trên lá đơn, tiếng nói từ cổ họng bà thoát ra ngoài.
- Khoảng bao nhiêu tiền ạ?

- Đạm Ngọc lại hỏi.

- Thường dao động từ 700 tệ đến 3000 tệ. bây giờ chưa biết được, phải khám xem độ rách màng trinh của cô đã - Bà bác sĩ nói, không hề thay đổi sắc mặt, mấy chữ "màng trinh" được bà nhõ ra khỏi miệng vô cùng tự nhiên và lưu loát.

Đạm Ngọc dựng hết cả tóc gáy, gật đầu, cầm tờ đơn bước ra ngoài.

Cô gái lúc này siêu âm xong, giờ đã bắt đầu tiêm ven. Cô ta dùng cánh tay còn lại thoải mái lật những trang tạp chí, miệng nhóp nhép nhai kẹo cao su, chẳng giống chút nào với hình ảnh lo lắng sợ hãi của Nhi Nhi hồi trước, cũng không buồn để ý đến vẻ xấu hổ ngại ngùng của Đạm Ngọc lúc đó.

Thấy Đạm Ngọc nhìn mình, cô ta cười với nàng rất thoải mái, lại còn chìa ra phong kẹo cao su mời nàng. Đạm Ngọc cảm ơn rồi lắc đầu từ chối.

Cô gái đó quả nhiên là đã quen việc lắm rồi, cô ta chỉ cần vờn cổ liếc qua màu tờ đơn trong tay Đạm Ngọc là đã đoán được nàng cần làm loại phẫu thuật gì rồi, bèn nhìn thẳng vào nàng, phác một động tác kiểu "chả sao đâu". Đạm Ngọc lại cảm thấy rất bối rối, sợ hãi. Nàng cúi đầu thật thấp, không muốn bất kỳ ai có thể phát hiện ra mình. Lát sau, một cô hộ lý bước đến, đưa Đạm Ngọc vào trong kiểm tra, tiêu độc.

Khi những bác sĩ đeo khẩu trang trắng chỉ để lộ đôi mắt bảo Đạm Ngọc cởi quần, nằm trên giường dạng hai chân ra, nàng thật sự kinh ngạc. Bác sĩ giục mấy lần, Đạm Ngọc đành phải làm theo. Rồi nàng cảm thấy con mắt của mấy người đang xem xét, thăm dò cái chỗ kính đáo nhất của mình, nàng đau khổ nhắm chặt cả hai mắt. Mãi rồi cái bực mình đó mới kết thúc, đắp thuốc rồi họ bảo Đạm Ngọc mặc quần vào đi ra ngoài như thể đuổi một con chó.

Nàng lại quay về ngồi bên băng ghế đợi, cô gái nhai kẹo cao su đã vào phòng phẫu thuật.

Chờ đợi, đó là một thứ cực hình. Đạm Ngọc thầm cầu nguyện trong đầu, nàng cố tình chọn ngồi ở góc khuất nhất, tránh xa những con mắt tò mò, cầu mong đừng có ai nhìn thấy mình. "Hà Duy, một nghìn năm trăm tệ, cô có làm không?" Đã có kết quả kiểm tra rồi, một cô hộ lý bỗng xuất hiện trước mặt Đạm ngọc và nói.

Cô ta nói cũng không quá to, nhưng Đạm Ngọc cảm thấy như ánh mắt của tất cả mọi người đều đang hướng về phía mình. Một cô gái, đến bệnh viện làm cái phẫu thuật nhục nhã để đem ra lừa người ta, thành ra tâm điểm chú ý của mọi người. Họ sẽ đoán già đoán non, xem tại sao Đạm Ngọc phải làm cái phẫu thuật đó, chắc hẳn trí tưởng tượng của họ lại được dịp phát huy mạnh mẽ, tất cả sẽ nhìn nàng và nghĩ: Một con đĩ muốn lừa khách, một cô gái muốn lừa dối tình nhân, tự mình lừa mình... Bất kể là điều gì thì đó cũng là chủ đề cho người ta chế giễu, đàm tiếu, ánh mắt họ bỗng thoát cái trở nên thâm trầm, dường như trong chốc lát Đạm Ngọc bỗng biến thành quái vật vậy. Đàn ông dùng ánh mắt đánh giá, nghiền ngẫm nhìn nàng từ đầu đến chân; phụ nữ thì thầm nghĩ cái phẫu thuật của mình nếu đem so với cô ta thì trong sáng đẹp đẽ hơn gấp bội, liền ngẩng cao đầu kiêu hãnh.

- Có làm không? - Cô hộ lý hỏi lại. Đạm Ngọc gật gật, cúi đầu xuống đi theo cô ta vào phòng phẫu thuật.

Mọi người nhìn Đạm Ngọc như thể nhìn một con đĩ, ánh mắt của họ đuổi theo Đạm Ngọc vào tận bên trong. Trên đường vào phòng phẫu thuật, nàng đụng phải một cô gái da đen vừa từ trong đó đi ra. Cô ta nhìn Đạm Ngọc, để lộ hàm răng trắng bóng mà cười nói với nàng, lại còn giơ ngón tay cái, không biết là dấu hiệu tán thành sự dũng cảm của Đạm Ngọc hay là muốn an ủi nàng: phẫu thuật sẽ thành công thôi, cô đừng sợ.

Cô gái da đen cũng vừa làm phẫu thuật vá màng trinh xong, cô ta đối với Đạm Ngọc thân thiện như vậy, rõ ràng là xem Đạm Ngọc như cùng loại với mình rồi. Nàng bỗng cảm thấy nếu phải trộn lẫn với loại người như vậy thì thật là sự sỉ nhục kinh khủng nhất đời.

Nhưng có nghĩ gì thì Đạm Ngọc cũng đã bị đưa vào phòng phẫu thuật rồi, đứng ở căn phòng mà lúc này cô gái da đen đã nằm, nhìn các bác sĩ, y tá đang bận rộn khử trùng trước mắt.

Cô y tá đang chuẩn bị thuốc mê nói với một y tá khác:

- Không ngờ mấy người nước ngoài cũng đến Trung Quốc làm cái này, chả biết cô ta đã làm bao nhiêu lần rồi nữa, thế mà vẫn cười tươi như hoa, tôi thật là phát ngượng cho đất nước của cô ta đấy!

- Đúng đấy, tôi đoán những người đàn ông đã qua tay cô ta chắc phải đủ

thành lập một đội bóng rồi cũng nên!

Đạm Ngọc lặng ngắt đứng một bên, cảm thấy chân tay đều thừa thãi. Nàng cứ tưởng như những cô y tá đó đang nói mình, họ trưng quảng cáo: “Giúp phụ nữ làm lại cuộc đời”, nhưng làm xong phẫu thuật thì lại đặc ý bình luận chê bai người ta.

Đàn bà có trưng tấm biển “Trong trắng tiết trinh” thì cũng chả ai khen ngợi, nhưng một khi lỡ làm điều sai sót thì lập tức phải chịu sự chán ghét sỉ nhục của người khác

Đạm Ngọc bỗng cảm thấy thân phận đàn bà thật là bất hạnh. Cả hai người cùng vui vẻ sung sướng, nhưng gánh chịu những ánh mắt kỳ thị vĩnh viễn vẫn chỉ có đàn bà; đàn ông lừa được gái trinh. Nhưng phải làm phẫu thuật vá màng trinh cũng vĩnh viễn vẫn chỉ có đàn bà.

Những bác sĩ ở đây cũng thế, ngoài mặt họ tỏ vẻ không quan tâm, thực ra trong lòng họ nghĩ: một khi đã bước vào căn phòng này thì cô chắc chắn là một thứ đàn bà hoang dâm, bừa bãi.

- Thích buôn chuyện thì về nhà mà buôn! Đây là bệnh viện! Lúc đó bỗng một bác sĩ lớn tuổi có vẻ uy quyền bước vào, bực bội mắng hai cô y tá trẻ nhiều chuyện lúc này. Các y tá lúc này mới quay lại nhìn thấy Đạm Ngọc đứng ở đấy, họ nhìn nàng một cái, quay đi như nhìn phải một con quỷ vậy, không nói gì nữa.

Bác sĩ gọi Đạm Ngọc bảo nằm trên giường, dọn chân ra.

Ngay khi cái cực hình nhục nhã đó lại bắt đầu, Đạm Ngọc bỗng nhớ đến Hà Duy, nhớ đến những tình cảm mãnh liệt của họ khi cùng ở trên giường, nhớ đến tình cảm thương yêu vô bờ của anh đối với nàng... bỗng thấy tủi thân.

Sao em lại phải ở đây chịu đựng cái tội này, chịu đựng ánh mắt khinh rẻ của người ta? Em rõ ràng có quyền giống như những cô gái khác, hạnh phúc trong vòng tay ấm áp của người đàn ông yêu thương, được trêu chọc chàng, được hưởng tình yêu của chàng, nấu những bữa cơm hằng ngày để sung sướng nhận lại những lời khen nồng nhiệt của chàng...

Thế nhưng chỉ ba mươi phút nữa thôi, thân thể Đạm Ngọc xét về một nghĩa nào đó, sẽ gột bỏ hoàn toàn những sợi dây ràng buộc nàng với Hà Duy, nàng sẽ trở thành một người hoàn toàn mới, Hà Duy không thể kiêu ngạo

đặc ý nói với mọi người: “Cô ta là của tôi” được nữa.

Hà Duy... Thuốc mê đã tiêm rồi, những bộ phận trên thân thể Đạm Ngọc dần mất đi ý thức.

Hà Duy... vừa rồi khi bác sĩ hỏi tên, nàng vô tình theo bản năng nói ra tên Hà Duy.

Bắt đầu phẫu thuật rồi.

Nàng sợ những dụng cụ phẫu thuật sáng bóng kia, nàng cũng sợ cả những bác sĩ khuôn mặt không chút biểu cảm kia.

Rõ ràng, họ đang cắt đứt nốt những sợi dây quan hệ của nàng với Hà Duy, đẩy mối tình thân thiết của họ xuống tận đáy sâu cùng.

Trong Đạm Ngọc bỗng bừng lên ý muốn tha thiết được gọi điện thoại cho Hà Duy, bảo anh hãy mau đến, cứu em ra khỏi chỗ này. Giống như một đứa trẻ ương bướng, nàng sẽ bất chấp tất cả nhào vào lòng anh, thoải mái cho nước mắt nước mũi nhòe ướt vai áo sơ mi cotton thơm mùi xà phòng bột của anh, hét lên trách móc: “Tại anh, tại anh cả! Đưa em đi ngay đi! Hà Duy, đưa em đi đi!” Nàng ước sao anh ở bên cạnh, ôm chặt nàng vào lòng, bảo vệ nàng khỏi những ánh mắt khinh rẻ của người ta, an toàn rời khỏi chỗ này.

Đạm Ngọc nằm trên bàn mổ, mơ màng, Hà Duy với đôi mắt đầy yêu thương: ‘Mình đi thôi, mình không làm cái thứ này nữa!’ Giây phút đó, đắm mình trong hạnh phúc vô hình, cuối cùng nàng cũng nhẹ nhàng trôi vào giấc ngủ an lành...

Phẫu thuật kết thúc.

Bác sĩ bảo Đạm Ngọc thử xem xem, có phải là rất đẹp không. Đạm Ngọc cảm thấy mình thật hạ cấp.

Đạm Ngọc nhìn bộ dạng đặc ý của vị bác sĩ, im lặng không nói gì.

Bác sĩ bắt đầu dặn dò nàng, không nên quỳ gối hoặc ngồi xổm, ăn nhiều hoa quả, ngồi xe chân tạm thời không được dang rộng quá... Đạm Ngọc hoang mang gật đầu.

Bước ra khỏi phòng phẫu thuật, Đạm Ngọc thấy ngay cô gái nhai kẹo cao su lúc này đã đang ngồi ở ghế nghỉ ngơi rồi. Vừa mới nạo thai xong, mặt cô ta trắng bệch, nhưng bằng một sức lực phi thường, cô ta tự mình đứng dậy,

bước ra phía cửa.

Lúc đi ngang qua Đạm Ngọc, cô ta kinh ngạc nhìn nàng, ánh mắt chẳng kiêng kị gì chiếu thẳng xuống phần bụng dưới của Đạm Ngọc, nhìn nàng nở nụ cười kỳ quái rồi đi mất dạng.

Nụ cười đó sao giống như những lời chế giễu vang vọng bên tai Đạm Ngọc: Trinh nữ? Trinh nữ?

Liệu làm xong phẫu thuật vá màng trinh, đi dưới ánh mặt trời, là có thể trở lại thuần khiết như ngày còn thiếu nữ không?

Đạm Ngọc vừa làm phẫu thuật xong, đi dưới ánh mặt trời, vốn quen đi theo cái dáng đi đẹp đẽ ngày trước, nhưng bỗng thấy một chỗ trên người ngấm ngấm nhói đau. Từng giờ, từng phút, nàng tự nhắc nhở mình, nhắc nhở mọi người trên đường: Tôi rất trong trắng, tôi rất đoan trang, tôi là cô gái trinh sạch sẽ nhất. Trong trắng và thuần khiết như thiên thần ấy. Thật đấy!

Cuối cùng lại phát hiện ra, thậm chí không thể thuyết phục nổi chính mình.

Tào Đình

Thiên Thần Sa Ngã

Dịch giả: Tạ Thu Thủy.

Chương hai mươi ba

A Lam tự nhiên mời tôi đi ăn cơm. Cảm thấy hơi đường đột, tôi hỏi tại sao.

- Anh em cùng đi ăn bữa cơm mà lại phải hỏi vì sao à? Anh tính xem anh em mình bao lâu không tụ tập rồi! Tôi bảo lâu lắm rồi.

- Tất nhiên là lâu rồi, từ khi anh có bạn gái, em tìm được người yêu, bọn mình chẳng tụ tập ăn uống gì nữa! - A Lam nói thế, giải thích rõ ràng lý do.

Thế thì tôi còn biết làm gì khác nữa ngoài đồng ý.

- Tiện anh mang cả con xe của em đến nhé! - A Lam trước khi cúp điện thoại không quên nhắc nhở.

- Lâu lắm không nhìn thấy nó, em cũng nhớ nó rồi.

Tôi nói được rồi, nhớ đến lời Đạm Ngọc trước kia nói A Lam là một kẻ keo kiệt, vĩnh viễn không thể làm nổi trò trống gì.

Nhớ đến lời Đạm Ngọc, mọi chuyện dường như đã trôi rất xa. Những lời nói với Đạm Ngọc trước kia đã bắt đầu trở thành xa lạ, tuy đêm nào tôi cũng ra sức ủ ấm.

Từ khi Đạm Ngọc ra khỏi căn phòng này, tôi chưa hề gặp lại nàng lần nào. Tôi biết bây giờ nàng đã trở về là một cô gái hoàn mỹ rồi, bất kỳ người đàn ông nào khi nhìn nàng cũng đều có cảm giác mình đang bất kính trước một vị thiên thần.

Thời gian này vẫn rất bình thường, chẳng ai đoán được tôi đang thất tình. Tôi năm nay ba mươi tuổi, có một đứa con trai bốn tuổi, tôi đã đủ trưởng thành để không cho phép mình cứ có chuyện gì đau lòng là đem đi bô bô kể lể khắp nơi. Buổi tối không ngủ được, tôi dậy bật đèn xem quyển sách thiên văn, đến khi thấy đầu óc mơ mơ màng màng là vức sách ngủ luôn.

Nhưng bây giờ A Lam rủ tôi đi ăn, A Lam nói tôi trọng sắc khinh bạn, có bạn gái rồi là bao lâu không thêm tụ tập với cậu ta nữa. Cái tội danh đó khiến tôi cảm thấy mình có phần bất hạnh.

Tôi phát hiện ra trong xã hội bấy giờ, rỗi rãi ngồi buôn bán chuyện trinh tiết phụ nữ đã trở thành cái mốt. Ví dụ như bây giờ, ngồi cùng A Lam trong cái quán nhỏ ngày xưa chúng tôi vẫn hay ngồi. Lúc đợi đồ ăn bưng lên, tôi chỉ im lặng, tâm trạng bây giờ không chớ phép tôi vô tư ngồi nói chuyện trên trời dưới đất với anh em bạn bè nữa. A Lam thì để khỏi nhàm chán, vừa liên tục nhón những hạt lạc cho vào miệng vừa uống bia lạnh, tôi thì chẳng nghĩ gì, cứ đảo mắt nhìn quanh bốn phía.

- Xong rồi, xong rồi, quả không còn phong độ uống rượu như ngày xưa nữa rồi! Người anh em à, chẳng có việc gì sao anh ngồi đây mà mặt đần ra thế? Thật là chán quá đấy! Em gọi anh đến, vậy mà anh bày cái mặt mệt này ra cho em xem đấy phỏng? Có việc gì thì nói đi, em làm quân sư cho anh!

A Lam chán quá, bắt đầu nói huyền thuyên gợi chuyện.

Tôi chối, bảo chẳng có gì, với tay tóm chiếc cốc, cũng bắt đầu uống bia.

A Lam nhìn tôi, bộ dạng nhà thơ thanh cao ngày trước của cậu ta, mấy năm nay đã hoàn toàn biến mất, nhìn ánh mắt đúng kiểu một thằng lưu manh. Cậu ta bỏ tọt một hạt lạc vào miệng, nhai nhai rồi nuốt ực xuống bụng, vờ lấy tờ báo bắt đầu xem.

A Lam bắt đầu tự nói tự nghe, đàm luận đến chủ đề màng trinh phụ nữ:

- Mẹ! Lại một đứa giả mạo đoan trang đi lừa đàn ông! Nói mình là gái trinh! Biết tổng ra rồi! Đúng là đồ rẻ tiền! Cậu ta vừa xem báo vừa chửi.

Tôi nghe đến hai chữ “gái trinh” thì giật mình, trừng trừng nhìn A Lam, không biết tại sao bỗng cảm thấy lúng túng. Ồ, tất nhiên là cậu ta đang nói cô gái trên báo đấy chứ.

- Nay, Hà Duy, anh không cảm thấy loại hình phẫu thuật thẩm mỹ này xuất hiện làm đàn ông chúng mình thiệt thòi sao? Vui vẻ sung sướng rước một cô vợ trinh tiết về, cứ tưởng là thuần khiết trong trắng lắm, thờ phụng như Bồ Tát sống, ai ngờ phải dùng đồ second-hand... Không được, không thể chấp nhận được!

A Lam xem xong tờ báo, tay chỉ vào chỗ mẫu tin đó, nhìn tôi nhú mày thờ dãi. Tôi liếc qua mẫu tin, không còn hơi sức mà đáp lời cậu ta nữa.

- À, em đột nhiên nghĩ đến chuyện này - A Lam bỗng hứng thú hẳn lên, ghé tai tôi nói thầm. – Anh nói xem, mấy cô đó rõ ràng là đã từng lên giường

với đàn ông, mà có khi lại còn lên nhiều lần, thành cao thủ ấy chứ! Thế rồi cô ta đi làm một cái màng trinh nhân tạo, bắt đầu nói với những thằng ngốc nghếch mình là gái trinh, lúc hai người làm tình, chắc cô ta phải cố giả vờ đau đớn, có vẻ “ấy” quá nh nhỉ? Ha ha ha...

Rồi A Lam đeo ánh mắt khinh thường, cười to, vẻ rất khoa trương, như kiểu cậu ta gặp một chuyện vui vô cùng vậy.

A Lam đang ra sức tưởng tượng, còn trong đầu tôi bỗng hiện lên một hình ảnh: Đạm Ngọc đang nằm dưới thân thể nhão nhoẹt, vàng vọt của Tào Lợi Hồng, run rẩy, giả vờ căng thẳng sợ hãi, dùng móng tay bấu chặt vào lưng ông ta. Làm chuyện đó xong, hai người cùng nhìn ngắm cái vết đỏ lấm trên ga giường, Đạm Ngọc liền nũng nịu sà vào vòng tay Tào Lợi Hồng, vờ dẫn đổi nói bắt đền anh đấy...

Nghĩ đến đó, quả nhiên thấy thật buồn cười!

- Ha ha ha! Đúng là buồn cười thật!

Tôi bỗng cười phá lên. A Lam thấy thế ngạc nhiên, lặng đi nhìn tôi giây lát rồi cũng phá lên cười.

- Vá màng trinh?! Ha ha ha ha, tôi thật sự bị họ làm cho bại trận rồi!

Tôi vừa cười vừa nhấp một ngụm bia lớn.

A Lam nói nên lên đời đi thôi, liền đập bàn:

- Ông chủ, cho rượu trắng! Bia uống nhạt như nước lã! Mẹ nó, chả có cái vị gì cả.

Một cô bé vội vã mang lên hai chai rượu trắng Thiệu Hưng. A Lam đẩy một chai về phía tôi:

- Người anh em, cái này là vì hai chúng ta, uống cho vui vẻ!

Tôi không nói chiều, bật nắp chai dốc vào miệng. Ngụm đầu tiên uống hơi nhiều, cổ họng tôi nóng cháy như bị đốt.

Tôi cũng bắt chước A Lam, nhón vài hạt lạc.

Thức ăn nóng cũng được bùng lên, A Lam vừa gắp cho tôi vừa tìm những lý do trên trời dưới bể bắt tôi uống tiếp. Ví dụ như chuyện hồi lên đại học cậu ta chẳng thể tìm nổi một cô bạn gái, hay chuyện cái trinh tiết của cậu ta bị phá vỡ bởi một cô cave...vân vân, đủ chuyện huyền thuyên vớ vẩn.

Hai anh em vừa uống vừa cười nói vui vẻ.

Cho dù tử lượng của A Lam khá hơn tôi, nhưng hôm đó tôi thật sự muốn uống thật nhiều, thật sự đến mức ngàn ly không say, thế nên khi tôi đã uống đến nói không ra lời nữa thì A Lam cũng đã ngà ngà rồi.

Rượu vào, tinh thần cũng tê liệt theo. Khi tôi nôn thốc nôn tháo xong thì những lời trong lòng cũng trở nên dễ nói ra.

- Hà Duy, cái cô... thiên thần... người... yêu anh... Sao không... không mang đến... chơi? - A Lam miệng nong nặc hơi rượu hỏi thăm Đạm Ngọc.

- Người yêu? Người yêu... anh á? Người yêu anh... đi rồi... đi làm... vợ lẽ... của... của thằng khác rồi... ha ha ha...

- Hà? - A Lam ngạc nhiên đến mức có phần hơi tỉnh ra, hỏi.

- Nàng Nhậm Đạm Ngọc của anh... bỏ anh rồi ư? Vì... vì sao? Tình cảm hai người... không phải rất tốt sao?

- Tốt... tốt.. cái cục cứt! Tốt nữa... cũng không.. tốt bằng... tiền của người ta!

- Tôi trợn mắt hét lên tức giận. - Vậy... người anh em... chẳng phải... chịu thiệt thòi rồi sao? Thảo nào... em nhìn anh hôm nay... chả ăn ý gì cả! Hóa ra là thất tình! Em bảo cho anh biết... thất tình... thật ra không đáng sợ! A... ý nghĩ sai lầm, vượt... qua rồi... anh sẽ làm lại được từ đầu... không gượng dậy được... anh sẽ héo rũ thôi...

A Lam nói.

- Cứt! Tôi.. tôi... không ăn ý? Tôi làm sao... mà... thất tình? Tôi lớn tiếng phản bác, đứng phắt dậy:

- Cô ta... cô ta sẽ phải trả tôi! Ba triệu... ha ha ha, cậu nói đi, ba triệu đấy, đối với lão già đó thì có đáng gì?!

Cậu nói... tôi... làm sao mà phải thất tình? Tôi bắt đầu không kiểm soát được lời nói của mình nữa.

Thất tình ư? Tôi cảm thấy tất cả mọi phương cách lý giải đều hóa thành tro bụi, thất tình là một loại áy náy, day dứt.

- Chính thế! Mình cầm được tiền của cô ta là được rồi! Giày da chẳng cần thì thôi!

A Lam không biết vì sao, bỗng nói chuyện lưu loát trở lại.

Tất nhiên, lúc đó tôi chẳng có tâm trí đâu mà chú ý đến chuyện ấy, nghe A Lam nói, tôi bèn vừa mắng chửi vừa khoe khoang mình vẫn chả làm sao, nước mắt giàn giụa chảy xuống.

- Vậy, hà Duy, em nói cái này, nếu anh em có muốn mượn tiền! Em đã nói ra rồi đấy, chắc anh không thể không đồng ý đâu phải không?

A Lam đẩy tôi xuống ghế, ghé sát tai tôi mà nói.

- Mượn... tiền? Tuy say đến đứng cũng không vững, những hai chữ nhạy cảm đó vẫn rất rõ ràng trong đầu tôi: - Mượn bao nhiêu?

- 100 nghìn! - A Lam dùng ngón tay mô phỏng theo.

Lúc này tôi mới tỉnh táo đôi chút, lòng nghĩ, thằng nhóc này, thảo nào vô duyên vô cớ kéo tôi ra đây uống rượu, hóa ra là có lý do!

Thấy tôi bắt đầu do dự, A Lam bắt đầu cuống lên:

- Anh chẳng phải có 3 triệu sao? Mượn có một ít như vậy mà cũng nghĩ ngại à?

- Không phải, anh bây giờ đã có tiền đâu! - Tôi nói.

- Vậy anh tự xem xét mà giải quyết đi! Em đã nói ra rồi. Không làm được anh định để anh em mất mặt hay sao? A Lam nện mông xuống ghế.

Tôi nói:

- Cậu nghĩ đến tận đâu đâu thế? Mà đúng rồi, cậu cần nhiều tiền thế làm gì? Mua nhà à?

Cậu ta mà nói phải, vậy thì tôi có lý do để từ chối không cho mượn rồi, đến bản thân tôi còn chưa có nhà nữa là. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thấy không đúng, A Lam đã có nhà rồi còn gì.

- Không phải em, là em dâu anh đấy! Cô ấy nói cần 100 nghìn, em lấy đâu ra, đành phải nhờ đến anh. Mẹ cô ấy bị ung thư, cần có tiền chữa chạy! Em dâu anh nói, nếu em không có 100 nghìn, cô ấy sẽ bỏ em!

A Lam lo sợ nói.

Mẹ bị ung thư? Câu chuyện này sao nghe quen tay quá?

Tôi giương đôi mắt lơ lơ nhìn cậu ta:

- Thật à? - Tất nhiên! Em đã nói dối anh bao giờ chưa?

- A Lam thấy tôi có vẻ không tin, càng cuống quít, đập bàn hét lên.

- Vậy phải để tôi gặp cô người yêu cậu! Thằng nhóc này, không cần thận bị

lừa đấy! Mưu mẹo đàn bà tôi gặp nhiều rồi! Kinh khủng lắm!

– Tôi than thở. - Không vấn đề gì! Hay bây giờ để em gọi cô ấy đến luôn!

A Lam vì nôn nóng muốn chứng tỏ mình trong sạch, lập tức móc điện thoại ra.

- Không cần! Ấy...không cần!

– Tôi bắt đầu nấc lên. – Bây giờ chưa cần, bây giờ tôi uống nhiều quá rồi, cậu chuốc cho tôi khiếp quá! Ngày mai đi, ngày mai đưa cô ta đến nhà tôi, để tôi kiểm tra xem sao! Thế nhé, tôi phải về đây...

May mà tôi cũng chưa say đến mức tự bán mình mà cũng không biết, vội vàng tìm đường thoát.

A Lam nghĩ ngợi rồi đồng ý, vui vẻ đưa tôi về nhà.

Sáng sớm hôm sau, A Lam đã đưa cô bạn gái đến gõ cửa nhà tôi.

Tôi còn đang say giấc nồng, nghe tiếng gõ cửa liền lơ mơ ra mở.

Cửa mở ra, A Lam và một cô gái bước vào. Đưa mắt nhìn, cô gái thật xinh, dáng người cũng không tệ.

Tôi dụi mắt, lắc lắc đầu cho tỉnh, định thần nhìn kỹ con hồ ly đã làm A Lam đến mạng cũng chẳng cần!

Nhìn kỹ cô gái đứng trước mặt, tôi suýt tí nữa ngã lăn ra đất.

Lý San mân mê mái tóc cuộn từng búp, cười điệu dàng, dịu dàng lên tiếng:
“Hà Duy, chào anh!”

Tào Đình

Thiên Thần Sa Ngã

Dịch giả: Tạ Thu Thủy

Chương hai mươi bốn

- Bông bách hợp anh tặng em, anh còn nhớ không?

Lý San hỏi, tặng tôi nụ cười tràn đầy hồi ức quá khứ. Cứ làm như tôi và cô ta đã có một quãng thời gian lãng mạn vậy.

Tôi chẳng thấy tôi và cô ta đã có bất cứ cái gì đáng gọi là kỷ niệm cả. Tôi cũng chẳng thấy những cái kỷ niệm chẳng thể gọi là kỷ niệm ấy lãng mạn tí nào. Nhưng cô ta đã có thể tận dụng tối đa quãng thời gian được ở một mình với tôi mà nói những lời đó, điều này cũng có vẻ chả báo trước điều gì tốt đẹp.

A Lam ở trước mặt cô nàng hoàn toàn chẳng có vẻ gì của một người đàn ông, nghe Lý San ra lệnh:

- Anh đi mua thức ăn đi, hôm nay em làm cơm, cho bạn anh biết ngón nghề.

A Lam lầm lũi lúi cúi ra đếm rồi cun cút bước ra ngoài.

A Lam vừa đi xong, Lý San liền lập tức lộ ra ngón nghề của cô ta.

- Ghê quá nhỉ? – Tôi uể oải ngồi xuống đi vắng, rút ra một điếu thuốc. – Có điều trình độ nói dối của cô vẫn chưa tiến bộ hơn chút nào, chẳng có gì đáng khoe khoang cả.

- Nói cho anh biết, cảnh bách hợp đó, tôi đã vứt ngay vào thùng rác phòng vệ sinh sân bay rồi.

Cô ta ngồi xuống cạnh tôi, cũng lấy một điếu thuốc trên bàn, châm lửa hút.

Tôi nhìn cô ta, cô gái đến tận 23 tuổi vẫn còn trinh. Mới có mấy tháng trôi qua nhưng cô ta đã không còn vết tích gì của con người tôi gặp ngày trước. Cho dù đã không còn trinh tiết nhưng cô vẫn xinh đẹp. Tôi nhớ đến câu nói khí thế hiên ngang mà cô nói với tôi lúc ở sân bay, câu nói có mang chút khinh bỉ và thương xót cho cái thằng tôi bé nhỏ yếu hèn. Thế mà bây giờ cô ta cũng chẳng sá gì, cố sống cố chết quay lại Thượng Hải, để rồi tìm thấy

một A Lam còn đáng thương hơn tôi?

Nghĩ đến đây, tôi nhếch môi. Đàn bà!

- A Lam chắc chưa biết gì đâu nhỉ. – Tôi nói, ám chỉ việc cô ta từng tham gia cuộc phỏng vấn của nhà tử phú nhưng không thành.

- Đúng thế! Anh ta cũng không hề biết người anh em của anh ta đã từng qua đêm với người anh ta vẫn gọi là “vợ yêu”, ha ha.

Nói xong, cô ta cất tiếng cười sắc nhọn, tiếng cười nghe kỳ quái, như khoan vào tai, giống như một thầy mo bị người ta vạch trần sự giả dối của mình, bèn cố tỏ ra mình coi khinh tất cả.

Điều làm tôi khó hiểu nhất là một cô gái nhiều tham vọng như Lý San sao lại cam tâm ở bên A Lam được? Qua ánh mắt tôi nhìn, Lý San dường như cũng đoán được những thắc mắc trong lòng tôi, cô ta nói thoải mái:

- Anh tưởng tình yêu thật sự cứu được tôi sao? Tôi vốn chưa bao giờ tin có cái thứ gọi là ái tình. Tôi chẳng qua chỉ là, muốn mượn một căn nhà để ở vài ngày. Anh biết khách sạn ở Thượng Hải đắt thế nào rồi mà! Ha ha. Lý San cười đắc ý.

Tôi trừng mắt nhìn, chẳng muốn phí lời với cô ta làm gì.

- Sao hả? Bây giờ tóm được một cô nàng giàu có là khinh bọn dân thường chúng tôi hả? Tiêu chuẩn cao hơn trước rồi sao? Ha ha, A Lam hôm qua có nhắc đến với tôi một người bạn làm luật sư đang giúp nhà đại tử phú chọn vợ, tôi liền đoán ngay chắc là anh. Không ngờ lại là anh thật! Càng không ngờ hơn là – miệng cô ta hé ra phả một làn khói vào mặt tôi – anh thật sự cá chép hóa rồng rồi?! Anh thăng quan tiến chức cứ vèo vèo, tôi thật sự hối hận đấy! Ngày đó, tôi coi thường anh, nghĩ anh chẳng là gì nên cứ thế mà ngoan ngoãn ra đi...

Lý San nói.

Khi cô ta chẳng hề ngượng ngùng, công khai nói về những ước vọng của mình, vẫn còn ôm mộng lật ngược thế cờ, tôi bắt đầu thấy chán ghét cô ta.

- Rốt cuộc thì cô muốn gì?! – Tôi phẫn nộ thấp giọng.

- Tất nhiên là không cần anh rồi! Cứ theo những gì A Lam kể với anh hôm qua, mẹ tôi đang bệnh, tôi cần 100 nghìn. Nhưng tôi nghĩ đi nghĩ lại, bệnh của mẹ tôi là nan y, 100 nghìn chắc chắn không đủ, dù sao anh và A Lam

cũng là bạn thân, anh cứ đem lấy một phần ba con số 3 triệu của anh cho chúng tôi là được.

Cô ta cười gian trá, dáng vẻ nũng nịu như thế chẳng biết sự độc ác của chính mình.

- Cô...

Sự chán ghét của tôi đối với vẻ gian trá của cô ta đã lên tới cực điểm, bàn tay giơ lên nhưng không dám đưa đến mục tiêu.

- Tôi làm sao? Bây giờ chắc anh không cho là tôi nói dối nữa phải không? Tôi cho anh một tháng, chồng đủ một triệu, đến lúc đó tôi sẽ ngậm miệng còn chặt hơn con sò con trai nữa.

- Cái gì làm cô nghĩ tôi sẽ đồng ý với yêu cầu đó?

Tôi giả vờ thản nhiên hỏi lại, nhưng không thể kìm được chút run rẩy trong giọng nói.

- Ha ha, chưa nói rõ thì anh vẫn chưa chịu thôi phải không? Vậy thì tôi sẽ để anh chết cho minh bạch nhé! Thứ nhất, anh là luật sư do Á Dương mời tới, nhưng lại vì tư lợi mà câu kết với thí sinh đến phỏng vấn cùng lừa tiền của tỉ phú. Anh vốn là luật sư, chắc cũng biết đây là tội danh lừa đảo tài sản công dân, vướng vào vụ này anh cũng đừng có nghĩ đến việc tiếp tục làm việc ở Thượng Hải nữa. Thứ hai, chuyện tình lén lút giữa anh và Đạm Ngọc là sự thật, theo như tính cách của anh, mèo thấy mỡ đời nào bỏ qua. Thế nhưng Đạm Ngọc vẫn cứng lý mạnh miệng tiếp tục tham gia ứng thí, tôi đoán chừng một chỗ nào đó trên người cô ta đã có sự can thiệp rồi phải không? Thứ ba, nghe A Lam nói, dựa hơi lần phỏng vấn tìm bạn đời này, anh cũng thu được khá nhiều lợi lộc phải không? Tôi nói với anh những thứ này, là chân thành khuyên anh nên thật thà một chút, việc này đối với tôi chẳng hề có hại gì, nếu để tôi có bất cứ điều gì không hài lòng, biết đâu tôi sẽ vô tình để lộ ra điều gì đó thì sao, anh sẽ mất cả người lẫn tiền đấy. Sao hả? Phân tích rõ ràng đấy chứ?

Lý San nói, còn tôi thì toát mồ hôi lạnh theo từng lời nói của cô ta.

Tôi bỗng cảm thấy cô gái trước mặt tôi thật sự là một con hồ ly tinh, hèn hạ, bỉ ổi và giảo hoạt. Khổ một cái mỗi lời nói của cô ta đều làm tôi kiệt sức không thể phản bác, tôi nhũn ra trên đi-văng, một hồi lâu mới thốt được

mấy lời:

- Để tôi nghĩ đã.

- Được, tôi cũng không phải là người không biết thế nào là thấu tình đạt lý! Dù sao chúng ta cũng đã có một đêm vui vẻ tình cảm bên nhau, tôi cho anh phân ra trả ba lần, trong vòng nửa năm phải trả hết! Việc này quyết định thế nhé! Chút nữa A Lam quay về tôi sẽ giả vờ không quen biết anh, anh cũng phải làm như vậy.

Tôi chẳng phản ứng gì hết, ngồi chờ đản trên đi-văng.

Chẳng bao lâu sau, A Lam đã quay lại, túi thức ăn lớn nhỏ đủ cả, vừa vào đến cửa đã sung sướng khoe âm lên hôm nay cậu ta mặc cả thành công được một tề.

Lý San đón cậu ta, mắng yêu:

- Một tề chứ có phải một triệu đâu, xem anh tự đắc kìa!

Câu nói vô tình của Lý San chỉ làm A Lam hơi ngạc nhiên, nhưng sang đến tai tôi thì thành ra một lời nhắc nhở ngầm. Cứ như là bị ma quỷ quất roi thúc giục vậy.

- Em mơ về một triệu nhiều quá thành ra hâm rồi hay sao thế?! Làm gì có một triệu dễ dàng đến thế! – A Lam ngốc nghếch nói. – Nấu cơm đi đã, có thực mới vực được đạo. Cần anh giúp không?

A Lam chủ động đề nghị vào bếp nhưng Lý San từ chối.

- Các anh cứ nói chuyện đi, em đoán chắc anh Hà Duy có nhiều chuyện muốn nói lắm đấy!

Lý San nói, chẳng biết vô tình hay cố ý liếc tôi một cái, cái nhìn khiến tôi nổi da gà. Hình như mỗi câu nói của cô gái này đều như vô tình mà lại là cố ý vậy.

- Hà? Thế à? Hà Duy, có chuyện gì anh nói đi!

A Lam xem ra chẳng biết gì, A Lam xem ra vẫn vui vẻ như cũ.

- Chẳng có gì.

– Tôi nói. – Người anh em sao trông mệt mỏi thế này, em thấy anh hình như đang hoang mang lo lắng ấy!

A Lam đoán, mắt nhìn tôi kỹ lưỡng.

Tôi nói phải, hơi lo lắng một chút.

- Đúng rồi, anh thấy người yêu em chưa? Có phải là rất xinh không? So với cô Nhậm Đạm Ngọc của anh cũng chẳng kém bao nhiêu phải không?

A Lam nói, đôi mắt không có gì khác ngoài tình yêu và niềm tự hào đầy ắp.

Tôi chẳng nói gì, nên A Lam cũng không tiếp tục nữa, cứ ở đó tự mình say sưa ngây ngất.

Tôi nghĩ cậu ta không bao giờ có thể ngờ rằng, cô gái hoàn mỹ mà cậu ta yêu thương đó chính là con người đã bị cậu chửi là đồ “hạ cấp” hồi trước.

Tất nhiên, nhìn cậu ta vui vẻ sung sướng như vậy, tôi cũng không nở vạch trần sự thật.

Xem ra Lý San đối với A Lam cũng chẳng tệ, lúc ăn cơm cô ta liên tục gấp thức ăn cho cậu.

Tôi ăn mà lòng để đâu đâu, cũng chẳng còn tâm trí để ý đến câu chuyện cậu ta và Lý San đã quen nhau thế nào:

- Nhớ lại thấy cũng có duyên thật! Hôm đó em đi trên đường, bỗng va phải một cô gái, làm cho người ta ngã lăn ra đường ngất đi. Em nghĩ cô này yếu đuối đến gió thổi cũng bay hay sao thế, bèn vội vàng đưa vào bệnh viện, cuối cùng bác sĩ nói hóa ra cô ấy ngất là vì lâu quá chưa ăn uống gì. Ha ha ha, em liền trả tiền viện phí cho cô ấy, ngày ngày mang đồ ăn đến cho cô ấy. Kỳ lạ không? Va một cái, được ngay một cô bạn gái vừa xinh đẹp vừa đối tốt với mình thế này!

A Lam nói đến đây, nhìn Lý San đầy hạnh phúc.

Đàn bà đúng là có độc.

Nhớ lại Lý San lúc phải rời xa Thượng Hải đã lưu luyến thế nào với những phần hoa giàu có nơi đây, nghĩ đến sự kiên trì mà đàn bà có được trong tình huống họ cho là cần thiết, tôi cảm thấy họ thật sự không thể khinh thường. Họ đã muốn gì thì sẽ làm đủ mọi cách để đạt được mục đích, cho dù có nguy hiểm đến tính mạng cũng mặc.

Tôi nhìn Lý San, phát hiện ra rằng đàn bà đều giống nhau, những lý tưởng của họ đều tràn ngập những tế bào mơ mộng màu hồng.

Tôi bỗng nghĩ đến A Lam, cậu ta hạnh phúc bao nhiêu thì tôi lại càng thấy

cậu ta đáng thương, thảm hại bấy nhiêu.

Khi trong đầu cậu ta chỉ toàn là: “Anh yêu em, em cũng yêu anh”, thì cậu ta làm sao tin được cô gái mà cậu ta coi như niềm tự hào đó là một con hồ ly tinh, vì phỏng vấn tìm bạn đời chỗ nhà đại tỉ phú thất bại, muốn giải quyết vấn đề ăn ở mới tìm đến cậu ta.

Tôi nhớ lại mấy tháng trước, Lý San như đứa trẻ lạc mẹ ngỡ ngác nói với tôi rằng kiếp sau cô nguyện làm một con cua, nhớ lại lúc quan hệ với tôi xong cô ta đã khóc lóc kêu gào như thế nào, rồi tôi lại nhìn về yêu thương nồng thắm anh anh em em, “chân tình bộc lộ” của cậu chàng trước mắt, tôi bỗng muốn trốn đi, thở không ra hơi. Tôi biết chân tướng sự việc, nên tôi thấy khó chịu thay cho A Lam.

Nhậm Đạm Ngọc và Lý San... có phải trong mắt họ, Thượng Hải là một kho báu châu ngọc lấp lánh với bao nhiêu giàu có, sang trọng đang chờ đợi?

Không biết nên dùng ánh mắt như thế nào mà nhìn đàn bà đây?

Tào Đình

Thiên Thần Sa Ngã

Dịch giả: Tạ Thu Thủy

Chương hai mươi lăm

- A lô, chào cô Nhậm, tôi là Á Dương. Trong vòng ba mươi phút nữa cô hãy đến Đại Kịch viện Thượng Hải, tôi ở đó đợi cô.

Không đợi Đạm Ngọc nói gì thêm, ông ta cúp máy.

Nghe giọng thì đúng là Á Dương, Đạm Ngọc cũng không có thời gian nghĩ ngợi nhiều, vội vàng đi thay quần áo trang điểm.

Nhìn xuống phố, hình như đang tắc đường, chắc chắn không kịp trang điểm rồi. Đạm Ngọc dùng năm phút chọn ra một bộ váy màu tím, phối với chiếc áo lót hình bướm, chải tóc kiểu phụ nữ Thượng Hải xưa, phối với sợi dây chuyền ngọc trai. Nàng dùng chiếc túi màu kem, xỏ đôi Manolo vàng nhạt vào chân, liếc qua gương, đúng là một quý cô sang trọng, xinh đẹp và trang nhã.

Ra khỏi cửa, Đạm Ngọc nhìn đồng hồ, đã mất đến mười lăm phút rồi.

Vốn khi những đôi tình nhân hẹn hò, phụ nữ vì trang điểm phục sức có quyền để bạn trai đợi nửa tiếng, thậm chí hơn nữa cũng không có gì quá đáng. Nhưng đây là Tào Lợi Hồng, Tào Lợi Hồng đích thân gọi điện thoại hẹn Đạm Ngọc, làm nàng hơi ngạc nhiên không dám tin, không dám chậm trễ tí nào.

Ra khỏi cổng khách sạn nàng mới để ý thấy đường tắc khủng khiếp, một con ruồi cũng không qua lọt được. Hai hàng xe hơi dài hồi lâu mới nhích được vài mét, thậm chí còn chậm hơn đi bộ.

Đạm Ngọc lo lắng quá, không hiểu sao Tào Lợi Hồng lại hẹn mình vào cái giờ này, nàng định gọi điện thoại giải thích nhưng ông ta đã tắt máy.

Không còn cách nào khác, nàng đành gọi một chiếc taxi, ngồi vào trong và cảm nhận cả một hàng xe như một đàn ốc sên nhích trên đường.

May sao năm phút sau, đường bắt đầu thông. Xe tăng tốc độ, gió lùa qua cửa sổ ủa vào trong xe. Khi cơn gió lùa qua, Đạm Ngọc mới biết toàn thân mình đã ướt đầm mồ hôi.

Chỉ nhìn về phía trước, nàng cầu mong đường thông thoáng, chỉ sợ lại tắc lần nữa.

Xe đỗ xích xuống trước cổng Đại Kịch viện Thượng Hải, Đạm Ngọc xem đồng hồ thấy còn được năm phút. Nàng vội xuống xe, vút cho tài xế tờ 100 tệ, nhưng ông ta không có tiền lẻ trả lại.

- Cô đừng lo, hay cứ đợi tôi ở đây, để tôi đi đổi tiền nhé?

Bác tài xế thò đầu ra khỏi cửa sổ xe nói về chằm chọc.

Đạm Ngọc đã vội đến cuống quýt lên rồi, chẳng còn tâm trí đâu mà đứng đợi tiền lẻ của ông ta, vén váy lên mà chạy. Đã nhìn thấy chiếc Benz của Tào Lợi Hồng trong bãi đỗ xe đằng trước rồi.

Người xưa nói cấm có sai bao giờ: họa vô đơn chí.

Trong giờ phút gay go đó, bỗng từ bên những khóm hoa ven đường, một gã ăn mày nhảy ra! Gã giơ tay túm lấy Đạm Ngọc không chịu rời ra, miệng lầm bầm những từ tiếng địa phương mà nàng không hiểu, tay kia giơ ra trước mặt Đạm Ngọc xin tiền.

- Tôi không có tiền lẻ! Buông tôi ra! - Đạm Ngọc cuống quýt hét vào mặt gã ăn mày.

Không biết là thật sự không hiểu hay cố tình không hiểu tiếng phổ thông nhưng gã vẫn ra sức túm lấy nàng không có vẻ gì muốn rời tay.

Đạm Ngọc cuống đến gần phát khóc, nàng cúi xuống nói với gã:

- Tôi đang có việc hệ trọng, lát nữa ra sẽ cho anh tiền, được không?

Gã ăn mày khoảng trên dưới 50 tuổi, hai chân đều bị tật, không mang giày. Những mảnh quần áo rách rưới trên người gã phải cố gắng lắm mới che đậy được thân thể, nhưng vẫn lộ ra từng mảng da thịt vừa đen vừa xấu, lại còn đầy mụn nhọt, lở loét. Chiếc mũ gã đội thủng một miếng, tai mũi đều đầy cặn bẩn thỉu.

Đạm Ngọc bỗng thấy buồn nôn, bịt miệng lại rồi tức giận hét:

- Anh mà còn tiếp tục tôi sẽ gọi cảnh sát đấy!

Câu nói này có vẻ có tác dụng, gã ăn mày vừa nghe hai từ “cảnh sát” liền lập tức buông tay, chắc đã từng biết mùi cảnh sát trước đó.

Đạm Ngọc thở phào, phui phui vết bẩn từ tay gã lấm trên váy, định bước tiếp. Ai ngờ gã ăn mày vẫn chưa buông tha Đạm Ngọc, giơ tay với theo

chụp phải chân nàng, bàn tay đen đúa lở loét di di trên thân giày. Đôi giày vốn màu vàng nhạt, bàn tay gã chạm vào đã in đủ năm dấu vân tay lên bề mặt da.

Đạm Ngọc cúi xuống nhìn, đôi Manolo tự nhiên bị gã ăn mày làm vấy bẩn, theo phản xạ co chân đạp gã ra, hét lên thất thanh:

- Cứu tôi với! Có ai không?

Cú đạp làm gã ngã lăn quay sang một bên, có vẻ đã sợ nên buông ngay tay ra.

Đúng lúc đó, mấy người bảo vệ chạy tới, lập tức tóm gã ăn mày đưa đi ngay.

Đạm Ngọc lúc này mới hoàn hồn, liền nhìn đồng hồ, đã quá giờ hẹn với Tào Lợi Hồng.

Chạy bỏ hơi tai, cuối cùng Đạm Ngọc mới vào được Kịch viện, tìm một vòng vẫn không thấy Tào Lợi Hồng đâu.

Gọi vào máy di động thì ông ta tắt máy, nàng buồn bã hoang mang ra công lớn, chỉ kịp nhìn thấy chiếc Benz lạnh lùng lướt qua êm ru, mất hút về phía xa.

Đạm Ngọc lo lắng sợ hãi, nghĩ đến việc làm thế nào nhờ Hà Duy đến chỗ Tào Lợi Hồng giải thích mọi việc, nàng chỉ vì những phiền phức ngẫu nhiên ngoài ý muốn nên mới đến muộn.

Đoạn đường quay trở về không còn gấp gáp như lúc đi nữa.

Đi đến chỗ gặp gã ăn mày lúc này cũng không thấy ai ở đó nữa, nàng nghĩ gã bị bảo vệ tóm được chắc cũng chả có kết cục gì tốt đẹp đâu. Chỗ đó chỉ còn lại người nhân viên vệ sinh với khuôn mặt lạnh lùng, lặng lẽ quét rác trên vỉa hè. Đạm Ngọc cúi nhìn xuống năm vết ngón tay in rõ ràng trên đôi giày, không tránh khỏi chút đau xót.

Tâm trạng buồn bực, nàng đón một chiếc taxi quay về khách sạn, đợi điện thoại chất vấn của Tào Lợi Hồng, nàng ngầm chuẩn bị sẵn trong đầu những lời giải thích hợp lý nhất.

Chẳng bao lâu sau có người gọi cửa, mở ra thì là... Hà Duy.

Đây là lần đầu tiên nàng gặp lại anh kể từ sau phẫu thuật, cảm giác đầu tiên là anh gầy đi nhiều.

- Không mời anh vào à? – Hà Duy đứng dựa vào cửa, cười nhẵn nhỡ nói.

- À vâng... anh vào đi.

Đạm Ngọc vội nói. Không hiểu vì sao mấy hôm nay nàng bỗng có cảm giác bồi hồi pha lẫn tủi thân, nhìn thấy Hà Duy, tất cả điều đó bỗng bùng ra ngoài, nàng bỗng thấy mắt ươn ướt.

Đạm Ngọc không muốn Hà Duy thấy rõ được lòng mình, nàng cố giấu mặt đi, lấy cốc pha cà phê để ra chỗ khác lau khô nước mắt.

Không biết có phải là do có tật giật mình hay không, nhưng nàng cứ cảm thấy hình như ánh mắt của Hà Duy chĩa vào chỗ đó của mình. Nhớ lại cảm giác một mình trong phòng phẫu thuật, nàng bỗng thấy hơi ngượng ngùng bối rối.

- Là gái trinh rồi chứ? – Hà Duy ngẩng hứng hỏi.

Đạm Ngọc tức giận trừng mắt nhìn anh ta, nhưng khuôn mặt theo phản xạ tự nhiên bỗng đỏ hồng lên.

Một không gian im lặng bao trùm. Hà Duy chăm chú nhìn cốc cà phê, như thể vừa đánh mất cái gì trong đó. Đạm Ngọc ôm một chiếc gối trên sa-lông, nấp sau đó cố trốn không dám đối mặt với sự trầm lặng của Hà Duy. Làn khói nhẹ tỏa ra từ cốc cà phê thơm phức, Hà Duy nhấp một ngụm liếc sang Đạm Ngọc. Nàng vẫn thanh khiết như thế, vẫn giống thiên thần như thế, đôi mắt vẫn trong veo, mái tóc mềm mại ánh lên một vòng hào quang màu vàng chanh nhạt, ở chỗ tiếp xúc với bờ vai, nó nhẹ uốn thành một đường cong mềm mại.

Hà Duy thở dài, phá vỡ bầu không khí im lặng, câu đầu tiên anh nói suýt làm Đạm Ngọc khóc òa lên:

- Em dạo này thế nào?

Người yêu xưa hỏi nàng dạo này sống thế nào, giọng nói tràn ngập sự quan tâm dịu dàng nhưng cũng đầy bối rối. Làm sao Đạm Ngọc có thể nói nàng dạo này rất không tốt? Lúc này trong nàng chợt bùng lên niềm khao khát được nhào đến bên anh, được dựa vào vai anh mà khóc to lên như một đứa trẻ.

Nhưng Đạm Ngọc kìm được mình lại, nàng thần nhiên:

- Cũng được. Còn anh?

Hai chữ cuối Đạm Ngọc phải cố kìm sự run rẩy.

- Vẫn thế!

Xem ra đàn ông vẫn phải nói là kiên cường, giọng Hà Duy nghe rất bình thường, vừa nói vừa ngả người thoải mái trên ghế sa lông.

Lại im lặng.

Đạm Ngọc đột nhiên cảm thấy người đàn ông trước mắt dường như đã trở nên xa lạ nhưng vẫn có gì rất thân thiết. Cái cảm xúc mâu thuẫn này làm Đạm Ngọc bỗng đỏ mặt khi chạm vào ánh mắt Hà Duy.

- Hôm nay anh đến...

Đạm Ngọc nói nhỏ.

- À! Em không nói anh cũng quên mất đấy! Là thế này, cái bản hợp đồng giữa chúng ta ngày trước, có còn hiệu lực không?

Câu nói của anh giống như một gáo nước lạnh hắt vào mặt Đạm Ngọc, chảy xuống thấm ướt lạnh cả trong lòng.

- Chỉ cần tôi thành công thì luôn có hiệu lực.

Đạm Ngọc sầm mặt xuống, nói lạnh lùng.

- Chúng ta bị tống tiền rồi! – Hà Duy nói.

Câu nói được Hà Duy thốt ra rất nhẹ nhàng nhưng lại làm Đạm Ngọc sợ hết hồn.

- Hả? Ai? – Nàng hỏi.

- Chính là cái cô Lý San bị trượt đột phỏng vấn hồi trước ấy. Bây giờ cô ta cặp với A Lam, A Lam đem chuyện của anh và em nói với cô ta, cô ta liền yêu cầu anh trong vòng nửa năm phải nộp cho cô ta một triệu, nếu không sẽ tố cáo hai chúng ta.

- Anh nói hết tất cả cho bạn anh ư? Em đã nói cậu đó không tin được đâu mà! Việc như thế này sao anh lại đem nói lung tung được nhỉ?

Đạm Ngọc không kìm được hét lên.

- Anh có cố ý nói ra đâu! Hôm đó anh bị chuốc say mèm!

Đạm Ngọc lờm sang, thấy bộ dạng tội nghiệp của anh ta, lòng bỗng dịu lại, liền đổi giọng ôn hòa hơn:

- Đã bảo anh uống rượu ít thôi, mê rượu hỏng việc, anh chẳng chịu nghe! – Nàng đứng dậy, nghĩ ngợi rồi nói. – Nếu em thật sự về được với Tào Lợi

Hồng, một triệu cũng không thành vấn đề lắm. Sợ Lý San đã nắm được yếu điểm của em, lúc đó sẽ thành một cái gai khó nhổ.

“Con đàn bà thối tha!” Hà Duy vốn từ lúc nghe câu “về với Tào Lợi Hồng”, lòng đã bùng lên một sự phẫn nộ không tên, sau đó nghe Đạm Ngọc phân tích cũng có lý, nên đành mượn cớ mắng mỏ lấp liếm cơn giận:

- Vậy làm thế nào?

Hà Duy nhìn Đạm Ngọc:

- Hay là...

Anh dùng tay làm động tác cắt ngang cổ:

- Vậy là xong!

Lúc nói câu cuối, ánh mắt của anh ta không còn ánh lên nụ cười thân thiện quen thuộc, mà là những phẫn nộ đầy hoang dại, hung tàn.

- Anh... anh...

Đạm Ngọc nhìn người đàn ông xa lạ trước mắt, sợ đến nỗi tê liệt hết tay chân.

Tào Đình

Thiên Thần Sa Ngã

Dịch giả: Tạ Thu Thủy

Chương hai mươi sáu

Ý tôi quá rõ ràng, tôi kiến nghị thôi thì sát hại luôn Lý San.

Đạm Ngọc rõ ràng đã bị tôi dọa cho chết khiếp, nhưng nàng cố trấn tĩnh, nghiêm túc nói:

- Anh đừng có mà quần quá rồi làm cái việc ngu ngốc ấy không khéo lại liên lụy đến em!

- Ha ha, anh chả nói rồi đấy thôi, anh đến để bàn bạc với em mà! Ha ha, em tưởng thật hả?

Lúc đó tôi không nhịn được, phá lên cười, thoáng chốc trở về bản tính vô tư vốn có. Tôi nhăn nhó:

- Em bình thường toàn bảo anh nhu nhược yếu đuối, không làm được việc lớn, sao hả, anh đóng vai sát thủ tốt đấy chứ!?

Đạm Ngọc lườm tôi một cái:

- Bây giờ là lúc nào rồi mà anh vẫn còn đùa được!

- Là anh thấy cuộc sống hàng ngày của em quá nhiều áp lực, nên mới đùa một tí, thay đổi không khí. Em xem, em bây giờ đi, hồi trước ở với anh chẳng phải cả ngày vui vẻ sao?

Nói đến đây, tôi chợt nhớ về những ngày sống bên Đạm Ngọc hồi trước, giọng tôi bỗng trở nên ân cần hơn.

Đạm Ngọc cũng lặng đi, không chịu nhìn tôi, nàng đưa mắt ra phía khác.

Nàng cứ trốn tránh như vậy làm tôi thấy buồn ghê gớm.

- Nói thật đấy, thôi thì chúng ta về với nhau đi! – Tôi nói.

Câu này hồi trước tôi đã nói rồi. Lúc đó nói ra xong, hai chúng tôi đều cảm thấy vui sướng, ở một nơi xa lạ bỗng tìm được một chỗ dựa là điều vô cùng quý giá. Nhưng lúc này nói ra câu đó, chẳng thể tránh khỏi giống như một lời cầu xin thảm hại.

Thật ra lòng tôi biết rõ Đạm Ngọc sẽ lựa chọn bên nào nhưng tôi vẫn cứ nói ra. Vứt bỏ lòng tự tôn của đàn ông, tôi nguyện cúi đầu trước sự cao quý của

tình yêu.

Đạm Ngọc có vẻ không ngờ tôi chuyển chủ đề nhanh đến thế, nàng lặng đi hồi lâu. Rồi tránh ánh mắt của tôi, nàng lập tức có ngay câu trả lời:

- Anh đùa kiểu gì thế? Thật là... chẳng lẽ lúc này rồi mà anh vẫn còn mong đợi em quay về cuộc sống “chồng đi cày vợ dệt vải” với anh sao?

Đạm Ngọc nửa đùa nửa thật nói vẻ châm biếm, lộ vẻ mệt mỏi.

- Chồng đi cày vợ dệt vải thì có gì không tốt đâu?!

Tôi hơi cuống, lao tới túm lấy Đạm Ngọc, gắng sức ôm chặt nàng vào lòng, miệng lắp bắp:

- Làm một nhân viên bình thường, sống cuộc sống đầy tình thương yêu có gì không tốt? Đời này không có được nhà cao cửa rộng, sơn hào hải vị, quần là áo lượt em không chịu nổi sao? Em không tận dụng tối đa cái nhan sắc cha mẹ em ban cho là em cảm thấy lãng phí lắm sao? Anh nói em sẽ thấy buồn cười, em bảo anh ấu trĩ, nhưng anh thật sự nghĩ như thế. Chỉ cần em ở bên anh, ngày ngày ăn canh đậu tằm nấu với ruột bầu anh cũng vẫn cảm thấy hạnh phúc!

Tôi gắng thử thuyết phục nàng lần cuối, Đạm Ngọc thì ra sức giãy giụa trong vòng ôm của tôi, miệng nàng không ngừng phản đối:

- Không thích, không thích, không thích! Anh đừng cố thay đổi em làm gì! Đừng tưởng anh và em đã từng có tình cảm với nhau là anh có thể thay đổi được em đâu! Đó là giấc mơ của em từ thuở bé, đã trở thành thâm căn cố đế rồi, anh làm sao mà hiểu được? Có người mãi chạy theo tình yêu, mất người yêu liền đi tự tử. Nhưng cũng có người chẳng thích đuổi theo những trò phù phiếm đó! Mẹ em suốt đời ở bên bố, hồi đó hai người cũng yêu nhau bất cần sống chết, thế nhưng mười năm sau thì sao? Khi mẹ em thành già cả rồi bố liền quay ngay về lối sống trăng gió ngày trước thì sao? Mẹ em cũng thay đổi, giống như tất cả những người phụ nữ hận chồng khác, bà quay sang dồn hết những oán giận của hôn nhân vào đứa con kết tinh tình yêu của mình... Anh liệu có tin vào tình yêu của họ hồi đó, tin vào những lời thề non hẹn biển nữa hay không? Cho nên, xin anh, đừng tỏ ra như thể mình là Chúa Cứu Thế nữa, cứ như là anh đang cố cứu lấy một kẻ xa rời cái đẹp, trốn chạy tình yêu vậy. Thật ra anh chỉ là một kẻ gốc gác,

chẳng hiểu gì hết! Em bảo là anh ấu trĩ là bởi vì anh chẳng tưởng tượng nổi đến ngày này ba mươi năm sau!

Cuối cùng thì Đạm Ngọc cũng đã nói ra, đối với tôi, đối với cái xã hội này, đối với cha nàng, đối với tình yêu từ tận đáy lòng nàng.

Nàng hét xong những lời đó, tôi lặng người, nhìn khuôn mặt đầm đìa nước mắt của Đạm Ngọc, nhìn cô gái mới hai mươi hai tuổi nhưng dường như đã thành thạo lối đời. Nàng dùng cái tuổi thanh xuân tươi đẹp của nàng để nỗ lực phản đối cả xã hội.

Tôi dờ dẫm buông nàng ra, tôi hỏi chắc hẳn nàng cũng đã có một thời ngây thơ trong sáng như những cô gái khác ư.

Đạm Ngọc nhìn tôi, cúi đầu, mãi lâu sau mới trầm tĩnh đáp:

- Anh làm sao mà biết được, sự ngây thơ của tôi đã bị bố tôi vặt đi hết từ mẫu giáo rồi.

Dáng vẻ của Đạm Ngọc lúc đó thật sâu thẳm. Tôi thương xót ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng dỗ dành như dỗ trẻ con:

- Nói ra đi em! Nói cho anh biết, em sẽ nhẹ lòng hơn đấy.

Đạm Ngọc lắc đầu:

- Em không muốn nói, em không muốn nói với bất kỳ ai cả. Bởi vì dù sao bố vẫn là bố, em không muốn con người em gọi bằng cha hơn hai mươi năm lại bị ai đó nhìn như một con thú dữ.

- Cả anh cũng không nói?

- Ừ.

- Được rồi, chỉ cần em vui là được.

Tôi không muốn ép nàng nên chỉ thờ dãi, quyết định nói ra những điều tôi vẫn hằng ấp ủ trong lòng bằng những lời chân thật nhất mà tôi có thể có.

- Thật ra, anh rất muốn cùng em rời khỏi nơi đây, rời khỏi Thượng hải, về Tế Nam. Sinh một đứa con, sống cùng nhau trong một ngôi nhà bên bờ sông. Hai vợ chồng ngày ngày ăn tối xong thì ra ngoài đi dạo, hóng gió sông, cuối tuần thì về thăm bố mẹ, để cho con chúng ta cảm thấy ngày nào cũng đều là Tết. Hạnh phúc thật ra rất bình thường nhưng lại sâu sắc vô hạn. Cùng anh rời khỏi nơi này được không em?

Câu cuối cùng được tôi nói ra với giọng điệu vô cùng tha thiết, đến nỗi

chính tôi cũng phải cảm động.

Đạm Ngọc dần dần cũng trở nên ngoan ngoãn trong vòng tay tôi, không giãy giụa, khóc lóc nữa. Nghe tôi nói xong, nàng ngẩng lên, mở to đôi mắt trong veo long lanh, miệng lắp bắp:

- Điều đó, chỉ là giấc mơ của anh thôi. Không thể được, trong hiện thực... không thể có được! Hồi trước em cũng là một cô gái vô tư, thích theo đuổi mộng tưởng, thích mơ mộng tương lai. Nhưng sau này càng lớn lên, em càng thấy những thứ đó quá mơ hồ, mơ hồ như chiếc giày thủy tinh trong cổ tích!

Đạm Ngọc khẳng định:

- Thế nên, chúng ta phải là hai người xa lạ. Tất nhiên cũng có một lựa chọn khác, chúng ta có thể cùng hợp tác làm ăn.

Câu chuyện ngoặt bất ngờ này của Đạm Ngọc như một cú đánh tàn nhẫn vào đầu tôi. Tôi nhìn cô gái bị con quỷ tham tiền mê hoặc, tôi bảo nàng thật nhẫn tâm.

- Thật đấy, Hà Duy, có lẽ anh không thể lý giải được, em lớn lên trong môi trường đó, em không thể thay đổi những thứ đã bám rễ trong em bao nhiêu năm nay, em cũng không thể thuyết phục mình tin tưởng vào tình yêu, em... thật không biết nói thế nào cho anh hiểu.

Đạm Ngọc vẫn còn đang giải thích về khổ sở thì tôi đã chẳng nói chẳng rằng đẩy nàng ra, bước về phía cửa.

Thậm chí chẳng buồn quay đầu lại nói với Đạm Ngọc một câu tạm biệt dịu dàng sâu sắc nữa.

Toàn ngụ ý biện!

Con người thật giỏi ngụ ý biện. Họ dùng cái ngôn ngữ và văn tự vừa uyển chuyển vừa sâu sắc kết tinh qua lịch sử 5000 năm đất nước Trung Hoa mà bao biện, mà cãi lý cho những hành vi sai trái của bản thân, cuối cùng làm cho tất cả mọi người tin rằng đứng kia là một con người phải gánh chịu oan ức và bất hạnh. Đối với một luật sư như tôi mà nói, cái kiểu này quả là đã nhàm mắt nhàm tai lắm rồi.

Tội cướp giật thì có thể là vì cần tiền mua sữa cho đứa con sắp chết đói, tội giết người thì có thể là vì thay trời tiêu diệt kẻ đại gian đại ác được pháp

luật bảo vệ... kiểu gì thì kiểu, họ cũng có cách nói làm cho mình trở nên trắng trong như tuyết.

Nhưng tội thì vẫn là tội, pháp luật không thể yếu đuối như vậy. Bản thân là một luật sư, phương diện này tôi vẫn rõ ràng hơn hầu hết mọi người khác.

Bản thân là một người đàn ông đã từng có với Đạm Ngọc một khoảng thời gian nồng thắm, tôi cũng biết khi nàng trở thành phu nhân vị đại tỉ phú, sống cuộc sống sung sướng giàu sang, chẳng lẽ nàng lại nghĩ mình đang chịu khổ sở hay sao?

Bước trên con đường về nhà, lòng tôi ngùn ngụt lửa giận.

Nhưng sự tức giận của một con người thường nguội dần theo dòng chảy thời gian. Đặc biệt là đối với người yêu.

Đạm Ngọc là người con gái tôi yêu thương, thế nên cơn giận ngùn ngụt đó của tôi chỉ hai ba ngày sau là đã hoàn toàn trôi mất. Lại thêm mấy hôm nay nhìn thấy tôi, Đạm Ngọc toàn nở nụ cười rất đáng yêu, giống như một đóa hoa rực rỡ nở bừng trước mắt.

Nàng thích ngồi khoanh chân trên ghế đi vắng nhà tôi như ngày xưa, tay mân mê tập tư liệu cá nhân của ba thí sinh còn sót lại, bao gồm cả nàng. Ngày ngày, nàng say mê viết viết vẽ vẽ gì đó trên mấy tờ giấy không biết chán, tính toán, so sánh, trầm tư xem xét nghĩ ngợi xem ai nhiều khả năng chiến thắng nhất.

Có lúc tôi nhìn mà thấy chướng mắt không chịu nổi, tôi liền cố ý lượn qua lượn lại trước mặt nàng, mong rằng nàng có thể dứt ra khỏi mấy tờ giấy đó mà ý thức được sự tồn tại của tôi.

Nhưng thất bại hoàn toàn.

Tôi liền giật tập tư liệu ra khỏi tay nàng, tức giận hét lên:

- Trong đầu em chỉ toàn mấy thứ thủ đoạn này thôi đấy hả?

- Em làm vậy để tốt cho cả hai ta thôi! - Đạm Ngọc ngẩng lên, khuôn mặt đầy vẻ tội nghiệp. - Anh không cần một triệu cho Lý San sao? Nếu không tiền đồ của anh bị cô ta hủy hoại hết còn gì!

Nàng nói cũng có lý, tôi chẳng còn gì để nói, chỉ còn biết chiều theo ý nàng.

Nghiên cứu chán chê, nàng nghiêm túc bàn bạc với tôi, hỏi tôi liệu ai có

khả năng chiến thắng cao nhất. Tôi bảo ba người đều tương đương nhau, tôi không thấy ai trội hơn cả.

Thế là Đạm Ngọc vò đầu bứt tóc nghĩ ngợi:

- Hay là anh nghĩ ra cách gì đi, cách gì làm Tào Lợi Hồng chỉ quan tâm đến một mình em thôi ấy!

Đạm Ngọc bảo một người đàn ông như tôi nghĩ cái chuyện đó sao mà tôi nghĩ ra được. Trong đầu tôi chỉ có mỗi mấy cách kiểu tạt axit hay đầu độc bằng thuốc trừ sâu thôi. Đạm Ngọc lườm tôi, nàg chề tôi chẳng có đầu óc gì cả.

Tức giận, tôi cãi lại đầu tôi sinh ra không phải dành giúp mấy người đàn bà tranh nhau làm vợ tử phú.

Thế là nàg lại đau khổ vò đầu bứt tai nghĩ ngợi, thật không thể nào hiểu nổi nữa.

Rồi Đạm Ngọc nói một câu làm tôi khó hiểu nhất, cũng là câu làm tôi lại một lần nữa nổi giận bưng bưng. Lúc này, suốt bao nhiêu ngày đêm mất ăn mất ngủ mà không có kết quả gì, nàg bỗng ngẩng lên nhìn tôi như một con sói ngăm chú cừ non.

Đôi mắt vừa tham lam vừa sung sướng làm tôi bỗng thấy lạnh sống lưng, sợ hết hồn. Tôi hỏi có chuyện gì.

- Hay là anh quyến rũ họ đi!

Nàg kêu lên kích động như vừa có một sáng kiến hết ý.

Tôi lạng người, cái ý tưởng mà nàg nghĩ liền hai ngày hai đêm là đẩy người đàn ông của nàg vào vòng tay kẻ khác ư?

Tôi chẳng nói gì hết, chăm chăm nhìn nàg đầy thù hận rồi bỏ ra ngoài.

Đối với Nhậm Đạm Ngọc lúc này, khi nàg chỉ còn một bước nữa là có thể đường hoàng bước vào vòng tay ngài tử phú thì tất cả những hành động, ý nghĩ của nàg lại càng trở nên xa lạ hơn bao giờ hết.

Tôi thật chẳng biết nói gì. Hình như càng thân thiết với nàg tôi lại càng thấy xa lạ.

Đôi mắt nàg cả ngày cứ nhấp nháy những kế hoạch và dự đoán, còn tình yêu của tôi với nàg thì ngày càng chất chồng đau khổ.

Tôi chợt muốn bỏ cuộc, lòng tôi không phút nào ngừng day dứt, liệu có nên

tiếp tục chờ đợi hay không?

Kế hoạch của Đạm Ngọc xem ra quá hoàn hảo.

- Đợi em được gả cho họ Tào rồi, hễ Tào chết thì tất cả sẽ là của chúng mình – Nàng nói.

Cái từ “chúng mình” – đại diện cho quan hệ thân thiết đầy yêu thương của đôi tình nhân được thốt ra gọn gàng từ cái miệng xinh xẻo của nàng.

Giây phút đó tôi cảm thấy mình là con người đáng thương nhất thế gian, ngày ngày ngồi bên chân Đạm Ngọc mà chẳng dám động đậy gì.

A Lam xem thường nỗi thống khổ của tôi, cậu ta bảo một người đàn ông cần một người phụ nữ ngưỡng mộ mình, giống như Lý San đối với cậu ta vậy. A Lam cảm thấy tôi yêu quá nhu nhược, cậu ta không hiểu sao tôi vẫn chờ đợi, theo đuổi mãi cái thứ tình cảm như thế.

Nhưng cậu ta không hiểu, khi Đạm Ngọc long lanh đôi mắt trong trẻo nhìn tôi, miệng nở một nụ cười nhẹ nhàng thì ngay lập tức tôi không thể tự chủ được, hồn xiêu phách lạc, như được lên tiên.

Tôi giống như một con nghiện, tôi đã nghiện người đẹp Nhậm Đạm Ngọc mất rồi.

Tào Đình

Thiên Thần Sa Ngã

Dịch giả: Tạ Thu Thủy

Chương hai mươi bảy

Đạm Ngọc nói: “Tào Lợi Hồng đã đi qua quá nửa đời người rồi, chỉ cần ông ta đặt chân vào quan tài một cái, tất cả mọi thứ sẽ thuộc về chúng ta.”

Chúng ta ở đây nghĩa là tôi và nàng.

Lúc đầu, câu nói này làm tổn thương nặng nề tính tự ái đàn ông trong tôi, nhưng sau nghe nhiều cũng thành quen, thậm chí tôi bắt đầu thấy nàng có lý.

Lòng tôi âm ỉ vui sướng khi nghe Đạm Ngọc vẽ ra tương lai của chúng tôi.

- Sau này Tào Lợi Hồng chết rồi, tất cả sẽ về tay chúng ta. Nếu em có nhiều tiền như vậy, em sẽ mua mấy ngôi biệt thự ở Thượng Hải, đón tất cả gia đình lên đây, mỗi tháng đều đưa họ đi du lịch châu Âu. Giày cao gót của em tất cả đều phải mang nhãn Manolo... Woa! Đến lúc đó, mọi người ai cũng sẽ ngưỡng mộ em phải biết! Đúng rồi, anh thì sao, có nhiều tiền như vậy anh sẽ làm gì?

Đạm Ngọc hỏi.

Thế là tôi khoái chí tiếp lời:

- Mua ngay hai chiếc Maybach! Mở một văn phòng luật to nhất, anh không cần làm việc mà chỉ ngồi đúng giờ thu tiền thôi. Ngày ngày, anh sẽ đưa em đi tuần trăng mật khắp các nước trên thế giới... Gì nữa nhỉ...? Để anh nghĩ đã, hiện giờ vẫn chưa nghĩ ra.

Đạm Ngọc liền cười tôi có tiền cũng không biết đường tiêu, tôi thanh minh đó là do trước đây chưa từng nghĩ đến... vân vân, ngồi mơ mộng thật là làm người ta dễ chịu thoải mái. Hai chúng tôi ngồi mơ mộng, lúc đó chúng tôi thấy dường như mình thật sự bơi trong tiền rồi.

Tôi và nàng lần lượt hỏi nhau, giả dụ như có một tỉ, sẽ tiêu như thế nào, tiền nhiều đến mức có đốt cũng không hết... thật là một giấc mơ đẹp vô cùng.

Lòng ham mê vật chất đã nổi lên, hai chữ “tự trọng” cũng chẳng nhớ viết

thế nào.

Tâm lý cân bằng trở lại rất nhanh.

Kẻ địch lớn nhất hiện nay của tôi và Đạm Ngọc chính là cái kẻ hàng ngày đúng giờ đều gọi điện cho tôi.

Ngày nào cũng vậy, trước bữa ăn, Lý San liền gọi cho tôi, nhắc tôi nhớ đến số tiền ba triệu và những thỏa thuận giữa hai chúng tôi.

Tưởng tượng đến tương lai huy hoàng làm chúng tôi vui sướng bao nhiêu thì hình ảnh Lý San lại càng trở nên xấu xí, đáng ghét bấy nhiêu, giống như một khối u ác tính lúc nào cũng sẵn sàng phá hủy mọi thứ vậy.

Sự tồn tại của Lý San thật sự là mối đe dọa đối với cả danh tiếng của tôi ở Thượng Hải lẫn tương lai rực rỡ của hai chúng tôi. Đạm Ngọc thậm chí còn hận cô ta, sợ cô ta hơn cả tôi, nhưng lại bất lực không thể làm gì được cô ta. Đạm Ngọc lúc nào cũng sống trong lo lắng, sợ rằng chỉ ngay giây tiếp theo thôi, Lý San sẽ xuất hiện trước mặt Tào Lợi Hồng, đem những chuyện bí mật đã được thêm mắm thêm muối kể cho ông ta nghe. Mà cứ cho là bây giờ cô ta chưa bán đứng chúng tôi đi, nhưng sau này, cầm được một triệu rồi, ai dám chắc cô ta sẽ bằng lòng buông tha cho cái mỏ vàng ngay trước mắt?

Mấy ngày liền phập phồng sợ hãi, Đạm Ngọc cuối cùng cạn sức chịu đựng.

- Hay là cái chuyện đùa lúc đầu ấy, mình biến nó thành sự thật đi.

Nàng nói câu này lúc ngồi xếp bằng trên đi văng, lúc này, nàng không còn được cái vẻ lộng lẫy yêu kiều ngày trước nữa, khuôn mặt nàng như bị một đám mây mù che phủ, suy đoán những việc có khả năng sẽ xảy ra.

Nhờ Lý San đi tố cáo chúng tôi rồi đoạt được vị trí phu nhân họ Tào thì sao? Nhờ Đạm Ngọc được gả vào nhà Tào Lợi Hồng rồi cô ta vẫn ngày ngày bám theo yêu sách nợ kia thì sao? Nhờ... nhờ...

Vân vân! Đầu óc nàng tràn ngập những giả thiết tối tệ, làm nàng giống như một bà thầy mo lảm chuyện nhưc đầu.

Trước khi hoàn toàn sụp đổ, Đạm Ngọc nói câu này:

- Hôm đó chẳng phải anh đã đề xuất ý kiến giải quyết luôn cô ta sao? Chúng ta làm đi!

Lúc đó, đôi mắt nàng ánh lên sự lạnh lùng tàn bạo mà tôi chưa bao giờ

thấy. Đến lượt tôi sợ hết hồn, tôi hỏi nàng có phải bị ốm rồi không.

Đạm Ngọc không trả lời, lại trầm tư suy nghĩ. Nửa tiếng sau, nàng lại hồi phục về lộng lầy, tinh nhanh của một chú chim không ước. Tinh thần vui vẻ, nàng nói với tôi:

- Người chết thì không thể tiết lộ bí mật gì được nữa!

- Em...

Tôi nhìn nàng, toát mồ hôi lạnh.

- Cô ta là một mối đe dọa nguy hiểm! Cực kỳ nguy hiểm! Không thể không trừ bỏ!

Rồi Đạm Ngọc đem cái kế hoạch táo bạo nàng đã nghiên cứu ra nói với tôi. Nghe xong, tôi có cảm giác đứng trước mặt mình là một con sói cái độc ác, giảo hoạt và thèm thường quyền lực, con sói đang bị thương và bị dồn vào chân tường, vì miếng ăn trước mắt mà quyết định đập bằng mọi thứ.

...

Hôm đó, bầu trời u ám, lúc nào cũng sẵn sàng trút mưa xuống âm ỉ.

Lúc tôi ra khỏi cửa, Đạm Ngọc thậm chí quên mất cả việc nhắc tôi mang ô. Ngày trước mà gặp hôm thời tiết như thế này, nàng chắc chắn sẽ mang chiếc ô ra tận cửa cho tôi, bảo tôi cầm vì trời đất chẳng biết thế nào.

Nhưng hôm nay, nàng không nhớ việc đó, nàng chỉ tiễn tôi ra cửa, căng thẳng dặn dò:

- Nhớ gọi điện thoại cho em biết tình hình.

Giọng nàng không tránh khỏi hơi run run.

Tôi cười cười, ý bảo nàng yên tâm.

Gần đến tòa nhà A Lam ở, quả nhiên trời đổ mưa sầm sập. Tôi đứng giữa màn mưa, ngửa mặt lên tìm, mãi mới thấy cửa sổ nhà A Lam.

Nhà A Lam ở là một tòa nhà cổ yên tĩnh, êm đềm.

Thật ra hầu hết những người dân Thượng Hải bản địa đều sống trong những tòa nhà cổ đủ màu đủ dạng, có những cô gái mặc đồ ngủ in hoa không ngừng loẹt quẹt dép lê đi ra đi vào.

Đó mới là Thượng Hải thật sự, là mặt sau của những tòa cao ốc chọc trời, những ánh đèn lấp lánh trên đường phố. Liệu nửa tiếng nữa, vẻ yên tĩnh của tòa nhà này có bị phá vỡ?

Bây giờ là giờ lên lớp, A Lam chắc không có ở nhà, A Lam giờ này chắc hẳn đang ngồi trong lớp dùng giọng điệu đặc ý mà đọc những bài thơ của cậu ta, đón nhận những ánh mắt học sinh đầy thán phục.

Tôi nhắm nghiền mắt, tưởng tượng ra cảnh A Lam trước khi đến lớp còn ân cần nói với Lý San: “Em yêu, đợi anh nhé, tan học là anh về nhà ngay”. Nghĩ đến đó tôi bỗng do dự, sợ A Lam bất ngờ về nhà, phát hiện ra con đường bị nhuộm máu đỏ lênh láng.

Những hạt mưa liên tiếp quất vào mặt tôi, làm chiếc áo dính bết vào người, giống những lưỡi dao găm lạnh lẽo đâm đũa. Lạnh giá!

Tôi bắt đầu sợ, người run rẩy. Giả dụ, ngay giây sau đó, bầu trời bỗng chuyển sang màu máu man dại... Không dám tưởng tượng nữa!

Khuôn mặt xinh đẹp của Đạm Ngọc lại chập chờn trong đầu tôi. Mỗi lần trước bữa cơm, nàng lại như một con thỏ bị đe dọa, sợ hãi nhìn chiếc điện thoại của tôi, cầu mong người gọi tiếp theo đó không phải là cô gái tên Lý San. Có mấy ngày mà Đạm Ngọc gầy hẳn đi, tôi nhìn mà thấy xót.

Từng bước từng bước lên lầu, gõ cửa, tiếp theo đó là khuôn mặt kính ngọc của Lý San.

Tôi vốn dự định khi Lý San vừa mở cửa, lúc cô ta chưa kịp có phản ứng gì sẽ rút ngay dao ra mà đâm tới... Nhưng chính cái giờ khắc quyết định đó, những ý nghĩ bỗng đến với tôi. Tôi nhớ đến vẻ đẹp kiều diễm điển hình Giang Nam của cô, nhớ đến lúc phải gian khổ chiến đấu với các mỹ nhân trên toàn quốc, cô đã nói rằng kiếp sau thà làm con cua cho xong, nhớ đến cái đêm hai chúng tôi ở bên nhau và vết máu đỏ thẫm loang trên giường, nhớ đến lúc cô hếch mũi trước bông bách hợp mà cứ tưởng mình thuần khiết lắm, nhớ đến lúc ở quán rượu, chữ “Mẹ” thoát ra từ miệng cô sâu sắc như thế nào.

Tôi không nhắc nổi tay.

- Sao anh lại đến đây?

Lý San ngạc nhiên hỏi, nhưng vẫn mở cửa cho tôi vào.

Tôi mân mê con dao giấu trong người, cố nặn ra nụ cười.

- Đến thăm cô và A Lam, xem hai người sống thế nào.

- Ha ha, anh vẫn còn nhớ đến hai chúng tôi cơ đấy! Tôi đoán chắc anh sợ

tôi đi tố cáo anh phải không? Anh yên tâm, tôi nói rồi, tôi chỉ cần tiền thôi! Tôi đầu óc để tận đâu đâu, “ừ” qua loa một tiếng, ngồi xuống chiếc ghế trong phòng khách, không biết nên nhìn về hướng nào.

Tôi là luật sư, tôi biết rõ hơn bất kỳ ai khác, chỉ cần tôi rút con dao ra là hậu quả sẽ khủng khiếp như thế nào. Thế nên, tôi ngồi trên đi văng, vừa cẩn thận vừa thấp thỏm, mồ hôi toát ra ướt đẫm quần áo.

- Anh nóng lắm hả?

Lý San nghi ngờ hỏi.

Tôi ậm ừ mơ hồ.

- Tôi phát hiện ra hình như anh rất sợ tôi! Mỗi lần xuất hiện trước mặt tôi, anh đều tỏ ra rất căng thẳng!

Lý San nói đến đây, mỉm cười đặc ý. Giọng nói của cô ta mang đầy vẻ châm chọc và khinh miệt. Có lẽ cô ta đang nghĩ mấy tháng trời tôi và Đạm Ngọc vất vả mệt mỏi, nhưng cô ta không cần làm gì cũng được chia phần, cô ta mới là kẻ thắng lợi cuối cùng. Nghĩ thế, tôi thấy hết sức khó chịu.

- Tôi đến đây hôm nay là để khuyên cô, làm người cần phải biết thời thế - Tôi cố tình dùng giọng thật thấp, lạnh lùng và đầy đe dọa.

- Anh nói thẳng ra đi, Hà Duy! - Lý San vẫn bình tĩnh.

Thái độ của cô ta kích thích tôi ghê gớm, tôi nói thẳng:

- Tôi muốn cô rời khỏi Thượng Hải ngay bây giờ!

- Cái gì?! - Lý San không tin vào tai mình – Ngay bây giờ? Với hai bàn tay trắng? Ha ha ha ha...

Cô ta cất tiếng cười nghe rất chói tai, nó vang lên va đập trên những vách tường, nghe như tiếng một con thú hoang bị mắc bẫy.

- Tôi không nghe nhầm đấy chứ?! Hay tai tôi có vấn đề? Hay là đầu óc anh có vấn đề! - Lý San hai tay khoanh trước ngực, miệng không cười nhưng lại như cười, dáng vẻ cao ngạo. – Anh cảm thấy có thể có chuyện đó hay sao?

Có vẻ như cô ta cho tôi là kẻ ngốc với cái ý kiến như thế.

- Anh dựa vào đâu mà cho rằng tôi sẽ cam tâm tay trắng ra đi?!

Không đợi tôi trả lời, Lý San tiếp tục truy hỏi. Rõ ràng cô ta đang rất bình tĩnh thoải mái, đối lập hẳn với vẻ căng thẳng của tôi.

Tôi sầm mặt, không trả lời.

- Nếu anh muốn uy hiếp tôi thì cũng nên có hành động gì đi chứ?! Tôi biết chớ sợ hay cần bừa, bị bức bách quá thì việc gì các người cũng dám làm, hơn nữa các người lại còn sợ tôi lòng tham vô đáy, nhất định sẽ nghĩ đủ cách tống cổ tôi đi! Nào, các người có cao kiến gì đây? Hà Duy, chẳng lẽ tôi còn không hiểu anh sao? Những tính cách đó đều viết rõ ràng trên trán anh rồi, lá gan chuột nhắt thế kia, anh sẽ dám làm gì? Anh định giết tôi sao?

Lý San nói đến đây liền cười hình hích rồi tiến đến ngồi bên cạnh tôi trên đi văng, giọng khinh miệt:

- Chắc hôm nay anh cất ở đây một con dao?! Ha ha ha, để tôi đi...

Lý San nói đến đây, đưa cọt vỗ vỗ lên chỗ bụng tôi. Bỗng cô ta cầm bật, khuôn mặt đổi sang màu trắng bệch sợ hãi.

“Keng” một tiếng, con dao găm từ trong người tôi tuột ra, rơi xuống nền nhà, tiếng rơi nghe sắc nhọn.

- Anh...

Cô ta đã sờ thấy lưỡi dao lạnh lẽo.

Mặt Lý San biến sắc, sững sờ nhìn tôi, rồi lại nhìn lưỡi dao dưới đất. Trong thoáng chốc, hình như cô ta hoảng hốt không biết phải làm gì.

Tôi cũng không ngờ cô ta lại ra vỗ bụng tôi, càng không ngờ con dao lại rơi ra vào chính lúc ấy. Sự việc xảy ra bất ngờ khiến tôi cũng hơi hoảng.

Tôi cúi xuống nhặt con dao lên.

- Anh... anh thật sự muốn giết tôi?! Tôi... tôi...

Lý San đã hoàn toàn mất đi vẻ uy quyền và linh lợi lúc nãy, cô ta đã bị tôi dọa cho biến sắc rồi, khuôn mặt toàn một màu trắng bệch. Nhìn con dao sáng loáng chìa lên trong tay tôi, Lý San sợ hãi lùi dần về phía sau:

- Anh không thể giết tôi! Anh giết tôi anh cũng sẽ đền mạng! Anh là luật sư, cái này anh phải hiểu chứ?

Đền mạng... Giây phút đó, tôi chợt nhớ đến thân hình vàng vọt gầy guột của con trai, đôi mắt nhạt màu và tiếng gọi “Bố” đầy yêu thương.

Nhưng Lý San đã nhìn thấy con dao rồi, không dọa cho cô ta sợ, cô ta sẽ không đời nào buông tha tôi.

Nghĩ thế, tôi giơ cao con dao, bước về phía cô ta, vẻ mặt hung ác, miệng nói nhỏ:

- Người chết làm sao mở miệng được nữa.

Lý San hét lên thất thanh, cuống quýt lùi về phía sau, đến lúc không còn chỗ để lùi nữa, cô ta ngã ngời xuống sàn, hoảng loạn nhìn con dao trong tay tôi, lắc đầu như điên, miệng lắp bắp mấy lời như kiểu không, đừng gì đó.

Chủ ý dọa cho cô ta sợ, tôi hươ hươ con dao trước mặt cô ta:

- Cô còn thích một triệu nữa không? Cô còn định dùng mấy chuyện đó uy hiếp tôi nữa không? Cô nói tôi không dám giết cô, bây giờ thử nhé...

Mặt tôi lúc đó chắc là trông điên loạn gớm ghiếc lắm, bởi vì Lý San đã sợ đến mức chân tay mềm nhũn, thậm chí không còn sức cho bất kỳ một hành động chống cự nào.

- Tôi đi! Tôi sẽ đi... khỏi... khỏi đây, tôi.. tôi.. cả đời sẽ không xuất hiện... ở... ở Thượng Hải nữa! Xin hãy tin tôi! Anh... đừng giết tôi...

Lý San ôm lấy chân tôi cầu xin, thậm chí lời nói cũng không được lưu loát như bình thường nữa.

- Làm sao mà tôi tin cô được cơ chứ?

- Vậy anh muốn tôi thế nào? - Lý San khóc lóc. – Anh nhất định phải giết tôi sao?

Cô ta nhìn tôi, khuôn mặt đau khổ thê lương.

Tôi bỗng thấy mềm lòng, đoán chừng cô ta sẽ không dám lì lợm ở lại đây nữa, đang chuẩn bị hạ dao tha cho cô ta.

Đúng lúc đó, A Lam trở về.

Những tiếng gõ cửa liên hồi, tôi sợ đến run bắn người, suýt nữa buông rơi cả con dao xuống đất.

Có người gọi cửa, trong đôi mắt Lý San liền lóe lên một tia hy vọng, nhưng vẫn sợ hãi nhìn tôi đăm đăm, không dám lên tiếng, cũng không dám biểu lộ bất cứ toan tính thủ đoạn nào.

Tôi cũng nhìn cô ta, khoảnh khắc đó hai chúng tôi chỉ nhìn nhau mà không dám động đậy gì.

Rồi nghe tiếng A Lam gọi gấp gáp sau cánh cửa, sau đó là tiếng lách cách của ổ khóa.

Giây phút đó, không khí như đông cứng lại.

Hai giây sau, A Lam bước vào phòng, A Lam nhìn thấy một cảnh tượng mà trong mơ cậu ta cũng không bao giờ nghĩ đến.

Người bạn thân của cậu ta đang giơ dao ra trước mặt người yêu cậu ta.

- Hai người... hai người làm gì vậy? Hà Duy, anh dứt dứt dao trước mặt người yêu em làm gì thế?

A Lam lặng người mất một lát rồi mới lắp bắp hỏi, không tin nổi vào mắt mình.

Việc A Lam bất ngờ về nhà vào đúng lúc đó cũng là một điều tôi chưa liệu đến, hóa ra buổi chiều hôm đó trường được nghỉ sớm, thế là chàng A Lam ta sung sướng bay ngay về nhà.

Đứng trước người bạn thân, trong thoáng chốc tôi không biết nên làm thế nào.

Vào lúc đó, Lý San liền ra sức vừa khóc vừa hét:

- Anh! Anh! Cứu em với! Anh ta muốn giết em! Anh ta muốn giết em!

- Hà Duy, anh làm gì vậy? Lại còn chưa bỏ dao xuống? Đây không phải là trò đùa đâu đấy! Bọn em chỉ định mượn tiền, anh không cho thì thôi sao lại phải làm thế này?

A Lam lo lắng nói, nhìn người yêu bị dọa đến mức hồn xiêu phách lạc, cậu ta đau lòng ghê gớm.

A Lam là một con người đơn giản, A Lam tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi những quan hệ giữa tôi và Lý San.

A Lam tưởng tôi vì nhất thời cuống quýt không muốn cho mượn tiền mới rút dao ra.

Nói rồi, cậu ta vội vã bước về phía chúng tôi, miệng liến láu:

- Được rồi, được rồi, tôi về là mọi việc sẽ dễ nói thôi! Hà Duy, anh bỏ dao xuống đi, chúng em không mượn tiền nữa!

- Cậu không được qua đây!

Tôi cuống lên, con dao hươ hươ trước mặt Lý San, thật không ngờ sự việc lại diễn biến theo hướng này. Vốn tôi định dùng dao ra vẻ một chút, vờ dọa cho Lý San biết khó mà thôi đi, ai ngờ A Lam lại về bất ngờ làm hỏng hết cả kế hoạch.

- Người anh em sao thế? Làm gì mà cứ như thâm thù mấy đời mấy kiếp không bằng thế?!

A Lam nghi hoặc nhìn tôi.

Tôi xốc Lý San đã mềm nhũn lên, kề con dao vào sát cổ cô ta:

- A Lam, việc này tôi không muốn làm liên lụy đến cậu, cậu đi ra ngoài mau!

- Đây là nhà em cơ mà! - A Lam đau khổ kêu lên.

- Đi ra! – Tôi hét to hơn, con dao kề vào gần cổ Lý San hơn mấy phân làm cô ta sợ hãi hét lên the thé.

- Được rồi, được! – A Lam lúc đó mới ý thức được là tôi không hề đùa chơi, cậu ta bắt đầu sợ. – Anh bảo em đi ra thì cũng phải cho em biết đã có chuyện gì chứ? Lý San đã làm gì có tội với anh sao?

- Cô ta làm gì có tội với tôi à? Hừ! Cậu là thằng ngốc từ trên trời rơi xuống! Việc này chỉ có mỗi mình cậu là không biết thôi! A Lam, tôi nói cho cậu biết, con người mà cậu gọi là người yêu, là vợ yêu này chính là cô gái dự phòng vẫn tìm bạn đời của Tào Lợi Hồng mấy tháng trước, cô ta vì muốn được gả vào nơi giàu sang mà chẳng từ thủ đoạn nào, đầu tiên là dụ tôi lên giường với cô ta, rồi uy hiếp tôi, bây giờ lại uy hiếp cả Đạm Ngọc. Cô ta bảo nếu không đưa tiền, cô ta sẽ đem tất cả mọi chuyện kể cho Tào Lợi Hồng biết! A Lam, cô ta chính là người mà cậu bảo là “hạ cấp” đấy! Bây giờ cậu đã thấy kinh tởm chưa?

A Lam lặng đi hồi lâu, lạnh lùng nhìn xuống Lý San rồi lại nhìn tôi, nói nghiêm túc:

- Vậy anh định làm gì?

- Cô ta còn sống ngày nào thì Đạm Ngọc và tôi còn không thể ăn ngon ngủ yên ngày đó. – Tôi cứ thực sự mà nói.

- Anh nhất định phải giết cô ấy sao? – A lam hỏi. chưa bao giờ, tôi nhìn thấy gương mặt cậu ta vô hồn đến thế.

Tôi im lặng, không nói.

A Lam lại nhìn Lý San, cô ta bị cánh tay tôi giữ chặt, đang khóc thút thít nho nhỏ.

Giây sau đó, A Lam lao nhanh về phía trước.

Tôi tưởng cậu ta định đến giắt con dao trong tay tôi, theo phản xạ liền ôm Lý San lùi vội về phía sau, miệng hét:

- Không được lại gần!

Nhưng lại thấy A Lam nhào đến bên chiếc bàn nước phòng khách, chụp con dao trên bộ ấm chén uống trà, đến nghĩ cũng không thèm nghĩ, mắt môi mắt lợi đâm phụng vào bụng mình...

- Khô... ôôô... ông!

Lý San điên cuồng gào lên thất thanh, vùng thoát khỏi vòng tay tôi, lao về phía trước.

Tôi cứng người lại, lặng đi hai giây, giây thứ ba mới tỉnh ra, cũng vội chạy đến, miệng hét:

- Cậu làm gì thế này? Cậu làm cái quái gì thế này!?

A Lam nằm trên nền đất, con dao dài năm tấc cắm vào bụng lút đến tận cán, chỉ lòi ra mỗi cái chuôi.

Máu, máu từ bụng cậu ta tuôn ra xối xả, nhuộm đỏ chiếc áo khoác, nhuộm đỏ cả hai bàn tay đặt trên bụng.

Mồ hôi toát ra đầm đìa trên mặt cậu ta.

- Cậu điên đấy à? – Tôi đau khổ hét lên, - Gọi 120 nhanh lên!

Tôi đỡ đầu của A Lam lên, ra lệnh cho Lý san lúc này đang đầm đìa nước mắt lo lắng.

Lý San lúc này mới run rẩy lôi vội điện thoại ra bấm số cấp cứu, rồi lại bỏ nhào về phía A Lam, khóc lên khóc xuống.

- Tôi biết. – Đôi mắt nhắm nghiền của A Lam cuối cùng cũng hé mở, đôi môi run rẩy vì đau, cậu ta nói nhỏ. – Lý San... đã làm... điều... có... lỗi... với... anh..., nếu không thì... anh... đã không định giết cô ấy... Anh là... bạn tốt nhất... của... em... em nên... giúp anh... Nhưng... nhưng... Cho nên... anh muốn giết cô ấy... em không thể ngăn cản... nếu không thì... có lỗi với anh em... nhưng... em chết... em chết cũng chẳng sao...

A Lam nói đến đây liền giơ bàn tay đẫm máu lên, Lý San vội nhào đến, nắm lấy bàn tay nhuộm đỏ máu của cậu ta.

- Em thường viết thơ... nhưng đối với... ái tình trong thơ... luôn nghi ngờ... Là... là Lý San... khẳng định lại cho em... Thật ra... tình yêu... cái

đó... có thật đấy...

Nói đến đây, máu từ vết thương của A Lam lại trào ra, có vẻ như việc nói chuyện làm cậu ta mất sức ghê gớm.

-Tôi biết rồi, cậu đừng nói nữa!

Tôi cố gắng ngăn cậu ta lại, mắt tôi cũng bắt đầu ướt.

- Ôi chồng yêu! Anh đừng nói nữa!

Lý San lúc đó đã khóc ngất.

- Vợ yêu... - A Lam nhìn Lý San, nở nụ cười yếu ớt. – Anh rất yêu em.

- Em cũng yêu anh, bây giờ anh đừng nói nữa, mình đến bệnh viện ngay! Ngoan nào!

Lý San ra sức nắm chặt tay A Lam, nước mắt nước mũi tèm lem.

- Anh phải nói... anh sợ... lát nữa... không nói được nữa...

- A Lam! – Tôi không chịu nổi nữa, tôi sắp điên lên rồi. Tôi ôm chặt người bạn thân nhất, nếu hại chết cậu ta chắc cả đời này tôi không thể yên ổn được, tôi gào lên. – Sao cậu lại ngốc thế được? Chúng ta là thế nào với nhau? Cậu lại còn không hiểu tôi sao? Đời nào tôi lại giết người?! Tôi làm sao xuống tay được chứ! Tôi chỉ muốn dọa Lý San thôi! Con người tôi vốn làm gì có cái bản lĩnh ấy! Cậu... sao lại hồ đồ như vậy chứ?

- Ài... - A Lam lườm tôi, miệng mấp máy như muốn cười. – Thôi, dù sao thì vợ em cũng đã làm những việc có lỗi với anh... coi như là đền tội đi... Hà Duy... có việc này... từ lâu... muốn nói rồi... em... A a aaa...

Nói đến đây, A Lam bỗng ho từng tràng liên tục.

- Chồng! Chồng ơi, em xin anh... em xin anh, anh đừng nói nữa! Sao anh lại đối tốt với em thế chứ? Em không chịu, thật sự không chịu được nữa... Chồng... anh đừng dọa em nữa... sau này anh bảo gì em cũng xin nghe...

- Anh phải... nói... Hà Duy...

A Lam nhìn tôi, đôi mắt ánh lên vẻ trong sáng:

- Đơn giản... mới... mới là cuộc sống... đơn giản... mới... vui vẻ được... đừng... nghĩ đến... những thứ tiền... không phải... của mình nữa...

Ba phút sau, xe cứu thương tới, những bác sĩ cấp cứu mặt mày lạnh lùng nhanh nhẹn để A Lam lên cáng đưa đi, Lý San cũng đi theo, khóc như đứt từng khúc ruột.

Hôm đó, máu, quả thật đã nhuộm đỏ đường. Nhưng lại là máu của A Lam, người bạn thân thiết nhất của tôi.

Tào Đình

Thiên Thần Sa Ngã

Dịch giả: Tạ Thu Thủy

Chương hai mươi tám

Một tuần sau.

- Xin hỏi cuối cùng ngài chọn ai?

- Ha ha, chẳng chọn ai cả. Tôi cảm thấy chẳng ai hợp làm vợ tôi, có lẽ duyên phận của tôi vẫn chưa đến.

- Ai cũng không vừa mắt ngài ư?

- Ừ, thật là phiền anh quá, làm anh bận rộn suốt mấy tháng qua.

- Đâu có... đây là công việc, là nghĩa vụ của tôi, tất nhiên tôi phải làm rồi.

...

Lúc đó, ngồi ở tiệm ăn dùng bữa với Tào Lợi Hồng, chắc là lần gặp cuối cùng liên quan tới công việc phỏng vấn tìm bạn đời mấy tháng nay. Anh chàng Lý Tân không thấy đi cùng ông ta, đây là lần đầu tiên Tào Lợi Hồng một mình đến gặp tôi.

Hôm nay, thời tiết đẹp một cách kỳ lạ, mặt trời rực rỡ, bầu trời xanh mênh mông, những đám mây trắng lững lờ, thỉnh thoảng lại có một cơn gió nhẹ nhàng dạo qua, làm những đám mây trắng tan ra, trôi dạt về phía chân trời.

Tào Lợi Hồng đưa cho tôi món tiền đáng được nhận, rồi như một đàn anh hỏi đứa em, hỏi sau này tôi có dự định gì.

Tôi cười, nhìn ra khung cửa sổ có bầu trời màu xanh, nhớ đến bầu trời Tế Nam giản đơn trong sáng.

Tôi trả lời tôi muốn về quê nhà Tế Nam, cưới vợ, sinh con.

“Đơn giản mới có hạnh phúc, đơn giản mới là cuộc sống”.

Đó là những lời người bạn thân nhất của tôi đã dùng máu để cho tôi biết.

May là A Lam chỉ bị thương ở phần bụng, tim và các nội tạng quan trọng không bị ảnh hưởng gì, hiện giờ cậu ta đã qua khỏi giai đoạn nguy hiểm.

Rồi tôi bắt đầu tưởng tượng về những ngày hạnh phúc sắp tới với Đạm Ngọc, khuôn mặt bỗng bừng lên ánh hạnh phúc.

- Tế Nam là một nơi đẹp đấy! – Ông ta nói chân thành, dường như đó là

một lời khen ngợi tự đáy lòng.

- Đúng vậy, cuộc sống nơi đó rất đơn sơ.

- Đơn sơ là tốt đấy! – Tào Lợi Hồng mơ màng. Có lẽ câu này cần phải được thốt ra từ miệng Tào Lợi Hồng - một người quyền lực giàu có thì mới thật sự đạt đến ranh giới cần thiết.

Tôi cười, Tào Lợi Hồng cũng cười.

Tôi nhớ Đạm Ngọc có lần mắng tôi, nàng bảo tôi và Tào Lợi Hồng vốn đã không cùng đẳng cấp rồi. Ông ta tuyệt đối là một người thành đạt, cho nên ông ta đem những việc “nhỏ nhỏ” kiểu như chọn lựa đối tượng kết hôn giao cả vào tay những kẻ nhỏ bé như tôi. Chúng ta ngày ngày lo lắng những lo lắng nhỏ, còn ông ta, ông ta đang nghĩ những gì?

Tào Lợi Hồng châm thuốc, làn khói màu ghi bàn bạc, bông bành nhờn nhờn, rít vào rồi lại nhả ra, trông ông ta rất giống với những vị trí thức già búng ngón tay một cái là cho qua câu chuyện trong xã hội Thượng Hải cũ thắm đẫm lịch sử. Cái phong cách đó đã được kinh nghiệm dày dặn luyện rèn cho đến nơi đến chốn.

Tôi bỗng cảm thấy một niềm kính phục sâu sắc đối với ông ta, cái phong thái, khí chất thoát ra từ con người ông ta có lẽ là thứ mà những con người nhỏ mọn như chúng tôi cả đời phải bắt chước.

- Cho dù thế nào đi chăng nữa, tôi vẫn phải cảm ơn anh. – Ông ta nói, đứng dậy bắt tay tôi.

Tôi hơi ngạc nhiên, không nghĩ ông lại thân thiện với mình đến vậy. Tôi từ chối, nói rằng tôi đâu có làm được gì cho ông đâu.

- Cái này là do duyên số, anh bạn ạ! Duyên phận đến thì có muốn chọn cũng chẳng được. Không tìm thấy duyên phận của tôi cũng chẳng do lỗi của anh, anh làm rất tốt. – Nói rồi, ông ta móc từ trong túi áo comple ra một chiếc bút Parker, - nghe nói anh có con trai cũng sắp đến tuổi đi học rồi. Chiếc bút này do một người bạn già tặng tôi, bây giờ tôi tặng lại nó cho con trai anh, coi như tấm lòng của tôi. Hy vọng sau này cháu lớn lên, hoặc là đạt được những thành công to lớn, hoặc là có thể sống cuộc đời hạnh phúc bình dị suốt đời. Chắc anh cũng nghĩ như thế, bình yên là tốt, rất tốt!

Tôi đón lấy cây bút, lòng đầy cảm động, thay con trai nói lời cảm ơn với

ông.

Rốt cuộc, công việc cuối cùng của tôi ở Thượng Hải cũng đã hoàn thành, tôi định sẽ gặp Đạm Ngọc trước khi về quê.

Chắc nàng vẫn không biết mình đã bị trượt. Khi nàng biết giấc mơ cao xa đã thật sự tan tành mây khói, tôi tin chắc nàng sẽ cam tâm tình nguyện trở về bên tôi.

Tào Lợi Hồng đã đổ vào lần phỏng vấn tìm bạn đời này tất cả bốn triệu tệ, nhưng cuối cùng vẫn không tìm được cô gái may mắn.

Tôi thấy hơi nuối tiếc, trong lòng bắt đầu xuất hiện những câu than thở của thân phận một kẻ bé nhỏ. Nhưng Tào Lợi Hồng thì không có thời gian đâu mà đọc điếu văn, ông đã vội vã tiếp tục quay về cuộc sống bận rộn gấp gáp thường ngày.

Đến cổng khách sạn, ngửa mặt nhìn lên, tôi nhớ lại những lần đến đây thăm Đạm Ngọc, mỗi lần mang một tâm trạng khác nhau. Lần này, tôi mang trong lòng một niềm vui phơi phới, tung tăng đến nghênh đón cô dâu tương lai

Cánh cửa phòng Đạm Ngọc đóng kín như bưng, tôi liền gõ mấy tiếng vào cánh cửa. Mãi không có ai trả lời, tôi bèn đẩy cửa bước vào.

Hóa ra, Đạm Ngọc đang nói chuyện điện thoại trong phòng ngủ.

Tiếng cười nghe có vẻ rất vui vọng ra từ trong phòng. Tôi ngồi trên ghế sa lông đợi nàng, nghĩ không biết khi nghe tin mình đã bị trượt, nàng sẽ có thái độ thế nào. Có thể nàng sẽ khóc âm lên rồi nói: “Xem ra chỉ còn cách chúng ta về bên nhau thôi.”

Tất nhiên tôi sẽ an ủi nàng, tôi sẽ trị liệu cho nỗi đau trong lòng nàng, nói với nàng, quê tôi rất đẹp, có con sông uốn lượn, hàng xóm ai cũng tốt bụng thật thà. Sống ở nơi đó người ta chẳng thích ồn ào, luôn luôn đắm trong bầu không khí thanh bình yên tĩnh.

Lúc đầu, tôi tưởng Đạm Ngọc đang nói chuyện với một diễn viên hài, vì nàng cứ cười không ngớt. Nhưng càng nghĩ càng thấy vô lý. Càng nghe, tôi càng nhận thấy rõ vẻ nũng nịu xen lẫn trong tiếng cười của nàng. Tôi nhú mày, rón rén ra áp tai vào cửa phòng ngủ, phát hiện ra cửa phòng đã được khóa kỹ.

Trong tôi bỗng bùng lên ước muốn được biết ai là người đang nói điện thoại với nàng, mặc dù trước khi đến đây tôi chỉ có ý định đến thuyết phục nàng cùng tôi ra đi, tôi định sẽ không tra hỏi nhiều về những chuyện riêng tư trong quá khứ của nàng.

Thế nhưng bây giờ, nếu không làm rõ được người đó là ai thì chắc cả quãng đời còn lại tôi sẽ không thể ăn ngon ngủ yên được.

Tôi nhón chân bước về phía phòng tắm, sợi dây phân nhánh điện thoại của máy chủ cả dãy phòng được lắp ở đây. Lầm nhẫm cầu mong chiếc máy Đạm Ngọc đang cầm là máy bàn chứ không phải là di động, tôi khóa cửa phòng tắm, và chỉ với vài thao tác đơn giản, tiếng Đạm Ngọc lập tức vang lên. Tôi quỳ bên ổ điện thoại, thậm chí không dám thở mạnh.

- Đúng rồi, anh Bân, hôm nay anh không đi làm à? - Đạm Ngọc hỏi.

- Thì anh xin nghỉ ốm mà. Với cả sếp hôm nay nói muốn tự mình đi gặp gã luật sư họ Hà đó, không để anh đi theo, anh cũng không làm thế nào được.

Lạ thật, giọng đàn ông này rất quen, rõ ràng là Đạm Ngọc cũng quen thân với hẳn, mới thân mật gọi hẳn “anh Bân”... Viên thư ký của Tào Lợi Hồng – Lý Bân! Cái tên đó vụt hiện ra trong đầu tôi, thảo nào giọng hẳn nghe quen thế.

- Há? Chẳng lẽ chuyện của bọn mình đã bị phát hiện rồi sao?

- Làm gì có! Một tí bản lĩnh đó mà anh cũng không có thì làm sao có thể đảm nhiệm chức vụ thư ký cho Tào Lợi Hồng? Một tí bản lĩnh đó mà anh cũng không có thì làm sao dám cả gan đụng vào người đẹp của ông ta?

- Ha ha, ghét thế, cái miệng của anh Bân tệ thật đấy!

- Ấy, Ngọc Nhi, cái này em sai anh phải sửa lại. Miệng anh không hề tệ tí nào đâu nhé!

- Thế thì anh còn tệ ở đâu nữa?

- Hê hê... em chả biết thừa! Lần trước lúc em ngồi trên lòng anh, anh hôn em, em đã tự nói ra điều đó đấy chứ.

- Em nói gì? Anh đừng có mà đổ oan cho người ta!

- A, vẫn còn ngoan cố không chịu nhận hả? Có cần anh đọc cho em nghe không? Ha ha, em nói: “Anh Bân, chỗ đó của anh tệ thật, cứ dựng đứng lên làm người ta khó chịu quá, cứ buồn buồn ấy.” Sao há? Anh nhớ sai không?

- Ghét quá đấy! Ai bảo anh nhại lại người ta! Quá đáng, em ghét anh!

- Ha ha ha, ày, em chả bắt anh nhại lại còn gì? Ha ha ha ha...

...

Đôi nam nữ vẫn tiếp tục hú hí, tình tứ trong điện thoại như chốn không người, tiếng cười của gã Lý Bân nghe vừa dâm dăng vừa châm biếm, tàn nhẫn dội vào màn nhĩ tôi. Thật không ngờ, mới ít phút trước tôi vẫn còn cân nhắc xem nên thuyết phục nàng thiên thần kiều diễm ấy như thế nào để nàng đồng ý cùng tôi về sống nơi quê hương bình yên, đâu đâu cũng ngập tràn hoa lá và nắng.

Tôi bỗng toàn thân nổi da gà. Cuối cùng không chịu nổi nữa, tôi đóng máy lại, ngã ngối xuống bệ toilet, ánh mắt đờ đẫn.

Tôi tưởng tượng ra cảnh Đạm Ngọc nằm gối đầu trên bộ ngực đầy lông lá của gã thư ký, nũng nịu: “Anh ghét thật đấy, ghét quá đấy...” Cái hình ảnh tưởng tượng ấy khiến tôi điên người, nhưng nó vẫn tiếp diễn như một cuốn phim quay chậm trong đầu tôi.

Nàng đã bắt đầu câu kết với gã thư ký của Tào Lợi Hồng từ lúc nào? Từ lúc tôi ra sức phục vụ nàng như phục vụ, hầu hạ một vị thánh nữ? Từ lúc nàng mặc bộ đồ dạ hội lộng lẫy như một cô dâu lạc bước xuất hiện trong phòng khách nhà tôi? Từ lúc nàng mới đến Thượng Hải? Hay thậm chí sớm hơn? Vì sao Lý Bân ra sức nói đỡ cho nàng, vì sao khi tôi tìm đủ cách biến Đạm Ngọc thành của riêng thì nàng vẫn ung dung xinh đẹp lọt vào mắt xanh của Tào Lợi Hồng? Tất cả những câu hỏi đó bỗng trở nên dễ giải đáp hơn bao giờ hết.

Bỗng tôi nhớ đến lọ nước hoa đã mua tặng Đạm Ngọc, có lẽ nó cũng góp phần giúp nàng mời gọi sự chú ý của càng nhiều người đàn ông khác. Tôi nhớ đến những lời mật ngọt nàng rót vào tai tôi khi chúng tôi cùng ở trên giường, nàng cũng dùng chính xác những lời ấy diễn lại với người đàn ông khác... Tôi xoay mình, rướn cổ cuối xuống bồn vệ sinh nôn thốc nôn tháo. Vừa nôn tôi vừa rửa thầm trong đầu: Nhậm Đạm Ngọc, đồ ác độc! Tôi thật khinh thường cô!

Nôn xong, tôi vẫn thấy những thù hận trong lòng không hề giảm bớt chút nào, tôi muốn lập tức mở hộp máy ra mà cho đôi tình nhân thối tha kia một

bãi nước bọt.

Tôi dùng nước lạnh vỗ lên mặt, cố gắng làm mình tỉnh táo hơn đôi chút. Nhìn vào mặt mình trong gương, thật trông hết sức thảm hại. Đầu tôi kêu ong ong, tiếng cười dâm dăng của gã thư ký không ngừng xoay tròn trong óc, đuối không chịu đi. Tôi dùng hai nắm tay hết sức đấm vào đầu, vào mặt mình, muốn xua đuối những tiếng nói cười của Đạm Ngọc và gã trai kia, nhưng hoàn toàn thất bại.

Đạm Ngọc, tôi thật sự đã muốn đưa em rời khỏi nơi này, mang đến cho em hạnh phúc, nhưng em lại phản bội tôi mà đến với người đàn ông khác, thậm chí còn dùng những lời lẽ mà tôi không tưởng tượng nổi...

Tôi thật cứ mãi vẫn không hiểu được sự độc địa của đàn bà. Có lẽ Đạm Ngọc nói đúng: Hà Duy, anh thật là ấu trĩ, ấu trĩ quá!

Một lần nữa nhìn vào tấm gương, tôi phát hiện ra trên khuôn mặt mình một nửa là nước, một nửa là nước mắt.

Tôi chợt muốn nhào đến, tự mình chất vấn Đạm Ngọc, hỏi nàng tại sao lại thế, hỏi nàng trước mặt người đàn ông kia, rằng nàng yêu hẳn hay yêu tôi? Bàn tay tôi do dự trên hộp máy, cuối cùng quyết định bỏ xuống. Lòng tự tôn đàn ông trong tôi không cho phép tôi làm thế.

Lát sau, Đạm Ngọc nói điện thoại xong liền mở cửa phòng ngủ bước ra ngoài. Nhìn thấy tôi ngồi trên đi văng, rõ ràng nàng giật mình một cái.

Nhưng ngay lập tức, nàng lấy lại vẻ mặt bình thường:

- Anh... sao anh đến đây?

- Em nghe điện thoại, quên không đóng cửa. – Tôi chỉ ra phía cánh cửa.

- À vâng... Thư ký của Tào Lợi Hồng gọi điện. - Đạm Ngọc chủ động nói một cách bình tĩnh.

- Hai người nói chuyện gì thế? – Tôi lạnh lùng hỏi.

- Anh ta nói... rất thành công... nói em nhất định sẽ được gả cho họ Tào. - Đạm Ngọc nói.

- Thế thôi ư?

- Thế thôi... Chẳng lẽ còn gì nữa à? - Đạm Ngọc lo lắng nói, vừa chạm vào ánh mắt tôi, nàng vội quay đi chỗ khác.

Tôi đăm đăm nhìn nàng – người con gái đang bối rối trước mặt tôi. Đôi mắt

nàng trong veo lóng lánh, mái tóc óng ả, dưới ánh mặt trời hiện rõ một vòng hào quang màu vàng chanh nhạt. Ở chỗ tiếp xúc với bờ vai, làn tóc ấy nhẹ uốn thành một đường cong mềm mại. Nàng vẫn toát lên vẻ đẹp kỳ lạ như thế, trông vẫn thuần khiết trắng trong như một thiên thần.

Mặt trời vẫn vàng rực trên bầu trời, mây trắng vẫn lững lờ trôi, những cơn gió lãnh đãng ngoài cửa sổ. Trong thời tiết đẹp đến chẳng nỡ làm gì gây náo động này, ánh mắt trốn tránh và những lời dối trá của Đạm Ngọc giống như những cơn giông bão nhất loạt ập xuống đầu tôi.

Dường như mọi vật vẫn y như cũ, dòng người dưới đường vẫn tấp nập hối hả, chỉ có Nhậm Đạm Ngọc không còn đẹp đẽ nữa, chỉ là thiên thần đã chẳng còn tồn tại nữa.

Tôi đột nhiên rất muốn ôm chặt lấy nàng, hét vào tai nàng rằng nàng quả thật là hết thuốc chữa, làm sao mà tôi cứu cho được?!

Nhưng tôi chẳng làm gì, chỉ nói với một giọng vô cảm:

- Nhậm Đạm Ngọc, em sinh ra là để trừng phạt đàn ông!

Rồi tôi quay người bước đi.

- Anh... anh... anh nói thế là sao? - Đạm Ngọc đuổi theo tôi, khuôn mặt đầy vẻ kinh ngạc và sợ hãi.

- Ý anh là, vốn anh muốn đưa em đi khỏi nơi đây, cùng về quê anh, vốn anh muốn cầu hôn em, cùng về Tế Nam hưởng cuộc sống thanh bình. Nhưng bây giờ anh đã biết em chắc chắn sẽ chẳng bao giờ đồng ý, với cả. - Tôi ngáp ngừng, hít một hơi. - Anh cũng không thể đưa em đi nữa. Anh sợ bầu trời Tế Nam sẽ bị em làm cho ô nhiễm.

Nói rõ ràng từng chữ, tôi quay đi.

- Hà Duy! - Đạm Ngọc gọi to sau lưng tôi.

Tôi dừng lại, vẫn quay lưng về phía nàng, đợi xem nàng còn định nói gì nữa.

- Anh... nghe thấy cả rồi? - Có thể nghe rõ những thanh âm run rẩy trong từng tiếng nàng nói.

- Nói chung cũng có cái chưa nghe. Nhưng những gì cần nghe tôi đã nghe đủ rồi, thật không đúng lúc quá. - Tôi lạnh lùng nói.

- Thế là anh bỏ đi sao? Anh không muốn biết lý do ư?

- Thật xin lỗi, cô Nhậm, tôi chán ngấy với những thứ thủ đoạn của cô rồi!
- Vậy... anh không muốn biết... thật ra, không như anh nghĩ đâu... em làm vậy... hoàn toàn chỉ vì tương lai của chúng ta! Chẳng phải anh thích lái chiếc Maybach đi du lịch vòng quanh thế giới sao?... Chẳng phải anh muốn mở một văn phòng luật sư lớn nhất sao?... Em... em làm tất cả chỉ vì anh! Anh hiểu lầm em rồi... Thật đấy!

Hai chữ “thật đấy” cuối câu, Đạm Ngọc nói như một lời khẳng định, làm tôi trong giây lát bỗng nhớ về những giấc mơ đẹp đẽ ngày trước... Thế nhưng tôi đã hoàn toàn thức tỉnh rồi.

- Cô im đi! Tôi không muốn nghe những lời bấn thiêu đó nữa!

Tôi ngắt lời nàng, hét lên. Thật ra lúc đó tôi chỉ còn một bước nữa là ra khỏi cửa phòng rồi, tôi hoàn toàn có thể chọn lựa không nghe tiếp những lời giải thích lôi thôi nhưng bù tai của nàng mà đi ra ngay. Tôi dùng những lời nặng nề mắng nàng, nhưng bước chân thì cứ như bị chôn chặt vậy.

Đứng nguyên tại chỗ, có phải tôi vẫn còn lưu luyến nàng? Thật là nực cười.

- Còn gì nữa không? Không có thì tôi đi đây.

Đợi hồi lâu vẫn không thấy gì, tôi nhẹ giọng hỏi Đạm Ngọc.

- Hết rồi! - Đạm Ngọc nói.

Lập tức, tôi nghe tiếng một vật nặng rơi xuống ghế sa lông.

- À đúng rồi. – Tôi quay lại nói câu cuối cùng, thật ra là vì muốn xem nguyên nhân của tiếng động vừa rồi, xem Đạm Ngọc có xảy ra chuyện gì không. Khi tôi nhìn thấy Đạm Ngọc chỉ đang thẩn thờ trên sa lông, khuôn mặt trắng bệch, không có gì nghiêm trọng lắm, tôi mới yên tâm. – Tôi muốn thông báo cho cô biết một tin rất tệ.

Đạm Ngọc nhìn tôi, chờ đợi.

- Cô bị Tào Lợi Hồng đáng trượt rồi.

Rồi tôi thấy Đạm Ngọc, nhìn đăm đăm vào mắt tôi, từ trong cổ họng thoát ra tiếng hét khùng khiếp:

- Cái gì!? Tôi không tin! Anh nói vậy là thế nào? Anh nói gì với Tào Lợi Hồng phải không? Có phải anh không? Anh không cho tôi có được cuộc sống hạnh phúc phải không? Hay là anh đã đổi ý cấu kết với Lý San hại tôi? Anh muốn cùng Lý San làm giàu phải không? - Đạm Ngọc hét lên the

thé.

- Tôi chẳng bị ối thế đâu! Ít nhất là...

Nói đến đây, tôi ngập ngừng:

- ...trong tình yêu.

Lòng có chút đau đớn, tôi nói tiếp:

- Bây giờ, tôi chỉ muốn sống cuộc sống giản đơn, chìa khóa cánh cửa giàu có, tôi không lấy được, mà cũng chẳng muốn lấy.

- Thế thì vì sao? Vì sao tôi lại bị loại chứ? – Nhậm Đạm Ngọc lại gào lên.

- Tôi nghĩ chắc cô đã quên người ăn mày ở cổng Đại Kịch viện Thượng Hải rồi. Người đó, chắc cô không bao giờ nghĩ đến, chính là Tào Lợi Hồng. Cô đi đôi giày 100 nghìn tệ nhưng lại không nỡ bỏ ra một hào giúp đỡ người ăn mày tàn tật. Chỉ một hào thôi, ước mơ của cô đã thành hiện thực rồi. Nhưng cô đã không làm thế, cô chỉ cuốn lên vào gặp đại gia. Không chỉ mình cô, hai cô đứng đầu kia cũng hành động hết như cô vậy. Cho nên, lần tìm bạn đời này chẳng có ai là người được nhận vinh quang vào nhà họ Tào. Cóp y nguyên lời của Tào Lợi Hồng nhé: “Tình cảm yêu thương của các cô đối với tôi, đến khi tôi biến thành một lão già nghèo khó chẳng đáng một đồng, liền lập tức biến thành ghét bỏ. Loại hôn nhân như vậy quả cũng hơi thảm hại một chút”. Đó là nguyên văn lời ông ta đấy. Còn nữa, vừa rồi khi tôi lên đây có người phục vụ nhắn hỏi cô bao giờ trả phòng. Bởi vì những chi phí đài thọ cho cô ở Thượng Hải đã bị Tào Lợi Hồng cắt hết rồi. Nếu cô vẫn còn muốn ở đây thì phải tự mình bỏ tiền túi ra thôi. Cuối cùng hỏi cô một câu, liên quan đến quan hệ của chúng ta từ trước đến giờ.

Tôi ngẩng đầu, giữ cho những giọt nước mắt khỏi tràn xuống má, nói rõ ràng từng chữ:

- Thưa cô Nhậm Đạm Ngọc, xin hỏi, cô có thật sự hạnh phúc không?

Tôi nói xong, quay người đi ra khỏi cửa không chút do dự. Gần như ngay lập tức, đằng sau lưng tôi vang lên tiếng gào khóc âm ỉ của Đạm Ngọc:

- Hà Duy! Anh dám đi sao? Đi nói ngay với Tào Lợi Hồng cho tôi ở lại! Tôi sẽ cho anh ba triệu, tôi sẽ tặng anh một chiếc Benz... À không... Maybach chứ... Hà Duy, anh đừng đi! Tôi nói cho anh biết, tôi yêu anh! Chỉ yêu một mình anh! Thật mà! Thật sự là thế mà... Hà Duy...

Sao mà giống một người đàn bà điên loạn thiếu giáo dục thế nhỉ!

Ra đến đường cái, nhìn từng hàng xe lũ lượt diều qua trước mắt, tôi bỗng nhận ra tôi không hề thích hợp với nơi đây. Nếu nói tôi rời đi bây giờ thì giống như sự chạy trốn của một cậu trai ba mươi tuổi cũng chẳng sao. Tôi công nhận điều đó. Nếu tôi không đi bây giờ, cái sợi dây thừng đang thít cổ tôi sẽ càng ngày càng chặt. A Lam, Lý San, Đạm Ngọc, phú quý, âm mưu, thủ đoạn, cuộc đọ sức giữa tiền bạc và tình yêu, tất cả đều như muốn cắt nhỏ tôi ra từng mảnh. Có khi một hôm nào đấy, tôi sẽ bỏ xác giữa những đường phố phồn hòa giàu có của Thượng Hải mất thôi, một trường hợp điển hình của anh luật sư vì tham tiền, tham quyền mà coi thường luật pháp, cuối cùng bị lãnh nhận hậu quả.

Về đến nhà, tôi bắt tay vào thu dọn đồ đạc, gọi điện thoại tạm biệt người bạn tốt duy nhất của tôi ở Thượng Hải.

Hôm đó, trước khi đi ngủ, tôi bỗng cảm thấy vô cùng thoải mái, tôi nhớ đến cha mẹ và con hẻm nhà tôi, nhớ đến cậu con trai thò lò mũi xanh chỉ cần có bố là đã thỏa mãn rồi, cuộc sống giản đơn và hưởng thụ những niềm hạnh phúc giản đơn.

Xách va li đồ đạc, đến ga tàu hỏa tôi liền đổi một chiếc sim điện thoại khác. Nhớ lại mọi chuyện đã xảy ra, tôi có cảm giác như mình vừa mơ một giấc mơ rất dài, giấc mơ bốn tháng trời, giấc mơ có cả sợ hãi, có cả đẹp đẽ, nhưng cũng chỉ là giấc mơ.

Ném chiếc sim với hàng loạt những tội ác, tình yêu, dục vọng đã trải qua vào thùng rác, tôi bắt đầu một cách đơn giản là lên đường.

Thiên thần chẳng còn nữa, bầu trời thì vẫn xanh.

Tào Đình

Thiên Thần Sa Ngã

Dịch giả: Tạ Thu Thủy

Phần V - Chương hai mươi chín

Năm đó tôi 30 tuổi

- Hà Duy! Anh đi thật đấy à?

Quay lại, tôi nhìn thấy Lý San đang dìu A Lam đi từng bước về phía tôi.

- Làm gì thế? – Tôi nhìn Lý San vẻ cảnh giác. – Tôi bây giờ đến 100 nghìn cũng không có mà đưa cho cô đâu, bệnh của mẹ cô chắc phải tìm người khác cứu rồi. Bởi vì lần phỏng vấn này chẳng có ai thành công cả.

Tôi nói lạnh lùng.

Nhưng Lý San chỉ cười mủm mỉm. Hóa ra khi tình yêu vượt qua sinh lý tử biệt, cô nàng đã trở lại được với nụ cười tươi tắn ngày trước.

Xem ra cô nàng định sống bên A Lam suốt đời thật.

- Hê, người anh em!

A Lam cười bước đến, dấm cho tôi một cú đích đáng vào lưng:

- Sợ cái gì hả? Bọn em đến tiễn anh đấy, chẳng có ý gì khác đâu. Nhóc San San này tệ quá, dám tống tiền cả anh.

Nói rồi, cậu ta dí dí ngón tay vào mũi Lý San, cô nàng chỉ cười khúc khích, giấu mặt trốn:

- Người anh em yên tâm! Em không bao giờ là đứa trọng sắc khinh bạn đâu, em đã giúp anh cho cô ấy một bài học rồi!

Câu cuối cùng của A Lam làm Lý San đỏ bừng mặt, khiến tôi biết ngay bài học đó hẳn là “tàn khốc bất nhân” lắm.

Tôi cười nhẹ không nói, nhìn cặp đôi như hề xiếc trước mặt, thầm chúc họ hạnh phúc.

A Lam tuy chẳng làm nên được trò trống gì ở Thượng Hải nhưng dù sao cũng đã tìm được một cô gái yêu cậu ta chân thành.

Tôi cúi xuống nhìn chỗ hành lý gọn nhẹ, giản đơn của mình. Tay không đi đến, lòng trống rỗng đi về. Tôi bỗng thấy mình quả cũng hơi thảm hại. Dù sao cũng tốt, tên tôi vẫn còn được treo trong văn phòng luật sư ở Thượng

Hải.

- Anh mua vé chưa? – A Lam hỏi.

- Mua rồi. – Tôi giờ lên tấm vé.

- Máy giờ?

- Còn nửa tiếng nữa mới đi.

- Ờ.

Ba người chúng tôi cùng ngồi trên băng ghế phòng đợi, trầm ngâm.

Xung quanh rất ồn ào, không khí chia tay thật náo nhiệt.

A Lam bỗng nói:

- Thật không ngờ được anh lại về quê sớm thế. Đợi vết thương lành hẳn em và Lý San cũng sẽ về quê làm đám cưới. Thật ra, Thượng Hải thật không hợp với chúng em. Thượng Hải lớn quá, em đi đi lại lại trong thành phố lớn thế này, thường thấy có phần hoang mang. Cũng tốt, dù sao em cũng không phải không có được gì, Thượng Hải đã tặng em một người anh em tốt nhất, và cả vợ em nữa, nói chung là em vẫn phải cảm ơn Thượng Hải.

A Lam nói, bàn tay cậu nắm chặt tay Lý San. Nghe đến chữ “vợ”, Lý San quay sang nhìn A Lam, đôi mắt dịu dàng ngập tràn thương yêu và cả ngỡ ngàng.

Tôi liền nghĩ, một động tác đơn giản như vậy, một ý nghĩ đơn giản như vậy, cũng cùng là phụ nữ mà sao có người lại không thể làm được?

Còn 10 phút nữa, tàu rời ga.

A Lam vẫn còn đang huyền thuyên:

- Ngày trước một mình ở Thượng Hải, em thường lẫn mình giữa biển người tấp nập, giả vờ là mình không hề cô đơn, giả vờ là mình cũng là người có của ăn của để, bây giờ có gia đình, có trách nhiệm rồi mới biết trân trọng những bận rộn, lo toang. Một người đàn ông đúng là phải có gia đình mới khá lên được!

A Lam là một nhà thơ, A Lam lúc đó nắm tay một cô gái mà ca ngợi sự vĩ đại của phụ nữ và gia đình. Cậu ta tự hào bên cạnh người phụ nữ của đời mình, đặc ý đón nhận sự khâm phục nàng dành cho. Ánh mắt cậu ta dường như quay về thời sinh viên, lại một lần nữa đầy ắp vẻ thanh cao của nhà thơ.

Tôi cười:

- Hôm nay cậu đến để tiễn tôi hay để tặng bốc vợ cậu đấy?

Nhà thơ thường thích ca ngợi những thứ mình có mà người khác không có.

A Lam cũng chẳng ngoại lệ.

Lòng tự tôn của nhà thơ cũng giống như một trang giấy, A Lam nghe câu nói móc của tôi thì đỏ mặt, ngượng ngùng quay đi, miệng cười hề hề ngốc nghếch:

- Em chỉ là muốn nói với anh, trong thiên hạ vẫn còn những cô gái tốt, chẳng có gì phải buồn cả! Thôi lên tàu đi anh, sắp đến giờ rồi đấy.

Tôi cảm động nhìn A Lam, rồi bước lên tàu. Bầu trời Thượng Hải lúc đó bỗng bừng lên một màu xanh trong hiếm có. Tôi quay lại nói với A Lam:

- Anh đã chẳng còn buồn gì nữa rồi.

Mất đi rồi thì cũng quên đi.

Còn tàu vừa bắt đầu khởi động thì A Lam cũng kéo tay Lý san quay đi. A lam trước kia đã từng nói, tiễn người đi đâu phải là sinh ly tử biệt, chẳng cần phải làm những thứ kiểu như khóc lóc hay đuổi theo xe, trông khổ sở lắm.

Từ hồi cậu ta nói câu đó đến giờ đã mấy năm, lúc ấy tôi thấy A Lam có lẽ vẫn là một nhà thơ khá cứng rắn.

Bây giờ nghĩ lại thấy buồn cười.

Mọi việc có lẽ đã kết thúc ở đây rồi.

Nghe thì có vẻ chán, nhưng dù sao tôi cũng đã có một câu đúng. Những cô gái cứ mãi miết đi tìm hạnh phúc ở đâu đâu, vì sao họ chẳng túm nổi cái gấu áo của hạnh phúc? Bởi vì họ chẳng biết hạnh phúc ở nơi nào, thậm chí họ còn chẳng biết thế nào là hạnh phúc.

Khi họ ra sức chạy chọt, ra sức theo đuổi quyền lực giàu sang phù phiếm trong xã hội thượng lưu, họ chỉ sợ mình tụt hậu nên sống chết không chịu buông tay. Thật ra chỉ cần họ dừng lại một chút thôi, để tầm mắt của mình ra xa hơn một chút, họ sẽ dễ dàng nhận thấy hạnh phúc thật ra chẳng khó khăn và nặng nề như họ vẫn tưởng. Hạnh phúc thật ra rất đơn giản nhẹ nhàng: cùng người bạn đời ngồi đu đưa trên chiếc ghế mây, tắm ánh nắng xuân ngoài thềm cửa, kể cho con cái nghe những câu chuyện từ thời thanh

niên, hạnh phúc chính là tiếng ngậy thơ con trẻ: “Bố, câu chuyện bố kể thật là hay!”, hạnh phúc chính là tiếng người vợ ngọt ngào: “Anh yêu, hôm nay bữa tối có món sườn xào chua ngọt anh thích đấy”.

Những thứ đó có lẽ A Lam và Lý san cũng đã được thể nghiệm rồi.

Tôi ngồi trên chuyến tàu về Tế Nam, bỗng thấy lòng nhẹ nhàng và trong như nước.

Mấy năm trời phiêu bạt ở Thượng Hải cũng giống như một bài học cuộc đời.

Năm ấy tôi vừa đúng 30 tuổi, có một cậu con trai xa lạ. Tôi vừa đúng 30 tuổi, chuẩn bị làm một vài điều gì đó cho cậu con trai, ví dụ như làm cho nó quen với việc có bố ở bên, dạy nó viết trong bài văn: “Tôi có một người cha xuất sắc và một tuổi thơ hạnh phúc vô cùng”.

Còn về quãng thời gian phiêu dạt, thỉnh thoảng mon men tí chút ái tình ở Thượng Hải, tôi sẽ coi đó như những vết tích lưu lại trong lòng suốt cuộc đời, mỗi lần nhớ về sẽ đau một chút. Buổi tối một mình đi vào giấc ngủ, tôi sẽ nhìn ngắm cái vết tích đó một lát, hồi tưởng những chuyện đã qua, xem mình giữ lại được những gì, ví dụ như là những mùi vị, ví dụ như vẻ đẹp mong manh có cũng như không, ví dụ như những cô gái đã đi qua trong cuộc đời, nhất là cô gái cầm chiếc chìa khóa tôi đưa, nghịch ngợm nheo mắt nhìn tôi qua lỗ xâu hình hạt đào trông rất đáng yêu.

Tàu dừng lại ở ga quê nhà. Bước ra sân ga, tôi thấy ngay bố mẹ già và con trai tôi – ba người đang nhịp nhịp chân đứng đợi.

Hân Hân nhìn thấy tôi đầu tiên, nó ra sức vẫy vẫy bàn tay bé nhỏ, miệng hét:

- Bố, bố! Cả nhà ở đây!

Miệng gào, tay thẳng bé nắm chặt chiếc xe tăng, vẫn là chiếc xe tăng cũ kỹ rỉ sét hồi trước. Xem ra nó cũng là đứa hoài cổ. Cái đặc điểm này hay đấy!

Thằng bé chạy đến bên tôi, tôi liền quỳ xuống, dang hai tay ôm chầm nó vào lòng.

- Bố...

Thằng bé nhào đến, va vào người tôi rõ đau. Dưới sự chăm sóc ân cần của bố mẹ tôi, có vẻ thằng nhóc đã cứng cáp hơn chút ít.

- Ấy, Hân Hân ngoan không nào? – Tôi ôm nó, cười hỏi.
- Ngoan!
- Thế thì bố về nhà với con nhé!
- Bố còn đi nữa không?
- Hân Hân ngoan thế, bố làm sao đi nữa được! – Tôi ân cần nói với nó.
- Yeeeeeahhh

Thằng bé học theo mấy nhân vật trên truyền hình, làm mấy động tác chiến thắng để biểu lộ niềm vui đang tràn ngập trong nó. Nó nháy mắt lên trong vòng tay ôm của tôi. Tôi mỉm cười nhìn nó, nó vẫn còn rùng rùng nước mũi xanh lè, đôi hàng mi vẫn vàng hoe thừa thừa nhưng đôi mắt thì đặc biệt sáng, giống tôi, giống bố nó. Cha nào con nấy, quả là dòng máu nhà họ Hà.

Tôi bế bổng thằng bé đi về phía bố mẹ đang đứng. Ngày trưa tháng Tư chan chứa tỏa xuống hai bố con, tôi bỗng vô tình nhìn về phía hàng ray sắt. Năm đó tôi 30 tuổi, tuổi thanh xuân của tôi cũng giống như đường ray sắt cũ kĩ kia, rỉ sét, đôi chỗ méo mó xộc xệch, nhưng vẫn luôn hướng chậm rãi về phía xa tít tắp...

Còn về Nhậm Đạm Ngọc, tôi thề là tôi chưa từng oán hận gì nàng hết.

Cuối cùng, bạn chẳng thể hy vọng bông hồng đỏ chịu để bị cắm vào chum.

Tào Đình

Thiên Thần Sa Ngã

Dịch giả: Tạ Thu Thủy

Chương Kết

“Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy. Sorry, the number you dialed has been turned off”.

“Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy. Sorry, the number you dialed has been turned off”.

“Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy. Sorry, the number you dialed has been turned off”.

Giọng nữ vang lên ấm áp dịu dàng, tiếng Trung rồi lại tiếng Anh, liên tục, liên tục không ngừng, lặp đi lặp lại.

...

“Bốp!” Chiếc điện thoại bay vèo xuống nền đất.

Vừa lúc đó, người nhân viên phục vụ đi tới.

- Thưa cô, xin hỏi cô trả phòng phải không ạ? – Cô ta thận trọng nhẹ nhàng hỏi.

... Giận dữ căn cứng đẩy mình, Đạm Ngọc quay lại nhìn căn phòng lần cuối, xách hành lý lên và bước ra ngoài.

- Thưa cô, ờ, thưa cô! Còn điện thoại của cô? Điện thoại của cô rơi ở đây này... ày...

... Nàng chẳng quay lại, miệng lẩm bẫm như đang thầm rửa ai đó.

- Thưa cô, xin hỏi cô cần gọi xe không? – Người gác cổng hỏi.

- Cút ngay! Bọn đàn ông thối tha!

Bước ra khỏi khách sạn, đứng trong ánh nắng rực rỡ, Đạm Ngọc bỗng nhìn xuống đôi giày Manolo dưới chân, đôi giày cũng tỏa ánh hào quang không kém gì ánh nắng, ồ, hóa ra mình vẫn chưa đến nỗi tay trắng!

Một niềm vui sướng điên cuồng tràn ngập! Đôi giày giá 100 nghìn kia đấy!

Trong cơn hoản loạn, Đạm Ngọc vô tình bước ra đến giữa đường cái mà không biết. Bỗng một chiếc xe hơi lao nhanh đến phanh két trước mặt làm nàng giật mình sợ hãi, theo bản năng nhảy lùi về phía sau. Mất thăng bằng,

một trong hai chiếc giày bị bung ra.

- Ê! Cô có mắt không đấy hả? Xớ rớ giữa đường làm cái gì thế? Cần thận rồi chết chả ai biết! – Người tài xế thò đầu ra khỏi cửa xe quát.

... Hoàn hồn trở lại, Đạm Ngọc vẫn còn sợ hãi, nhảy lò cò về phía lề đường.

...

“Đưa chìa khóa nhà cho em là chứng tỏ sự tín nhiệm đối với em đấy.”

Hình như cách đây không lâu lắm đã có một người đàn ông nói thế với nàng, nàng vẫn nhớ.

Nàng cầm chiếc chìa, ghé mắt qua lỗ xâu, neho neho nhìn bờ biển mênh mông trước mắt. Trong ánh nắng như mật, mái tóc mềm mại của nàng ánh lên một vầng hào quang màu vàng chanh nhạt, ở chỗ tiếp xúc với bờ vai, làn tóc ấy nhẹ uốn một đường cong mềm mại. Gió biển thổi tới, thổi hương tóc dập dờn bay xa.

Từ ngày đầu nhận chiếc chìa khóa này, Đạm Ngọc đã thích nó, bởi vì lỗ xâu của nó có hình hạt đào.

Nàng thích neho neho mắt, nhìn thế giới qua hình hạt đào ấy, như thế bất kỳ cái gì cũng dường như được bao bọc bởi chữ “yêu”.

Chỉ mỗi tội khi run tay, thế giới được tình yêu bao bọc kia lại rung rung nhạt nhòa. Cho nên nàng phải cố cầm thật chắc không động đậy, sợ chỉ rung tay một chút thôi sẽ làm cả một khối yêu lắc lư, tan biến mất.

Mãi lâu sau, Đạm Ngọc mới ngẩng lên, nghiêng đầu, mở to đôi mắt, lên tiếng. Nàng mở miệng, nói thì thầm: “Nơi nào còn có yêu chứ? Nghe đi – biển cũng đang khóc.”

Biển cũng khóc rồi, nàng nói, rồi tiếp tục ngồi yên không động đậy, giống một kẻ ăn mày đáng thương.

Giống như tự nói với mình, cũng giống như đang thuyết phục.

...

Những con sóng nối tiếp nhau, làm trào lên những đám bọt trắng xóa. Rồi sóng lại rút đi, bọt cũng bị kéo tuột theo...

Giống như một giấc mơ đẹp, nhưng vừa tỉnh giấc thì mọi thứ đều biến mất. Bầu trời thì vẫn xanh như thế.

Người vẫn cô đơn đến đáng thương.

Chẳng còn gì cả, dù sao cũng phải về nhà thôi, mẹ vẫn đang ngóng đợi con về, mẹ vẫn là người duy nhất trên thế gian chẳng bao giờ bỏ rơi con.

Đạm Ngọc gọi một chiếc taxi ra sân bay, nhớ đến bầu trời Trùng Khánh màu xám xám, nghĩ đến mình lại sắp trở về cái thành phố đầy bụi bặm rác rưởi, lại sắp phải ngồi cùng phòng học với những đứa bạn cùng lớp đi giày Adidas hàng loại A rồi cùng về một phòng ký túc... Lòng nàng tràn ngập những bi thương không nói nên lời.

Chiếc xe lướt qua một tiệm áo cưới, bên trong có một đôi nam nữ đang thử váy. Qua tấm kính trong suốt, cô gái mặc đồ cô dâu trông xinh đẹp mê hồn, mà quyến rũ người khác nhất có lẽ chính là nụ cười ngọt ngào tươi tắn trên môi cô.

Đạm Ngọc dăm dăm nhìn cô gái, cô ta trông rất quen.

Một tia sáng vụt qua đầu, chẳng lẽ là Lý San đó sao? Nhìn kỹ lại, người đàn ông mặc lễ phục chú rể đứng bên cạnh cô ta không ai khác hơn là A Lam – nhân vật mà trước đây đã bị Đạm Ngọc tuyên bố là vĩnh viễn không làm nổi trò trống gì, chỉ cười.

Xe lao nhanh, chốc lát tiệm áo cưới đã vụt qua mắt.

Nhưng trong khoảnh khắc điện giật ấy cũng đủ để Đạm Ngọc nhìn rõ nụ cười trên khuôn mặt Lý San, nụ cười ngọt ngào, vừa sung sướng, vừa hạnh phúc.

Lý San... chẳng phải cũng giống nàng, vì muốn được gả vào nhà tỉ phú mà chẳng từ thủ đoạn nào hay sao? Chẳng lẽ cô ta tưởng gã đàn ông nghèo khổ kiết xác đó có thể tặng cho cô ta những vinh hoa phú quý mà cô ta hằng ao ước sao? Nhưng mà nụ cười đó lại hạnh phúc đến nhường ấy?

Đạm Ngọc nhìn nụ cười của Lý San – nụ cười không hề có chút khiên cưỡng giả tạo, bỗng chợt nhớ đến câu nói cuối cùng của Hà Duy trước khi anh ra đi. “Em thật sự thấy hạnh phúc ư?”

Nếu như được giàu sang phú quý, tất nhiên là em sẽ hạnh phúc. Cái đó mà cũng phải nghi ngờ sao? Chính là cái thái độ hạnh phúc của Lý San vừa rồi mới đáng nghi thì có!

Mọi người thật là buồn cười.

Vậy thì cười lên thật to, cười lên thật to chế giễu họ, làm cho họ phải phát mưng!

“A ha ha ha...” Đời thật lắm kẻ ngốc, họ cứ tưởng cái tình yêu thanh bần ấy sẽ làm họ hạnh phúc cơ đấy!

Đạm Ngọc đi trong thành phố lộng lẫy phồn hoa, Đạm Ngọc đang cười nhạo ái tình.

Kỳ lạ một nỗi, khi cười xong, không biết làm thế nào mà ngăn được những giọt nước ướt đầm khuôn mặt.

Hóa ra, nước mắt chẳng mời mà đã đến chan chứa.

HẾT

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vy.

Sưu tầm: Chân trời mới, Bụi Tím, CTT,

Đánh máy:234159, Magic_Q, Sunsmile

Nguồn: Nhà xuất bản: Nxb văn học

Thư viện ebook

Được bạn: Thanh Vân đưa lên

vào ngày: 17 tháng 10 năm 2008